grammati græca

[illegible] 12 d. [illegible]

VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

GRAMMATICAE INSTITVTIONES AD GRAECAM LINGVAM,

a mendis quamplurimis, quæ paullatim ex impressorum irrepserant incuria, uindicatæ.

VENETIIS, M. D. LXVI.

INDEX RERVM ET LOCORVM, *quota quid pagina contineatur.*

LIBRO PRIMO *hæc ſimpliciter traduntur.*

De

QVAE LIBRO IIII. *repetuntur, & latius explicantur.*

per-

QVAE LIBRO V. habentur.

QVAE LIBRO IX. habentur.

De

F. VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM IN GRAECAM LINGVAM GRAMMATIC.

LIBER PRIMVS.

ΓΡΆΜΜΑΤΑ, *quæ latine litteræ dicuntur, sunt quattior & uiginti,* α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. *Et in duas diuiduntur partes,* εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα*: hoc est, in Vocales & Consonantes. Vocales septem,* α ε η ι ο υ ω. *Consonantes uero decem & septem,* β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALES, *ut rem breuiter perstringamus, diuiduntur* εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα*: in longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ duæ,* η, ω μέγα. *Natura breues duæ,* ε ψιλὸν*: et* ο μικρὸν. *Ancipites tres,* α ι υ. *Diuiduntur etiam* εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα*: hoc est, in Mutabiles, et in Immutabiles. Mutabiles tres,* α ε ο. α *quidem & ε in* η *mutantur, sed* ο *in* ω μέγα. *Immutabiles uero quattuor,* η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ sex, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. *Abusiuæ uero quinque* ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι. CONSONANTIVM *autem quædam sunt* ἡμίφωνα*: hoc est, semiuocales. quædam* ἄφωνα*: id est, mutæ:*

mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum δι πλᾶ: hoc est duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc est immutabiles quattuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ sunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλὰ: hoc est tenues, κ π τ. εἰς δασέα: id est crassas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc est medias, β γ δ. Ex hisce literis sic diuisis fiunt syllabæ, ut πλα. ex syllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ.

Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος: hoc est, nomen, uerbum, participium, articulus, pronomen, præpositio, aduerbium, & coniunctio. Horum quinque sunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα. μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος.

Sed antequam ulterius procedamus, animaduertendum unicuique dictioni datum esse accentum, sine cuius ductu uox nulla recte enunciari potest.

De accentu igitur prius, quàm ad Declinationum elementa ueniamus, paucula hæc summonebimus.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Προσῳδίαι, hoc est, accentus sunt decẽ. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: Id est, acutus ´, grauis `, circumflexus ῀, Longa linea -. Breuis siue contracta linea ᵕ. Aspiratio ʽ. Leuigatio siue siccitas ʼ. auersio ʼ. subunio ‿. distinctio , .

Περὶ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Nomini accidunt quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: hoc est, genus, species, figura, numerus, casus.

Genera sunt quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον: Masculinum, femininum, neutrum, commune, promiscuum: Masculinum, ut ὁ πλάτων. Femininum, ut ἡ ἀρετὴ. Neutrum, ut τὸ δῶρον. Commune, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiscuum, ut ὁ ἀετὸς ἡ χαλιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: hoc est, simplex, composita, & decomposita. Simplex, ut ἵππος. Composita, ut φίλιππος. Decomposita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: singularis, dualis, pluralis. Singularis, ut ὁ καλὸς. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis, ut οἱ καλοί.

Casus quinque, ὀρθεῖα, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, uocatiuus.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, alij quidem sunt præpositiui, alij uero subiunctiui, siue subordinatiui, quæ Latini relatiua appellāt.

Articuli

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere masculino ita declinantur.

Ενικὰ. *Nominatiuo*, ὁ. *Genitiuo*, τοῦ. *Datiuo*, τῷ. *Accusatiuo*, τὸν. Δυϊκὰ. *Nominatiuo & accusatiuo*, τὼ, *accentu acuto solum*. *Genitiuo & datiuo*, τοῖν. Πληθυντικὰ. *Nominatiuo*, οἱ. *Genitiuo*, τῶν. *Datiuo*, τοῖς. *Accusatiuo*, τούς.

Genere feminino.

Ενικὰ. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Δυϊκὰ. τὰ, ταῖν. Πληθυντικὰ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ενικὰ. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ. Δυϊκὰ. τὼ, τοῖν. Πληθυντικὰ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI.

Genere masculino.

Ενικὰ. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Genere feminino.

Ενικὰ. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκὰ. ἅ, αἷν. Πληθ. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.

Genere neutro.

Ενικὰ. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὦ uero articulus non est, sed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune est.

De quibus omnibus libro quarto copiosissime disseremus. nam, uti præfati sumus, nunc breuiter omnia perstringimus.

Declinatio nominis.

Τῶν δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: *hoc est, Nominum alia parisyllaba sunt,*

sunt, ut αἰνείας, αἰνείου. *alia imparisyllaba, ut* αἴας, αἴαντος. *Quæ sunt parisyllaba, quadrifariam declinantur: quæ imparisyllaba, uno modo tantum. Vnde quinque fiunt declinationes: prima, secunda, tertia, quarta parisyllaba, & quinta imparisyllaba. Et hæ quidem omnes simplices dicuntur.*

De prima declinatione.

P*Rima igitur declinatio est parisyllaborum nominum, masculinorum tantum, in* ας *desinentium, et in* ης, *ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. *quorum genitiuus in* ου *desinit. Datiuus in* ᾳ, *uel in* ῃ *diphthongos improprias, secundum uocalem nominatiui. Accusatiuus in* ν, *cum uocali nominatiui.*

De nominibus. In ας.

Ἑνικά. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία. Δυϊκά. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. Πληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

In ης.

Ἑνικά. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση. Δυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρύσαι.

Hoc in loco annotandum est, nomina parisyllaba in ης *desinentia facere uocatiuum in* η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. *Desinentia uero in* της *parisyllaba, in* α *correptu, ut* ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. *Etiam nomina gentilia in* ης *desinentia*, ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. *Si uero eadem fuerint propria, in* η, ὁ πέρσης, ὦ πέρση. *Hesiodus* ἐν ἔργοις, Ἐργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE

DE SECVNDA DECLINATIONE.

SEcunda declinatio est parisyllaborum nominum in α siue in η desinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in ας, siue in ης desinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ diphth. improprias. Accusatiuus uero in ν, cũ uocali nominatiui.

Ενικὰ. ἡ μαῖα, τῆς μαίας, τῇ μαίᾳ, τὴν μαίαν, ὦ μαῖα. Δυϊκὰ. τὰ μαία, ταῖν μαίαιν, ὦ μαία. Πληθ. αἱ μαῖαι, τῶν μαιῶν, ταῖς μαίαις, τὰς μαίας, ὦ μαῖαι.

Ενικὰ. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. Δυϊκὰ. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. Πληθ. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μαίαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Ενικὰ. ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή. Δυϊκὰ. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά. Πληθ. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in α purum desinentia, & in δα, & in θα, & in ρα, seruare α in genitiuo, & in datiuo κοινῶν, ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Αθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etsi in α non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, sicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

TErtia declinatio parisyllaborum nominum, tam masculinorum, quàm femininorum, cõmuniũ, et promiscuorum in ος desinentium, et neutrorum in ον: quorum genitiuus desinit in ου. datiuus in ῳ. accusatiuus in ν, cũ uocali nominatiui.

Masculin

Masculini generis. Ενικὰ.

Ο λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε. Δυϊκὰ, τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Feminini generis.

Ενικὰ, ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ. Δυϊκὰ, τὰ ὁδὼ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Communis generis.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε. Δυϊκὰ, τὸ καὶ τὰ ἀνθρώπω, τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὦ ἀνθρώπω. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἀθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὦ ἄνθρωποι.

Epicœni generis.

Ενικὰ, ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετὸν, ὦ ἀετέ. Δυϊκὰ τὼ ἀετὼ, τοῖν ἀετοῖν, ὦ ἀετώ. Πλη. οἱ ἀετοὶ, τῶν ἀετῶν, τοῖς ἀετοῖς, τοὺς ἀετοὺς, ὦ ἀετοί.

Neutri generis.

Ενικὰ, τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. Δυϊκὰ, τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. Πλη. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in ον *desinentia, tam substantiua quàm adiectiua, mittere genitiuum in* ου, *ut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου; τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, *nisi fuerint à masculinis adiectiuorum nominum in* ων *communiter desinentium: siue à comparatiuis, siue à participijs, quoniam huiusmodi neutra suorum masculi-*

norum sequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος: τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος: τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος: τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. Etiam in neutris nominibus, tam parisyllabis quam imparisyllabis, tres casus esse similes in omni numero, hoc est, nominatiuum, accusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in α correptum communiter desinunt, ut τὸ μῆλον, nominatiui & accusatiui casus, ὦ μῆλον uocatiui, τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκὰ, τὼ μήλω, ὦ μήλω, τὼ τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα, τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

De quarta declinatione.

QVARTA *declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum, masculini generis, & feminini, ac communia in ως, et neutri in ων, διὰ τοῦ ω μεγάλου: quorum genitiuus & datiuus in ω desinunt, accusatiuus uero in ν, cum uocali nominatiui.*

Masculini generis.

Ενικὰ, ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. Δυϊκὰ, τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεων, ὦ μενέλεω. Πλη. οἱ μενέλεω, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεως, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεω.

Feminini generis.

Ενικὰ, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. Δυϊκὰ, τὰ ἅλω, ταῖν ἅλῳν, ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλῳ.

Communis generis.

Ἑνικὰ, ὁ καὶ ἡ ἄγεως, τοῦ καὶ τῆς ἄγεω, τῷ καὶ τῇ ἄγεῳ, τὸν καὶ τὴν ἄγεω, ὦ ἄγεως. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἄγεω, &c.

Neutri generis.

Ἑνικὰ, τὸ ἄγεων, τοῦ ἄγεω, τῷ ἄγεῳ, τὸ ἄγεων, ὦ ἄγεων. Δυϊκὰ τὼ ἄγεω, τοῖν ἄγεων, ὦ ἄγεω. Πληθ. τὰ ἄγεῳ, τῶν ἄγεων, τοῖς ἄγεως, τὰ ἄγεω, ὦ ἄγεω.

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum esse, sciat hoc non temere esse factum: quandoquidem deriuatum posterius est eo, à quo deriuatur. nam Attica nomina in ως *desinentia, à nominibus in* ος *communiter terminantibus fiunt,* ο *in* ω *mutato, ac penultima correpta. Quæ si fuerit* α *productum, in* ε *conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uero communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam, ut* νικόλαος, νικολάου, νικόλεως, νικόλεω: *abiecto* υ τῆς ου *diphthongi. Et in accusatiuo plurali similiter,* τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. *Si uero fuerit* ι, *remanet in diphthongo impropria,* τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ, οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ, τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν, τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεως.

Nota de uocatiuis superiorum declinationū. Noris tamen Atticos in superioribus quoque declinationibus prima quidem & tertia ius sibi uendicare in uocatiuos, passimq; eos suis nominatiuis, similes redde-

re ut ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνείας ἁπλῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἁπλῶς. ὦ λόγε, ὁ δὲ λόγος, κοινῶς. ὦ ἄνθρωπε, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἁπλῶς. *Idem erit in imparibus syllabis: quæ quia in nonnullis uariant, loco suo notabuntur. Reliqua libro quarto plenius explicabuntur. nam hic, ut sæpius dictum est, simplicia communiaq; tantum delibamus.*

De quinta declinatione, uidelicet imparisyllaborum.

QVINTA *declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculinorum, femininorum, neutrorum, communium, & promiscuorum, differentes terminationes habentium, quorum genitiuus desinit in* ος, *datius in* ι, *accusatiuus in* α, *& aliquando in* ν.

Masculina.

Ἑνικὰ, ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἁπλῶς. Δυϊκὰ, τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. Πλη. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Feminina.

Ἑνικὰ ἡ τριὰς, τῆς τριάδος, τῇ τριάδι, τὴν τριάδα, δα, ὦ τριάς. Δυϊκὰ, τὰ τριάδε, ταῖν τριάδοιν, ὦ τριάδε, Πλη. αἱ τριάδες, τῶν τριάδων, ταῖς τριάσι, τὰς τριάδας, ὦ τριάδες.

Neutra.

Ἑνικὰ, τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. Δυϊκὰ, τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. Πλη. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι,

τὰ

τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Sed quoniã huius quintæ declinationis uariæ sunt recti terminationes, non abre erit, ordine quodam per singula genera exempla ponere.

Et prima de nominibus masculinis in, σ, desinentibus, quippe quorum maximus est numerus.

Ὁ θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχην, καὶ ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκῦς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυν μόνον, ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.

ὁ ὀδοὺς, τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι, τὸν ὀδόντα, ὦ ὀδοῦς.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα, ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

In N.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα, ὦ παιάν.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα, ὦ ποιμήν.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα, ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν, τοῦ φόρκυνος, τῷ φόρκυνι, τὸν φόρκυνα, ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, τῷ ἀγῶνι, τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι, τὸν ξενοφῶντα, ὦ ξενοφῶν.

In Ξ.

ὁ θώραξ τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ.

ὁ μύρμυξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.

ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.

ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι, τὸν δοίδυκα, ὦ δοίδυξ.

ὁ πλὼξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.

In Ρ.

ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.

ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα, ὦ λουτήρ.

ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὦ αἰθήρ.

ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστωρ.

In Ψ.

ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος τῷ ἄραβι, τὸν ἄραβα: ὦ ἄραψ.

ὁ λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβὶ τὸν λίβα. ὦ λίψ.

ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος: τῷ μέροπι, τὸν μέροπα, ὦ μέροψ.

ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

Exempla femininorum. In N.

ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι, τὴν τροιζῆνα, ὦ τροιζήν.

ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι, τὴν σαλαμῖνα, ὦ σαλαμίν.

ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος, τῇ γόρτυνι, τὴν γόρτυνα ὦ γόρτυν.

ἡ τρήρων, τῆς τρήρωνος, τῇ τρήρωνι, τὴν τρήρωνα, ὦ τρήρων.

Ξ

ἡ ἄβλαξ, τῆς ἄβλακος, τῇ ἄβλακι, τὴν ἄβλακα, ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι, τὴν ἀλώπεκα, ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι, τὴν κύλικα, ὦ κύλιξ.
ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογὶ, τὴν φλόγα, ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι, τὴν δάμαρτα, ὦ δάμαρ.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα, ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι, καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα μόνον, ὦ μῆτερ.

Σ

ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λαμπάς.
ἡ δαῖς, τῆς δαιτὸς, τῇ δαιτὶ, τὴν δαῖτα, ὦ δαίς.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι, τὴν φιλότητα, ὦ φιλότης.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ, τὴν κόνιν, ὦ κόνις.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν, ὦ κλείς.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι, τὴν χλαμύδα, ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς τῆς γένυος, τῇ γένυϊ, τὴν γένυν, ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς, τῆς τίρυνθος, τῇ τίρυνθι, τὴν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

Ψ.

ἡ φλὲψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβὶ, τὴν φλέβα, ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In A, I, Υ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα.

τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, τὸ μέλι, ὦ μέλι.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρυς, καὶ δουρὸς, τῷ δόρυϊ, καὶ δουρί.
τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, τῷ παντὶ, τὸ πᾶν, ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, τῷ μέλανι, τὸ μέλαν, ὦ μέλαν.
τὸ δόρυ, ὦ δόρυ.

N

τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος, τῷ τιθέντι, τὸ τιθὲν, ὦ τιθὲν.
τὸ τυπτοῦν, τοῦ τυπτοῦντος, τῷ τυπτοῦντι, τὸ τυπτοῦν, ὦ τυπτοῦν.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος, τῷ ζευγνύντι, τὸ ζευγνὺν, ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι, τὸ μεῖζον, ὦ μεῖζον.

P

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος, τῷ δελέατι, τὸ δέλεαρ, ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, τῷ ἥπατι, τὸ ἧπαρ, ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, τῷ κηρὶ, τὸ κῆρ, ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι, τὸ ἅλας, ὦ ἅλας.
τὸ σταῖς, τοῦ σταιτὸς, τῷ σταιτὶ, τὸ σταῖς, ὦ σταῖς.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφὸς, ὦ τετυφός.

Et hæc de ſimplicibus declinationibus. nunc uero de contractis per κρᾶσιν, ſiue συναίρεσιν dicendum.

De contractis.

QVINQVE igitur ſunt & aliæ declinationes, quæ συνῃρημέναι, hoc eſt, contractæ appellantur, & à quinta ſimplicium fiunt per ſynæreſim, & craſim,

quas

quas Græci communiori uocabulo synalephas appellant: quæ figura inter se differunt. Nam synæresis est quædam coniunctio, siue cohærentia duarum separatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium transmutatio, ut δημοθένεϊ, δημοθένει, λητόϊ, λητοῖ. Crasis autem est quædam commixtio, siue contemperamentum duarum separatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum: in quibus aut altera uocalium transmutatur, ut δημοθένεος, δημοθένους, aut ambæ, ut δημοθένεα, δημοθένη. Nam ε & ο in ου diphthongũ contracta sunt, ubi ε omnino transmutatum est: ε uero & α in η monophthongum, in qua etsi neutra uocalium actu appareat, potestate tamen ambæ in ea mixtæ sunt. abusiue tamen altera pro altera capitur. utraque enim ut plurimum communi uocabulo synæresis appellatur, etsi ipsam rarius fieri cõtingat. Aduertendum est etiam præcedente uocali longa, quantacunque sit sequens, nunquam ex illis fieri synæresim, ut asserit Emanuel Chrysolora. Fit autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum, synæresim pro crasi esse accipiendam. nam synæresis, ut supra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo singulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis, ut δημοθένεϊ, δημοθένει, λητόϊ, λητοῖ, κρέα, κρέα. Ceteræ uero contractiones per crasin fiunt omnes, & ex præcedente breui semper, quæ est aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in sequentibus declinationibus liquido apparebit.

De prima declinatione contractorum nominum in ης, ες, ος.

PRIMA *declinatio contractorum est nominum masculinorum, femininorum, & communium, desinentium in* ης, *ac neutrorum in* ες *adiectiuorum, & in* ος *substantiuorum, quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus* διὰ τοῦ εος *existens, in* ους *facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex* ε, *tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla intercedente consonante: sic* ε *&* ο ου *in diphthongum, & in* οι. ε *&* ω, *in* ω. ε *&* ι, *in* ει, *diphthongum semper.* ε *&* α, *& duo* εε, *aliqua sequente consonante, etiam in* ει *diphthongum, alioqui in* η, *monophthongum. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque,* ει, ου, οι, η, *&* ω, *quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. genitiuus singularis* ου, τοῦ δημοσθένεος, νους. *dualis* οι, τοῖν δημοσθενέοιν, νοῖν. *pluralis* ω, δημοσθενέων, νῶν. Ει *communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* τῷ δημοσθένεϊ, νει, οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η *uero communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali,* τὸν δημοσθένεα, νη, τὼ δημοσθένεε, νη. *Nominatiuo etiam, & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum,* τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

Exempla masculinorum.

Ενικὰ, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους, τῷ δημοσθένεϊ, νη, τὸν δημοσθένεα, νη, ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκὰ, τὼ δημοσθένεε, νη,

τοῖν

τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν, ὦ δημοσθένεε, νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεις, τῶν δημοσθενέων, νῶν, τοῖς δημοσθένεσι, τοὺς δημοσθένεας, νεις, ὦ δημοσθένεες, νεις.

Femininorum.

Ενικὰ. ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, ρους, τῇ τριήρεϊ, ρει, τὴν τριήρεα, ρη. ὦ τριήρες, καὶ ὦ τριήρης, καὶ τὰ λοιπὰ, *id est & reliqua, ut superius.*

Communium.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς, τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ, ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθὴς. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ, τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν, ὦ ἀληθέε, θῆ. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, θεῖς. τῶν ἀληθέων θῶν, τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι, τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς, ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Neutra adiectiua.

Ενικὰ, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος. θοῦς, τῷ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸ ἀληθὲς, ὦ ἀληθές. Δυϊκὰ, τὼ ἀληθέε θῆ, τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα. θῆ. τῶν ἀληθέων, θῶν, τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, θῆ, ὦ ἀληθέα, θῆ.

Neutra substantiua.

Ενικὰ. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους, τῷ τείχεϊ, χει, τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. Δυϊκὰ, τὼ τείχεε, χη, τοῖν τειχέοιν, χοῖν, ὦ τείχεε. χη. Πληθ. τὰ τείχεα, χη, τῶν τειχέων, χῶν, τοῖς τείχεσι, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, τείχη.

De secunda declinatione contractorum nominum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominũ duas habet terminationes, ις, masculinorum, fœminiorum*

norum, & communium, & ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς profertur, & εος ἰωνικῶς, & εως ἀτ͂ικῶς. accusatiuus in ιν syllabum. Huius autem declinationis una tantum synæresis fit propria, hoc est, in ι, productum: quia præcedente ι, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in ι, fit semper, quod cuiusuis generis quatuor tantum euenit casibus, hoc est, datiuo singulari, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τῷ σινήπιϊ. σινήπι. *Nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* οἱ ὄφιες, ὄφις, τοὺς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις, τὰ σινήπια, πι, ὦ σινήπια, πι. *In duali numero, nunquam fit synæresis in ι. Eodem uero ι, in ε, conuerso Ionico more, eædem fiunt synæreses, quæ sunt in prima declinatione. Quandoquidem ex ε, tenui & uocali sequente fiunt, et hoc in dictis quatuor casibus, & in nominatiuo duali,* τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὼ ὄφεε, φη, οἱ ὄφεες, φεις, τοὺς ὄφεας, φεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις. *Et in neutris,* τῷ σινήπεϊ, πει, τὼ σινήπεε, πη, τὰ σινήπεα, πη. *Sunt igitur tres duntaxat synæreses ι, scilicet productum, quæ est huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc est* ει, *et* η. *Genitiuorum enim nullus patitur synæresim, sed diuersus est secundum diuersarum linguarum proprietates. nam regula est quòd, quandocunque genitiuus singularis patitur synæresim, etiam dualis et pluralis patiuntur, at, si non patitur singularis, nec ceteri patiuntur.*

Masculina.

Ενικὰ, ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀτ͂ικῶς, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει, τὸν ὄφιν μό-

νον, ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκὰ, τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη, τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων, ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις, τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων, τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι, τοὺς ὀφίας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις, ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Feminina.

Ενικὰ, ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει, τὴν πόλιν μόνον, ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκὰ, τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη, ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων, ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πληθ. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις, τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις, ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra.

Ενικὰ, τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς, τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σινήπεϊ, πει, τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. Δυϊκὰ, τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη, τοῖν σινεπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων, ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πλη. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη, τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων, τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι, τὰ σινήπια, σινῆπι, καὶ σινήπεα πη, ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, σινήπη.

De tertia declinatione contractorum nominum in ῶς.

TERTIA *declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in ῶς, & masculinorũ tantum, quorum genitiuus διὰ τοῦ εος fit κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς,*

ἀτ̓τικῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex ε, tenui præcedente fiunt, & uocali sequente: et duæ sunt tantum, ει scilicet & η. ει enim in datiuo singulari, τῷ βασιλέϊ, λει. in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς, ὦ βασιλέες, λεῖς. η, uero in nominatiuo & uocatiuo duali, τὼ βασιλέε, λῆ, ὦ βασιλέε, λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναίρεσιν, sed diuersus est secundum linguarum diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem, hoc est, ε ψιλὸν, in omnibus casibus, dempto singulari nominatiuo & uocatiuo, in η, conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea synæresim fieri.

Παράδειγμα.

Ἑνικὰ, ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀτ̓τικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ, τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα, ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀτ̓τικῶς. Δυϊκὰ, τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε, τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν, ὦ βασιλέε, λη, καὶ βασιλῆε. Πληθ. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες, τῶν βασιλέων, βασίλεων, καὶ βασιλήων, τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλεῖας, ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες.

De accusatiuo autem singulari in ῆ, utrum synæresis sit, an apocope, libro quarto uideris.

De quarta declinatione contractorum nominum in ω, & ως.

QVARTA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, in ω, & in ως, fœmininorum tantum.*

tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in ος *existens, in* ους κατὰ κρᾶσιν *facit cótractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex* ο *paruo præcedente uocali sequente fiunt, tres sunt,* ου, οι, ω, *quæ sic ordinantur, duo* οο *in* ου *in genitiuo singulari,* τῆς λητόος, λητοῦς. ο & ι *in* οι *in datiuo singulari,* τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο & α *in* ω *in accusatiuo singulari,* τὴν λητόα, λητώ. *Cetera uero tertiam sequuntur simplicium declinationem.*

Ενικὰ, ἡ λητὼ, τῆς λητόος, λητοῦς, τῇ λητόϊ λητοῖ, τὴν λητόα, λητὼ, *accentu acuto*, ὦ λητοῖ. Δυϊκὰ. τὰ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

Ενικὰ, ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, αἰδοῦς, τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ, τὴν αἰδόα, δῶ, *accentu circunflexo*, ὦ αἰδοῖ. Δυϊκὰ, τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. Πληθ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

De quinta declinatione contractorum nominum in ας purum, & in ρας.

QVINTA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes,* ας *purum &* ρας, *neutrorum tantum. quorum genitiuus in* ατος *desinit* κοινῶς, & *in* αος, *subtracto* τ, ἰωνικῶς, & *in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in* α *productum, & in* ω. *Ex* α *enim præcedente &* ο *utcunque sequente, siue* ο *paruum sit, & idem siue solum siue in diphthongo, siue sit* ωμέγα, *semper fit synæresis in* ω, *quod genitiuis tantum euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in* α *productũ fit synæresis.*

Ενικὰ,

Ενικὰ, τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ τρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς, τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ, τὸ κρέας, ὦ κρέας. Δυϊκὰ, τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν, ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πληθ. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi sciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν *pati, atque* συναίρεσιν. *nam ex* α *&* ο *crasi facta in* ωμέγα, *ei per synæresin* ι *subscribitur.*

Ενικὰ, τὸ κέρας, τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ, τὸ κέρας, ὦ κέρας. Δυϊκὰ, τὼ κέρατε, κέραε, κέρα, τοῖν κεράτοιν, κεραοιν, κερῷν. Πληθ. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, τῶν κεράτων, κεράων, κερῶν, τοῖς κέρασι, τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, ὦ κέρατα, κέραα, κέρα.

Contractiones in omnibus casibus.

PRAETER *dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ prr omnes numeros & casus synæresim patiuntur: quorum masculina & neutra tertiæ sunt simplicium declinationis, feminina uero secundæ atque à Theodoro Gaza* ὁλοπαθῆ *appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflexio talis est.*

Ενικὰ ὁ νόος, νοῦς, τοῦ νόου, νοῦ, τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν, ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκὰ, τὼ νόω, νὼ, τοῖν νόοιν, νοῖν, ὦ νόω, νώ *accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in* ω *desinens, siue à circunflexis, siue ab oxytonis acuitur, circunflectitur autem nunquam, ut* καλὸς, τὼ καλὼ,

ὁ ἀργυροῦς,

ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. A grauitonis uero acuitur penultima, ut ὁ λόγος, τὼ λόγω. Hanc enim Græci regulam ita tradunt. τὰ εἰς ω, δυικὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται. ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. (auersantur enim circumflexum) ὀξύνεται μὲν ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων, χρυσοῦς, χρυσώ, καλὸς, καλώ, πρὸ μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον, τὰ ἀπὸ βαρυτόνων, φίλος, φίλω. Πληθ. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ. Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.

Ο νοῦς. τοῦ νοὸς. τῷ νοῒ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. sicut βοῦς, βοὸς, βοΐ.

Ο ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

Ο πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. sic ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. & alia quorum fœmininum & neutra etiam per omnes numeros & casus synæresim patiuntur.

Η ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ, &c.

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκὰ, τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πληθ. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Η λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν, ὦ λέξις. Δυϊκὰ, τὼ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων, ὦ λέξεε. Πληθ. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες, τῶν

λέξεων, ταῖς λέξεσι, τὰς λέξεις, ὦ λέξεις, ſicut nominatiuus. Sic πλῶσις, πλώσεως, & alia huiuſmodi, quæ paſſim inueniuntur.

In paucis contracta.

SVnt & alia nomina in υς deſinentia, & impariſyllaba, quæ cum in paucis caſibus ſynæreſim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta ſunt: & à Theodoro Gaza partim primum υ, appellantur, & ὀξύτονα ſunt, ut, ἡδὺς, ἡδέος, ὠκὺς, ὠκέος: partim uero ſecundum υ, & grauitona ſunt, ut βότρυς, βότρυος, στάχυς, στάχυος. Quæ ſunt primi υ, in datiuo ſingulari ſynæreſim patiuntur, ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: ſicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. & in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες, ἡδεῖς, ἡδέας, ἡδεῖς. ſicut δημοσθένεες, νεις, δημοσθένεας, νεις. nullius tamen ſunt contractorum declinationis. Quæ uero ſunt ſecundi υ, in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur: nam præcedente υ, ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in υ, fit ſemper, ut βότρυες, βότρυς, βότρυας, βότρυς: ſicut ex ι, præcedente, & quauis uocali ſequente fit ſynæreſis in ι, ut in ſecunda contractorum declinatione dictum eſt.

Similiter & quæ in ους, deſinunt, & impariſyllaba ſunt, in tribus caſibus pluralis numeri tantum ſynæreſim patiuntur: & ea unica eſt, ου, ſcilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ενικὰ. Ο βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βόα, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ. Δυϊκὰ, τὼ βόε, τοῖν βοοῖν, ὦ βόε. Πληθ. οἱ

βόες,

ϐόες, βοῦς, τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ, τοὺς βόας, ϐοῦς. ὦ ϐόες, βοῦς.

De comparatiuorum contractione.

Comparatiua quoque in ων desinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt: cum in accusatiuo singulari masculinorum, & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in ω, fiat synæresis, Atticorum more, ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: expuncto scilicet ν, & ο, & α, in ω, contractis. in nominatiuo uero plurali & uocatiuo masculinorum ν, prius eliso, ο & ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto ν, ut supra, ο & α etiam in ου contrahi necesse est, ut μείζονας, μείζοας, μείζους: sicut βόες, ϐοῦς. ϐόας, ϐοῦς. & duum sunt generum, ac in ον neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, siue de adiectiuis.

Τῶν ἐπιθέτων, hoc est, adiectiuorum, aliqua in ας mittunt masculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν, ut ὁ πᾶς τοῦ παντὸς, ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, τὸ πᾶν, τοῦ παντός.

Aliqua uero in ης, duum generum, & neutrum in ες, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς.

Aliqua uero in εις, fœmininum in εσσα, & neutrũ in εν, ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης, τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in ιν, duum generum, & neutrum in

ι, ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. Τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος, καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, fœmininum in εια, & neutrum in υ, ut ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδὺ τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in υς grauitona duum generum neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς. τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος, purum, simplicia cõmunia trium generum, in α, formant fœmininum, & neutrum in ον, ut δίκαιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo quæcunque in ultima syllaba habent ρ, ut ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρόν. σοφὴ uero & similia Ionica sunt. desinentia autem in ος, non purum, in η, fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφὸς. σοφὴ, σοφόν. Composita uero in ος, Atticorum more duum sunt generum, & neutrum habent in ον, ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in ους, duum generum, & in ουν, neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολυβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς, trium sunt generum: quorum masculina & neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, fœminina uero secundam, ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen, χρύσεος, χρύσεα, χρύσεον, dicunt, & alia similiter.

Aliqua

Aliqua uero in ως, duum generum, & neutrum in ων, quæ Attica sunt, ut ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω.

Aliqua in ην, duum generum, & neutrum in εν, ut ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων, duum generum, & neutrum in ον, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ, *siue de nominibus numeralibus.*

Nomina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur: quæ uero duo, dualiter: quæ autem plura, pluraliter, & trium sunt generum.

Singularia tantum, quorum εἷς masculinum, μία fœmininum, ἓν uero neutrum est.

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Μία, μιᾶς. μιᾷ, μίαν. Ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia.

Δύο κοινῶς, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ ω, μεγάλου, δυοῖν, καὶ δυεῖν, *in genere fœminino, o in ε uerso. Declinatur etiam in plurali numero sic,* οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσὶ. τοὺς δύο, τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Pluralia quorum τρεῖς & τέσσαρες *masculina & fœminina sunt,* τρία *uero &* τέσσαρα *neutra.*

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. *duum generum,* τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας, *duum generum,*

nerum, τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.

A quatuor autem usque ad cētum omnia sunt indeclinabilia: articulis autem discernuntur cuius sint generis & casus, hoc modo.

Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. Αἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰς πέντε. Τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἕξ, & ἑπτὰ, & ὀκτὼ, & ἐνέα, & δέκα, & alia usque ad centum.

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur sic:

Οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακόσιας. Τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΝΙΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ.
ὀρθεῖα	ὀρθεῖα καὶ	ὀρθεῖα
γενικὴ	αἰτιατικὴ	γενικὴ
δοτικὴ	γενικὴ καὶ	δοτικὴ
αἰτιατικὴ	δοτικὴ	αἰτιατικὴ
κλητικὴ	κλητικὴ	κλητικὴ

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

ὁ, τοῦ, τῷ, τόν.	τὼ, τοῖν.	οἱ,	τοῖς, τούς.
ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.	τὰ, ταῖν, ὦ.	αἱ, τῶν,	ταῖς, τάς, ὦ.
τὸ, τοῦ, τῷ, τό.	τὼ, τοῖν.	τὰ,	τοῖς, τά.

Prima

Prima declinatio mariũ eſt tantum in ας, & in ης.

ας α. αν. α.

ου α. αν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

ης η. ην η.

Secunda eſt fœmininorum tantum quæ in α, & in η, terminant.

α αν. α.

ης. η. α. αιν. α. αι. ων αις. ας. αι.

η ην. η.

Nomina tamen quæ in α, purum, δα, θα, ρα, finiũt, ſeruant α, in genitiuo & datiuo ſingulari, ut θεὰ, θεᾶς. λήδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio eſt ſingulorum generum in ος exeuntium, & neutrorum in ον.

ος ε οι ους. οι.

ου. ῳ. ον. ω. οιν. ω. ων. οις.

ον ον α α. α.

Aduerte Atticos in omnibus declinationibus facere uocatiuũ nominatiuo ſimilẽ, ut i ſupra declaratũ eſt

Quarta eſt Atticorum, quæ fit a tertia, mutato ο in ω, quod in omnibus caſibus retinet.

Ενικά. Δυϊκά. Πληθυντικά.

ως ως ῳ ως. ῳ

ω. ῳ. ων ω. ῳν. ω. ων. ως

ων ων ω ω. ω.

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed eos pares efferunt nominatiuo.

Quinta eſt generum omnium quæ creſcunt in obli-

quis, quorũ terminatio uaria est: sed hæ quinque consonantes diuersis uocalibus iunctæ, nunc satis erunt.

ν ξ ρ σ ψ	ος, ι, αν.	ν ξ ρ σ ψ	ε, οιν, ε.	ες, ων,	ξ ψ. ι, ας, ες.

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus accusatiuos & uocatiuos suis nominatiuis similes ubique facies, & eorum pluralia in α, ut & latina.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ,

siue de contractis nominibus.

A *B hac quinta aliæ quinque fiunt declinationes, quæ synæresiatæ dicuntur, quòd synæresim, id est contractionem patiuntur. Quarum prima est masculinorum, fœmininorum, & communium desinentium in ης, neutrorum uero desinentium in ες, adiectiuorum, & in ος, substantiuorum.*

ης	ους, ει, η, ες.	η, οῖν, η.	εις, ῶν.	εσι	εις, εις.
	εος, εϊ, εα, ης, εε.	έοιν, εε, εες, έων.			εας, εες.

Neutra separatim posuimus.

ες	ους ει.	ες, ες.	η, οῖν, η.	η, ῶν.	εσι	η, η.
ος	εος, εϊ.	ος, ος.	εε, έοιν, εε.	εα, έων.		εα, εα.

In qua declinatione quinque hæ synæreses colliguntur, hoc est, εο in ου, εϊ in ει, εα & duo εε, etiam in ει, & in η, εοι in οι, εω in ω.

Secunda est masculinorum, fœmininorum, & communium in ις, desinentium, & neutrorum in ι, quorum

rum genitiuus in ιος communiter facit, in εος Ionice, in εως Attice, per ω.

Ενικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.	
ιος ι	ι, η ιοιν. ι. η	ις, εις. ίων	ις. ις
ις εος ιι, ιν, ιο.	ιε, εε. εοιν, ιε, εε	ιες, εες έων, εσι. ιες. ιες	
εως εϊ	εων	εων, ισι. εας. εες	
ει			εις. εις

Neutra separatim ponenda fuerunt.

ιος. ι		ι.		ι	ι.	ίων.	ι. ι.
ι εος. ιι	ι, ι	ιε.	ίοιν.	ιε	ια.	έων, ισι.	ια, ια
εως, εϊ		εε.	εοιν.	εε	εα.	εων, εσι	εα. εα
ει		η.		η	η.		η. η

In neutris aduertendi sunt tres plurales casus simi les in hac declinatione, quorũ propria synæresis una est in ι, productum. nam ubicunque euenit synæresin fieri ex ι, & quauis uocali sequente, fit contractio in ι. cum uero mutatur ι, in ε, Ionice, fiũt synæreses, quæ sunt in prima.

Tertia est masculinorum tantummodo in ᾶς exeũ tium, quorum genitiuus in εος fit communiter, in εως Attice, & in ηος Ionice, et ita singulatim unumquodque idioma potes uariare.

	εος, εϊ, εα, ᾶ.	εε	εε	εες	έων	εας, εες.
ᾶς	εως, ει, η, ᾶς.	η	εοιν	η	εις	εων. ᾶσι.	εις, εις.
	ηος, ηϊ, ηα, ᾶς.	ηε	ηοιν	ηε	ηες	ηων, ησι.	ηας, ηες.

In qua declinatione duæ synæreses fiunt, quæ a prima sunt, hoc est, ε & ι in ει, duo εε in ει, & in η. ε & α etiam in ει.

Quarta est fœmininorũ solũ in ω, uel in ως, exeuntiũ.

ω οῦς. οῖ. ῳ

ους. οῖ. οα οῖ. ων. οιν. ω οι. ων. οις. ους. οι.

ως

In qua quidem tres hæ synæreses οο in ου, οῖ in οι, οα in ω in singulari tantum habentur, alij uero duo numeri tertiam sequuntur simplicium declinationem.

Quinta est neutrorum in ας, purum uel in ρας, exeuntium.

Ενικά. Δυϊκά. Πληθυντικά.

ατος, ατι,	ατε, άτοιν, ατε.	ατα, άτων, ατα, ατα.
ας, ρας. αος, αϊ, ας, ας.	αε, άοιν. αε,	αα. άων, ασι αα, αα
ως, ᾳ, ρας. ρας, α,	ῷν, α.	α, ῶν α. α

In hac declinatione duo sunt synæreses, in genitiuis in ω, in reliquis casibus in α.

Sunt quædam nomina quæ per omnes casus patiuntur synæresin, ut νόος, ῥόος, ἁπλόος, & alia huiusmodi.

ους. ου. ῳ. ουν. ου ω. οῖν. ω οι. ων. οις. ους. οι.

οος. οου. οῳ. οον. οε. οω. οοιν. οω οοι. οων. οοις. οους. οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur, ut νοῦς. νοὸς. νοΐ. νόα.

Nomina numeralia.

εἷς ἑνὸς ἑνὶ ἕνα *quintæ*
μία μιᾶς μιᾷ μίαν *secundæ* *declinationis*
ἓν ἑνὸς ἑνὶ ἓν *quintæ*

οἱ τοῖς τοὺς
αἱ δύο τῶν δύο ταῖς δυσί τὰς δύο
τὰ τοῖς τὰ

οἱ

οἱ τρεῖς		τοῖς	τοὺς τρεῖς
αἱ	τῶν τριῶν	ταῖς τρισί.	τὰς
τὰ τρία		τοῖς	τὰ τρία
οἱ		τοῖς	τοὺς τέσσαρας
αἱ τέσσαρες	τῶν τεσ-	ταῖς τέσσαρσι	τὰς
τὰ τέσσαρα	σάρων	τοῖς	τὰ τέσσαρα

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

ΡΗμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον, hoc est, *Verbum est pars orationis declinabilis cum diuersis temporibus, actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans. Cui accidunt octo,* ἔγκλισις, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία. *i. Modus, Genus, Species, Figura, Numerus, Persona, Tempus, & Coniugatio.*

Modi sunt quinque, ὁριστική, προστακτική, εὐκτική, ὑποτακτική, καὶ ἀπαρέμφατος. *hoc est, Indicatiuus, Imperatiuus, Optatiuus, Subiunctiuus, & Infinitiuus. Indicatiuus, ut* τύπτω. *Imperatiuus, ut* τύπτε. *Optatiuus, ut* τύπτοιμι. *Subiunctiuus, ut* ἐὰν τύπτω. *Infinitiuus, ut* τύπτειν.

Genera quinque, ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτε-

ρὸν, κοινὸν ἢ μέσον, ἀποθετικὸν ἢ αὐτὸ ἐνεργητικὸν, id est, Actiuum, Passiuum, Neutrum, Commune siue medium, Deponens siue per se actiuum. Actiuum, ut τύπτω, uerbero. Passiuum, ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum, ut ὑγιαίνω, ualeo. Commune siue medium, ut βιάζομαι, cogo & cogor. Deponens siue per se actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ, Πρωτότυπον, καὶ παράγωγον, id est, Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua, ut ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω. A nominibus etiam deriuantur uerba, ut à πόλεμος, πολεμίζω.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, id est. Simplex, Composita, & Decomposita. Simplex. ut ἰσῶ. Composita, ut παρισῶ. Decomposita, ut παρισάνω. Deriuantur autem decomposita à compositis. nam à φίλω uerbo, & ἵππος nomine componitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς. i. Singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Personæ tres, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. i. Prima, secunda, & tertia. Prima à qua fit oratio, ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio, ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio, ut γράφει.

Tempora sex, ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστος, καὶ μέλλων, hoc est, Præsens, Præteritum imperfectum, Præteritum perfectum, Præteritum plusquamperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præsens, ut τύπτω.

Præteritum

Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. *Præteritum perfectum, ut* τέτυφα. *Præteritum plusquamperfectum, ut* ἐτετύφειν. *Præteritum indefinitum, ut* ἔτυψα. *Futurum, ut* τύψω.

Coniugationes tredecim, sex τῶν βαρυτόνων, *hoc est, grauitonorum, tres* τῶν περισπωμένων, *id est circunflexorum in* ω *desinentium: & quatuor in* μι. *Vnde tres sunt uerborum terminationes,* ω *scilicet grauitonum, ut* γράφω: ω *circunflexum, ut* γελῶ: *&* μι, *ut* τίθημι.

PRIMA.

PRIMA *igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per* β, *uel* π, *uel* φ, *uel* πτ, *profertur, ut* λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. *Quorum futurum per* ψ, *ut* λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. *Præteritum uero per* φ, *ut* λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SECVNDA *coniugatio est, quæ per* γ, *uel* κ, *uel* χ, *uel* κτ, *ut* λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. *Quorum futurum per* ξ, *ut* λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. *Præteritum uero per* χ, *ut* λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

TERTIA *est quæ per* δ, *uel* θ, *uel* τ, *ut* ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. *Quorum futurum per* σ, *ut* ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. *Præteritum uero per* κ, *ut* ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVARTA *est quæ per* ζ, *uel geminum* σσ. *ut*

φράζω,

φράζω, ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ, ut φράσω: nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα, [illegible]unc per χ, ὤρυχα.

Qᴠɪɴᴛᴀ eſt, quæ per qu[illegible]uor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, [illegible], κλίνω, σπείρω. quorum futurum penultimam corripiens, ac extremam circunflectens, per eaſdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, ſubiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, ſcilicet. Præteritum per κ, ut ἔψαλκα, νένεμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

Sᴇxᴛᴀ uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. quorum futurum per σ, ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uero per κ, ut ἤκουκα, ἵππευκα. Quo in loco ſciendum eſt coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere, hoc eſt, quæcunque uerba ante ω, habent ſiue β, ſiue π, ſiue φ, ſiue πτ, primam conſtituere coniugationem: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω: quæcunque uero γ, ſiue κ, ſiue χ, ſiue κτ, ſiue geminatum σσ, ſiue ζ, & in futuro ξ, ſecundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. at quæcunque δ, ſiue θ, ſiue τ, ſiue ζ, ſiue geminatum σσ, ſiue ω purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero, quampiam immutabilem habent, quartá conſtituere neceſſe eſt: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero, quæcunque in μι, deſinunt uerba: ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda sunt: hoc est, Cum prima persona pluralis numeri in μεν exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit ac[illegible]is, tam in ω, quam in μι, desinen[illegible]us, & [illegible]iam Aoristis passiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipsa actiuam sequantur literaturam.

Etiam tertia persona plurali in ι, aut in αι, exeunte, hoc est, ι, in actiuis, & αι, in passiuis, secundam et tertiam dualis numeri similes esse. si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre.

Etiam in modo Imperatiuo, & subiunctiuo futurum deficere, sed pro his Aoristos in usu haberi.

Etiam præsens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquam perfectum in modo indicatiuo, diuisim inflecti, in alijs uero coniunctim.

Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in alijs modis, & participijs omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλον dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.

Exemplum grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.

τύπτομεν

τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι
	Παρατατικός.	
Ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
	Παρακείμενος.	
τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.
	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
	Ὑπερσυντελικός.	
Ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	Ἀόριστος πρῶτος.	
Ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
	Ἀόριστος δεύτερος.	
Ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
	Μέλλων πρῶτος.	
Τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.
	Μέλλων δεύτερος.	
τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι

Προστακτικά

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
	τυπτέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τύπε	τυπέτω.
τύπετον	τυπέτων.
τύπετε	τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
Τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.

τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ.
	τυποῖτον	τυποίτην.
τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.
ἐὰν	τύπτητον	τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐὰν	τετύφητον	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.
ἐὰν	τύψητον	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐὰν	τύπητον	τύπητον.

ἐὰν

ἐὰν τύπτωμεν τύπτητε τύπτωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυφέναι.
ἀόριστος α΄.	τύψαι.
ἀόριστος β΄.	τυπεῖν.
μέλλων α΄.	τύψειν.
μέλλων β΄.	τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων,	τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα,	τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον,	τοῦ τύπτοντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς,	τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα,	τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς,	τοῦ τετυφότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα,	τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν,	τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν,	τοῦ τυπόντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα,	τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον,	τοῦ τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum est, participia masculina & neutra ad quintam simplicium declinationem referri, feminina uero ad secundam.

De uerbis pasſiuis.

IN *passiuis uero hæc sunt annotanda, hoc est, dualem numerum omnes habere personas, cum prima pluralis non in* μεν, *sed in* θα, *exeat: demptis Aoristis passiuis, qui actiuorum litteraturam sequuntur.*

Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deficere, si tertia singularis ante ται, *finalem syllabam aliam habet consonantem. pro ea autem participio eiusdem temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & subiunctiui, in omnibus numeris, & personis, cum nullo modo recte formari possit, si prima persona præteriti passiui aliquam habet consonantem ante* μαι, *finalem.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικὸς.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.

ἐτυ-

ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυμμαι	[illegible]	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί.
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσαν.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

Αόριστος δεύτερος.

ἐτύπην	ἐλύπης	ἐλύπη.
	ἐλύπητον	ἐλυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται.
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυψο	τετύφθω.
τέτυφθον	τετύφθων.
τέτυφθε	τετύφθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

τύφθητι	τυφθήτω.
τύφθητον	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

τύπηθι	τυπήτω.
τύπητον	τυπήτων.
τύπητε	τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

Τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος	εἴην εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι	εἴημεν εἴητε	εἴησαν.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφφησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τελυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν λυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

τετυμμένος	ἐὰν ὦ ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω	ἐὰν ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι	ἐὰν ὦμεν ἦτε	ὦσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς	τυφθῇ.
ἐὰν	τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν	τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριστος α΄.	τυφθῆναι.
ἀόριστος β΄.	τυπῆναι.
μέλλων α΄.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων β΄.	τυπήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη,	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυφθεὶς,	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν,	τοῦ τυφθέντος.

Ἀόριστο

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης,
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum est, participia passiua in μενος masculina, et neutra in μενον tertiæ esse simplicium declinationis: feminina uero eorũ, secundæ. At participia utriusque aoristi passiui, masculini generis et neutri, quintæ declinationis: eorũ uero feminina secundæ.

De uerbo medio.

Libuit mihi in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam imitanti, communi ordine relicto, per omnes modos & tempora, uerba media seorsum uariare, cum alij partim Actiuis, ut præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectũ: partim uero Passiuis, hoc est, ambos aoristos, et utrunque futurum admiscuerint. Quod quidem

quidem eo consilio fecimus, ut faciliorem discentibus uiam ostéderemus. Esto igitur tertio loco eorum perfecta ac distincta uariatio, quæ quidem in præsenti, & præterito imperfecto passiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικός.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην.
ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετύπεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων.
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.

τυπτοί-

τυπτοίμεθα	τύπτοιθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαιθον	τυψαίθην.
τυψαίμεθα	τύψαιθε	τύψαιντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποιθον	τυποίθην.
τυποίμεθα	τύποιθε	τύποιντο.

Μέλλων πρῶτος.

τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοιθον	τυψοίθην.
τυψοίμεθα	τύψοιθε	τύψοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖθον	τυποίθην.
τυποίμεθα	τυποῖθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.

ἐὰν

ἐὰν τετύπωμεν τετύπητε τετύπ[redacted]

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον.
ἐὰν [redacted]		τύψωνται.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπηται.
ἐὰν τυπώμεθον	τύπησθον	τύπησθον.
ἐὰν τυπώμεθα	τύπησθε	τύπωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυπέναι.
ἀόριστος α.	τύψασθαι.
ἀόριστος β.	τυπέσθαι.
μέλλων α.	τύψεσθαι.
μέλλων β.	τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου,
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπὼς,	τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα,	τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὼς,	τοῦ τετυπότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη,	τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τοῦ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

Μέλλων π[illegible]

ὁ τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου.
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕ-ΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Circunflexa uerba a sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab ijs solum, quæ in penultima habent siue ε, siue α, siue ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem synæresim in præsenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales, hoc est, ε, α, & ο, distinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ, id est, formatiuas litteras appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis. Esto igitur ε, χαρακτη-

ρισικὸν,

ριϛικὸν, *primæ coniugationis circunflexorum, a secundæ, & tertiæ.*

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Id est, prima coniugatio circunflexorum uerborum in εω desinentium.

P*Rima coniugatio circunflexorum, a uerbis sextæ coniugationis grauitonorũ in εω, desinentibus, per synæresim fit: ut* ποιέω, ποιῶ. *Cuius futurum in* σω, *desinens, a uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc est,* ε *in* η *conuersa: ut* ποιέω ποιήσω. *Eandem quoque uocalem & præteritum perfectũ in* κα, *desinens seruat: hoc idem & præteritum plusquamperfectum, & aoristus primus faciunt: ut* πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. *Quædam tamen inueniuntur, quæ in huiusmodi temporibus* ε, *immutatum retinent, ut* τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω, ῶ ἀρκέσω, *& alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut* φρονέω, ῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ, κορέσω, καὶ κορήσω, *& alia. Synæreses autem huius cõiugationis, quæ semper ex præcedente, & uocali sequente fiunt, sex sunt,* ει, ου, ῃ, η, ω. *nam si post* ε, *alterum sequatur* ε, *in* ει, *diphthongum fit synæresis, ut* ποιέετον, ποιεῖτον: *si* η, *in* η, *ut* ποιέητε, ποιῆτε: *si* ο, *in* ου, *ut* ποιέομεν, ποιοῦμεν: *si* ω, *in* ω, *ut* ποιέω, ποιῶ: ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

χαρα-

	ε	ει	
χαρακτηριστικὸν	ε	η	ῃ — *Si post ε, sequitur diphthongus, in eandem fit synæresis.*
	ο	ου	
	ω	ω	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

Ενεστὼς.

Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
	ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην, είτην.
ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.

Παρακείμενος.

πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.

Υπερσυντέλικος.

ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐποιήσατον	ἐποιησάτην.
ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει.
	ποιήσετον	ποιήσετον.
ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

Προ-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ποίεε, ποίει.	ποιεέτω, ποιείτω.
ποιέετον, εῖτον.	ποιεέτων, είτων.
ποιέετε, εῖτε.	ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίηκε	πεποιηκέτω.
πεποιήκετον	πεποιηκέτων.
πεποιήκετε	πεποιηκέτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ποίησον	ποιησάτω.
ποιήσατον	ποιησάτων.
ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

ποιέοιμι, οῖμι,	ποιέοις, οῖς.	ποιέοι, οῖ.
	ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, οῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι.
	πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι
	ποιήσοιτον	ποιησοίτην.

ποιήσοιμεν   ποιήσοιτε   ποιήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέω, ῶ.   ποιέῃς, ποιῇς.   ποιέῃ, ποιῇ.
ἐὰν   ποιέητον, ἦτ[redacted]
ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν. ποιέητε, ἦτε. ποιέωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιήκω   πεποιήκῃς   πεποιήκῃ.
ἐὰν   πεποιήκητον   πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν πεποιήκητε   πεποιήκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσω   ποιήσῃς   ποιήσῃ.
ἐὰν   ποιήσητον   ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν   ποιήσητε   ποιήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.   ποιέειν, εῖν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.   πεποιηκέναι.
ἀόριστος ά.   ποιῆσαι.
μέλλων ά.   ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν.   τοῦ ποιέοντος, οῦντος.
ἡ ποιέουσα, οῦσα.   τῆς ποιεούσης, ούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν.   τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιηκὼς,   τοῦ πεποιηκότος.
ἡ πεποιηκυῖα,   τῆς πεποιηκυίας.
τὸ πεποιηκὸς   τοῦ πεποιηκότος.

Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα,	τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιῆσαν,	τοῦ ποιήσαντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα,	τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον	τοῦ ποιήσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ποιέομαι, οῦμαι.	ποιέῃ. ποιῇ.	ποιέεται, εῖται.
ποιεόμεθον, ούμεθον.	ποιέεσθον, εῖσθον	ποιέεσθον. εῖσθον.
ποιεόμεθα, ούμεθα.	ποιέεσθε, εῖσθε.	ποιέονται, οῦνται.

Παρατατικός.

ἐποιεόμην, ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο εῖτο.
ἐποιεόμεθον, ούμεθον.	ἐέσθον, εῖσθον.	ἐποιεέσθην, είσθην.
ἐποιεόμεθα, ούμεθα.	ἐποιέεσθε, εῖσθε.	ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηνται,
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

Ὑπερσυντελικός.

ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη.

	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην
ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθον.
ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθον.
πεποιησόμεθα	πεποιήσεσθε	πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ.	ποιεέσθω, είσθω.
ποιεέσθον, εῖσθον.	ποιεέσθων, είσθων.
ποιέεσθε, εῖσθε.	ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίησο	πεποιήσθω.
πεποίησθον	πεποιήσθων.
πεποίησθε	πεποιήσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιήθητι	ποιηθήτω.
ποιήθητον	ποιηθήτων.
ποιήθητε	ποιηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, ποιοῖο. ποιέοιτο, οῖτο.
ποιεοίμεθον, οίμεθον. ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην.
ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήμην	πεποιῆο	πεποιῆτο.
πεποιήμεθον.	πεποιῆσθον	πεποιήσθην.
πεποιήμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῆντο.

Accentu circumflexo super penultimam secundæ & tertiæ personæ cuiusuis numeri, nisi longa sequatur: quod in omnibus sane uerbis circunflexis seruandum est.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοισθε	πεποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. έησθον. ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιηθῶ.	ποιηθῇς	ποιηθῇ.
ἐὰν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est subiunctiua in μαι desinentia, si à circunflexis existant, circunflectere penultimam, ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι: etiam si sint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι: grauari autem, si à grauitonis extiterint, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι & reliqua eodem modo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιῆσθαι.
ἀόριστος ά.	ποιηθῆναι.
μέλλων ά.	ποιηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη,	τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ ποιηθείς,	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθεῖσα,	τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθὲν,	τοῦ ποιηθέντος.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιηθησόμενος, τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη, τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον, τοῦ ποιηθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ πεποιησόμενος, τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη, τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον, τοῦ πεποιησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, οῦ. ἐποιέετο, εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum plusquam perfectum, & secundus aoristus, ac futurum secũdum omnino desunt in huiusmodi uerbis circunflexis, paucis quibusdam exceptis, ut in præteritorum formatione latius dicetur.

Αόριστος πρῶτος.

ἐποιησάμην ἐποιήσω ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον ἐποιήσασθον ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα ἐποιήσασθε ἐποιήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσομαι ποιήσῃ ποιήσεται.
ποιησόμεθον ποιήσεσθον ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα ποιήσεσθε ποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ. ut passiuum.

Αόριςος πρῶτος.

ποίησαι	ποιησάσθω.
ποιήσασθον	ποιησάσθων.
ποιήσασθε	ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ποιησαίμην ποιεοίμην	ποιήσαιο	ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον	ποιήσαισθον	ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα	ποιήσαισθε	ποιήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιησοίμην	ποιήσοιο	ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον	ποιήσοισθον	ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, ῆται. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσωμαι	ποιήσῃ	ποιήσηται.
ἐὰν ποιησώμεθον	ποιήσησθον	ποιήσησθον.
ἐὰν ποιησώμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι, εῖσθαι.
ἀόριςος α.	ποιήσασθαι.
μέλλων α.	ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη, τὸ ποιησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη, τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ,

Est uerborum in αω desinentium.

Secunda coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω, *desinentibus, per synæresim fit: ut* γελάω, γελῶ. *Cuius futurum in* σω, *desinens à uerbo perfecto fit, nunc penultima uocali seruata, ut* γελάω, ῶ, γελάσω: *nunc in* η *conuersa,* βοάω, βοῶ, βοήσω. *Eandem quoque penultimam & præteritum perfectum in* κα *desinens seruat, ut* γεγέλακα, βεβόηκα. *Sic & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus. Synæreses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex* α, *præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt,* α *scilicet &* ω. *nam post ipsum* α, *aut* ε, *sequitur aut* η, *aut* ο μικρὸν, *aut* ω *si* ε, *aut* η, *sequantur, in* α *productum fit crasis, ut* βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε: *si* ο μικρὸν, *aut* ω, *in* ω μέγα *fit semper, ut* βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. *At ubi* ι, *in diphthongo repertũ fuerit, idem facta crasi in diphthon*

gum

gum improprium per synæresim resumendum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. Si uero υ, omnino abijciendum, ut βοάουσι, βοῶσι.

	ε		Si post α, sequitur ι in
χαρακτηριστικὸν α	η	α	quapiam diphthongo, idem
	ο		remanet in diphthongo im
	ω	ω	propria.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον, ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
βοάομεν, ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικός.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον, ᾶτον.	ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε, ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

Παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας,	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

Υπερσυντελικός.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε.
	ἐβοήσατον	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοήσω	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσετον	βοήσετον.
βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

βόαε βόα.	βοαέτω. βοάτω.
βοάετον, βοᾶτον.	βοαέτων άτων.
βοάετε. βοᾶτε.	βοαέτωσαν, άτωσαν.

Παρακείμενος.

βεβόηκε	βεβοηκέτω.
βεβοήκετον	βεβοηκέτων.
βεβοήκετε	βεβοηκέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

βόησον	βοησάτω.
βοήσατον	βοησάτων.
βοήσατε	βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

βοάοιμι, ῷμι.	βοάοις βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	βοάοιτον ῷτον.	βοαοίτην, ῴτην.
βοάοιμεν, ῷμεν.	βοάοιτε, ῷτε	βοάοιεν, ῷεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι.
	βεβοήκοιτον	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.
	βοήσαιτον	βοησαίτην.

βοήσαιμεν

βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι.
	βοήσοιτον	βοησοίτην.
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
ἐὰν	βοάητον, ᾶτον.	βοάητον, ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν.	βοάητε, ᾶτε.	βοάωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκῃς	βεβοήκῃ.
ἐὰν	βεβοήκητον	βεβοήκητον.
ἐὰν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοήσω	βοήσῃς	βοήσῃ.
ἐὰν	βοήσητον	βοήσητον.
ἐὰν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστῶς καὶ παρατ.	βοᾷν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοηκέναι.
ἀόριστος ά.	βοῆσαι.
μέλλων ά.	βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοάων, βοῶν,	τοῦ βοάοντος, ῶντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα.	τῆς βοαούσης, ώσης.
τὸ βοάον, βοῶν.	τοῦ βοάοντος, ῶντος.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς, τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκυῖα, τῆς βεβοηκυίας.
τὸ βεβοηκὸς, τοῦ βεβοηκότος

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ βοήσας, ἡ βοήσασα, τὸ βοῆσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοήσων, ἡ βοήσουσα, τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

βοάομαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον.	βοάεσθον ᾶσθον.	βοάεσθον, ᾶσθον.
βοαόμεθα, ώμεθα.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοάονται, ῶνται.

Παρατατικὸς.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ᾶτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον.	άεσθον, ᾶσθον.	ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα	ἐβοάεσθε, ᾶσθε.	ἐβοάοντο, ῶντο.

Παρακείμενος.

βεβόημαι	βεβόησαι	βεβόηται.
βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον.
βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο
ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη.
	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.
βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμετον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοάου βοῶ.	βοαέσθω, άσθω.
βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων άσθων.
βοάεσθε, ᾶσθε	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

βοήθητι	βοηθήτω.
βοήθητον	βοηθήτων.
βοήθητε	βοηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην	βοάοιο βοῷ.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον	άοισθον, ῷσθον.	βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα ῴμεθα	βοάοισθε, ῷσθε	βοάοιντο, ῷντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβοῄμην	βεβοῇο	βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον	βεβοῇσθον	βεβοῄσθην.

βεβοῄμεθα

βεβοήμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῆντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείητον	βοηθειήτην.
βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο.
βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. άησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα. άησθε, ᾶσθε. βοάωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ.
ἐὰν	βοηθῆτον	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι, ᾶσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. βεβοῆσθαι.

ἀόριστος

ἀόριστος ά.	βοηθῆναι.
μέλλων ά.	βοηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος, ἡ ομένη, ένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοημένος, ἡ βεβοημένη, τὸ βεβοημένον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ βοηθεὶς, ἡ βοηθεῖσα, τὸ βοηθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοηθησόμενος, ἡ βοηθησομένη, τὸ βοηθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ βεβοησόμενος, ἡ βεβοησομένη, τὸ βεβοησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, ᾶται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ᾶτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην
ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσομαι	βοήσῃ	βοήσεται.
βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον.
βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

Προστακτικά

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ. ἐάσθω, άσθω. &c.

Αόριςος πρῶτος.

βόησαι	βοησάσθω.
βοήσασθον	βοησάσθων.
βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην βοάοιο, βοῷο. βοάοιτο, ῷτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι, ᾶσθαι.

ἀόριςος ά. βοήσασθαι.

μέλλων ά. βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμένος. ομένη, ωμένη. τὸ όμενον, ωμενον.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ βοησάμενος, ἡ βοησαμένη, τὸ βοησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοησόμενος ἡ βοησομένη, τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

est circunflexorum desinentium in οῶ.

TERTIA *coniugatio circunflexorum, à uerbis sextæ cóiugationis grauitonorum in οω desinentibus, per synæresim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω ut plurimum ω habet. cognoscitur autem sic. nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur; tunc futurum habet ω, ut ἀργυρὸς, ἀργυρόω, ρῶ, ἀργυρώσω. Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur; tunc futurum retinet ομικρὸν: ut ὀμόω, ῶ, ὀμόσω. Præteritum quoque perfectum in κα desinens, & præteritum plusquam perfectum, & aoristus primus, eandem seruant penultimam, quam habet futurum: ut κεχρύσωκα, ὤμοκα.*

Synæreses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ου, ω. nam si post ο, sequitur ε, aut alterum ο, siue solum, siue in ου diphthongo, fit synæresis in ου, ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. sin, aut ω, in ω μέγα, ut χρυσόητε, χρυσῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. si uero ι, in quapiam

piam diphthongo repertum fuerit, in οι, semper fiet synæresis, χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. dempto infinitiuo actiuo, qui in ουν, facit contractum, χρυσόειν, χρυσοῦν.

	ε		
χαρακτηριστικὸν ο	ο	ου	Sequente ι, in quauis diphthongo fit synæresis in οι.
	η		
	ω	ω	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόεις, σοῖς. χρυσόει, χρυσοῖ.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.
χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐχρύσοον, ἐχρύσουν, ἐχρύσοες, ύσους. ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, σουν.

Παρακείμενος.

κεχρύσωκα κεχρύσωκας κεχρύσωκε.
κεχρυσώκατον κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν κεχρυσώκατε κεχρυσώκασι.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐκεχρυσώκειν ἐκεχρυσώκεις ἐκεχρυσώκει.
ἐκεχρυσώκειτον ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν ἐκεχρυσώκειτε ἐκεχρυσώκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρύσωσα ἐχρύσωσας ἐχρύσωσε.
ἐχρυσώσατον ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν ἐχρυσώσατε ἐχρύσωσαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσω χρυσώσεις χρυσώσει.
χρυσώσετον χρυσώσετον.
χρυσώσομεν χρυσώσετε χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

χρύσοε, χρύσου. χρυσοέτω, ούτω.
χρυσόετον, οῦτον, χρυσοέτων, ούτων.
χρυσόετε, οῦτε. έτωσαν, ούτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωκε κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε κεχρυσωκέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

χρύσωσον χρυσωσάτω.
χρυσώσατον χρυσωσάτων.
χρυσώσατε χρυσωσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

χρυσόοιμι, σοῖμι. χρυσόοις, σοῖς. χρυσόοι, χρυσοῖ.
χρυσόοιτον, οῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν, οῖμεν. χρυσόοιτε, οίτε. χρυσόοιεν, σοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσώκοιμι κεχρυσώκοις κεχρυσώκοι.
κεχρυσώκοιτον κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν κεχρυσώκοιτε κεχρυσώκοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

χρυσώσαιμι χρυσώσαις χρυσώσαι.
χρυσώσαιτον χρυσωσαίτην.

χρυσώσαιμεν

χρυσώσαιμεν	χρυσώσαιτε	χρυσώσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσοιμι	χρυσώσοις	χρυσώσοι.
	χρυσώσοιτον	χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν	χρυσώσοιτε	χρυσώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόω, ῶ.	χρυσόῃς, σοῖς.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.
ἐὰν	χρυσόητον, ῶτον.	χρυσόητον, ῶτον.
ἐὰν χρυσόωμεν, ῶμεν.	σόητε, σῶτε.	χρυσόωσι, σῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπέρσυν.

ἐὰν κεχρυσώκω	κεχρυσώκῃς	κεχρυσώκῃ.
ἐὰν	κεχρυσώκητον	κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν	κεχρυσώκητε	κεχρυσώκωσι.

Αόριςὸς πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσω	χρυσώσῃς	χρυσώσῃ.
ἐὰν	χρυσώσητον	χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν	χρυσώσητε	χρυσώσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεςὼς	χρυσόειν, σοῦν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	κεχρυσωκέναι.
ἀόριςος ά.	χρυσῶσαι.
μέλλων ά.	χρυσῶσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσόων, σῶν. ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τὸ χρυσόον, σοῦν.

Παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς, ἡ κεχρυσωκυῖα, τὸ κεχρυσωκὸς.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσώσας, ἡ χρυσώσασα, τὸ χρυσῶσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσώσων, ἡ χρυσώσουσα, τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.
χρυσοόμεθον, ούμεθον, σόεσθον, οῦσθον. σόεσθον, οῦσθον.
χρυσοόμεθα, ούμεθα χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, οῦνται.

Παρατατικός.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. σόεσθον, οῦσθον σοέσθην, ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. σόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.

Ὑπερσυντελικός.

ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθον	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσώσομαι κεχρυσώσῃ κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον κεχρυσώσεσθον κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσεσθε κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω.
χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων.
χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, ούσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο κεχυσώσθω.
κεχρύσωσθον κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε κεχρυσώσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

χρυσώθητι χρυσωθήτω.
χρυσώθητον χρυσωθήτων.
χρυσώθητε χρυσωθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο.
χρυσοοίμεθον, οίμεθον. σοοίσθον, οῖσθον. οίσθην, οίσθην.
χρυσοίμεθα, οίμεθα. υσόοισθε, οῖσθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσῴμην κεχρυσῷο κεχρυσῷτο.
κεχρυσώμεθον κεχρυσῷσθον κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα κεχρυσῷσθε κεχρυσῷντο.

Αόριστος πρῶτος.

χρυσωθείην χρυσωθείης χρυσωθείη.
χρυσωθείητον χρυσωθειήτην.

χρυσωθείημεν	χρυσωθείητε	χρυσωθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθησοίμην	χρυσωθήσοιο	χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον	χρυσωθήσοισθον	χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα	χρυσωθήσοισθε	χρυσωθήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην	κεχρυσώσοιο	κεχρυσώσοιτο.
κεχρυσωσοίμεθον	κεχρυσώσοισθον	κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα	κεχρυσώσοισθε	κεχρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. χρυσόηται, ῶται.
ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. όησθον, ῶσθον. σόησθον, ῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα. ώμεθα. σόησθε, ῶσθε. σόανται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσῶμαι	κεχρυσῷ	κεχρυσῶται.
ἐὰν κεχρυσώμεθον	κεχρυσῆσθον	κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα	κεχρυσῆσθε	κεχρυσῶνται.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν χρυσωθῶ	χρυσωθῇς	χρυσωθῇ.
ἐὰν	χρυσωθῆτον	χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν	χρυσωθῆτε	χρυσωθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
παρακ καὶ ὑπερσυν.	κεχρυσῶσθαι.
αόριςος ά.	χρυσωθῆναι.
μέλλων ά.	χρυσωθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ ομένη, ουμένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσωμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ υσωθησομένη, τὸ υσωθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ υσωσομένη, τὸ υσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. υσόεται, οῦται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. σόετο, σοῦτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσαθον	ἐχρυσωσάθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσαθε	ἐχρυσώσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεθον	χρυσώσεθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. υσοέσθω. σούσθω.

χρυσόεσθον, οῦσθον. έσθων, ούσθων.

χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, σούσθωσαν.

Ἀόριστος

Αόριστος πρῶτος.

χρύσωσαι	χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον	χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε	χρυσωσάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. σόοιτο, σοῖτο &c.

Αόριστος πρῶτος.

χρυσωσαίμην	χρυσώσαιο	χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον	χρυσώσαισθον	χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα	χρυσώσαισθε	χρυσώσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωσοίμην	χρυσώσοιο	χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον	χρυσώσοισθον	χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα	χρυσώσοισθε	χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. σοῆται, ῶται &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσωμαι	χρυσώσῃ	χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον	χρυσώσησθον	χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα	χρυσώσησθε	χρυσώσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
ἀόριστος α.	χρυσώσασθαι.
μέλλων α.	χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ σοομένη, ένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ id est, de uerbis in μι.

Verba in μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ patiũtur Synæresim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis synæresim patientibus, quæ iccirco περισπώμενα dicta sunt, reduplicationem plerunque suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse debent, connumerata scilicet ea syllaba, quam per geminationem siue reduplicationem assumunt: etsi apud poetas aliqua inueniantur trisyllaba, quæ omnino reduplicatione carent, ut δίζημι, ὄνημι, & similia. Est autem reduplicatio (quæ græce ἀναδιπλασιασμὸς dicitur) eiusdem consonantis, aut proprij antistichi cum uocali correpta assumptio. & est duplex, propria & impropria.

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum ι, breui κοινῶς: ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, si etiam duæ sint consonantes, quarum prior sit muta, altera uero liquida, quæ quidem communem faciunt syllabam: tunc enim prior repetitur, muta scilicet, cum ι, hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ. πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι, πλεονασμῷ τοῦ μ. At si ab aliqua aspiratarum

aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem, ſed in eius locum ἀντίστοιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla fit conſonantis repetitio, ſed ι, tantum uerbo præponitur, idq; duobus etiam modis fieri contingit, uno cum uerbum incipit à uocali, ut ἕω, ἱῶ. ἵημι altero autem quando à ς principium capit, ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. ubi σ, non repetitur: quandoquidem ἰῶτα productum exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt, σ, & τ, non autem muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit ſiue impropria, in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui uerborum in μι exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in alijs modis, ſic & in participijs ſimul uariantur.

Illud quoque memoria tenendum, uerba in μι, in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem: at præteritum imperfectum, & aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſiui aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uariari contingat.

Præterea, futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. ςάω, ςήσω. δόω, δώσω. cætera uero tempora ad grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Quæ uero à uerbis grauitonis non patiétibus ſynæreſim

æresim deducuntur, ab ijs solum fiunt, quæ ante ω, υ habent ancipitem: & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in μι, deducantur: item à uerbis grauitonis in νω, desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in μι, omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocales distinctas, ε scilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικὰ. hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur E, figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι. A secundæ, O tertiæ, Υ quartæ: de quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.
id est, prima coniugatio uerborum in μι, à circunflexis in εω descendens.

PRIMA *igitur coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima quæ breuis est, in η, mutatis: ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in ε, iterum uersa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι dicitur.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

τίθημι	τίθης	τίθησι.
	τίθετον	τίθετον.
		τίθεμεν

τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.

Παρατατικός.

ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.

Παρακείμενος.

τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.
τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Τέθηκα tamen esse debuerat, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω futuro: sed Bœotorum mos obtinuit, ut η, mutaretur in ει, diphthongum.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει.
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε.
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Ἔθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ, quæ est futuri consonans: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, hoc est, εἶπα, ἤνεγκα, tres uero in uerbis in μι, quippe ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα: qui non seruant consonantes suorum futurorum.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔθην	ἔθης	ἔθη.
	ἔθετον	ἐθέτην.

ἔθεμεν

ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσω	θήσεις	θήσει.
	θήσετον	θήσετον.
θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς, καὶ παρατ.

τίθετι	τιθέτω.
τίθετον	τιθέτων.
τίθετε	τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεικε	τεθεικέτω.
τεθείκετον	τεθεικέτων.
τεθείκετε	τεθεικέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

Θῆκον, θηκάτω esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sed *in usu non est: quod quidem & cæteris modis & participijs euenit.*

Αόριστος δεύτερος.

Θέτι ἢ θὲς, θέτω. θέτον, θέτων. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

τιθείην	τιθείης	τιθείη.
	τιθείητον	τιθειήτην.
τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι.
	τεθείκοιτον	τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν καὶ θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσοιμι	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τιθέναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεικέναι.
ἀόριστος β΄.	θεῖναι.
μέλλων α΄.	θείσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθείς. τοῦ τιθέντος.

ἡ τιθεῖσα

	ἡ τιθεῖσα,	τῆς τιθείσης.
	τὸ τιθὲν,	τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς,	ἡ τεθεικυῖα,	τὸ τεθεικὸς.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ θεὶς,	ἡ θεῖσα,	τὸ θὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θήσων,	ἡ θήσουσα,	τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

Τέθεμαι *tamen esse debuerat, quoniam præteritum passiuum uerborum in* μι, *amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem: ut* δέδωκα, δέδομαι. ἕστακα, ἕσταμαι. *Sed quoniam præteritũ actiuum huius uerbi* τίθημι, *propriam amisit penultimam, & assumpsit* ει, *diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit et præteritum passiuum: ut* τέθεικα· τέθειμαι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθαι.
τεθεισόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

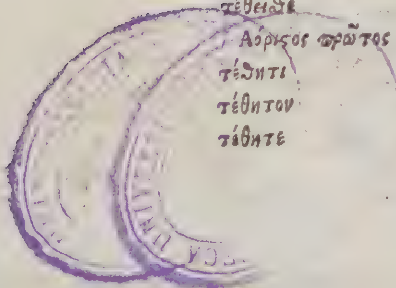
τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

Εὐκτικά

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ et tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis, quàm præteriti perfecti, niſi longa ſequatur; quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι omnino ſeruandum eſt.

Ἀόριστος πρῶτος.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.

ἐὰν τιθώμεθον τιθῆσθον τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα τιθῆσθε τιθῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθῶμαι τεθῇ τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον τεθῆσθον τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα τεθῆσθε τεθῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τεθῶ τεθῇς τεθῇ.
ἐὰν τεθῆτον τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν τεθῆτε τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. τίθεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. τεθεῖσθαι.
ἀόριστος α. τεθῆναι.
μέλλων α. τεθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων, τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.

Ὁριστικὰ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

τίθεμαι	τίτεσαι	τίθεται. &c.

Παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίτεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο. &c.	

Aduertendum est medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, in ijs uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur: neque secundum aoristum, neque futurum secundum.

Αόριστος πρῶτος.

ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκαθον	ἐθηκάθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκαθε	ἐθήκαντο.

Αόριστος δεύτερος.

ἐθέμην	ἔθεσο καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεθον	ἐθέθην.
ἐθέμεθα	ἔθεθε	ἔθεντο.

Μέλλων πρῶτος.

θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεθον	θήσεθον.
θησόμεθα	θήσεθε	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέθω.
τίθεθον	τιθέθων.
τίθεθε	τιθέθωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

θέσο καὶ θοῦ	θέθω.

	θέθον	θέθων.
	θέθε	θέθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο. &c.

Αόριςος δεύτερος.

θείμην	θεῖο	θεῖτο.
θείμεθον	θεῖθον	θείθην.
θείμεθα	θεῖθε	θεῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

θησοίμην	θήσοιο	θήσοιτο.
θησοίμεθον	θήσοιθον	θησοίθην.
θησοίμεθα	θήσοιθε	θήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται. &c.

Αόριςος δεύτερος.

ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῆται.
ἐὰν θώμεθον	θῆθον	θῆθον.
ἐὰν θώμεθα	θῆθε	θῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	τίθεθαι.
ἀόριςος β΄.	θέθαι.
μέλλων α΄.	θήσεθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος,	ἡ τιθεμένη,	τὸ τιθέμενον.

Αόριςος δεύτερος.

ὁ θέμενος,	ἡ θεμένη,	τὸ θέμενον.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

id est, secunda coniugatio uerborum in μι à circunflexis in αω descendentium.

SECVNDA *coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis secundæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima in η, mutatis: ut ἱςάω, ἱςῶ, ἵςημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in α, iterum uersa, ἵςατον, ἵςαμεν, ἵςαμαι, dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςώς.

ἵςημι	ἵςης	ἵςησι.
	ἵςατον	ἵςατον.
ἵςαμεν	ἵςατε	ἱςᾶσι.

Παρατατικός.

ἵςην	ἵςης	ἵςη.
	ἵςατον	ἱςάτην.
ἵςαμεν	ἵςατε	ἵςασαν.

Παρακείμενος.

ἕςακα	ἕςακας	ἕςακε.
	ἑςάκατον	ἑςάκατον.
ἑςάκαμεν	ἑςάκατε	ἑςάκασι.

Ἐςηκα *tamen esse debuerat* διὰ τοῦ η, *à futuro* ςήσω: *sed ne coincidat cum* ἕςηκα, *quod est medium præteritum.* ἀπὸ τοῦ ἑςήκω, *mutata est* η, *in* α, *&* ἕςακα *factum.*

Ὑπερσυντέλικος.

ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.

Μέλλων πρῶτος.

στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

στῆθι	στήτω.
στῆτον	στήτων.
στῆτε	στήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη.
	ἱσταίητον	ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑστάκοιμι	ἑστάκοις	ἑστάκοι.
	ἑστάκοιτον	ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν	ἑστάκοιτε	ἑστάκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στήσαιμι	στήσαις	στήσαι.
	στήσαιτον	στησαίτην.
στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

σταίην	σταίης	σταίη.
	σταίητον	σταιήτην.
σταίημεν	σταίητε	σταίησαν, καὶ σταῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

στήσοιμι	στήσοις	στήσοι.
	στήσοιτον	στησοίτην.
στήσοιμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν ἱστῶ	ἱστᾷς	ἱστᾷ.
ἐὰν	ἱστᾶτον	ἱστᾶτον.

ἐὰν

ἐὰν ἱςῶμεν	ἱςᾶτε	ἱςῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑςάκω	ἑςάκῃς	ἑςάκῃ.
ἐὰν	ἑςάκητον	ἑςάκητον.
ἐὰν ἑςάκωμεν	ἑςάκητε	ἑςάκωσι.

Ἀόριςος πρῶτος.

ἐὰν ςήσω	ςήσῃς	ςήσῃ.
ἐὰν	ςήσητον	ςήσητον.
ἐὰν ςήσωμεν	ςήσητε	ςήσωσι.

Ἀόριςος δεύτερος.

ἐὰν ςῶ	ςῇς	ςῇ.
ἐὰν	ςῆτον	ςῆτον.
ἐὰν ςῶμεν	ςῆτε	ςῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.	ἱςάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑςακέναι.
ἀόριςος ά.	ςῆσαι.
ἀόριςος β'.	ςῆναι.
μέλλων ά.	ςήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱςὰς, τοῦ ἱςάντος. ἡ ἱςᾶσα, τῆς σης. τὸ ἱςὰν, τοῦ ἱςάντος.

Παρακείμενος.

ὁ ἑςακὼς,	ἡ ἑςακυῖα,	τὸ ἑςακὸς.

Ἀόριςος πρῶτος.

ὁ ςήσας,	ἡ ςήσασα,	τὸ ςῆσαν.

Ἀόριςος δεύτερος.

ὁ ςὰς,	ἡ ςᾶσα,	τὸ ςὰν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ σήσων,	ἡ σήσουσα,	τὸ σῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

ἵσαμαι	ἵστασαι	ἵσταται.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

Παρατατικὸς.

ἱστάμην	ἵστασο καὶ ἵστω	ἵστατο.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

Παρακείμενος.

ἕσταμαι	ἕστασαι	ἕσταται.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἕστασθον.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕστανται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἑστάμην	ἕστασο	ἕστατο.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἑστάσθην.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕσταντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἑστάθην	ἑστάθης	ἑστάθη.
	ἑστάθητον	ἑσταθήτην.
ἑστάθημεν	ἑστάθητε	ἑστάθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

σταθήσομαι	σταθήσῃ	σταθήσεται.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθον	σταθήσεσθον.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθε	σταθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ἑστάσομαι	ἑστάσῃ	ἑστάσεται.

ἑστασό-

ἑςασόμεθον	ἑςάσεσθον	ἑςάσεσθον.
ἑςασόμεθα	ἑςάσεσθε	ἑςάσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατικὸς.

ἵςασο καὶ ἵςω	ἱςάσθω.
ἵςασθον	ἱςάσθων.
ἵςασθε	ἱςάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕςασο	ἑςάσθω.
ἕςασθον	ἑςάσθων.
ἕςασθε	ἑςάσθωσαν.

Ἀόριςος πρῶτος.

ςάθητι	ςαθήτω.
ςάθητον	ςαθήτων.
ςάθητε	ςαθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ἱςαίμην	ἱςαῖο	ἱςαῖτο.
ἱςαίμεθον	ἱςαῖσθον	ἱςαίσθην.
ἱςαίμεθα	ἱςαῖσθε	ἱςαῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑςαίμην	ἑςαῖο	ἑςαῖτο.
ἑςαίμεθον	ἑςαῖσθον	ἑςαίσθην.
ἑςαίμεθα	ἑςαῖσθε	ἑςαῖντο.

Ἀόριςος πρῶτος.

ςαθείην	ςαθείης	ςαθείη.
	ςαθείητον	ςαθειήτην.
ςαθείημεν	ςαθείητε	ςαθείησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

σταθησοίμην	σταθήσοιο	σταθήσοιτο.
σταθησοίμεθον	σταθήσοισθον	σταθησοίσθην.
σταθησοίμεθα	σταθήσοισθε	σταθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστασοίμην	ἑστάσοιο	ἑστάσοιτο.
ἑστασοίμεθον	ἑστάσοισθον	ἑστασοίσθην.
ἑστασοίμεθα	ἑστάσοισθε	ἑστάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστῇ	ἱστᾶται.
ἐὰν ἱστώμεθον	ἱστᾶσθον	ἱστᾶσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα	ἱστᾶσθε	ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστῶμαι	ἑστᾷ	ἑστᾶται.
ἐὰν ἑστώμεθον	ἑστᾶσθον	ἑστᾶσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα	ἑστᾶσθε	ἑστῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν σταθῶ	σταθῇς	σταθῇ.
ἐὰν	σταθῆτον	σταθῆτον.
ἐὰν σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστᾶσθαι.
ἀόριστος α.	σταθῆναι.
μέλλων α.	σταθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος,	ἡ ἱσταμένη,	τὸ ἱστάμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ ἑστάμενος,	ἡ ἑσταμένη,	τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ σταθεὶς,	ἡ σταθεῖσα,	τὸ σταθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ σταθησόμενος,	ἡ σταθησομένη,	τὸ σταθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος,	ἡ ἑστασομένη,	τὸ ἑστασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται. &c.

Παρατατικός.

ἱστάμην	ἵστασο καὶ ἵστω	ἵστατο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐστησάμην	ἐστήσω	ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον	ἐστήσαθον	ἐστησάθην.
ἐστησάμεθα	ἐστήσασθε	ἐστήσαντο.

Μέσος ἀόριστος non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, posset tamen formari secundum analogiam, ut in libro septimo loco suo differitur.

Μέλλων πρῶτος.

στήσομαι	στήσῃ	στήσεται.
στησόμεθον	θήσεσθον	στήσεσθον.
στησόμεθα	στήσεσθε	στήσονται.

Προ-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἵστασο καὶ ἵστω	ἱστάσθω.
ἵστασθον	ἱστάσθων.
ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στῆσαι	στησάσθω.
στήσασθον	στησάσθων.
στήσασθε	στησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

στησαίμην	στήσαιο	στήσαιτο.
στησαίμεθον	στήσαισθον	στησαίσθην.
στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

στησοίμην	στήσοιο	στήσοιτο.
στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην.
στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστᾶται. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ἵστασθαι.

ἀόριστος

ἀόριστος ά.	στήσασθαι.
μέλλων ά.	στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱστάμενος,	ἡ ἱσταμένη,	τὸ ἱστάμενον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στησάμενος,	ἡ στησαμένη,	τὸ στησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στησόμενος,	ἡ στησομένη,	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Id est, tertia coniugatio uerborum in μι, descendentium à circunflexis in οω desinentibus.

TERTIA *coniugatio uerborum in* μι, *à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in* μι, *ac penultima in* ω, *mutatis: ut* διδόω, διδῶ, δίδωμι. *In duali uero ac plurali, ac in passiuis* ω *magno in* ο *paruum iterum uerso:* δίδοτον, δίδομεν, *&* δίδομαι *dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε, διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.	

Παρατατικὸς.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

Παρακείμενος.

Παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

Ὑπερσυντελικός.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

δίδοθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

H Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

Δῶκον, δωκάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de alijs modis, ac participijs intelligendum.

Ἀόριστος δεύτερος.

δόθι καὶ δὸς	δότω
δότον	δότων.
δότε	δότωσαν,

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν καὶ διδοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν καὶ δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.

ἐὰν

ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	διδόναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος β'.	δοῦναι.
μέλλων α'.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ όντος.	ἡ διδοῦσα, ούσης.	τὸ διδὸν, όντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδωκὼς,	ἡ δεδωκυῖα,	τὸ δεδωκός.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα,	τὸ δόν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δώσων,	ἡ δώσουσα,	τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται.
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον.
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Παρατατικός.

ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Παρακείμενος.

δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται.
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον.
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.

Υπερσυντελικός.

ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη.
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων.
δίδοσθε	διδόσθωσαν.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδοσο	δεδόσθω.
δέδοσθον	δεδόσθων.
δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

δόθητι	δοθήτω.
δόθητον	δοθήτων.
δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδόσθαι.
ἀόριστος α΄.	δοθῆναι.
μέλλων α΄.	δοθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων,	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μετ'

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου,	ἐδίδοτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐδωκάμην	ἐδώκω	ἐδώκατο.
ἐδωκάμεθον	ἐδώκαθον	ἐδωκάθην.
ἐδωκάμεθα	ἐδώκαθε	ἐδώκαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐδόμην	ἔδοσο καὶ ἔδου	ἔδοτο.
ἐδόμεθον	ἔδοσθον	ἐδόσθην.
ἐδόμεθα	ἔδοσθε	ἔδοντο.

Μέλλων πρῶτος.

δώσομαι	δώσῃ	δώσεται.
δωσόμεθον	δώσεσθον	δώσεσθον.
δωσόμεθα	δώσεσθε	δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

δόσο καὶ δοῦ	δόσθω.
δόσθον	δόσθων.
δόσθε	δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

δοίμην	δοῖο	δοῖτο.
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην.
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο.
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην.
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται.
ἐὰν δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
ἀόριστος β.	δόσθαι.
μέλλων α.	δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος,	ἡ διδομένη,	τὸ διδόμενον.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ δόμενος,	ἡ δομένη,	τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δωσόμενος,	ἡ δωσομένη,	τὸ δωσόμενον.

Τετάρτη

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

id est, quarta coniugatio uerborum in μι, ab οω, descendentium.

QVARTA coniugatio uerborum in μι, à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in υω, desinentibus fit, extrema in μι, mutata. Quorum penultima singularis actiui υ, habet productum: ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uero & pluralis ac passiui penultima, idem υ, correptum: ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ enim anceps est, nec ullum habet ἀντίστοιχον in quod mutari possit, sed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, hoc est, longa siue correpta linea notatur sic ῡ, ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύουσι.

Παρατατικός.

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariantur, quoniam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum, & præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis quàm in passiuis. si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent: ut κλύμι, μέλλων κλύσω, ἀόριστος β'. ἔκλυν, sicut præteritum imperfectum.

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι	ζευγνύτω.
ζεύγνυτον	ζευγνύτων.
ζεύγνυτε	ζευγνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς, καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ζευγνὺς,	τοῦ ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα,	τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν,	τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.

Παρατατικὸς.

ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυσο	ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον	ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ενεστὼς ζεύγνυσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ ζδγνύμενος, ἡ ζδγνυμένη, τὸ ζδγνύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑ,

hoc est, substantiuum uerbum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ,

Ἐνεστῶς.

	Ἰμὶ	εἶς καὶ εἶ	ἐςὶ.
Ε	ἐςὸν		ἐςὸν.
	ἐσμὲν	ἐςὲ	εἰσὶ.

Παρατατικός.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

Reliquorum temporum præteritorum, perfecti scilicet & plusquam perfecti, indefinitiq; nullus est usus, sicut nec futuri: quod esse debebat ἔσω. loco tamen huius utimur futuro medio, quod est ἔσομαι: de quo libro octauo habebis.

Μέσος μέλλων ά.

ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἔσω καὶ ἴσθι ἔσω.

ἔσον

	ἔστον	ἔστων.
	ἔστε	ἔστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

εἴην	εἴης	εἴη.
	εἴητον	εἰήτην.
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Μέσος μέλλων.

ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον	ἔσοιθον	ἐσοίθην.
ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ὦ	ἦς	ᾖ.
ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς	εἶναι.
Μέσος μέλλων ά.	ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. *id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. cui accidunt quatuor, genera, numeri, casus, & personæ.* Ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. *hoc est, Pronominũ aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autam compositum.*

Primitiua quidem tria, ἐγὼ, σὺ, ὃς. *horum declinationes positiuæ hæ.*

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικὰ. ἡ εὐθεῖα, ἐγώ. ἡ γενικὴ, ἐμοῦ. ἡ δοτικὴ, ἐμοί. ἡ αἰτιατικὴ, ἐμέ. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῷν. Πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενικὴ, ἡμῶν. ἡ δοτικὴ, ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ἑνικά. σὺ, σοῦ, σοὶ, σέ. Δυϊκά. σφὼ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑνικά. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Δυϊκά. σφὲ, σφὶν. Πληθ. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφάς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ, *hoc est, declinationes positiuæ, quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.*

Possessiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

Quoniam

Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμὸς, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὃς, ἀπὸ τοῦ οὗ: *duo uero à nominatiuis dualibus, hoc est,* νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *et hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina, hoc est,* ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. *Et hæc omnia trium sunt generum. masculina enim & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, fœminina uero secundam, & in eorum declinatione articulos suscipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut* ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ. *sicut* ὁ καλὸς, καλὴ, τὸ καλὸν. *sic &* ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν. ὁ ὃς, ἡ ἣ, τὸ ὃν. *Deriuatiua uero in* ρος, *in* α, *mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis seruant: ut* νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: *quorum talis est inflexio.*

Ενικά. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκά. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πληθ. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη, &c.

Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο, &c.

ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον. &c.
ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην. &c.
ἐκεῖνο,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο. &c.

Relatiuum unum, & ipsum quoque trium existit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ,

αὐτῇ, αὐτήν. Αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό.

Huius autem pronominis proprium est significatio trium personarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος: & lenem spiritum semper habet. Si uero αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, aspirata reperiantur, sciendum est ea pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. nam aspiratio, quæ erat super ε, eadem etiam super αυ, seruatur.

Cópósita pronomina sunt tria, quæ nominatiuum non habent, scilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendú est, cópósita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari, tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam diuisim.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Masc. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. *Fœm.* Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. *Neut.* Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Masc. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν. *Fœm.* Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. *Neut.* Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Masc. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. *Fœm.* Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. *Neut* Ἑαυτοῦ ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

ΠΡόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον

πάντων

πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio est orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue constructionē. Per compositionē, ut ἔμπειρος, peritus. Per appositionem siue constructionem, ut ἐν οἴκῳ, in dono.

Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, id est, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio υ, habent, ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc est extremam syllabá corripi, duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes, quarum sex sunt monosyllabæ, scilicet ἐν, εἰς, ἐξ: σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero dissyllabæ, ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ. Sed de earum compositione & constructione libro nono latissime dicetur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc est, Aduerbiū est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος καὶ σχῆμα. hoc est, species & figura. Species duæ, primitiua, ut νῦν: deriuatiua, ut νυνὶ. Figuræ duæ, simplex, ut πάλαι: composita ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικὰ, id est, temporis significatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, statim. παραχρῆμα statim. αὖθις, rursus. ἐξαίφνης, repente. τέως interea.

interea. ἕως donec, usque. ἡνίκα, quando. ἔπειτα μετέπειτα, postea. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, postquam, cum. σήμερον, hodie. αὔριον, cras. μεθαύριον, perendie. χθὲς, καὶ ἐχθὲς, heri. προχθὲς, nudiustertius. πάλαι, diu, olim. ἀρτίως, modo. εὐθὺς, καὶ εὐθέως, statim. πρωῒ, mane. ἑσπέρας, uesperi. ἐφ᾽ ὅσον, dum. ἀεὶ, αἰὲν, semper. ὄφρα, donec, dum. τόφρα, tantisper, interea.

Aliqua autem τόπου, id est, loci: ut ἐνταῦθα, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. εἴσω καὶ ἔσω, intus, intro. ἔξω, foris, foras. αὐτοῦ, illic. ποῖ, quo. ὅποι, quo. ὅθεν, unde. ὁθένποθεν, undecunque. αὐτόθεν, ex eodem loco. δεῦρω, huc. αὐτόσε, istuc. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. ἐγγύς, prope. πόῤῥω, procul. ποῦ, ubi. οὐδαμοῦ, necubi. οὐδαμῆ, nusquam ὅπου, ubi. ὁπόθεν, unde. ἔνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μακρὰν, longe, procul. ἐκ δεξιῶν, dextrorsum. ἐξ ἀριστερῶν, sinistrorsum.

Aliqua autem ποιότητος, id est qualitatis: ut εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, sapienter. ὡραίως, pulchre. Quæ nempe & medietatis dicunt, quoniam à genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id est communis, cum sit omnis generis: ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus ν, in σ, uerso, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem: ut κυνηδὸν, canine. βοτρυδὸν, racematim. ἀγεληδὸν, gregatim.

Aliqua uero ποσότητος, id est, quantitatis: ut ἅπαξ, semel. δὶς, bis. τρὶς, ter. τετράκις, quater. πολ-

λάκις, *sæpe.* ὀλιγάκις, *raro.*

Aliqua autem ἀθροίσεως, *id est, congregationis: ut* ἅμα, *simul.* ὁμοῦ, *una.* συλλήβδην, *comprehensim.* ἀθρόως, *confertim.*

Aliqua autem διαιρέσεως, *id est, diuisionis: ut* ἄνευ, *sine.* χωρὶς, *seorsum.*

Aliqua uero ἐξαιρέσεως, *id est, electionis siue exceptionis: ut* πλὴν *præter.*

Aliqua autem παρακελεύσεως, *id est, hortationis: ut* εἶα, *eia.* ἄγε, *age.* ἄγετε, *agite.* εὖγε, *euge.* φέρε, *age.*

Aliqua autem τάξεως, *id est, ordinis: ut* ἑξῆς, *deinceps.* ἐφεξῆς, *deinceps.* εὐθὺς, εὐθέως, *statim.* ἐξαίφνης, *repente.* αὐτίκα, *statim.*

Aliqua autem ὁμοιώσεως, *id est, similitudinis: ut* ὡς, *tanquam.* ὥσπερ, *quemadmodum.* οὕτως *sic.* καθὰ, *sicut.* καθάπερ, *sicut.* ἤ, *uelut, ueluti.* ὥστε, *uti.* ὅντροπον, *quemadmodum.*

Ali qua autem ἀποστάσεως, *id est, separationis: ut* ὥστε, *ut.*

Aliqua autem συγκρίσεως, *id est, comparationis: ut* μᾶλλον, *magis.* πλέον, *plus.* ἧττον, *minus.*

Aliqua autem ἐπιτάσεως, *id est, intentionis: ut* λίαν *ualde.* ἄγαν, *multum.* πάντη, *prorsus.* παντελῶς, *penitus.* παντάπασιν, *omnino.* πάνυ, *nimium.* σφόδρα, *uehementer.* μάλιστα, *maxime.*

Aliqua ἀνέσεως, *id est, remissionis: ut* ἠρέμα, *quiete.* ἡσυχῆ, *quiete.* μόγις, μολίς, *uix.* βραδέως, *tarde.* βάδην, *passim.* ὡσεὶ, *fere.*

Aliqua

Aliqua autem βεβαιώσεως, *id est, confirmationis: ut* δηλαδὴ, *profecto.* δήπουθεν, *nempe.* πάντως, *omnino.* ὄντως, *uere.* ἦ, *re uera.*

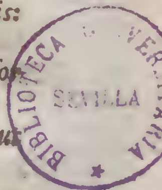
Aliqua autem κατωμόσεως, *id est, iurandi: ut* ναὶ, *certe.* νὴ, *per.*

Aliqua autem ἀπωμόσεως, *id est, abiurandi: ut* μὰ, *per.*

Aliqua autem ἀρνήσεως, *id est, negandi: ut* οὔ, *non.* οὐχὶ, *non.* οὔκουν, *non igitur.* οὐδαμῶς, *nullo modo.* ἥκιστα, *minime.* οὔτε, *neque.* οὐδὲ, *neque.*

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, *id est, prohibitionis: ut* μὴ, *ne.* μηδαμῶς, *nequaquam.*

Aliqua autem εἰκασμοῦ, *id est, euentus: ut* ἴσως, *forte.* τάχα, *fortuito.* τυχὸν, *forte.*

Aliqua autem ἐρωτήσεως, *id est, interrogationis: ut* πόθεν, *unde.* ποῦ, *ubi.* ποῖ, *quo.*

Aliqua autem δείξεως, *id est, demonstrationis: ut* ἰδοὺ, *ecce.* ἠνὶ, *en.* ὧδε, *huc.* ἐκεῖ, *illic.* ἐνθάδε, *hic.*

Aliqua autem κλήσεως, *id est, uocandi: ut* ὦ, *ó.*

Aliqua autem διασαφήσεως, *id est, declarationis: ut* ἤγουν, *uidelicet.* οἷον, *ut, uidelicet.* τουτέστι, *hoc est.*

Aliqua autem θέσεως, *id est, positionis:* ἀναγνωστέον, *legendum.* γραπτέον, *scribendum.* πλευστέον, *nauigandum. dicuntur enim positionis, quoniam determinant siue positionem rei, siue deliberaationem.*

Aliqua autem εὐχῆς, *id est, uoti: ut* εἴθε, ὤφελον, *utinam.*

Aliqua autem σχετλιασμοῦ, *id est, exclamatio-*

nis : ut ὃ, heu. ἰοὺ, hei. οἴμοι, hei mihi, αἲ, ἰὼ, heu.

Aliqua autē θαυμασμοῦ, i. admirationis: ut ὢ. φεῦ.

Aliqua autem θειασμοῦ, id est, furentis : ut εὐ, εὐοῖ, heu, euoe. εὐάν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως, id est, perculsionis, siue terroris : ut ἆ, ἆ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Σ Υνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως: hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, figura : simplex, ut ἐπεὶ : composita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοὶ, id est, copulatiuæ : ut μὲν, quidem. δὲ, autem. τὲ, que. καὶ, &. ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, sed. ὅτι, quòd.

Aliquæ autem διαζευκτικοὶ, id est, disiunctiuæ: ut ἢ, uel ἤτοι, siue : ἠὲ, siue.

Aliquæ autem συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ: ut εἰ, si. εἴπερ, εἰδήπερ, siquidem.

Aliqua autem παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοὶ, id est, causales : ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut, γὰρ, enim. ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniam. ἕνεκα. causa. οὕνεκα. quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοὶ, id est, dubitatiuæ : ut ἆρα, an. μῶν, num. μὴ, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοὶ, id est, collectiuæ, siue rationales:

rationales: ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaque. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοὶ, id eſt, repletiuæ: ut δὴ, iam. ῥὰ, nempe. θὴν, quidem. νὺ, certe. ποῦ, τοὶ, αὖ, οὖν, πὲρ, πὼ, μὴν, δῆτα, γὲ, quidem. at γὲ non ſolum repletiua eſt, ſed etiam diminutiua pro ſaltem, & cauſalis.

Aliquæ autem δυνητικοὶ, id eſt, poteſtatis: ut ἂν, κὲ, κὲν, utique: quæ apud poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοὶ, ſiue ἐπιλεκτικοὶ, id eſt, diſſertiuæ, ſiue electiuæ: ut ἢ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ, id eſt, extenuatiuæ, ſiue diminutiuæ: ut γοῦν, γὲ, ſaltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ, id eſt, aduerſatiuæ: ut ὅμως, tamen. καίτοι, etſi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰκαὶ, etſi.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

OMne uerbum aut in ω, deſinit, & id quidem ſi grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur, ut τύπτω: ſi circunflexum, περισπώμενον, ut ποιῶ. Aut in μι, & id a terminatione

nomen assumpsit, τὸ εἰς μι, hoc est, uerbum in μι, ut τίθημι. Βαρυτόνα quidem in sex distinguuntur coniugationes, partim per consonantes, partim per uocales atque diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante ω, finalem sibi uendicat, scilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc est, δ, θ, τ. Quarta ex duplicibus una tantum, ζ scilicet & geminatum σσ. Quinta quatuor immutabiles, hoc est, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales præter η, & omnes diphthongos proprias, & unam impropriam, ῳ scilicet. Quæ quidem omnes siue consonantes sint, siue uocales, siue diphthongi, cum immediate ω, finalem ipsius thematis præcedant, χαρακτηριστικὰ, hoc est, figuratiuæ literæ appellantur. per eas enim unumquodque uerbum discernitur quotæ sit coniugationis. Quæ uero superfluunt ex literis, hoc est, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικὰ sunt futurorum. nam futurum primæ coniugationis ψ sibi uendicat, secundæ ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ sequuntur σ: & si uerba quintæ coniugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quatuor immutabilibus, hoc est, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet φ, χ, κ. nam si futurum habet ψ, præteritum habet φ: si ξ, χ: si σ, aut quampiam ex immutabilis, κ. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeát inter se cognationes, consonantes quoque inter se sortita sunt: nam præteritum imperfectum cum naturam præsentis sapiat, eiusdem sibi consonantem asci-

nit, ut τύπτω, ἔτυπτον: præteritum uero plusquamperfectum, præteriti perfecti, ut τέτυφα, ἐτετύφειν: quemadmodum & primus aoristus futuri, ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritum consonantem præsentis, quā figuratiuam uerbi appellamus, assumpsit, ut τρίβω, μέσος παρακείμενος, τέτριβα. Eandem quoque secundus aoristus, & secundum futurum sibi uendicarunt, ut ἔτριβον, τριβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum, sed nunc γ, nunc autem δ. Γ quidem sibi asciuit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, sibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus Aoristus, & secundum futurum sequentur. At si ante ω, diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ, κτ, μν, scito priorem illarum figuratiuam esse: nam π, κ, per παρέμπτωσιν τ, sibi asciscunt: μ, uero ν, ut κόπτω, μέσος παρακ. κέκοπα, τίκτω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα.

In desinentibus autem in σκω, etsi ante ω, duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis, quandoquidem à futuro in σω, fiunt πλεονασμῷ τοῦ κ: ut ἀρέσω, ἀρέσκω, τρώσω, τρώσκω, & similia: quæ usque ad paratatticum solum ua-

riantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habét: hoc est, ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uero anomala, multa et uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci possunt, proprijs locis relinquimus differentia.

CONIVGATIONVM TYPI.

	Ενεστὼς. παρατ.		μέλλ. α. ἀόρ. α.	παρ. ὑπερσ.	μέσ. πα. ὑπερσ.		ἀόρ. β.	μέλλ. β.
	β				β			
πρώτη	π				π			
συζυγία	φ	ω	ψω	φα	φ	α	ον	ῶ.
	πτ	ον	ψα	φειν	π	ειν		
	γ				γ			
δευτέρα	κ				κ			
	χ	ω	ξω	χα	χ	α	ον	ῶ.
	κτ	ον	ξα	χειν	κ	ειν		
	δ				δ			
τρίτη	θ	ω	σω	κα	θ	α	ον	ῶ.
	τ	ον	σα	κειν	τ	ειν		
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	ζ	ω	α	ειν				
		ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
τετάρτη			α	ειν				
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	σσ	ω	α	ειν				
	χαρακτηριστικά	ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
			ω	ειν				

	Ενεστὼς παρατ.		μέλλ.α. ἀόρ.α.	παρ. ὑπερσ.	μέσ.πα. ὑπερσ.		ἀόρ. β.	μέλλ. β.
	λ		λ			λ		
	μ		μ			μ		
πέμπτη	ν	ω	ν	ω	κα	ν	α	ον ῶ.
	ρ	ον	ρ	α	ειν	ρ	ειν	
	μν		μ			μ		
	α	φάω						
	ε	δέω						
	ι	τίω						
	ο	βόω						
	υ	δύω						
	ω	ῥώω						
ἕκτη		ω	ον	σω	κα	α	ον ῶ.	
	αι	παίω		α	ειν	ειν		
	αυ	ψαύω						
	ει	σείω						
	ευ	δεύω						
	οι	οἴω						
	ου	κρούω						
	υι	ὀπυίω						

χαρακτηριστικὰ

Dicũtur autem χαρακτηριστικὰ, *eo quòd ſint ſigna ſiue notæ coniugationum: per ea enim cognoſcitur, unumquodque uer bum quotæ coniugationis ſit. nam quic quid præcedit* ω *finale,* χαρακτηριστικὸν *appellatur.*

De

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

OMne uerbum incipit aut à uocali, aut à consonante. Si à uocali, aut à simplici, aut à diphthongo. Si à simplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, η, ι, υ, ω, nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut ἠχέω ἠχῶ, ἤχεον ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα, ἰξδίω, ἴξδιον, ἴξδικα, ἰξδίκειν, ἴξδισα, ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ, ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν ὠφέλησα. At ἰξδίω & ὑβρίζω, & similia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, easdem tamen in præsenti positione longas habent, in præteritis uero natura, quod augméti ratione factum est, ancipites enim sunt.

Si autẽ uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus hoc est, α, ε, & ο, in præteritis mutantur in longas: quam mutationem temporale augmentum appellamus. α, quidem in η, communiter mutatur: ut ἀκέω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούειν, ἤκουσα. Excipiuntur ἀηθέσσει, ἀήθεσσον, & ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ἄω, spiro, cuius præteritum imperfectum, ἄον, facit, ne coincidat cum ἦον, cuius thema est ἔω, & ἀΐω, audio, quod ἄϊον, facit, ut differat ab ἤϊον, quod ibam significat.

Si autem ab ε, incipiat uecbum, ε mutatur in η, ut ἕδω, ἦκα. ἤκειν, ἦσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα, Excipiuntur aliqua in quibus ε, manens assumit ι, in diphthongum, hoc est, ἔχω, εἶχον.

ἔπω

ἕπω, εἷπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, ἕρπιζον. ἑςήκω, εἱςήκειν. medium plusquamperfectum, ἕπομαι, εἱπόμην. ἑςιάω, ῶ, εἱςίαον, εἱςίων. ἐάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἕω, εἷμαι, ἐρύω, εἴρυον. ἔθω. εἴωθα. medium perfectum, ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.

Si autem ab ο, incipiat uerbum, ο uertitur in ω, ut ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, & alia. Inueniuntur tamen apud poetas huiusmodi uerba absque augmento Ionico more: ut ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Si uero à diphthongo incipiat uerbum, à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, ει, ευ, & ȣ, nulla fit mutatio: ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. sicut εὔχομαι, ηὐχόμην et similia, in quibus Attici mutant ε, in η. ȣ̓ρέω, ῶ, ȣ̓́ρεον, ȣ̓́ρȣν. Si autem à mutabili αι, scilicet, αυ, & οι, eadem fit mutatio, quæ in simplicibus uocalibus. nã si ab αι, incipiat uerbũ, uertitur in α, in η, et ι, subscribitur, unde ex propria diphthõgo impropria fit: ut αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν.

Si autem ab αυ, uertitur α, in η, ut αὐλέω, ῶ, ηὔλεον, ηὔλουν.

Si autem ab οι, uertitur ο, in ω, cui subscribitur ι, & fit ῳ, diphthongus impropria: ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Annotatur aliqua in quibus nulla fit mutatio: ut οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριστος ά. παθητικὸς. οἴμω, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνησα. οἰνίζω, οἴνισα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα, οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα.

νόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ secundum quosdam annotata sunt.

Si autem incipiat uerbum à consonáte, omnia præterita in principio assumunt ε, quod syllabicum augmentum appellatur: ut σπείρω, παρατατικὸς ἔσπειρον, παρακείμενος ἔσπαρκα, ὑπερσυντελικὸς ἐσπάρκειν, ἀόριστος ά. ἔσπειρα. ἀόριστος β'. ἔσπαρον. At præteritum perfectum præter ε, quod est commune augmentum, & præsentis consonantem repetit, si tamen sola ac simplex existat: quia tunc ε, correptum remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut τύπτω, παρατ. ἔτυπτον, παρακ. τέτυφα, λέγω, ἔλεγον, λέλεχα: ijs exceptis, quæ à ρ principium habent: quandoquidem in eorum præteritis, ρρ nempe geminandum est: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non autem ῥέριφα: quoniam ε, productum existit, cum duæ sequantur consonantes, hoc est, ρρ geminatum. At ῥεριπωμένα participium præteriti passiui est, id est ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι, ε habet correptum metri gratia, altero quidem ρ, transposito: iccirco geminat ρ, præsentis cósonantem. Ὀδυσσείας ζ'.

Ἐς ποταμὸν πλωέουσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται. Sic ῥῆμα, ἐκ τοῦ ἔῤῥημαι, & alia huiusmodi. Cur autem ρ, sit geminandum in libro sexto, hoc est, in præterito imperfecto actiuo abunde dicetur.

Si uero ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, sed earum loco tenues subrogantur: ut θείνω, τέθακα, φαίνω, πέφαγκα, χαίρω, κέχαρκα. At si duæ fuerint consonantes, neutra illa-

rum

rum geminatur, cum ε, quod natura breue existit, positione factum sit longum: ut φθείρω, ἔφθαρκα. nisi muta cum liquida sequatur ε: quia tunc repetitur muta: quandoquidem ε, hoc in loco pro breui habetur. nam muta cum liquida siue immutabili, communem faciunt syllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ à γν, & γρ, principium habent, in quibus γ non repetitur, quia longam faciunt syllabam: ut γναφίζω, ἐγνάφικα, γνόω, γνῶ, ἔγνωκα: γρηγορέω, γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ῶμαι, κέκτηται, ἀπὸ τοῦ κτάομαι, ῶμαι. & πέπλομαι, ἀπὸ τοῦ πλάομαι, ῶμαι. & πέπλωκα, ἀπὸ τοῦ πλόω ἀχρήστου. in quibus præteritum perfectum priorem repetit. nam κτ, μν, & πλ, apud poetas communem faciunt syllabam, sicut & muta cum liquida. sic Herodianus.

Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ζ, ξ, ψ: nullam illarum geminat præteritum perfectum. cum, ε breue positione producatur: ut ζάω, ἔζηκα, ξέω, ἔξεκα, ψάλλω, ἔψαλκα. In his igitur uerbis à consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est, an præteritum imperfectum ε, quod est syllabicum augmentum, correptam habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ε, correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba. quoniam hoc in loco pro breui reputatur, ut λέγω. ἔλεγον, λέλεχα, κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uero præteritum perfectum ε productum habeat, nequaquam præteritum imperfectum geminationē suscipit: quoniam

niam omnis geminatio siue reduplicatio communis per breuem uocalem, ι scilicet, siue ε, semper fit, nunquam autem per longam.

De uerborum compositorum augmento.

S*cias uero hæc non tradi de ijs quæ ἐκ nominibus componuntur: nã huiusmodi simpliciũ modo augeri solent, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν: neque de ijs quorum simplicia in usu non sunt, ut ἐμμελῶ, ἐμμέλουν: &c. sed de illis solum, quorum compositio ex præpositionibus constat, & uerbis simplicibus in usu existentibus. Ergo quandocunque præpositiones nihil plus significant in compositione uerborum, quàm ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius compositi, & tanquam simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quàm ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est: ut ἔνεπω, ἤνεπον: ex ἐν præpositione & ἔπω, quod idem significat, hoc est, dico. Si autem plus significant præpositiones quàm ipsum uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum: ut παρακούω, παρήκουον, α, in η conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est, ἀκούω, audio significat: præposita uero παρὰ, præpositione, mutata est uerbi significatio. nam παρακούω, obaudio significat, & decipio. Aduertendum est in his compositis, præpositiones abijcere extremam uocalem, alia sequente uocali, tam in præsenti quàm in præteritis: ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω, ἀπαυρῶ, ἀπηύρων.*

πηύρων. Quocirca etiam in uerbis à consonantibus incipientibus, cum in præteritis suscipiant ε, syllabicum augmentum, pari modo præpositiones abijciunt extremam uocalem: ut λείπω, ἔλειπον, καταλείπω, ἢ κατέλειπον. At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas: ut ἅπτομαι, καθάπτομαι, ἕπομαι, καθέπομαι. Περὶ uero & πρὸ extremam retinent uocalem, etsi cum à uocali incipientibus componuntur: ut περιάπτω, περιέχω, προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt: ut ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν.

Quædam intrinsecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον.

Quædam etiam à δυς, & εὖ, incipientia, hoc idem patiuntur: ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, εὐορκῶ, εὐώρκουν, εὐεργετῶ, εὐηργέτουν, εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicum scilicet & temporale: ut μέλλω, ἤμελλον, δύναμαι, ἠδυνάμην, βούλομαι, ἠβουλόμην: pro ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. Quædam uero in principio, & in medio: ut ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνηχόμην, secundum quosdam: παροινῶ, ἐπαρῴνουν. Age uero dictionem hanc omnem in compendium redigamus; quo facilius, & commodius intelligatur, atque etiam ediscatur. ualde enim studiosis consultum uolumus.

Omne

Omne uerbum incipit aut à uocali, aut à consonante. si à uocali, aut à simplici, aut à diphthongo. si à simplici, aut mutabili, aut immutabili. à simplici mutabili, ut, ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα: ἐλεύθω, ἤλευθον, ἤλευκα: ὀπάζω, ὤπαζον, ὤπακα. *excipiuntur* ἀηθέσσω, ἀήθεσσεν: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην: ἄω, ἄον: ἀΐω, ἄϊον. *item*, ἔχω, εἶχον: ἔπω, εἶπον: ἕλω, εἷλον: ἕλκω, εἷλκον: ἑλκύω, εἵλκυον: ἕρπω, εἷρπον: ἑρπίζω, εἵρπιζον: ἑστιάω, εἱστίων: ἕπομαι, εἱπόμην: ἑστιῶ, εἱστίων: ἑῶ, εἴον ἕω, ἧμαι; ἐρύω, ἤρυον: ἔθω, εἴωθα: ἐθίζω, εἴθιζον: ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. *A simplici immutabili, ut* ὤθω, ὦθον, ὦκα: ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα: ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα: ἠχέω, ἤχεον, ουν, ἤχηκα. *Si uerbum incipit à diphthonga: uel mutabili, uel immutabili: mutabili, ut,* οἰκίζω, ᾤκιζον, ᾤκικα: αὐλίζω, ηὔλιζον, ηὔλικα: αἴρω, ἦρον, ἦρκα. *excipiuntur* οἰώμαι, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰστρῶ, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰδαίνω, οἰκουρῶ, οἰμώζω. *Ab immutabili diphthongo incipit, ut* οὐτάζω, οὔταζον, οὔτακα: εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα: εὐθύνω, εὔθυκα.

Si à consonante uerbum incipit: uel à simplici, uel à duplici. si à simplici: præteritum perfectum, præter ε, *quod est commune augmentum in omnibus præteritis uerborum à consonante incipientium, eandem assumit simplicem, ut* τύπτω, τέτυφα, *ijs exceptis, quæ à* ῥ *principium habent, in quibus* ρ *non repetitur, demptis etiam, quæ ab aspiratis incipiunt, quoniam pro eis propriæ tenues suffragantur. si à duplici: uel actu, uel potestate. si actu: præteritum perfectum neutram*

assumit,

assumit, ut σπείρω, ἔσπαρκα: nisi fuerit muta cum immutabili: quia tunc repetitur muta: ut κρίνω, κέκρικα. excipiuntur quæ a γν, & γρ, initium habent, in quibus γ non repetitur: γνωρίζω, ἐγνώρικα: γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. si a duplici, potestate, ut sunt ζ, ξ, ψ, nulla earum in præterito perfecto repetitur.

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONARVM IN NVMERIS, TEMPORIBVS, ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVI MODI ACTIVORVM.

Ενεστώς.

ΤΥΠΤΩ, *a nullo fit, cum sit totius uerbi thema: secunda persona* τύπτεις *a prima fit, extrema in* εις, *conuersa: tertia* τύπτει, *a secunda expuncto* σ. Δυϊκά. *prima persona formari non potest, quandoquidem prima pluralis in* μεν, *desinit: secunda persona a secunda singulari, expuncto* σ, *ac* ι, *subiunctiua uocali diphthongi, et addita* τον, τύπτετον: *tertia eadem est cum secunda,* τύπτετον. Πληθ. *prima persona a prima singulari fit,* ω, *in* ο, *conuerso, & adiuncta* μεν, τύπτομεν: *secunda a prima, extrema in* τε, *&* ο, *in* ε, *mutatis,* τύπτετε: *tertia etiam a prima, extrema in* σι, *conuersa, ac* υ, *penultimæ uocali adiuncto,* τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἐνικά.

Ετυπτον, *a* τύπτω *prima singulari præsentis tempo-*

ris, extrema in ον, mutata, ac ε, communi augmento præposito: secunda persona a prima eiusdem temporis, extrema in ες, conuersa, ἔτυπτες: tertia a secunda, expuncto σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. prima persona formari non potest, sicut neque in duali præsentis temporis: secunda persona a secunda singulari fit, expuncto σ, et apposita τον, ἐτύπτετον: tertia a secunda duali, extrema in την, conuersa, ἐτυπτέτην. nam quandocunque tertia persona pluralis desinit aut in ι, aut in αι, secunda & tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi & hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandocunque extrema, quæ breuis est, in longam mutatur. Πληθ. prima persona a prima singulari, interiecta με inter ο, & ν, ἐτύπτομεν: secunda a prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in ε, mutatis, ἐτύπτετε: tertia ἔτυπτον, quæ a genitiuo sui participij fit expuncta τος syllaba, ac ε, augmento præposito, ut τύπτον, τύπτοντος, ἔτυπτον. et est par syllabis primæ personæ singulari, quod nempe & ambobus Aoristus euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, a τύψω, uenit futuro, extrema scilicet in φα, mutata, cum sit uerbum primæ coniugationis grauitonorum, geminata etiam principali consonante præsentis, quæ præponitur ε, breui: quod est commune, ut modo diximus, augmentum. Quæ quidem consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit præcedentē syllabam positione lōgam. de qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur,

ctaretur, satis locuti sumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod fere omnibus quidem uerbis commune est: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *Attici tamen in dissyllabis primæ & secundæ coniugationis, habentibus* ε, *in penultima, uertentes* ε, *in* ο, *faciunt præteritum: ut* πέμπω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. *Excipiuntur etiam uerba dissyllabæ quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima* ε, *habent: quo in* α, *conuerso, fit commune præteritum: ut* σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. *Vbi aduertendum est, immutabilem illam, quam ante* κα, *finalem inuenies, loco non moueri: si tamen aut* λ *fuerit, aut* ρ, *ut* ψάλλω, ἔψαλκα: φθείρω, ἔφθαρκα. μ, *uero sequente* κ, *cum male inter se cohæreant, assumit* η, *ut* νέμω, νενέμηκα, *pro* νένεμκα: τέμω *siue* τέμνω, τετέμηκα, *quæ quidem in præterito* ε, *seruant, quanquam eorum futura dissyllaba sint. At* ν, *uertitur in* γ, *sequente* κ, *quod nempe fit, quoties illud* ν, *ante* γ, κ, ξ, χ, *inuentum fuerit: ut* φαίνω, πέφαγκα. *Si uero penultima præsentis dissyllabi aut* ι, *fuerit, aut* υ: ι *omnino abijcitur ut* κρίνω, κέκρικα: θυώω, τέθυκα: *etiam si fuerit* ει, *diphthongus: ut* κτείνω, ἔκτακα. *Præterea si præteritum in* κα, *desinens longam habuerit penultimam: expuncto* κ, *Ionice corripit eandem: ut* βέβηκα, βέβαα: γέγηκα, γέγαα.

Secunda persona a prima deducitur, adiuncto σ, τέτυφας: *tertia a secunda, extrema in* ε, *mutata,* τέτυφε. Δυϊκὰ. *secunda persona a secunda singulari ex-*

punсto σ, et apposita τον, τετύφατον: tertia eadem est cum secunda, τετύφατον. Πληθ. prima persona a prima singulari, adiuncta μεν, τετύφαμεν: secunda a prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε: tertia quoque ab eadem fit, μεν, in σι, conuersa, τετύφασι.

De præterito Attico.

Sciendum autem, Atticos in uerbis a mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α, ε, & ο, proprium facere præteritum actiuum, medium, & passiuum: principales duas litteras præsentis, cõmuni præteriti præponentes, corripientes insuper, quantum pertinet ad uocalem, tertiam a principio syllabam, si supra tres syllabas præteritum extiterit: ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς: unde passiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα· καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi sciendum, præteritum actiuũ & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quattuor syllabis. Debet enim habere principalem syllabam præsentis temporis, eamq. breuem: quoniã præteritum Atticum nunquam a longa principium habet, sed a quapiam trium iam dictarum, α scilicet correpta, ε, & ο. secundam uero & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali. longa η, scilicet, siue ω. nam α, & ε, ex temporali augmento in præteritis mutantur in η, ο μικρὸν uero in ω, quæ quidem uocales in cõmuni præterito primum tenẽt locum: in Attico uero, secundum, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς: ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam syllabam sibi uendicat,

cat, quæ per propriam figuratiuam præteriti consonantem cum α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest. quod nêpe euenit, cum uerbum disyllabum forte extiterit. nam prima syllaba eadem est cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo præterito. Secunda et tertia per eandem consonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem consonans & figuratiua est præsentis temporis, & præteriti medij: ut ἄρω ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. cuius extrema per ρ, quæ est præteriti medij figuratiua, effertur, & eadê repetitur in secunda & tertia syllaba secundum regulæ præceptionem sic, ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. & alia huiusmodi. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorum præterito communi solum ε, Attici præponere consueuerunt: ut ὤρακα, ἑώρακα: ὦσμαι, ἑώσμαι. Quos poetæ imitati ĩ præterito imperfecto, et in ambobus aoristis hoc idê facere consueuerût: ut ὥρων, ἑώρων. ὠνέμην, ἑωνούμην. ἧκα, ἕηκα. ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα. & similia. Sed quoniam dictum est, tertiam syllabam a principio esse corripiendam, aduertendum est quo pacto id faciendû, quia η, mutatur in ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ει in ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ὀρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel αυ, uel οι, uel ου. ει, quidem abijcit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. αυ, quoque abijcit ε, ut ἐλαύθω, ἤλυκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. at ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα,

καὶ μέσος ἀκήκοα. *Sed de hoc satis, quando quidem hæc libro sexto plenius dicitur.*

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύφειν a τέτυφα præterito perfecto deducitur, extrema in ειν, mutata, cui & alterũ ε, omnino præponitur: quod fit quandocunque præteritum perfectum a consonante principium habet. At si a sola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoque & plusquamperfectum incboare necesse est: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν, σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secunda persona a prima fit, ν, in σ, uerso, ἐτετύφεις: tertia a secunda, expuncto σ, ἐτετύφει. Δυϊκὰ. secunda persona a secunda singulari, expuncto σ, & adiuncta τον syllaba, ἐτετύφειτον: tertia a secunda duali, τον, in την, mutata, ἐτετυφείτην. Πληθ. prima persona a prima singulari, abiecto ν, & adiuncta μεν, ἐτετύφειμεν: secunda a prima plurali, μεν, in τε, conuersa, ἐτετύφειτε: tertia etiam a prima, μεν, in σαν, conuersa, ἐτετύφεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα a futuro trahitur, ω, in α, mutato, eademq. consonante seruata, et ε, communi augmento præposito: ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω: & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω: & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω: & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω: & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω. quæ suorum futurorum consonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro primus aoristus, & eam aut natura, aut positione productam. Igitur si

penultimam futuri breuis extiterit, sicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. nã si fuerit α, *ab ipso themate, id mutabitur in* η: *ut* ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. *si* αι, *diphthongus, eadem fiet mutatio in* η, *Atticorum Ionumq. more: ut* χαίνω, χανῶ, ἔχηνα: μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. *communiter tamen* ἐμίανα *dicitur: et* ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, α, *existente longa. Si uero* ι, *aut* υ, *cum sint ancipites, producuntur: ut* κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα: ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. *Si* ε *fuerit, assumet* ι, *in diphthongũ, ut* φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα *Sunt et qui penultimam correptã seruãt, ut* ἐτέλεσα, ἐγέλασα. *Secunda persona* ἔτυψας, *tertia* ἔτυψε: *sicut a* τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκά. *secunda persona a secunda singulari expuncto* σ, *& adiuncta* τον, ἐτύψατον: *tertia a secunda duali, extrema in* την, *mutata*, ἐτυψάτην. Πληθ. *prima persona a prima singulari adiuncta* μεν, ἐτύψαμεν: *secunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuersa*, ἐτύψατε: *tertia a genitiuo sui participij abiecta* τος, *syllaba, &* ε, *syllabico augmento præposito: ut* τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. *Siue a prima singulari, adiuncto* ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔτυπον *a primo fit aoristo, extrema in* ον, *mutata cum præsentis consonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum formatione supra dictum est: cui* ε, *quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Est etiam syllabis par primo aoristo, si thema gra-*

uitonum sit: ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si uero circumflexum, una minuitur syllaba: ut δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. χῶ, ἔχησα, ἔχον. Vbi aduertendum est, secundum aoristum in hoc a præterito medio differre, quoniam etsi a primo aoristo una syllaba minuatur, dissyllabus tamen esse potest, etiam augmento syllabico connumerato: ut ἔχον, ἔχες, ἔχε: quo abiecto fit χὲ, τὸ προςακτικὸν, καὶ προθέσει τοῦ σ, σχὲς: unde πρόσχες, κατάσχες. abundat enim σ, quoniam monosyllabum est, ut inquit Zenodotus. Penultimam autem corripit secundus aoristus a themate grauitono existens, si polysyllabus sit: ut λήβω, ἔλαβον. nam dissyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiam principalis sit: ut εἶδον, εἷλον, εἶχον, & alia. Vertitur enim η, in α, quoniam secundus aoristus amat habere in penultima ancipitē correptam. Etiam si fuerit ε, in dissyllabo themate aliqua præcedente immutabili, siue sequente, ut plurimum uertitur in α, ut δέρω, ἔδαρον: πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω, ἔβλεπον. Si uero ω, id quoque in α, mutatur: ut τρώγω, ἔτραγον. Si duæ fuerint bitemporeæ ancipites, abijcitur secunda: ut καίω, ἔκαον, παίω, ἔπααιον. unde ἐπάην καὶ ἀνεπάην, aoristus secundus passiuus in usu. Si ευ, aut ει, abijcitur ε, ut φεύγω, ἔφυγον: λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur dissyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto ι, diphthongi, ε, in α, mutatur: ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὤφελον: & ἀείρω, ἤερον: & ἐγείρω, ἤγερον: & similia. trisyllaba enim

enim sunt. A themate uero circunflexo existens secundus aoristus corripit penultimam, si ante ω, finalem sola consonans existat: ut πεσέω, ῶ, ἔπεσον. Excipitur δυπῶ, ἔδυπον: δρῶ, δρον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima, ut βλαστῶ, ἔβλαστον, ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων πρῶτος.

F*Vturum primum a præsenti fit, & in ω, desinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem syllabam habent aspiratam, hoc est, θρέψω, θρέξω, ἕξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id est, tenuem: ut τρέφω, τρέχω, ἔχω: & quidem propter sequentem aspiratam. nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Consonantes autem futuri iam dictum est tres esse proprias, etsi futurum uerborum quintæ coniugationis expuncto σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas sibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ: νέμω, νεμῶ: κρίνω, κρινῶ: δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præsenti: ut λέγω, λέξω. Excipiuntr uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut τίλλω, τιλῶ: κάμνω, καμῶ. aut ι, diphthongi, ut φαίνω, φανῶ: κείρω, κερῶ. Sunt et quædam alia quæ differentem habent penultimam, ut πλέω, πλεύσω: ῥέω, ῥεύσω: πνέω, πνεύσω: καίω, καύσω: κλαίω, κλαύσω. Est etiam futurum par syllabis præsenti, nisi synæresim, aut reduplicationẽ præsens patiatur, ut est*

est ποιῶ, ποιήσω: τίθημι, θήσω. *Quædam tamen sunt uerba, quæ ex circunflexis grauitona facta sunt ἔθει ἀττικῷ, ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ: quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed a circunflexorum perfectis est, ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω, μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω, ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patiatur, & ἀλέξω, & ἕψω. ἀπὸ τοῦ αὐξῶ ἀλεξῶ, & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunque inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præsens.*

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum fit a secundo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ, circunflexum mutata, eademq. penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis: ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ: σπέρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. cuius inflexio talis est, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκὰ. τυπεῖτον, τυπεῖτον, a secunda persona singulari expuncto σ, & addita τον, syllaba. Πληθ. prima persona a prima singulari, ω, in ου, mutata, adiuncta μεν, syllaba τυποῦμεν: secūda a prima plurali, ου, in ει, et μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε: tertia et ipsa quoque a prima, extrema in σι, conuersa, τυποῦσι, accentu circunflexo obseruato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ[illegible]

τύπτε *a tertia persona præteriti imperfecti, expuncto ε, syllabico augmento, ἔτυπτε, τύπτε: tertia persona*

ſona a ſecunda deducitur, adiuncta τω, τυπτέτω. Δυϊκὰ. ſecunda perſona a ſecunda perſona ſingulari, appoſita τον, τύπτετον: tertia a tertia ſingulari, addito ν, τυπτέτων. Πληθ. ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, adiuncta τε, τύπτετε: tertia a tertia ſingulari, addita σαν, τυπτέτωσαν. ubi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoque locum uariari neceſſe eſt.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε a tertia perſona præteriti perfecti, nulla mutatione facta: tertia perſona a ſecunda fit, appoſita τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ, καὶ Πληθ. præſentis formationem omnino ſequuntur.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψον a tertia ſui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in ον, mutata, Syracuſanorum more: tertia perſona a ſecunda fit, expuncto ν, et ο, in α, uerſo, et appoſita τω, ſyllaba, τυψάτω. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν. α, ubique ſeruato. nam primus aoriſtus tam actiuorum quã mediorum, α, ancipitem uocalẽ natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto ſubiũctiuo.

Αόριστος δεύτερος.

Τύπε, τυπέτω, a tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes actiui a genitiuis participiorũ fiũt, extrema in μι, uerſa, & abiecto ν, quando interfuerit

ac

ac penultimæ adiuncto ι. ου, uero quoties inciderit, in οι, mutabitur ut semper sit diphthongus διὰ τοῦ ι.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο τύπτων, τοῦ τύπτοντος, *extrema genitiui in* μι, *ac expuncto* ν, *& eius loco* ι, *uocali assumpta, fit* τύπτοιμι: *secunda persona a prima, extrema in* σ, *mutata,* τύπτοις: *tertia a secunda,* σ *solum expuncto,* τύπτοι. Δυϊκά. *secunda persona a secunda singulari, expuncto* σ, *et adiuncta* τὸν, τύπτοιτον: *tertia a secunda duali,* τον, *in* την, *conuersa,* τυπτοίτην. Πληθ. *prima persona a prima singulari extrema in* μεν, *mutata,* τύπτοιμεν: *secunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuersa,* τύπτοιτε: *tertia etiam à prima, expuncto* μ, *tantum,* τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. *unde* τετύφοιμι, *extrema scilicet genitiui in* μι *&* ι, *penultimæ apposito: secunda persona,* τετύφοις: *tertia* τετύφοι, *augmento ubique seruato,* καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.

Αόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τύποιμι, τύποις, τύποι.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

Accentu circumflexo ubique seruato, nisi postrema obstiterit.

Υποτακτικά

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuis omnibus præponitur ἐὰν coniunctio, quæ latine, Cum, significat. Sed aduertendum est actiuos omnes subiunctiuos uerborum in ω, desinentium, similem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præsentis temporis, ε, tamen, ubi forte extiterit, in η, mutato, etiam si in diphthongo fuerit, & ο, in ω, conuerso, ac υ, uocali subiunctiua omnino abiecta: ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quam quidem litteraturam & præteritum perfectum, & ambo aoristi sequuntur.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν τύπτω, *a prima persona præsentis indicatiui uenit, siue a prima imperfecti,* ἔτυπτον, *ueterum more abiecto incremento, pariter & ν, finali, & ο, in ω, mntato.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν τετύφω, *a prima sui temporis* τέτυφα, α, *in* ω, *conuerso, & accentu in penultimam translato.*

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν τύψω, *a prima aoristi* ἔτυψα, *expuncto augmento, &* α, *in* ω, *mutato.*

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν τύπω, *a prima fit aoristi secundi, eodem modo, quo de præsenti dictum est.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Τύπτειν, *fit a tertia singulari præsentis temporis*

indicatiui

indicatiui modi, adiuncta ν, τύπτει, *l*ύπτειν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, *a tertia præteriti perfecti* τέτυφε, *addita* ναι, *syllaba*.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαι, *a tertia sui aoristi* ἔτυψε, *abiecto augmento, ac* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso*.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπεῖν, *a tertia secnndi aoristi* ἔτυπε, *expuncto augmento, et* ι, *cum* ν, *addito, ac ultima circunflexa*.

Μέλλων ά. καὶ β΄.

Τείψειν, *&* τυπεῖν, *eodem modo formantur, quo & præsens*, ν, *scilicet adiuncto*.

Infinitiuus uero actiuus uerborum circunflexorú, a tertia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, expuncto scilicet augmento, & addita ν, *consonante: ut* ἐποίει, ποιεῖν, ἐβόα, βοᾶν, ἐχρύσου, χρυσοῦν. *nihil tamen prohibet, quin a perfecto infinitiuo præsentis temporis, in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus, ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. nam si ex* ει, *quæ ex finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur* ι, *subiunctiua uocalis; & ex propria figuratiua cuiusuis coniugationis, &* ε, *sequnte, quæ ex* ει, *diphthongo relicta est, fiat synæresis: id quidem eueniet, ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo propriam sortiatur synæresim: ut* ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν: βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. *siquidem duæ* εε, *in* ει, *contrahuntur:* α, *&* ε, *in* α, *productum:* ο,

& ε, in ου. & sic duplicem huiusmodi infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτειν, τοῦ τύπτοντος a prima fit præsentis tẽporis addito ν. ἡ τύπτουσα, a genitiuo masculini, extrema in σα, conuersa, ac ο, penultimæ uocali, adiuncto υ, prius tamen ν, consonante expuncta. τὸ τύπτον, a genitiuo masculini, extrema syllaba tantum expuncta.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, a secunda sui temporis, α, in ω, mutato, & accentu in ultimam translato. ἡ τετυφυῖα a genitiuo masculini, extrema in α, mutata, & ο, penultima uocali, expuncta, ac eius loco, ῃ, diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, a nominatiuo masculini, ω, in ο, mutato: uel a genitiuo, abiecta το, syllaba.

Αόριστος πρῶτος.

Ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, a secunda sui aoristi, expuncto ε, syllabico augmento, & accentu in penultimam translato. τύψασα, nominatiuo mascul. α, tantum uocali adiuncta. τὸ τύψαν, a genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Αόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος a prima sui aoristi, ο, in ω, mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα a genitiuo masculini, sicut ἡ τύπτουσα, accẽtu tamen

men circunflexo super penultimam posito, ubi postrema non fuerit producta τὸ τυπὸν, *a genitiuo masculini extrema syllaba abiecta.*

Μέλλων πρῶτος.

Ο τύψων, τοῦ τύψοντος, *a prima primi futuro, adiuncto* ν. ἡ τύψουσα, *sicut* ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, *sicut* τὸ τύπτον.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, *a prima secundi futuri,* ν *addito, & accentu circunflexo ubique seruato, nisi extrema fuerit impedimento.* ἡ τυποῦσα, *a genitiuo masculini, extrema in* σα, *conuersa, sicut in* τύπτουσα *dictum est, accentu circunflexo ubique seruato, ubi postrema non obstiterit.* τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, *a genitiuo masculini, accentu circunflexo seruato, ut supra.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Τύπτομαι, *a prima persona præsentis actiui,* ω, *in* ο, *mutato, & adiuncto* μαι, *syllaba: secunda persona a prima deducitur, expuncto* μ, *&* ο *in* ε *conuerso,* τύπτεαι ἰωνικῶς, ε *uero &* α *in* η κατὰ κρᾶσιν *uersis, ac subscripto* ι, *fit* τύπτῃ κοινῶς. *tertia a secunda persona perfecta* τύπτεαι, *interiecto* τ, τύπτεται.

Δυϊκά. *prima persona a prima singulari, extrema in* μεθον *uersa,* τυπτόμεθον: *secunda a tertia singulari,* ται, *in* θον, *mutata,* τύπτεθον: *tertia similis est secundæ,* τύπτεθον. Πληθ. *prima persona a prima duali,* θον, *in* θα, *conuersa,* τυπτόμεθα: *secunda a secunda*

secunda duali, extrema in σθε, *mutata*, τύπτεσθε: *tertia a tertia singulari*, ε, *penultima uocali in* ο, *uersa, ac* ν, *consonante interiecta*, τύπτονται.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, *a prima imperfecti actiui*, ἔτυπτον, μη, *inter* ο, & ν, *posita: secunda persona a prima fit, penultima in* ε, & *extrema in* ο, *uersis*, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς, ου, ἐτύπτου κοινῶς: *tertia persona a secunda perfecta* ἐτύπτεο, *interiecto*, τ, ἐτύπτετο. Δυϊκά. *prima persona a prima singulari, extrema in* μεθον, *uersa*, ἐτυπτόμεθον: *secunda a tertia singulari duali, extrema in* σθον, *mutata*, ἐτύπτεσθον: *tertia a secunda duali, extrema in* θην, *conuersa*, ἐτυπτέσθην, Πληθ. *prima persona a prima duali*, θον, *in* θα, *conuersa*, ἐτυπτόμεθα: *secunda a secunda duali, extrema in* σθε, *uersa*, ἐτύπτεσθε: *tertia a tertia singulari*, ε, *in* ο, *conuerso, ac* ν, *consonante interiecta*, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, *fit a præterito actiuo* τέτυφα. *Pro quo annotandum est, tres esse terminationes numeri singularis passiui præteriti*, μαι *scilicet primæ personæ*: σαι, *secundæ, uel actu, uel potestate*: ται, *uero tertiæ*: *ante quas cum uariæ sint consonantes, uarias quoque formationes esse oportet. nam prima coniugatio tres habet mutas*, β π, φ, & *duplicem unam, hoc est*, ψ, *quæ* ἀντίστοιχα *sunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur*. τύψω *enim futurum*, ψ, *duplicem sibi uendicat, quia in simplices resoluta, hoc est, in* π,

L &σ

& σ, cum eas poteſtate contineat, fit τυπσω. at, σω, in α, conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π, in φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in μαι, mutata, & φ, in β, prima fit paſſiui præteriti perſona, τέτυβμαι. at μαι, in σαι, & β, in π, uerſis, fit ſecunda τέτυπσαι. π, uero & σ, iterum unitis, hoc eſt, in ψ, reuerſis, fit τέτυψαι. at σαι, in ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantiũ ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in μ, conuerſo, cum alterũ μ, ſequatur. Δυϊκὰ. prima perſona a prima fit ſingulari, extrema in μεθον, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμεθον: ſecunda uero et tertia a tertia ſingulari, αι, in ον, & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθον. Πληθ. prima perſona a prima duali, θον, in θα, conuerſa, τετύμμεθα: ſecunda a ſecunda duali, ον, in ε, conuerſa, τέτυφθε: tertia uero formari nõ poteſt, ſi tertia ſingularis, a qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται, cũ inter ipſam & penultimam ν, conſonans omnino ſit interponenda. nam τέτυπνται, dicendum quidem foret, ſi talem litterarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participiũ & ſubſtantiuum uerbum, ut τετυμμένοι εἰσὶν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio, ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia perſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται, loco ν, conſonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. nam in prima & ſecunda coniugatione

tione grauitonorum, a prima persona præteriti actiui fit tertia passiui Ionice, adiuncta ται, *syllaba, seruata tamen penultima præteriti passiui: ut* τέτυφα, τετύφαται: λέλεχα, λελέχαται. *In tertia uero et quarta a medio fit præterito, seruata ut supra penultima præteriti passiui: ut* πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα, παθητικὸς, πέπεισαι, πεπείθαται: φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. *In quinta uero coniugatione ea solum uerba hanc tertiam personam Ionice formatam habent, quæ in* ρω, *desinunt, & a medio præterito formari potest, seruata, ut dictum est, penultima præteriti passiui, ut* σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: *uel a tertia singulari, hoc est,* ἔσπαρται, α *uocali solum interposita,* ἐσπάραται. *At in uerbis in* ω, *purum desinentibus, siue grauitonis, siue circunflexis, ac etiam in* μι, *aptius formabitur, si a tertia quoque singulari præteriti passiui, nullam ante* ται, *habēte consonantē, deduxerimus, penultimam scilicet corripientes, si lōga forte existat, &* α, *uocalem interponentes: ut* κλείω, κέκλειται, κεκλίαται: ποιέω, ῶ, πεποίηται, πεποιέαται: χρυσόω, ῶ, κεχρύσωται, κεχρυσόαται: δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. *At* βεβοάται, *&* ἐσάαται, *nō dicimus,* διὰ τὴν κακοφωνίαν. *Poetæ tamen metri gratia nonnunquā antepenultimam productam seruant.* ὀδυσσείας, α, αἰθίοπάς τοι διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. *In his uero quæ* σ, *habēt ante* ται, *nequaquā formari potest tertia persona* ἰωνικῶς: *de qua lib.* VI. *latius dicetur.*

In secunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ *scilicet,* κ, χ, *&* ξ, *duplex: et hæ quoque* ἀντίστοι-

χα sunt: et altera quidem in alterius locum succedit, eodem ordine quo & superiores in prima coniugatione monstrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω. *duplici uero in simplices resoluta, hoc est, in* κ, & σ, *fit* λέκσω, *præteritum actiuum* λέλεχα, *passiuum* λέλεγμαι, λέλεκται. κ, *uero* & σ, *iterum in* ξ, *restitutis*, λέλεξαι: σαι, *uero in* ται, *fit* λελέκται.

Præteritum uero passiuum aliarum coniugationum tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι *ab actiuo fit*, κα *in* μαι, *conuersa. sed ante* μαι *aut* σ, *habet, aut quampiam immutabilem, uocalem ue, aut diphthongum.* σ, *quidem habet, si tertiæ sit coniugationis, aut quartæ, nisi præteritũ actiuum in* χα *desinat: quia tunc ad secundam refertur coniugationem. Etiam si sextæ fuerit coniugationis,* σ, *plerunque sibi asciscit. Si uero quintæ, quampiam sibi uendicat immutabilem: ut* πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκυσμαι, βεβασίλδμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. *Hoc idem & tertia persona habet ante* ται, *ut* πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκυσται, βεβασίλδται, πεποίηται, τέθειμαι. *Secunda uero persona semper in* σαι, *desinit, in qua nunquam* σ, *geminatur: ut* πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. *Sed de hoc libro sexto latius dicetur.* Δυϊκὰ. *prima persona a prima singulari,* μαι, *scilicet in* μεθον, *conuersa: ut* πέπεισμαι, πεπείσμεθον: *secunda & tertia a tertia singulari,* ται, *in* θον, *mutata: ut* πέπεισται, πέπεισθον: ἔσπαρται, ἔσπαρθον. *Vbi uero nulla intercesserit consonans, addetur* σ, *ut* πεποίηται, πεποίησθον. Πληθ. *prima persona*

sona a prima duali deducitur, extrema in θα, conuersa, ut πεπείσμεθα. secunda a secunda duali, ον, in ε, πέπειθον, πέπειθε: tertia non fit, quandoquidem in tertia singulari ante ται, consonans existit.

Penultima uero eadem est cum præterito actiuo, si a uerbo in ω, desinente ueniat: ut τέτυφα, τέτυμμαι. Excipiuntur uerba dissyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ in penultima præsentis ε, habent, quod quidem cum in præterito actiuo in ο, conuersum fuerit Atticorum more, in passiuo postmodum præterito in ε, pristinum reuertitur: ut λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι. Verba quoque habentia ρ, in præsenti cum aliqua consonante implicitum, si in penultima præsentis ε, habent, id in α, uertunt: ut τρέφω, τέτροφα, τέτραμμαι.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύμμην, a præterito passiuo fit, μαι, in μην, conuersa, ac altero ε, præposito, sicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην: si uero passiuum præteritum a uocali inceperit, ab eadem & plusquamperfectum principium habebit: ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. Secunda persona a secunda præteriti, extrema in ψο, mutata, ut τέτυψαι, ἐτέτυψο: tertia uero a tertia, postrema in πτο, ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. a τέτυμμεθον fit ἐτετύμμεθον, a τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πληθ. a τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit, a τέτυφθε, ἐτέτυφθε, a τετυμμένοι εἰσὶν, τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus seruandum est.

Ἀόριστος πρῶτος

Ἐτύφθην, a tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in θης, mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In qua aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in ται, puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ, aut immutabilis. Si in ται, puram deſiuerit, ται, in θην, mutabitur: ut κέκριται, ἐκρίθην: πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenius, ea quoque in propriam uertitur aſpiratam: ut τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, aut immutabilis, eædem ante θην permanebunt: ut πέπεισται, ἐπείσθην: πέφρασται, ἐφράσθην: ἔψαλται, ἐψάλθην: ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην ἀπὸ τοῦ σέσωσται, in quo σ, tollitur, quod quidem ἐῤῥώσθην ſuſcipit, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται, & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penultimam autem primus aoriſtus habet eandé cum paſſiuo præterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur εἵρημαι, quod εἱρέθην, facit, & ἐπήνημαι, ἐπηνέθην. Circunflexa autem compoſita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ, eandem penultimam non ſeruant; ut καθῄρημαι, ἐκαθηρέθην. Addantur illa etiam quæ ρ, habent cum aliqua implicitum conſonáte, quæ in præterito perfecto paſſiuo ε, in α, transferunt, & in aoriſto α, in ε, reſtituunt: ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Secunda perſona ἐτύφθης a prima ν, in σ, conuerſa: tertia

ἐτύφθη,

ἐτύφθη, a secunda, expuncto σ. Δυϊκὰ. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πληθ. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, a prima plurali, extrema in σαν, mutata: uel a tertia singulari, adiuncta σαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη fit a secundo aoristo actiuo ἔτυπον, ον in ην conuersa, & eandem habet cum primo aoristo inflexionem.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum a secunda primi aoristi persona formatur, abiecto augmento, & apposita ομαι, ut ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum autem secundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, a secunda fit secundi aoristi, eodem modo quo primum futurum formari diximus.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paullo post futurū, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, scilicet τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, a secunda persona passiui præteriti fuerit, inter ψ. et αι, diphthongum, ομ, interposita: τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidem futuro sciendum est, idem seruari augmentū, quod in præterito, a quo ducitur, inuenies. quod ideo admonēdum putauimus, quia in ceteris futuris augmentum tollitur eius temporis, a quo trahuntur.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

Τύπτου, a secunda imperfecti passiui ἐτύπτου, abiecto augmēto, uenit: tertia persona a tertia temporis

 eiusdem,

eiusdem, extrema in θω, *conuersa, & accentu in penultimam translato, ut* ἐτύπτετο, τυπτέσθω. Δυϊκά. *secunda persona* τύπτεσθον, *a tertia singulari,* ω, *in* ον, *conuersa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta est: tertia quoque ab eadem fit, adiuncto* ν, *ut* τυπτέσθων. Πληθ. *secunda persona a secunda duali,* ον, *in* ε, *conuersa.* τύπτεσθε: *tertia a tertia singulari, adiuncta* σαν τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *a secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile cum præterito perfecto incrementum habens: tertia persona a tertia fit eiusdem temporis, extrema in* θω, *conuersa, seruatis tamen consonantibus, quæ ante* το, *forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aspiratam. Vbi autem nulla inciderit consonans,* σ, *addatur necesse est, ut* ἐτέτυπτο, τετύφθω: ἐπέπεισο, πεπείσθω: ἔσπαρτο, ἐσπάρθω: ἐπεποίητο, πεποιήσθω. *Et alia ad præsentis inflexionem.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύφθητι, *a tertia persona primi aoristi, adiuncta* τι, *quanquã ratio postulabat ut* θι, *adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniam cum præcedẽs syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit ut pro* θ, *eius* ἀντίστοιχον, *hoc est,* τ, *poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aspiratam, adiuncta* θι, *secunda fiet persona: quod autem ad tertiam, et eas, quæ sequuntur, attinet, illud* θ, *in* τ, *mutabitur.*

Tertia

Tertia persona fit a secunda, extrema in τω, mutata, et accentu ad penultimam translato: ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. Πληθ. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

Τύπηθι, a tertia secundi aoristi formatur, abiecto scilicet augmento, & apposita θι: ut ἐτύπη, τύπηθι: secunda τυπήτω, θι, in τω, conuersa, διὰ τοῦ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. Πληθ. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes passiuæ uocis a proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, conuersa, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus διὰ τοῦ ι, ut τύπτομαι, τυπτοίμην, πεποίημαι, πεποιήμην. Vbi uero ante μαι, fuerit aut consonans, aut υ, aut diphthógus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην, deducitur a prima persona præsentis τύπτομαι, ut supra dictum est: secunda persona a prima formari potest, extrema in ο, conuersa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est, ut τύπτοιο: tertia a secunda, interiecto τ τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, a prima singulari, μην in μεθον conuersa. Secunda persona τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι, consonantem habeat, ut supra dictum

ctum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiuum uerbum suppletur, sic uidelicet: τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Αόριστος πρῶτος.

Τυφθείην *a genitiuo sui participii, extrema in* ντ, *mutata, & addito* ι, *penultimæ, actiuorum more: ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. *Secunda persona a prima fit,* ν, *in* σ, *uerso:* τυφθείης. *Tertia a secunda, expuncto* σ, τυφθείη. Δυϊκά. *Secunda persona a secunda singulari, expuncto* σ, *& adiuncta* τον, τυφθείητον *Tertia a secunda duali, extrema in* την, *uersa:* τυφθειήτην. Πληθ. *Prima persona a prima singulari, interiecta* με, *inter* η, *&* ν τυφθείημεν. *Secunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuersa,* τυφθείητε. *Tertia quoque a prima, extrema in* σαν, *mutata,* τυφθείησαν.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπείην, *a genitiuo sui participii,* τυπεὶς, τυπέντος, *sicut & primus.*

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *a prima persona primi futuri passiui* τυφθήσομαι, *sicut & præsens.*

Μέλλων δεύτερος.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, *a prima secundi futuri passiui* τυπήσομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο *a prima persona paullo post futuri* τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Εὰν τύπτωμαι, *a prima persona præsentis indicatiui*

ui medij passiui. Pro quo aduertendum est ο, in ω, & ε, in η, ubique uertenda esse: ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι: τύπτεται, ἐὰν τύπτηται: τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, & sic de alijs. Potest etiam & a prima persona subiunctiui actiui deduci adiuncta, μαι. nam regula est, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι; hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι, passiuum fit.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante μαι, consonans forte exiterit, aut υ, aut diphthongus ex eo consistens. Oportet igitur aliá esse monophthongum, qua in ῶ, circunflexum mutata, apte formari poterit: ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante μαι, consonans existat: ut τετυμμενος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν, τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, a tertia persona primi aoristi ἐτύφθη, extrema in ῶ, circunflexum mutata, & ε, augmento syllabico expuncto.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν, τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, a tertia secundi aoristi, ἐτύπη, sicut & primus.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, a secunda persona pluralis numeri τύπτεσθε,

πλεσθε, ε, tenui in αι, diphthongum uerso

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφθαι, a secunda pluralis præteriti passiui τέτυφθε, ε, in αι, diphth. conuerso, & accentu in penultimam translato.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυφθῆναι, a tertia persona singularis numeri primi aoristi ἐτύφθη, adiuncta ναι, expuncto tamen prius augmento.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπῆναι, a tertia singulari secundi aoristi ἐτύπη, eodem modo.

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθήσεσθαι, a secunda pluralis numeri temporis eiusdem τυφθήσεσθε, sicut & præsens

Μέλλων δεύτερος.

Τυπήσεσθαι, a secunda pluralis numeri eiusdem temporis τυπήσεσθε.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, a secunda pluralis eiusdem temporis τετύψεσθε. Possumus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in σθαι, desinunt, a tertia singulari suorum temporum formare, extrema scilicet in σθαι, conuersa: τύπτεται, τύπτεσθαι· τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς.

Ο τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, a prima indicatiui, μαι, in μενος, uersa.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, a prima præteriti passiui, eodem modo.

Αόριστος πρῶτος.

Ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, a secunda primi aoristi ἐτύφθης, extrema in εις, uersa.

Αόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, a secunda secundi aoristi, eodem modo.

μέλλων α΄.	ὁ τυφθησόμενος	a prima suorum tem
μέλλων β΄.	ὁ τυπησόμενος	porum μαι, in μενος
μετ' ὀλ. μέλ.	ὁ τετυψόμενος	uersa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verborum mediorum præsens & præteritū imperfectum cum passiuis prorsus conueniunt, præteritum perfectum & plusquamperfectum actiuam sequuntur terminationem, reliqua uero tempora passiuam.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ab actiuo, sicut & passiuum Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

Παρακείμενος.

Τέτυπα, a præterito actiuo fit, idem habens participium, & in α, desinens cum præsentis consonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸς τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua coniugationis appellatur: ut λείβω, παρακ. λέλειφα, μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα,

μέσος

μέσος παρακ. λέλογα. Excipiuntur uerb[illegible] con-iugationis. quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum sint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum, sed nunc γ, nunc uero δ. γ, quidem sibi ascíscit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρα. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, sibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα: ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. At si præsens duas diuersas habuerit consonátes, uidelicet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, τύπτω, μέσος παρακ. τέτυπα: τίκτω, τέτοκα: τέμνω, τέτομα. nam τ, & ν, cum per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint, χαρακτηριστικὸν coniugationis esse non possunt. Quattuor tamen inueniuntur uerba, quæ etsi per πτ, enuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, sed partim β, partim uero φ, sibi uendicat: ut βλάπτω, βέβλαβα: καλύπτω, κεκάλυφα: κρύπτω, κέκρυβα: σκάπτω ἔσκαφα. quæ consonantes propriæ sunt suorum perfectorum figuratiuæ, ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σκάφω, etiã si omnia in usu non sint. At ἔῤῥογκα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος, uerbale nomen, licet ambas seruauerit consonantes, scito tamen κ, solum esse χαρακτηριστικὸν. nam γκ, in eadem syllaba minime comprehendi possunt, sed per διάστασιν in diuersis locari syllabis, &c. Si uero in ω, purum desinat uerbum: siue monophthongus præcedat, siue diphthongus: eandem et me-

dium

dium præteritum seruat [illegible] λύω, παρακ. λέλυκα, μέσος παρακ. λέλυα: ἀκέω, παρακ. ἤκεκα, μέσος παρακ. ἤκεα. Pauca tamen inueniuntur huiusmodi uerba, quæ medium habeant præteritum: sed quæ aut λ, aut ε, habent, omnino carent, præter ἀκέω, ut dictũ est. Est autem præteritum medium par syllabis actiuo, quãdo a themate grauitono deducitur: ut τύπτω, παρακ. τέτυφα, μέσος παρακ. τέτυπα. Si autem a circunflexo, una minuitur syllaba. nam quandocunque futurum primum superat præsens circunflexum, tũc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo. secundus Aoristus a primo: ut δουπῶ, μέλλων δουπήσω, παρακ. δεδούπηκα, μέσος παρακ. δέδουπα, ἀόριστος ά. ἐδούπησα, ἀόριστος β'. ἔδουπον. qua syncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & sequens consonans, quæ α, finali iuncta erat, hoc est, Κ. unde apparet medium præteritum haud dubie sequi præsens circunflexum, cum par sit ei syllabis, augmento detracto, cumq. eandem suscipiat consonantem, quam præsens habet circunflexum ante ω, finalem, tanquam cõiugationis figuratiuam: ut δουπῶ, δέδουπα, sicut in grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præterea sciendum est, uerba circunflexa, quæ a consonante incipidt, præterito medio quandoque deficere: id uero accidere, quando circunflexũ thema monosyllabum existit. tunc enim necesse est actiuum præteritum ex tribus tantum constare syllabis, mediũ uero ex duab. annumerata etiã ea syllaba, quã ex augmento syllabico suscipit: ut χῶ, χήσω, ἔχηκα, μέσος παρακ. ἔχα. ubi expuncto ε, σχα mono-

monosyllabum remanerent, sicut & eius præsentis circú flexum χῶ, quod nempe absurdum est. quandoquidem nullum inuenitur præteritum, siue a consonante, siue a solo, ε, incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum.

Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα. *nisi forte in dissyllabo futuro* ε, *siue solum, siue in diphthongo exi stat. tunc enim* ε, *in* ο, *mutatur: ut* λέγω, λέξω, λέλεχα, μέσος παρακ. λέλογα: πείθω, πείσω, πέπεικα, μέσος παρακ. πέποιθα, σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, μέσος παρακ. ἔσπορα: δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα, μέσος παρακ. δέδρομα. Οδυσσείας ζ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. *Verum* τέτελα *&* μέμελα, *& alia huiusmodi, quorū themata uidentur esse grauitona,* τέλω, *scilicet, &* μέλω, *quæ ex circunflexis* τελῶ *&* μελῶ, *grauitona facta sunt Atticorum more, si quis a perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc est, a* τελέω, ῶ, τελέσω, τετέλεκα, μέσος παρακ. τέτελα: μελέω, ῶ, μελήσω, μεμέληκα, μέσος παρακείμενος μέμελα, καὶ μέμηλα, *ε in* η, *mutato.* Οδ. η, τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. *Si autem in penultima præsentis fuerit* α, *solum, idem seruatur in præterito medio: ut* ψάλλω, ἔψαλα. *Non nunquam uero in* η, *mutatur: ut* θάλλω, τέθηλα, ἡ μετοχὴ, τεθηλώς. Οδυσσ. μ. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐςὶ μέγας φύλλοισι τεθηλώς. *Si uero fuerit* αι, *diphthongus, tunc* α, *mutabitur in* η, *&* ι, *subscribetur in medio præterito, ut* χαίνω, κέχηνα. *Accidit etiam uerbis primæ & secundæ coniugationis,*

in φ,

[redacted], *medium præteritum idem esse cum actiuo, cum eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint et præsentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut* γράφω, γέγραφα, μέσος παρακ. γέγραφα. *est enim* φ, *præsentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic* τρύχω, τέτρυχα, μέσος παρακ. τέτρυχα, διὰ τοῦ χ, *cum sit figuratiua præsentis temporis secundæ coniugationis.*

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύπειν, *à præterito medio* τέτυπα, *sicut à* τέτυφα, ἐτετύφειν.

Ἀόριστος ά.

Ἐτυψάμην, *à prima persona primi aoristi actiui* ἔτυψα, *adiuncta* μην. *Secunda persona à prima fit, extrema in* ο *uersa, & accentu in antepenultimam retracto,* ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α *uero &* ο *in* ω, *contractis,* ἐτύψω *fit. Tertia persona à secunda fit perfecta, interposito,* τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐτυπόμην, *ab actiuo* ἔτυπον, *interiecta* μη. *sic* ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψομαι, *à prima primi futuri actiui, sicut & præsentis. nam omne futurum actiuum in* ω, *desinens, assumens* μαι *syllabam, ac uertens* ω *in* ο, *si grauitonum est: si uero circumflexum, in* ου, *medium futurum facit: ut* λέξω, λέξομαι: ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῦμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum est supra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτου, τυπτέσθω, à secunda inperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augmento, ut in passiuis dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medij, sicut τέτυφε.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, expuncta μην, finali syllaba, & adiuncto ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω in σθω conuersa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πληθ. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α quidem ubique seruato.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυποῦ, τυπέσθω, secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo super extremam syllabam posito.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, à τύπτομαι, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, à genitiuo participij τετυπότος.

Ἀόριστος

Αόριςος πρῶτος.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην.

Αόριςος δεύτερος.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, à secundo aoristo ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, à secundo futuro τυποῦμαι, ου, in οι, uersa, & μαι, in μην, ac circumflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui lōga facta est.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Εὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν τετύπω, à præterito medio τέτυπα, sicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν τύψωμαι, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, penultima in ω, & μην, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. nam regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ π[illegible] τὸ [illegible]νον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, hoc [illegible], Omne passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, [illegible] tens extremam in μαι, & in penultima assu[illegible] ω, subiunctiuum fit.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν τύπωμαι, à secundo aoristo ἐτυπόμην, eodem modo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à secunda plurali præsentis temporis, ε in αι diphthongum conuerso.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, à tertia præteriti medij, adiuncta ναι, sicut τετυφέναι.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψασθαι, à secunda plurali eiusdem aoristi ἐτύψασθε, sicut & præsens.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπέσθαι, eodem modo ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψεσθε, à secunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπεῖσθαι accentu circunflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medij τυπεῖσθε.

☞ Poteris etiam et hæc infinitiua, quæ in σθαι finiunt, à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in σθαι, conuersa, sicut in passiuis dictum est: ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι sic et de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima persona præsentis indicatiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, à secunda persona præteriti medij τέτυπας, α in ω, uersa.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoristi ἐτυψάμην.

Ἀόριςος δεύτερος.

Ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima secundi aoristi ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima secundi futuri τυποῦμαι.

LIBRI TERTII FINIS.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVARTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

Superioribus tribus libris de octo partibus orationis ſimpliciter quodammodo locuti ſumus, quippe ſecundum linguam communẽ: nunc quia magna inter hanc & alias diuerſitas eſt, de eiſdem ſecundum eas dicemus. Quia uero reliqui laboris noſtri conatus in linguarum diuerſitate plurimum uerſantur, iſs libri titulum fecimus, De linguarum uarietate, additis quibuſdam regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum ſumpto à literis initio. quæ (ut alibi dictum eſt) quattuor & uiginti cum ſint, bipartito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc eſt, in uocales & conſonantes. Vocales ſunt ſeptem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Conſonantes uero decem & ſeptem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

De uocalium diuiſione & natura.

Vocales trifariam diuiduntur, εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα, hoc eſt, in mutabiles & in immutalbiles: εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breues, & ancipites: εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικὰ, hoc eſt, præpoſitiuas

præpositiuas, & subiunctiuas. Mutabiles sunt α, ε, ο, μικρὸν: quæ sic appellatæ sunt, quòd in uerborum præteritis mutentur hoc modo, α & ε, η, ο μικρὸν uero in ω, μέγα: ut ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles uero sunt, η, ι, υ, & ω: quæ cum in præteritis non mutentur, hoc sortitæ sunt nomen: ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἰξάω, ἴξαον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ᾄδω, ᾖδον. Vocales natura longæ duæ η, & ω, μέγα: natura breues duæ, ε, ψιλὸν, & ο, μικρὸν ancipites tres, α, ι, & υ, quas alij alijs nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc est, indifferentes & ambiguas, tamquam dubias, quoniam interdum sunt longæ, interdum breues. Alij ὑγρὰ, hoc est, liquidas, siue labiles ad tempus et longæ & breuis syllabæ. Alij autem appellauerunt ipsas δίχρονα, quod obtinuit: interdum enim suscipiunt tempus longæ syllabæ, interdum uero breuis. quod & Dyonisius Thrax dicit, propter hoc ipsas δίχρονα, dictas esse, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur & corripiuntur. non tamen omnino plenam & absolutam sortitæ sunt licentiam, ut, ubicunque sitæ sint, & longæ & breuis syllabæ locum possideant, sed de eis etiam dantur regulæ. nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum sequuntur: aut in principio siue medio dictionis, & hoc dupliciter. uel enim quibusdam grammaticorum regulis, poetarumq; auctoritate coarctantur, ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas

nunc breues indifferenter accipiat. & sic quæ semel breues sunt, non nisi breues esse possunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν. *ubi* πάθεν *penultimam corripit, cum sit aoristi secundi* τῶν βαρυτόνων, *qui quidem natura appetit penultimam breuem.* τετύφασι *uero penultimā producit: quoniam omnia uerba in* σι, *desinentia, ante finalem natura habent longam: etsi poetæ nonnunquam eam corripiant, ut etiam Herodianus* ἐν τῷ περὶ χρόνων *asserit, ijs utens exemplis,* Ὀδυσσείας λ. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ Ξενοφάνει: ἐξ ἀρχῆς καθ' ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. *Multa tamen sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit: & contra, quæ semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint & breues, & sic* δίχρονα, *hoc est, ancipites merito appellandæ sunt. Exemplum de* α, *(quod è nostris citat Martialis epigrammatarius: Et queis* ἄρες ἄρες *licet sonare) habetur apud Homerum* Ἰλιάδος ε. Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τυχεσιπλῆτα: *nam* ἄρες *primo loco producit primam, secundo uero corripit eandem. De* ι, Ὀδυσσείας ω. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατυφέες ἐσσόμεθ' αἰεί. *& in eodem:* μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐποπτασὸν κακὸν ἄρῃ. *in primo uersu* ἴομεν *producit primam, in secundo uero corripit eandem. De* υ, Ὀδυσσείας ε. καὶ τὸ κατειβόμενον συγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος β. Ἀξίου,

οὗ κάλλιςον ὕδωρ [illegible] In primo uersu υ producta est, in secundo uero correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripiuntur secundum regulam grammaticorum, ut πάθεν, & id genus alia: aut semper producuntur, ut ἱκάνω, τίω, μῦθος, & similia: aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur, ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. hæq; , ut arbitror, dicuntur propriè à grammaticis ἀμφίβολα, id est, ambiguæ siue ancipites: δίχρονα uero, id est, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuscunque ordinis, tam illæ quæ pro breuibus semper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues sumuntur. sed de ijs satis.

De diphthongis.

Præpositiuæ uocales sunt α. ε. η. ο. & ω: subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ diphthongos faciunt: subiunctiuæ uero, quoniam præpositiuis in constitutione diphthongorum supponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι: & ex ε, & ι, fit ει. & sic de alijs. υ autem etsi sit subiunctiua, nonnunquam tamen præponitur τῷ ι, ut ὑὸς, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum, quæ ex dictis uocalibus constituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ sunt sex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι dicuntur, id est, sonoræ, uel (ut uerbum uerbo reddamus) bene sonæ. Impropriæ item sex, quinque communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ὠυτὸς pro αὐτός. quarum tres sunt

κακόφωνοι,

κακόφωνοι, id est [redacted] *ωυ. tres uero ἄφωνοι, id est absonæ. α, scilicet η, et φ.*

De consonantium diuisione, & natura.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα, hoc est, consonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem, β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ, quæ in quadrati figuram dispositæ, duobus modis possunt considerari, uno modo quatenus ex eis tres carent aspiratione, & hæ ψιλὰ, hoc est, tenues, literæ nuncupantur, κ, π, τ. Tres plenam eam possident, & hæ δασέα, hoc est, crassæ dicuntur, θ, φ, χ. Tres neque prorsus carent aspiratione, neque eam plenam possident, & hæ μέσα, hoc est, mediæ habentur, β, γ, δ. Et sic earum tres habentur ordines: unus medius, hoc est, β, γ, δ; alter læuus, π, κ, τ, & tertius dexter, φ, χ, θ, ita ut Β, media sit inter π, & φ, Γ, inter κ, & χ, Δ, inter τ, & θ. Alio modo quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alij fiunt e[redacted] *transuersi: primus, π β, φ. secundus, κ, γ, χ: tertius τ, δ, θ. & hoc modo ἀντίστοιχα appellantur. nam tenues pro aspiratis ponuntur, hoc est, π pro φ, κ pro χ, & τ pro θ. ut φράζω, πέφραδα. χαίρω, κέχαρκα. θείνω, τέθακα. pro φέφραδα, χέχαρκα, θέθακα, quod nõ dicimus propter uocis asperitatem. Item aspiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunque post ipsas tenues sequitur dictio à uocali aspirata incipiens, siue in compositione, siue in diuisione: ut ἐφίστημι, οὐχ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpositione, et μετὰ,*

τὰ,

τὰ, extremæ uocali [illegible] per apostrophum, mutatæ sunt tenues in proprias aspiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi, κ, in χ, transiit, sequente ὅπως.

Semiuocales autem sunt octo, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. quæ diuiduntur εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ, id est, duplices, & simplices. Duplices sunt tres, ζ, ξ, ψ. quæ sic appellantur, quòd unaquæque illarum uim habet duarum consonantium, Ζ, σ & δ. Ξ, κ & σ. Ψ, π & σ. Simplices uero bifariam & ipsæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον, hoc est in immutabiles siue liquidas, & in asemum. Immutabiles sunt quatuor, λ, μ, ν, ρ. quæ sic appellatæ, quòd non mutantur in declinationibus nominum, neque in futuris uerborum: ut νέστωρ, νέστορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ἄσημον uero unum, σ scilicet, quæ iccirco ita nuncupata est, quòd non habet alteram sibi peculiarem significationem ut aliæ. nam ξ & semiuocalis, & duplex, ut ζ, & ψ, sic λ. & semiuocalis, & immutabilis, ut μ, ν, ρ. At σ solum semiuocalis, unde ἄσημον dicitur. à quibusdam etiam μοναδικὸν appellatur quasi suæ cuiusdam potestatis. Sed enim horum omnium summam, quo facilius & scientia comprehendi, & memoriæ mandari possint, breuiter infra collegimus, atque exposuimus.

Literarum

Literam ſunt omnes uigintiquatuor. diuiduntur in uocales, & conſonantes. uocales ſunt ſeptem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. reliquæ omnes conſonantes. uocales trifariam diuiduntur, in mutabiles, & immutabiles; longas, et breues & ancipites; præpoſitiuas, & ſubiunctiuas. mutabiles fiunt α, ε, ο: immutabiles η, ι, υ, ω. longæ ſunt η, ω: breues ε, ο: ancipites α, ι, υ. præpoſitiuæ ſunt α, ε, η, ο, ω: ſubiunctiuæ υ, ι. Ex his fiunt diphthongi, proprie, & improprie: proprie, ut αυ, ει, ευ, οι, ου: improprie, ut ᾳ, ῃ, ηυ, υι, ῳ, ωυ.

Conſonantes uel ſunt mutæ, ut β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ: uel ſemiuocales, ut ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. mutæ diuiduntur in tenues, κ, π, τ: aſpiratas, θ, φ, χ: medias, β, γ, δ. & quia tenues pro aſpiratis ponuntur, ut π pro φ, κ pro χ, τ pro θ, propterea uocantur à Græcis ἀντίστοιχα, quaſi literæ pro literis. Semiuocales uel duplices ſunt, uel ſimplices. duplices ξ, ψ, ζ: quaru[redacted] bet duarum, σ, & δ: ξ duarum, κ, & σ: ψ duarum, π, & σ. ſimplices uel immutabiles, λ, μ, ν, ρ: uel quæ à Græcis dicitur ἄσημον, id eſt, ſine altera ſignificatione: quæ una eſt, σ.

De

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστι σωέλευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων: hoc est, syllaba est concursus ad minimum duarum literarum. Vel sic, Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων: hoc est, syllaba est comprehensio consonantium cum uocali, siue uocalibus. Vel sic, Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, κατάλληλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη: id est, syllaba est connexio siue copulatio elementorum adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta.

Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusiue uero & solæ uocales, quæ suum habent tonum, syllabæ dicuntur, ut ἄω, uerbum.

Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt: sed ea quæ natura sunt, modis tribus ordinantur: aut quando per longa elementa enuntiantur, ut ἥρως: aut quando habent ancipitem aliquam per productionem assumptam, ut ἄρης: aut quando habent diphthongum, ut αἴας. Positione longa fit syllaba modis quinque: uno, cum correpta uocalis in duas desinit consonantes, ut ἅλς, δάμαρς: altero, si desinat in duplicem literarum, ἄραψ, κόραξ: tertio, cum in eius comprehensione duæ inseruntur consonantes, ita tamen ut non sit muta cum liquida, ut: νέστωρ, κάστωρ: quinto, si desinat in unam consonantem, & sequens item à consonante incipiat, ut ἔργον, ἔρκος.

Breues

Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non desinunt in duas consonantes, uel in aliud quod possit pro duabus consonantibus accipi, ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam, ut νῆα, ἄλα, ὦκα. Οδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἄνα δ' εἴρυσεν. α, enim utrobique correpta est.

Communis syllaba est, longa in breuem, uel contra, certis obseruationibus uersa. Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est cum locum breuis longa occupat, finita parte orationis uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante. Ιλιάδος γ. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐστὶ, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. Secundus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inseruntur consonantes, quarum prior sit muta, sequens uero liquida: Ιλιάδος τ. πάτροκλε μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, hoc est, Patrocle mi miseræ animo gratissime nostro. Tertius, cum dictio præcedens desinat in uocalem breuem, seu puram, seu cum aliqua consonante, & sequens incipiat à uocali, non quauis tamen, sed ἰῶτα tantummodo: sic enim inuenio traditum à quibusdam: quod etiam Priscianus uidetur sensisse, ubi de diphthongis loquitur. sed aduertendum eum locum esse mancum. Οδυσσείας κ. ἡ δὲ μέγα ἰαχοῦσ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γουνῶν. & Ιλιάδος ξ. οἱ δὲ μέγα ἰαχόντες ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν. & in eodem, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet productam sequente ἰῶτα, quæ

alioqui

[redacted] tamen qui simpliciter dicunt sic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, hoc est, & sequentem habeat à uocali incipientem: nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem. secundum quos esset illud Homeri Ἰλιάδος ζ΄. αἴκε κακὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κος communis est syllaba. Et illud Hesiodi ἐν ἔργοις, ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν. nam πος, cum breuis sit, hic prolonga habetur, sicut & illud Homericum κακος. id enim fit ratione cesuræ, quod sæpe etiam Maro noster usurpat.

De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικὸν, id est, dictio est minima pars orationis compositæ, quæ diuidi potest.

De oratione.

[redacted] λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα, hoc est, oratio est dictionum compositio, sententiam perfectam demonstrans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod est dico. nam nomina deriuata à uerbis habentibus ε in penultima, loco ε habent ο, ut φέρω, φόρος: τρέχω, τρόχος: sic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles sunt quinque, ὄνομα. ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία: indeclinabiles tres, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος.

DE NOMINE.

Ὄνομα ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον, id est, nomen est pars orationis casualis, corpus uel rem significans, communiter siue proprie dictum: corpus, ut λίθος: rem, ut παιδεία: communiter dictum, ut ἄνθρωπος: proprie, ut πλάτων. nam apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu aut uisu percipitur: res uero, quod sola mente comprehendi potest.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: genus, species, figura, numerus, & casus.

Γένη, genera, quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον, hoc est, masculinum, fœmininum, neutrum, commune, promiscuum. Ἀρσενικὸν, nominatiuo casui numeri singularis præponitur articulare ὁ, ut ὁ θεός. θηλυκὸν, cui nominatiuo singulari præponitur articulare ἡ, ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo singulari præponitur articulare τὸ, ut τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, cui nominatiuo singulari præponuntur duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur, & simul significat etiam fœmininum genus, ut ὁ στρουθὸς, hic passer: aut declinatur specie fœminini generis, ac etiam masculinum genus significat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo: & sic sub uno genere utrunque intelligitur. nam inter commune & epicœnum hoc interest, quòd commune est ubi uisu secernimus sexum, κύων, canis. epicœnum

Epicœnum est è contrario, uoi uisu non secernimus sexum, ut κόραξ, coruus.

Εἴδη δύο, species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς, γῆ. Deriuatiua, ut οὐράνιος, γήϊνος: cœlestis, terrestris. Deriuatiuorũ autem septem sunt species: πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικόν: de quibus post nominum declinationes dicetur.

Σχήματα τρία, figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: simplex, composita, & decomposita. Simplex, quæ secundum seipsam simpliciter dicitur, ut ἵππος. Composita, quæ ex duabus componitur dictionibus, ut φίλιππος. Decomposita, quæ à compositis deriuatur, ut φιλιππίδης.

Figura composita quatuor fit modis. aut enim fit ex duobus perfectis, ut χειρίσοφος, ex χειρὶ datiuo casu, & σοφὸς: aut ex duobus corruptis, ut σοφοκλῆς, ex σοφὸς & κλέος: aut ex perfecto & corrupto, ut περικλῆς, ex περὶ præpositione, et κλέος: aut ex corrupto et perfecto, ut φιλόδημος, ex φιλὸς & δῆμος.

Ἀριθμοὶ, numeri sunt tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut ὁ ἄνθρωπος Dualis, ut τὼ ἀνθρώπω, pluralis, ut οἱ ἄνθρωποι.

Πτώσεις, casus quinque, ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & uocatiuus. Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, id est rectus casus sic appellatur, quòd rectè substantiam rei significat. Dicitur autem εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστικὴ: εὐθεῖα

quidem quoniam συνώνυμον est αὐτῷ τῷ ὀρθῷ ὀνόματι καὶ δὲ, idest, nominatiuus, quòd uolẽtes nominare res, τῇ ὀρθῇ, hoc est, recto utimur. Reliqui autem quatuor casus πλάγιαι, idest, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ sunt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo, leo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hominis prudentia, leonis fortitudo, equi ferocitas.

De accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: hoc est, accentus est tonus uocis literatæ. ἄλλως, Προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον, δι' οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: hoc est, accentus est signum quoddam scriptum, per quod cognoscitur integra uocum prolatio, temporum & spirituum, & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς, sicut apud Latinos, accentus dictus est ab accantando, quòd sit quasi quidam cuiusque syllabæ cantus.

Sunt autem decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: idest, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea secundum Priscianum, siue longus & breuis secundum Diomedem, aspiratio, læuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio. Ὀξεῖα est nota à sinistra parte ascendens

in dextram, in hunc modum qua syllaba acuitur ʹ. Βαρεῖα est nota à summo in dextram partem descendens, ita ˋ, qua syllaba deprimitur ac deponitur Περισπωμένη est nota ex acuto & graui facta, ita ˜, qua acuitur & deprimitur syllaba. Μακρὰ nota à sinistra in dexteram partem æqualiter ducta, ita . - . quæ est signum productæ uocalis, ut ἀνεψῖου κταμένοιο. ψῖ, enim producta est, iccirco supra se characterem habet τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα nota iacens similiter supra correptam, sed panda, & contractior, quasi sursum spectans ˘. quæ est signum correptæ uocalis, ut ᾶρες ἄρες βροτολοιγέ. nam α. secundo loco correpta existens, supra se habet characterem τῆς βραχείας: ijs enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc est, α, ι, υ, ueteres utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uidere licet. Δασεῖα ad summam uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, et hæc nunc notatur figura ʽ, quæ est læua pars circuli, ut ἡμέρα, ὥρα. Ψιλῆ etiam ad summam uocalem læuigatam, id est, inaspiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui spiritu enuntianda sit, & hæc nunc notatur figura ʼ, quæ est dextera pars circuli, aspirationis notæ apposita, ut αἴας, ἀνὴρ. Veteres tamen diuidentes Η, uocalem, læua quidem parte pro aspirationis nota utebantur, ut ⊢ΑΓΝΟΣ: dextera uero pro læui, ut ⊣ΑΡΓΟΣ. Vbi aduertendum est, quòd omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασείᾳ signatur, aut ψιλῆ: non item incipiens à consonante, nisi à ρ, incipiat, quæ semper aspiratur, ut ῥοπῖ. Excipitur ῥᾶρος,

ῥαριὰς, & ῥάριον. sed de ijs cumulatius in præterito imperfecto actiuo grauitonorũ, hoc est, ἔτυπτον, habebis.

Ἀπόστροφος est item dextera pars circuli ad summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita. Hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimã uocalem: ut ἄρ' οὕτως pro ἄρα οὕτως: quod quatuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, scilicet & ο, ut φέρ' εἰπὲ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ' ἐμὸν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc est α, & ι, si correptæ fuerint: ut παρ' ἡμᾶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet, & οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομ' ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ' ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς.

Ὑφὲν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. est nanque ὑφὲν subiecta uirgula uersui, circumflexa, in hunc modum. (ut ὅπως) οὖν.

Ὑποδιαστολὴ, est dextera pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia discernuntur: ut ὅ, τι, τό, τε, ἔστι, νοῦς.

Exigit autem hic locus, ut de accentibus aliquid insuper dicam, finitionemq; quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexandrini, Apollonij ueteris grammatici filij, asserit esse, in medium afferam, quæ huiusmodi est: Προσῳδία ἐστὶ ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης,

ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: hoc eſt, ut uerbum uerbo reddam, Accentus eſt quædam extenſio uocis literatæ ſanæ, ſecundum enuntiationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum quæ ſunt coniuncta circa unam ſyllabam, ſiue ſecundum conſuetudinem linguæ certæ, ſiue ſecundum definitionem, quæ ſecundum proportionem exiſtat & rationem. Dictus eſt autem accentus ab eo quòd accinit et congruit dictioni ſubiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionem, ex quibus ſeptem, qui ſunt à literis, proprie uocantur accentus: tres autem ultimi abuſiue, qui à literis non fiunt. Ex Λ, enim diuiſio in duas partes fit acutus & grauis. Ex Θ, tres fiunt, circunflexus ex ſuperiori ſemicirculo, breuis ex inferiori, longus autem ex linea media. Ex H, diuiſo duo fiunt ſpiritus, & pars quidem ſiniſtra ⊢. eſt denſus, dextra autem ⊣. tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uero omnes in quatuor, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη, ideſt, tonos, tempora, ſpiritus, & paſſiones.

Toni ſunt tres: acutus, grauis, & circunflexus: qui extendunt uoces ad ſimilitudinem currentium: tot enim ſunt etiam uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ. Et acutus quidem acuens uocem, aſſimilatur uiæ rectæ & ſurſum ferenti. Grauis autem deprimens, & ſecundum æqualitatem dictus, comparatur uiæ decliui. At circunflexus, qui medius eſt, circunflectit. Horum duo proprij ſunt toni, acutus & circunflexus. nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper

syllabis quæ non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni simplices, circunflexus autem compositus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circunflexus toni dictionum dicuntur, grauis syllabarum. Omnis uero dictio siue monosyllaba siue polysyllaba, unum horum suscipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in antepenultima: & unusquisque tonus sortitus est proprium locum. Acutus tres, ultimam uidelicet syllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod suscepturum est eum, sit longum absque synæresi, uel breue, ut ἀνήρ, σοφός: talia enim per se posita acuuntur: in consequentia uero, hoc est, in contextu plurium dictionum grauantur, ut καλὸς ἄνθρωπος, σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine suscipiens per se acuitur, in consequentia autem acutus in grauem mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod suscipit, natura sit longum, uel positione, & finalis sit longa: longa enim ante longam non inflectitur: si non inflectitur, acuitur necessario: (nam grauis accentus, si signandus est, ultimum solum sortitur locum. Item supra longam positione circunflexus non ponitur, sed acutus) etiam quando suscipiens accentum sit breue, & ultima syllaba breuis aut longa, ut λόγος, πόνος, λέβης, ἔρως. (nam super breui inflexus non ponitur, sed acutus) Item in antepenultima acutus solus, siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba, ac finalis sit breuis, ut Δημήτριος, φιλόσοφος. Longa uero existente finali, dictio non potest

test acui in [redacted] κοινῶς, ἀττικῶς uero potest, ut μενέλεως, λέξεως. Ante duas syllabas circunflexus non ponitur, sed acutus ex necessitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima syllaba, ὀξύτονον appellatur: in penultima παροξύτονον, siue βαρύτονον: in antepenultima προπαροξύτονον, siue βαρύτονον. Ὀξύτονον enim dicitur, quòd ultima syllaba acuatur: παροξύτονον, quòd penultima: προπαροξύτονον, quòd antepenultima. Βαρύτονον uero quòd ultima grauatur, à qua omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accẽtus, cum opus sit, super uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, si signandus est, unum tantum possidet locum, extremam scilicet syllabam, ut supra dictum est. Ponitur nanque super ipsam grauans & per se, ut τὸν, τῷ, τοὺς: ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc est, in consequentia. Est enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις, ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα: ubi quatuor dictiones [redacted] grauem habent, cum se inuicem sequantur, & simul aliam alia trahat, nec inter ea spiritus suspensio fiat ulla. Etenim in aliis syllabis nunquam signatur grauis accentus, etsi qualibet syllaba, præter illam quæ acuitur aut circunflectitur, graui accentu enuntietur. tot enim sunt accentus graues in unaquaque dictione, quot sunt syllabæ. illa excepta quæ proprium habet, ut ἀγαπώμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum scilicet, cæteræ uero tam præcedentes quàm sequentes grauem. Circunflexus uero circunflectens dictionem, duo loca occupauit, ultimam scilicet syllabam, et penultimã. Ponitur

autem in polysyllabis super ultimam, cum ex synæresi longa sit, ut ναυσικάα, ναυσικᾶ. omnis enim synæresis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam super simpliciter longam, ut τιμῆς.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum suscipientem, inflectitur, ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, καλοῦ, καλῷ: quemadmodum & nominatiuus, & accusatiuus acuitur, ἀρετὴ, ἀρετήν. καλὸς, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens, υ, ψιλόν, si suscipit tonum, circunflectitur, εῦ, φεῦ, οὐδαμοῦ: præter annotata, uidelicet, ἰδοὺ, ἰοὺ, & οὐ. Ponitur etiam supra penultimam, cum longa sit natura, & ultima breuis, ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex synæresi penultima longa fuerit: ut βοάεται βοᾶται. omnis nanque synæresis ex acuto & graui circunflexum facit. iccirco habens circunflexum in extrema syllaba, περισπώμενον appellatur, ut ποιῶ: habens uero in penultima, προπερισπώμενον, ut ποιοῦμαι.

Quæri potest hoc in loco, cur circunflexus non tot sortitus sit loca, quot acutus, ultimæ scilicet, penultimæ, & antepenultimæ. Respondetur, quòd huius gratia nó potest circunflexus super tertiam syllabam locari, quia ex acuto & graui per crasim compositus est. acutus enim & grauis concurrentes, quod sæpe repetendum est, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accẽtus ante treis syllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam si super

per quartam syllabam ponatur acutos, ut ἀπολλώ-νιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neque circunflexus ante duas syllabas locari potest, ut γεῶργιος, ποιοῦμενος. Si enim circunflexus super ῶρ, syllabam ponatur, & super οῦ, quæ à fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartum possidere locum. nam tametsi non omnis dictio habens circunflexum ex crasi consistat, at saltem ipse circunflexus ui ac potestate & acutum complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam appetit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionem & ipse circunflexus diuidatur, in acutum scilicet & grauem, ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum secundum eius syllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidem sequeretur tres graues accentus post unum acutum pronuntiari, ut ποιοῦμεθα, ποιεόμεθα, quod quidem ineptissimum est. Dictum est etiam circunflexum poni super penultimam, si sit natura longa & extrema breuis, ut μαῖα, μοῦσα. At si forte euenerit, ut ultima quoque sit natura longa, nequaquam penultima circunflexum super se habere potest. quamobrem ambæ siue actu siue potestate diuisibiles sunt: ad quarum diuisionem & circunflexum diuidi necesse est, in acutum uidelicet & grauem:

& grauem: ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium, & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt ut longa ante longam acuatur, quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutum, qui ſimplex eſt, ſuper penultimam manere neceſſe eſt, ut πηλείδης, πηλεῖδης, ἐποιεί-θην, ἐποιεέθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circumflectitur, ſed acuitur.

Quandoquidem uocalis, quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur, nec ulla ratione diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quæ eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentum, acutũ ſcilicet, ut ὄρθρος, ἔγχος.

Χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanque ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra annotauimus, oſten[redacted]rum longæ eſſent, & quæ breues.

Πνεύματα autem, hoc eſt, ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλὴ, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aſpiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur, ut ῥώμη.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt, paſſiones, quòd circa dictiones patientes uerſentur: nec ſuper uocales ponuntur, ſicuti alij accentus. nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſonantem locatur.

catur. Τφὲν uero & ὑποδιαστολῇ dictionibus supponuntur: alterum quidem ut duas dictiones cõiungat, quæ natura diuisæ sunt: alterum uero, ut male cohærentes discernat. Horum autem omnium summa hæc est.

De accentibus.

Accentus sunt decem, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea, aspiratus, tenuis, auersio, subunio, distinctio. Diuiduntur in tonos, tempora, spiritus, passiones. Toni sunt acutus, grauis, circunflexus. Tonorum loci sunt ultima syllaba, penultima, antepenultima. Acutus tonus conuenit in ultimam syllabam, penultimam, antepenultimam: grauis duntaxat in ultimam: circunflexus in ultimam, & penultimam. Tempora sunt longum, & breue. Spiritus, aspiratus, & tenuis. Passiones, auersio, subunio, subdistinctio.

De

DE DECLINATIONE NOMINUM EX LINGVARVM VARIETATE.

Nominum declinationes sunt quinque, quatuor parisyllabæ, quinta uero imparisyllaba: & hæ quidem simplices dicuntur, quando neque synæresim neque crasin patiuntur.

PRIMA *igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in* ας, *&* ης, *desinentium, ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. *Quorum genitiuus ob id quidem uarius est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo deq; alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atque ut ordinem casuum sequamur, primũ quidem sciendum est, quod ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in* ας, *desinentibus (nisi Dorica fuerint, sicut est* ὁ λάας, [redacted] ἀλδίας, τοῦ ἀλδία *) uertere* α, *in* η, *ac dicere* ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δαίματος ἐκ μυχάτοιο Ερχεται ἑρμείης. *Dores uero contrarium facientes in nominibus in* ης, *desinentibus uertere* η, *in* α, *productum, & dicere* ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης. *&* ὁ χρονίδας, ἀντὶ τοῦ χρονίδης. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. *Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in* ας, *aut in* ης, *desinens, apud poetas in* α *ad similitudinem uocatiui terminatur* ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ,

καὶ θεσσαλικῶ: ut ὁ ἀρχύτα ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. *Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse, hoc est, uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit: Antiquis quoque mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus* Ιλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. *quem secutus Vergilius in undecimo.*

Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum, fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Thessali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus Ιλιάδος α. μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς. *hic uocatiuus pro nominatiuo,* μητίετα *pro* μητίετης. *Vnde Romani frequentissime huiuscemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum, etiam pro suo nominatiuo proferunt, ut sophista, citharista. Persius tamen indubitanter pro nominati[redacted]*

Censorem' ue tuum, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Η γενικὴ, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. *nam* δωριεῖς *in huiusmodi nominibus in* ας, *communiter desinentibus, siue ex conuersione* η, *in* α, ἔθει δωρικῷ, *abiecto* σ, *faciunt genitiuum: ut* ὁ κρονίδας, τοῦ κρονίδα, ἀπὸ τοῦ κρονίδης, κρονίδου. ὁ φιλώνδας, τοῦ φιλώνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι. εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥὰ φιλώνδα; ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. *Sic igitur* ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. *Cui si addatur* ο, μικρὸν, *fit* ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: *sicut* βορέας

βορέα,

βορέα, βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἶψ' ἐπὶ θρηΐκι τόθεν βορέαο κατᾶιξ ἔρχεται. Mutatis uero α, in ε, & ο, in ω, μέγα, fit ἑρμείεω ἰωνικῶς cum accentu acuto in antepenultima: quanquam extrema sit natura longa: quoniam genitiui διὰ τοῦ εω, ἰωνικῶς, si à communibus genitiuis grauitonis sint, acuunt antepenultimam: ut ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω: ni forte syncopam patiantur, ut βορέας βορέεω, βορέω ποιητικῶς Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι νότου, βορέωτε καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uero à circunflexis genitiuis sint, παροξύνονται, ut αὐλητὴς, αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Ἡ δοτικὴ, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, sicut in nominatiuo. Καλλίμαχος, οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διϊκρήτη. Dores uero è contrario in nominibus desinentibus in ης, κοινῶς, uertunt η, in α sicut in nominatiuo: ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντισὰν ἀχιλῆα [redacted], ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ. ἰῶτα tamen ubique subscripto, quoniam omnis datiuus singularis aut in ι, ἐκφωνούμενον, hoc est, prolatum desinit, ut τῷ αἴαντι: aut in ι, non prolatum, sicut est in diphthongis, τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus in diphthongis etiam improprijs ι, adscribere solebant: nunc uero in tribus improprijs hoc est, ᾳ, ῃ, ῳ usus obtinuit ut ι, subscribatur. quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in υς, desinentia, quæ per abiectionem τοῦ ς, inflectuntur: ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ

ὁ ποῦς,

ἄπφυς, τοῦ ἄπφυ, τῷ [redacted], quorum datiuus omnino respuit ι. quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in υ diphthongum desinat. Quinetiam Aeoles datiuis in ω, desinentibus, ι, non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in diphthongum, siue propriam siue impropriam exeat, ι, non prolatum semper habet: ut τοῖν ἑρμείαιν, τοῖν αἰάντοιν, τοῖν μενέλεων. At datiuus pluralis aut in ι, prolatum desinit, ut τοῖς αἴασι, ταῖς γυναιξὶ: aut non prolatum, ut τοῖς ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς μενέλεως.

Η αἰτιατικὴ, τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, ut supra. Ιλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε: καὶ ἑρμείεα sicut ξέρξην, ξέρξεα: dissoluunt enim Iones η, in εα, & abijciunt ν, quia α, ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν, hoc est, abiectiuum, nisi à declinatione sit: ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν, & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus historiarum 7. ἀποδέξας δὲ βασιλέα, πέρσησι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμᾶτο στρατεύεσθαι. Sic δεσπό-[redacted] similia. Dores uero in nominibus in ης, uertentes η, in α, sicut in alijs casibus τὸν κρονίδαν dicunt. Θεόκριτος ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης μοῦνος ἐν ἁμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Η κλητικὴ, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς: nam Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiam annotandum est, nomina parisyllaba in ης, desinentia, facere uocatiuum in η, ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση. annotantur ὁ λάχυης, ὦ λάχυα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, quæ hanc regulam non

non sequuntur. Etiam in της, desinentia parisyllaba, in α, correptum faciunt uocatiuum: ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. *Excipiuntur* ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. *Etiam in* της, *poetica, ut* ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. Ιλιάδ. α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. *Nomina quoque gentilia in* ης, *desinentia in* α, *faciunt uocatiuum: ut* ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. *Si uero eadem fuerint propria, in* η, *faciunt uocatiuum: ut* ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. *Etiam composita à* τρίβω, πωλῶ, μετρῶ: *ut* ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Η γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω, εἰς α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν σοναχὰς, καὶ ἄναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. *Et Pindarus* ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. *Et* ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α, *sicut* ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Οδυσ. β. οὐ γάρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων. *Et* ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α, εἰς ε, ὡς περσέων ἀπὸ τοῦ περσάων. *Herodotus tertio historiarum.* εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπίστανται. *Possunt & singula à singulis genitiuis singularibus deduci, hoc est,* ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν,

ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ ἑρμεία, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείεω, τῶν ἑρμειέων.

Η δοτικὴ, τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. *Vbi animaduertendum est, omnem datiuum pluralem in* σ, *desinentem* κοινῶς, *assumere* ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ, *ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Οδυσσ. ᾱ. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. *At Iones in iis, quæ habent* αι, *diphthongon, siue in* σ, *desinant, siue in* ι, κατὰ προσχηματισμὸν *etiam* α, *in* η, *uertere consueuerunt, sicq. ex diphthongo propria fit impropria: ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. *nam sicut Atticorum est proprium uertere* ε, *in* η, τῆς ει, διφθόγγου, *ut* εἴδειν, ᾔδειν: *sic Ionum mutare* α, *in* η, τῆς αι, διφθόγγου. *Sic Herodianus.* Ιλιάδ. ϐ. ὅσσοι ἅμ' ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ Οδυσσ. ε̄. Οἳ τότ' ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Η αἰτιατικὴ, τοὺς ἑρμείας κοινῶς. *Inuenias etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in* εας, *desinere: tanquam à singulari accusatiuo Ionico* κατὰ διάλυσιν, *hoc est,* τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ σ, δεσπότεας. *Herodotus primo historiarum,* καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἀλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. *& alia.*

Παραδείγματα *declinandi secundum dialectos.*

Ενικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείας αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ

ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. Ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθ. Οἱ ἑρμεῖαι. Τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ῥέμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. Ὦ ἑρμεῖαι. *Inuenitur tamen singularis numerus huiuscemodi nominis uario modo apud poetas scribi sic.* ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.

ἦνθ' ἑρμᾶς κράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, δάφνι.

Et sic de . lijs casibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. Ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθ. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέον ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. Ὦ κρονίδαι.

De secunda declinatione parisyllaborum, secundum uarietates linguarum.

SECVNDA *declinatio est parisyllaborum no-*

minum

minum α, *siue in* η, *desinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in* ας, *uel in* ης, *datiuus in* ᾳ, *uel in* ῃ, *diphthongos improprias desinit. In* ν, *uero accusatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum est, in singulari nominatiuo quasdam ex uocalibus* α, *finalé quasdam* η, *non nullas utrunque appetere.* Ε, *quidem &* ι, α, *sibi uendicant, ut* ῥέα, φιλέα: Υ, *uero &* ω, *appetunt* η, δύη, ζωή: Α, *&* ο, μικρὸν *utrunque postulant,* ναυτικάα, δανάη, χρόα, *&* ἀκοή. *Eodem modo ex consonantibus quædam appetunt* α, *ut* ζ, ξ, ψ, σ *simplex ac duplex, & geminatum* λλ, *ut* ῥίζα, μύξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. Ελλη *tamen nomen proprium mulieris, &* πέλλη, *quod est urbis nomen, excipiuntur. quædam præterea* η, *ut* β, *&* γ, *& simplex* λ, *siue per se, siue in alterius complexione consonantis, &* μ, π, τ, φ, χ, *ut* θήβη, σέγη, αὐλή. [redacted]αὖλα, *&* ἀνάπαυλα, ὁμίχλη, κίχλη, ξλίγλη, *&* ζάγλα *secundum ueteres,* οἴμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. *At* δ, θ, κ, ν, *appetunt* α, *&* η, *ut* λήδη, κνίδη, κιασαίθα, λήθη, ναυτικᾶ, πλοκὴ, χλαῖνα, τέχνη. *Etiam in* ρα, *desinentia, siue unius sint generis, siue trium,* α, *debent habere finalem, ut* ἡμέρα διφθέρα, περιστερὰ, φοβερὰ, σκιερά. *Excipiuntur:* ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, κάθρη, ὀλυκρὴ, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη. *Adiectiua quoque feminini generis, quæ in nominibus masculinis in* ος, *purum desinentibus fiunt* α, *finalem desiderant: ut* λόγιος, λογία: ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖα. *excipitur*

O 2 ὄγδοος,

ὄγδοος, ὀγδόη. *Si uero masculina in* ος, *non purum terminabuntur, feminina oportebit, in* η, *desinere, ut* καλὸς, καλή. ταπεινὸς, ταπεινή. *Excipiuntur quæ haben* ρ *ante* ος, *ut* ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουστα *uero* ἀπὸ τοῦ αὔγουστος, *quia latinum est*, η, *in* α, *correptum transtulit. nam* αὐγούστη, *dicendum fuerat: sed Latini Aeolum more* η, *in* α, *correptum uertere consueuerunt. Id quoque & Iones faciunt.* νύμφα *enim dicunt pro* νύμφη, Ἰλιάδος γ̄. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ Ὀδυσσείας δ̄. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. *nam* φα, *breuis est, quare in genitiuo & datiuo ipsum* α, *in* η, *reuertitur* αὐγούστα, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. *Cum uero* αὐγούστα *proprium est nomen*, α, *productum habet, idq. in obliquis seruat* ἔθει δωρικῷ, *ut* αὐγούστα αὐγούστας. *nam Dorum est uertere* η, *in* α, *productum, ut* φιλομήλα, *pro* φιλομήλη. σελάνα *pro* σελήνη. Θεοκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα [redacted] κράνα *pro* κρήνη, & *alia.* Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. *Et in eodem* ὕμνῳ, ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. & *alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus*, α, *productum in* η, *uertunt, nisi Dorica fuerint, ut* ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ, *pro* ἱστορία, ἱστορίας. *Herodotus ipso statim historiarum initio.* ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. ἡμέρη *pro* ἡμέρα, *idem in eodem.* ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη *pro* ἀθηναία. Ὀδυσσείας ζ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαῦια μείζονα.

De

De genitiuo singulari.

In genitiuo singulari annotandum est, sola nomina in α, purum, necnon in δα, in θα, & in ρα, desinentia, seruare α, in genitiuo & datiuo κοινῶς: ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Obseruat tamen semper mutationem α, in η, & η, in α, ut σοφίης pro σοφίας, & τιμᾶς pro τιμῆς: sic & in datiuo & in accusatiuo. ἀθηνᾶ uero & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet in nullam dictarum desinant terminationum, α, tamen in genitiuo seruant & datiuo, sicut eorum perfecta, quæ in α, purum exeunt, hoc est, ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Est enim ἀθήνη unde ἀθηναία: sicut à σελήνη σεληναία. abiecto uero ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: sicut μναία, μνάα, μνᾶ: iccirco extremam producunt, & circunflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cetera uero omnia uertunt α, in η, ut μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo singulari.

Aduertendum est, huius declinationis datiuũ singularẽ apud poetas metri gratia pati μεταπλασμὸν, ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς ῃ, διφθόγγου: & ἀλκὶ, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & similia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci potest, sicut πλακὶ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλακός. Patitur etiam προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in alijs casibus tam singularis numeri, quàm pluralis

apud poetas frequentissimo habetur in usu, nec solum in hac secunda declinatione, sed in alijs, in pronominibus etiam & aduerbijs, nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. quorum omnium hæc sint exempla.

In nominatiuo secundæ declinationis. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. *In genitiuo.* Οδυσσ. β. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. καὶ Ιλιάδ. θ. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. *In datiuo.* Οδυσσ. ε. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρα. *In accusatiuo.* ιλιά. π. ἠύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις. μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. *In uocatiuo.* Οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. *In datiuo plurali.* Οδυσσ. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. *Sic Eustathius. nam* πρὸς *præpositio datiuo iuncta, inhærentiam quandam significat, quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet,* ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ῥινὸς ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. *In accusatiuo plurali.* Ιλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. *In genitiuo singulari tertiæ declinationis.* Οδυσσ. ω. ὥς κεν Τηλεμάχῳ ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ ιλιάδ. κ. αἰείμην ποτὶ νηάς, ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. *In datiuo singulari.* Οδυσσ. γ. νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ

ἐπὶ

ἐπὶ ἠκρίῳ. *In genitiuo plurali.* Οδυσσ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κυνές ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. *In datiuo plurali.* Οδυσσ. ε. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρποντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. *In accusatiuo.* Οδυσσ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστά. *In genitiuo singulari quintæ declinationis.* Ιλιάδ. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. *In genitiuo plurali.* Οδυσσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ Ιλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. *In datiuo.* Ιλιά. ε. εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. *In accusatiuo.* Ιλιάδ. β. ἱδρώσει μέντευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. *In pronominibus.* Ιλιάδ. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. *In datiuo plurali.* Ιλιάδ μ. εἴπερ γὰρ χ' ἄρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. *In aduerbijs.* Οδυσσ. χ. κτήμαθ' ὁπόσσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. *In quibus enumerandis paullo curiosior fui, quòd sciebam esse plerosque, qui terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum casibus usurpatam.*

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur, sicut & genitiuus pluralis primæ declinationis, in ων κοινῶς, *ut* ἡμερῶν, *in* ᾶν, δωρικῶς, *ut* ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τόδ' ὡς ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. *pro* ἀμαρῶν, *accẽtu circunflexo super extremam,*

etiam si genitiuus communis acutum habeat in penultima: ut κυανέων, κυανεᾶν, ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, *& sic de aliis. In* αων βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, *ut* ἀδινάων. Ἰλιάδ. β. Ἠύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. *pro* μυιῶν, ἀδινῶν. *Et in* εων, ἰωνικῶς, *ut* ἡμερέων. *Herodotus historiarum lib.* I. Τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. *pro* ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ, hoc est, προσχηματισμὸν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ, καὶ δωρικῷ: *ut* πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. *sicut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. *Herodotus historiarum lib.* I. Δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. *Ceteri uero casus communem sequuntur inflexionem.*

Παραδείγματα *Dialectorum.*

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πληθ. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη κοινῶς.

Ἡ κράνα. τᾶς κράνας. τᾷ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα δωρικῶς.

De tertia declinatione parisyllaborum.

TERTIA *declinatio parisyllaborum nominū est*

tam

tam masculinorum quàm femininorum, communium & promiscuorum in ος, *desinentium, & neutrorum in* ον. *Quorum genitiuus desinit in* ȣ, κοινῶς, *in* οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, *& in* ω, δωρικῶς. *Datiuus autem in* ῳ, *diphthongon impropriam. Accusatiuus in* ν, *cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea, quæ in libro primo dicta sunt, aliqua omnino & hic sunt annotanda. Sciendum est igitur complura inueniri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut feminini, in plurali uero neutri: ut* ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σαθμὸς, τὰ σαθμά. ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. *quorum exempla apud poetas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem, ut* τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. *Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu sunt.* Τὰ δένδρεα *uero quidam uolunt non* ἀπὸ τοῦ δένδρεος, *sed* ἀπὸ τοῦ δένδρεον *fieri.*

De genitiuo singulari.

Etiam aduertendum est, Atticos, & Iones, & Thessalos genitiuum singularem per οιο, *enuntiare,* τροπῇ τῆς ȣ, διφθόγγȣ εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο, μικροῦ: *ut* ὁ δόμος, τȣ̃ δόμου, δόμοιο Οδυσσείας ᾱ. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. *Dores uero abijcientes* υ, τῆς διφθόγγου ου, *acuertentes* ο, μικρὸν

in ω, μέγα, *enuntiare* τοῦ καλῶ, *nec subscribere*, ι, Θεοκρ. Καὶ μὲν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

De datiuo singulari.

Datiuus uero singularis in quibusdam nominibus diuersorum generum, μεταπλασμὸν *patitur* διὰ τοῦ ι, *ut* τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. *quare illud etiam Homeri*, λιπ' ἐλαίῳ, *datiui casus est*. *Patitur etiam* ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Ὀδυσσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λίπ' ἐλαίῳ.

De accusatiuo singulari.

Accusatiuum quoque singularem apud poetas scito μεταπλασμὸν *pati*. λῖτα *enim dicunt* ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ἰλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. *ubi, mutata litteratura, accentus quoque mutatus est, & locus eius.*

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uero ὤμοιϊν *inuenitur pro* ὤμοιν, *&* ποδοῖϊν *pro* ποδοῖν, *& alia eiusmodi infinita*, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifestum est nō solum προσχηματισμὸν τοῦ ι, *sicut in aliis declinationibus, ut* λόγοισι, νόμοισι, *sed etiam* μεταπλασμὸν, *ut* ἄστρασι *pro* ἄστροις, *&* ἔγκασι *pro* ἐγκάτοις, *&* προβάσι *pro* προβάτοις, πέταλσι *pro* πετάλοις. Τοῖσδεσι *uero pro* τοῖς, *&* σχηματισμὸν τοῦ ι *patitur* ἔθει ἰωνικῷ,

&

& ἐπέκτασιν τοῦ δε. nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra suam naturam) circunflectatur. quod sane factum est, ut inquit Eustathius Οδυσ. φ. ne τοῖς datiuus pluralis suam prorsus amittat proprietatem. Οδυσ. β. Ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Possunt etiam duæ esse appositiones, δε, scilicet & σι, quandoquidem apud Homerum τοῖσδε inuenitur absque σι. Οδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. nam ὁ articulus præpositiuus assumens δε coniunctionem, uim habet pronominis demonstratiui οὗτος.

De accusatiuo plurali.

Accusatiuum etiam pluralem in ους communiter desinentem, sciendum est per ως enuntiari δωρικῶς, τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abijcientes υ, τῆς ου διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν, in ω, μέγα. Θεοκρ. ἐν ὁδοιπόροις, μὴ μὰν λωβᾶσησθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἆβαι. & rursus, καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἱ τὰ φιλῶντα. Vbi aduertendum est syllabam corripi, uel esse potius ἀμφίμακρον. In quibusdam tamen codicibus inuenimus, huiusmodi accusatiuos per ο, μικρὸν, ἀμπέλος, & κανθάρος, subtracto scilicet υ, ex ου diphthongo, δωρικῶς: sicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νάσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι. hoc est, Vbi beatorum insulas oceaneæ auræ circunflant. quod magis quidem consentaneum uidetur.

Παράδειγμα

Παράδειγμα *uariarum linguarum*.

Ο λόγος. τȣ̃ λόγȣ κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς. καὶ λόγοιϊν ἰωνικῶς. ὦ λόγω. Πληθ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τȣ̀ς λόγȣς κοινῶς, καὶ λόγως καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. *et alia. huiusmodi nomina* κατ᾽ ἀναλογίαν *uariabis*.

De quarta declinatione parisyllaborum, quæ Attica est.

Quarta declinatio est Atticorum nominũ parisyllaborum masculini generis, & feminini, ac communis in ως, *& neutrorum in* ων, διὰ τȣ̃ ω, μεγάλȣ. *Quorum genitiuus & datiuus in* ω, *desinunt: accusatiuus uero in* ν, *cum uocali nominatiui. Sed quoniam communem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum Gazam imitati, sciri uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum esse. Nam nomina in* ος, *desinentia masculini generis & feminini, & in* ον, *neutri, quæ secundum alios in ordine simplicium declinationum quartum tenent locũ, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ est, in* ως, *& in* ων, *per* ω, *magnum sicut dictum est. ut* ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, ο, *paruo in* ω, *magnum mutato: quæ cum à communi declinatione pendeat, post ipsam merito locanda est. Vbi aduertendum est, quòd cum proprium sit Atticorum in huiusmodi nominibus uertere, non solum,* ο, μικρὸν *in* ω, μέγα, *sed etiam* α, *finalem*

in plurali numero neutrorum nominū, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in ω μέγα desinant, siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ, omnino abijcitur: si uero ι, seruatur, & sic ex ω, et ι, fit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali, & plural. & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis & feminini & communis.

Corripiunt etiam penultimā, quæ si fuerit α, productum uertunt in ε, ut ναὸς, νεὼς. λαὸς, λεὼς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς: quandoquidem penultima, α scilicet, si breuis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentum regulas non omnino sequuntur: nā ultima existente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.

Ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. *uocatiuus enim, ut sæpe dictum, in omni numero similis est nomina-*

minatiuo Atticorum more. Δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ a ſupradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. *in his enim* α, *remanet immutabilis. quod factum puto, quoniam non deſinunt in* ος, *purum, ſicut* λαὸς, *&* ναὸς, *& ſimilia.* ὀρφὸς *uero mutato accentu* ὀρφῶς *facit, &* λαγὸς, λαγῶς. *Quædam etiam inueniuntur apud poetas, quæ in genitiuo ſingulari, gratia metri, aſſumunt,* ο, μικρὸν, *ut* ταλαῶ, ταλαῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ιλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο *uero quidam uolunt eſſe* ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ οι, τῆς διφθόγγου, εἰς ω μέγα. *ideo cenſuerunt* ι, *eſſe ſcribendum* ταλαῷο.

Sunt & pauca quædam feminina propria urbium nomina, ut τρῶς, τλῶς, ῥῶς, κῶς, *quæ, amoto* σ, *Attice declinantur.* δὼς, *uero, quoniam, nec proprium eſt, nec circunflexum, ſolum indeclinabile exiſtit: ſignificat autem dationem. Heſiodus* ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. *Quattuor etiam annotantur, quæ abſque* ν, *accuſatiuum ſingularem faciunt, hoc eſt,* ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τίως, τίω. λαγῶς, λαγῶ. *quidam addunt* ἕως, ἕω.

De

De quinta declinatione imparisyllaborum.

Qvinta *declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculorum, femininorum, neutrorum, & promiscuorum, differentes terminationes habentium: quorum genitiuus desinit in* ος, *datiuus in* ι, *accusatiuus in* α. *Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis, quàm in femininis & in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generales regulas uniuscuiusque terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti sunt: ne ob regularum inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur: sed ea duntaxat, sine quibus non facile intelligi possit quomodo unumquodque nomen sit declinandum. sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de masculinis dicendum est.*

Masculina.

Quorum finales litteræ, siue elementa, quinque sunt ν, ξ, ρ, σ, ψ. *omne enim masculinum græce declinatum in aliquarũ harũ desinit consonantẽ: ut* δίων, φοίνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ: Ἀσρουβαλ *uero, &* βάκαλ, *et similia barbara sunt. At* ἰακώβ, δαυὶδ, ἀδὰμ, ἀβραάμ, *Hebræa, reduci tamẽ ad græcã declinationẽ possunt: ut* ἰάκωβος, ἰακώβου. δαυῖδος, δαυίδου. ἄδαμος, ἀδάμου.

μου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uero nulla est, in quam masculinum nomen desinat. τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιὸς, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσὸς, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & similia, κατ' ἐπέκτασιν facta sunt. At νεφεληγερέτα ζεὺς, & ἱππότα νέστωρ. et similia, ut quibusdam placet, μεταπλασμὸς est ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, et ἱππότης. Alij tamen uolunt ἀντίπτωσιν esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictū est. Ex dictis igitur consonantibus quattuor sunt imparisyllaborum nominum finales: hoc est, ν, ξ, ρ, ψ. quæ in ος, mittunt genitiuum: ut δίων, δίωνος. κήρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ, uero communis est terminatio & parisyllaborum: & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in ου, mittunt genitiuum: ut αἰνείας, αἰνείου. σοφὸς, σοφοῦ. Imparisyllaba uero, ut dictum est, in ος, habent genitiuum: ut μίνως, μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uero & δημοσθένους & similia, genitiui sunt κατὰ συναίρεσιν. De sinentia in σ, ante ipsam omnes uocales habere possunt præter ε, ut ἀρχίας, χρύσης, μάντις, καλὸς, ταχὺ, ἥρως. Ε, tamen inuenitur ante σ, non quidem solum, sed cum ι, aut υ, in diphthongo: ut χαρίεις, βασιλεύς. Sunt & quæ in ους, desinunt: ut μελάμπους, δίπους. unum in αι, ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum est, & primum de nominibus in ας desinentibus, cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam & imparisyllabam, sintq. uariatu faciliora. propterea & ueteres grammatici, & iuniores ab eis initium sumpserunt.

Parisyllaba

PARISYLLABA IN AΣ TERMINATA.

Parisyllaba igitur in ας, *primæ sunt declinationis, & genitiuum habent partim in* ου, *partim in* α. *Quæcunque enim in* ας, *purum desinunt polysyllaba, habent* ι *in penultima, ut* νικίας, λυσίας: *uel* ε, *ut* ἀγέας, πυγέας: *uel* ει, *diphthongum, ut* αἰνείας. ἑρμείας: *uel* υ, *ut* μαρσύας: *& quæcunque in* ρας, *desinunt, habentia* ο, μικρὸν *in penultima, ut* ξεναγόρας: *in* ου, *mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum in* α, *genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio:* πυθαγόρας, πυθαγόρα *nam sunt quæ abiecto* σ, *in* α, *solum faciunt genitiuum: quæ quidem etsi Dorica sunt, eorum tamen usus communi lingua frequentissimus est: ut* ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας, τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. *Sed cum multa sint & uaria, opus est ut per litteram ordinem accuratissime ea percurramus, discernamusq. ab ijs, quæ imparisyllaba sunt.*

Nomina igitur in ας, *desinentia monosyllaba pauca sunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, & partim sunt parisyllaba, & declinatur per abiectionem* τοῦ σ: *partim imparisyllaba, & ea declinantur per* ντ. *Sunt enim parisyllaba hæc,* ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, *diminutiuum* ἀπὸ τοῦ πατὴρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τοῦ θᾶ. *Imparisyllaba hæc,* ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, *per* τ, *solum.* ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, *trium generum, genitiuum habens* ὀξύτονον. ζᾶς *uero* ζάντος, *&* φθᾶς φθάντος. *cũ participij sumpserint terminationẽ, accentum quoque in genitiuo ad eius similitudinem*

seruauerunt : ut ϛᾶς, ϛάντος.

Desinentia in ας, *polysyllaba circunflexa, quæ sint parisyllaba, in* α, *mittunt genitiuum : ut* θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. *Imparisyllaba uero in* τος, *faciunt genitiuum : ut* πελεκᾶς, πελεκάντος. *Inueniuntur quædam Ionica, quæ in* δος *mittunt genitiuum,* βιπλᾶς, βιπλάδος. κυρᾶς, κυράδος. *Etiam desinentia in* βας, *ante* β, *aliam consonantem habentia dummodo non sit* ρ, *in* α *faciunt genitiuum : ut* ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. *His similia sunt* ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. *Etiam in* γας, *desinentia dissyllaba solum propria : ut* ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα, *quod extremam producit. Excipitur* σάλγας, *quod* σάλγαντος *facit. at* ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, *heteroclitum est, & adiectiuum.* μέγας *enim quintæ declinationis* μέγαος *facit, sicut* λάας, λάαος, *et extremam habet correptam. at* μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον *tertiæ declinationis est parisyllaborum, & adiectiuum.* μέγαλλος *enim* προπαροξύτονον, *& per geminum* λλ, *proprium est nomen* κατὰ τοὺς παλαιούς. *hæc Eustathius* ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ. *Etiam polysyllaba, ut* ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ ϛροάγας, τοῦ ϛροάγα. *Excipitur* ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, *nomen fluuij Siciliæ, unde* ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος *nomen urbis. Etiam in* δας, *dissyllaba & polysyllaba,* ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. *excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima, ut* ὁ ἀφείδας,

ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. Etiam in ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. Etiam in λας, ἁπλᾶ dissyllaba, quæ sint unius generis, & non habent penultimam natura longam. & polysyllaba quoque duo λλ, habentia ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in μας consonantem habentia ante μ, ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας, τοῦ ἀκαματοχάρμα. excipitur ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiam desinentia in μας, περσικὰ: ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ πιτάμας, τοῦ πιτάμα. Etiam in νας, ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in πας desinentia unius generis, ut ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς, adiectiuum & monosyllabum. Etiam in ρας, non habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, uel antisticho eius incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in σας desinentia dissyllaba, quæ non habeant ε in penultima: ut ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in τας, ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ ἱδρώτας, τοῦ ἱδρώτα. excipiuntur ὁ τελδῶτας, τοῦ τελδώταντος.

Etiam in φας, desinentia dissyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας, τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφατος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiam in ας, a uerbis circumflexis composita, ut ὁ πατρα-

λοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω. Etiam in ας, nominibus femininis composita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ δὶ φαρέτρας, τοῦ δὶ φαρέτρα. ἡ βία, ὁ δ'ρυβίας, τοῦ δ'ρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα. καὶ πυθαγόρου, quamuis hoc nomen alij aliunde deducunt. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία Et hæc de pariter declinatis.

DE IN ΑΣ, IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ας purum, dissyllaba grauitona, & quæ Dorica non sunt, διὰ τοῦ ντ, declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος: excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium est nomen: cum uero appellatiuum est, ὁ λᾶας, του λάαος facit, καὶ κράτει λᾶος. Οδυσσ. ϑ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λάϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ' ἕκτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λάϊ. Δυϊκὰ. τὼ λάαε, λᾶε. Ιλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάῳ, τὸν λάαν. Etiam in ας, monosyllaba ὀξύτονα, in τος faciunt genitiuum: ut ὁ πρὰς, του πραντός.

Etiam polysyllaba, ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in βας, desinentia, si ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. at ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἴβας, ἴβα. & ῥίβας, ῥίβα. Etiam in βας, & quæ ante β habent ρ, impariter declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαν-

τος.

τος. Etiam in γας, desinentia dissyllaba propria & appellatiua siue gentilia, ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiam in δας, dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima, ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polyssyllaba siue dissyllaba a uerbis grauitonis deriuata, ut μείδομαι, ὁ μείδας. τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος. Etiam desinentia in ζας, habentia υ ante ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in λας, dissyllaba μονογενῆ, & quæ habent penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent consonantem cum λ, ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo λλ, ut ὁ πάλλας. τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ μέλανος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum sunt. Etiam in μας, dissyllaba & polyssyllaba, & quæ ante μ, breuem uocalem habent: ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. & cum his ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. Etiam in ρας, dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem: ut ὁ βάρβας, τοῦ βάρβαντος. ὁ φρόφρας, τοῦ φρόφραντος. ὁ τάθρας, τοῦ τάθραντος. Similiter & ea quæ participiis incidunt, ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Similiter & quæ habent α ante, ρ, ut ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. Etiam desinentia in σας, polyssyllaba & quæ in penultimo habent ι, ut ὁ ἀπίσας, τοῦ ἀπίσαντος. Etiam

in φας, desinentia polysyllaba, ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Desinentia in ας, composita simplicium seruant declinationem, ut, λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, θόαντος: σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus. Et hæc de nominibus in ας, desinentibus, & eorum genitiuis. nunc de alijs casibus nominum quintæ declinationis, pro quibus ὁ αἴας commune sit exemplum.

Genitiuus.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. *nam desinentia in ας purum dissyllaba grauitona, penultimam productam habentia, διὰ τοῦ ντ declinantur.*

Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, *a genitiuo fit: nam omnis genitiuus in ος, desinens, mutata ος, in ι, datiuum singularem facit.*

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, *a datiuo: nam omnis datiuus singularis in ι, prolatum desinens, ι, in α, conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in α, correptum, desinere, aut in ν. In α, correptum, ut τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. In ν, cum genitiuus singularis in ος purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, a nominatiuo fit σ, in ν, conuerso: ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθυῦ. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Excipitur διὸς, δία. Desinentia uero in υς, etsi frequenti usu in ν, mittunt accusatiuum, ut ταχὺς, ταχὺν. ὀξὺς, ὀξὺν: nonnunquam tamen in α. faciunt accusatiuum ποιητικῶς, ut εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατόν.*

Simi-

Similiter & in ους, desinentia nunc in α, mittunt accusatiuum, nunc in ν, sed in ν, frequentius, raro autem in α, ut τὸν βοῦν καὶ βόα.

Ἡ κλητικὴ, ὦ αἶαν, *a genitiuo fit, extrema syllaba abiecta. nam in nominibus* διὰ τοῦ ντ *declinatis, & quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singularis: ut* θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. *poetæ tamen huiusmodi uocatiuum absque* ν *proferre consueuerunt.* Ὀδυσ. θ.

Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ἰλιάδ. ν. πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, *& similia etiam* ν, *extremæ syllabæ adijciunt, ut* σιμοῦντος, ὦ σιμοῦν. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦν. *Excipitur* ὀδοὺς, ὀδόντος: *huius enim uocatiuus solus similis est nominatiuo,* ὦ ὀδοὺς. *In quibus uero genitiuus* διὰ τοῦ εος *existens in* ους, *faciunt synæresim, a nominatiuo fit,* η, *in* ε, *conuerso,* ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. *In desinentibus uero in* ω, *siue in* ως *fœmininis, a nominatiuo fit, extrema in* ο, μικρὸν *mutata, ac* ι, *in diphthongum assumpto:* ἡ λητὼ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδὼς, ὦ αἰδοῖ. *In ijs uero, quæ exeunt in* ην, *siue in* εις, *quorum neutrum in* εν, *est formatum, a genitiuo fit, abiecta* ος *syllaba: ut* τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. *In desinentibus autem in* ηρ, *graui tonis, fit uocatiuus in* ερ, *ut* μήτηρ ὦ μῆτερ. *Excipitur* ὦ πίηρ. *Ex oxytonis uero quattuor sunt his similia,* πατὴρ, ὦ πάτερ. δαὴρ, ὦ δᾶερ. σωτὴρ, ὦ σῶτερ. ἀνὴρ, ὦ ἄνερ. *Etiam in quibusdam similis est uocatiuus*

nominatiuo prorſus, in quibuſdá uero & ſine σ, profertur. nam in ῦς, quæ in ῦς, aut in ες exeunt, etiam ſine σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ, ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. nam ὦ πoὺς, & ὦ ὀδoὺς ſolum dicimus, ne coincidant cum πoῦ, aduerbio, & ὀδoῦ. Etiam in appellatiuis grauitonis in ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longam, & omnino in deſinentibus in ις, grauitonis, ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in υς, grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis, quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδὺς, ὦ ἡδύ. In ως, uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuis nominatiuo: & omnino in deſinentibus in ως, pure autem declinatis, ſiue per τ, præter feminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in ης, grauitonis iambici, & omnino in ης, deſinentibus, declinatis autem per τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in ις, oxytonis, ut ἡ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in υς, oxytonis, ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiam in ας, oxytonis, ut παλλὰς, ὦ παλλάς. Etiam in λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquam duplicium, ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus, ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκά.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν. τὼ αἴαντε, *a datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in ι, prolatum deſinens, mutato ι in ε, nominatium & accuſatiuum dualem facit, τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε.*

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν, *Omnis nominatiuus dualis in ε, ſiue in ω exiens, in οιν facit genitiuum*

uum & datiuum dualem, ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, τοῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Η δ᾽ εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in ε, desinens, apposito σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Η γενικὴ τῶν αἰάντων. omnis genitiuus pluralis communis cuiusuis generis, in ων, exit.

Η δοτικὴ τοῖς αἴασι: ubi aduertendum est datiuū pluralem partim a nominatiuo singulari fieri, partim a datiuo. si a nominatiuo, hæc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in σ, desinens cum longa, siue uocali siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens genitiuum contractum, apposito ι, datiuum pluralem facit, ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λέβης, τοῖς λέβησι. ὁ τρὼς, τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotantur τοῖς ποσὶ, quod a datiuo singulari fit ποδὶ, & τοῖς υἱέσι ἁπλικῶς, ἀπὸ τοῦ υἱεὺς, & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς, pro ποσὶ, υἱεῦσι, & δρομεῦσι. Sciendū est autē nominatiuum in υς, productam desinentem, assumpto ι ac υ, correpto, datiuum pluralem facere: ut ὁ ἰχθὺς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι, ἀπὸ τοῦ μῦς, quod solum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit, ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

A datiuo uero singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus singularis aliam habeat terminationē. Pro quo aduertendum est, quòd si datiuus singularis

in

in ι, purum exeat, assumpto σ, ante ι, datiuum pluralem facit. τῷ ὄφιϊ, τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδὺς extremam habent correptam: δημοσθένης uero etsi in σ, cũ uocali longa exeat, genitiuum datiuumq. tamen habet per synæresim. Si uero datiuus singularis consonantem habeat ante ι, assumpto σ, ac consonantibus abiectis, quæ cum ipso minime audiri possunt, datiuum pluralem facit: ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus singularis ν, solum habeat ante ι, mutato ν, in σ, datiuum pluralem facit: ut πλάτων, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι. &, si alibi ν ante σ, inueniatur, ut ἕλμινς. Sed aduertendum, penultimam datiui pluralis aut parem esse penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ si sit anceps, & per abiectionem consonantium facta sit breuis, rursus in se ipsam productam mutari: ut τῷ θόαντι τοῖς θόᾰσι, θόᾱσι. Si uero breuis fuerit, ε scilicet aut ο μικρὸν, ε, quidem assumpto ι, in diphthongum producitur: ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο uero assumpto υ, ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur & τιμήεις, & similia, cum in εις desinant διὰ τῆς ει, διφθόγγου, & imparibus inflectantur syllabis, nec habeant genitiuum contractum, a nominatiuo singulari datiuum pluralem deducere possunt assumpto ι, ut χαρίεις. χαρίεισι, & τιμήεις τιμήεισι, sicut a βασιλεὺς, βασιλεῦσι. Possunt etiam formari a datiuo singulari, ν, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι τιμήεσι. & adiuncto ι, penultimæ uocali fit χαρίεισι, et τιμήεισι:

σι: *sicut a* τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. *Quidam tamen non* ἰῶτα, *sed alterum* σ, *addentes* χαρίεσσι *dicunt, ut Gregorius Scholarius asserit: quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima. Additur etiam* ν, *consonans huiusmodi datiuis in* ι, *prolatum desinentibus, uocali sequente, ut* τοῖς αἴασιν. *Sed apud poetas etiam consonante sequente additur* ν, *quod quidem metri gratia fit.* Ιλιάδος ά.

ἐν δέ οἱ ἦτορ Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

& in eodem.

Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν;

Η αἰτιατικὴ, τοὺς αἴαντας. *nam omnis accusatiuus singularis in* α, *desinens, assumpto* σ *accusatiuum pluralem facit.* τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας.

Η κλητικὴ, ὦ αἴαντες, *nominatiuo plurali omnino similis.*

Aduertendū est hoc in loco, Aeoles huiuscemodi nomina in ας, *desinentia,* διὰ διφθόγγου *enuntiare, ut* τάλαις *pro* τάλας, μέλαις *pro* μέλας, *&* θόαις *pro* θόας, *non tamen* αἴαις *pro* αἴας *dicunt* διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνέντων. *At genitiuus nonnunquam* ἀποκοπὴν *patitur* ποιητικῶς *metri gratia, ut* αἴαν *pro* αἴαντος. θόαν *pro* θόαντος. *Datiuus uero poetica licentia aliquando producit extremam, hoc est,* ι, *facta communi syllaba præcipue per cæsuram, ut* αἴαντι, δαΐφρονι, *cum regula id corripi postulet. Nonnunquā* κατὰ κρᾶσιν *eandem producit, ut* θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ιλιάδος. σ.

πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. ζωάγρια τίνειν. *sic* μήτιδι, μή-

μήτιι, μήτι. Οδυσ. ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιτε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπὴν, ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. Ιλιάδος ρ. τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπεύδόντεσσι. Accusatiuus quoque idem patitur, ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδος κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in ων, desinentibus crasim patitur ἁπλικῶς, ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν. μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μείζω. Nec solum accusatiuus singularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, sed etiam nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, etsi non in ω, sed in ου, crasim fieri contingat ἔθει ἁπλικῷ, ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. sic accusatiuus casus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus similis est nominatiuo. nam regula est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: idest, quod omnis nominatiuus pluralis in σ, desinens, & circa finem synæresim patiens, accusatiuum et uocatiuum habet sibi consonum, & contemporalem. At in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit crasis, quæ in accusatiuo singulari masculinorum, ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάνεσσι, & fit a nominatiuo plurali in ες, desinente, siue masculini generis sit, siue feminini, addita σι, syllaba, ut κύνες, κυνέσσι. γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uero, aut a nominatiuo plurali, extrema in ες, mutata, &

adiuncta

adiuncta σι, τείχεα, τείχεες, τειχέεσι. uel a genitiuo singulari ο, in ε, conuerso, τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. ideirco duplici σ, scribitur, nisi metri gratia alterum eyciatur.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόες αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πληθ. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN ΗΣ, PARISYLLABIS.

Nomina in ης, desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uero inæqualiter: & quæ æqualiter declinatur, aliqua mittunt genitiuum in ου, aliqua in η, ἔθει δωρικῷ: ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab ijs, quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in ου. Desinentia igitur in ης, grauitona spondaica in ου faciunt genitiuum, ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipiuntur ὁ μάσθλης, τοῦ μάσθλητος. ὁ κύρης, τοῦ κύρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος, fluuij nomen, qui & τίγρις τίγριδος, et τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμνης, μάμνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσσητος. μένδης, μένδητος. Etiam in ης circunflexa in ου, faciunt genitiuum: ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σαλῆς,

λῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. Etiam in ης, grauitona a femininis in η, desinentibus deriuata, ut ἡ λέσχη: ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη: ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου: ἡ χαίτη: ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in δης, desinentia πατρωνυμικὰ, ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. Etiam in δης, propria, patronymici formam habentia, ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης, desinentia grauitona, siue simplicia sint, siue decomposita, a nominibus in ος, deriuata, ut ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος: ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in της, quæ composita non sunt a uerbo κρατῶ: ὁ δότης, τοῦ δότου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. In θης, quoque desinentia his similia sunt, ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. Etiam in ανης, ινης, ονης, υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ γηρυὼν, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, sæpe apud poetas. ὁ κερύνης, τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. Grauitona quoque in ης, desinentia, super duas syllabas habentia ante ης, immutabilem quampiam geminatam, ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. Excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, (est enim dissyllabum) & ὁ ἀελλὴς, τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. Etiam in ης, quæ sunt unius generis, & a uerbis composita, ut a πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. a μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου. a τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρί-

δοτείβου. ἀ βαίνω, ὁ χοινοβάτης, τοῦ χοινοβάτου.

Monosyllaba autem in ης, desinentia circumflexa, abiecto σ, faciunt genitiuum, ut ὁ δρῦς, τοῦ δρῦ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ solea: quod dissyllabum est. Et de parisyllabis hactenus.

DE IN ΗΣ, IMPARISYLLABIS.

D*esinentia in ης, grauitona iambica a præsenti uerbo deriuata, cuius consonantem seruant, in τος, mittunt genitiuum, ut a λέβω, ὁ ὁλέβης,* τῦ λέβητος. *a* λήχω, ὁ λάχης, τῦ λάχητος. *a* πένω ὁ καὶ ἡ πένης, τῦ καὶ τῆς πένητος. *a* πλανῶ, ὁ πλάνης, τῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τῦ πλανήτυ. *a* κρατῶ. ὁ κράτης, τῦ κράτητος. *a* δαίρω, ὁ δάρης, τῦ δάρητος, καὶ δάρυ. ὁ κόμης, τῦ κόμητος, καὶ κόμυ. ὁ γύης, τῦ γύητος, καὶ γύυ. μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκυ. ὁ πύδης, τῦ πύδητος, καὶ πύδυ. ὁ χάρης τῦ χάρητος, καὶ χάρυ. ὁ πύλης, τῦ πύλητος καὶ πύλυ. ὁ μιώης, τῦ μιώητος, καὶ μιώυ. ὁ μέγης, τῦ μέγητος καὶ μέγυ. *Etiam in* ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα *in* τος *mittunt genitiuum, ut* ὁ κρὴς κρητός. ὁ γνὴς, τῦ γνητός. ὁ θὴς, τῦ θητός. *In* ης *quoque desinentia polysyllaba, composita communia, oxytona, & a uerbis deriuata, per* τος *purum uariantur, & unam syllabam præteriti perfecti seruant: ut a* βέβληται, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. *a* δέδμηται, ἀδμὴς, ἀδμῆτος. *a* τέθνηκα, ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανὴς, κατὰ συγκοπὴν, *semimortuus. Etiã in* ης, *quæ habent ante* ης *immutabilem, & ante immutabilem uocalem aliquam, ut* ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. *Etiam in* ης, *circunflexa, a nominibus in* εις *deriuata,* δαφνῆς, δαφνῆτος,

τος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. *Annotantur etiam hæc quæ in* ης, *desinunt, & in* εντος *mittunt genitiuum: ut* ὁ κλείμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in ης, *quæ per crasim in* ους *faciunt genitiuum.*

Nomina in ῆς, *circunflexa, composita* ἀπὸ τοῦ κλέος, *in* οῦ κατὰ κρᾶσιν *faciunt genitiuum: ut* ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. *Etiam nomina propria in* ης, *a uerbis composita, in* ους *faciunt genitiuum, ut a* δαίκω, ὁ πολυδαίκης, τοῦ πολυδαίκεος, πολυδαίκους. *a* μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. *a* φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. *Etiam in* ης, *a neutris in* ος, *composita, ut a* σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. *a* γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. *a* τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. *& cetera huiusmodi. Excipitur* ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. *&* ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. *Etiam adiectiua in* ης, ὀξύτονα *& grauitona habentia neutrum in* ες, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ δαιμενὴς, τοῦ καὶ τῆς δαιμενέος δαιμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. *Etiam in* ρης, *dissyllaba,* ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Αρης *uero* ἄρης. *&* ἄρης, ἄρητος. *&* ἄρης, ἄρεος, ἄρους. *&* ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρηος αἰολικῶς. *Etiam in* αρης *desinentia, & in* ηρης, *&* ωδης:

& ωδης: ut διώρης, τριήρης, λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα, ταφηνὺς, γαληνὰς. Desinentia quoque in ης, à nominibus in υς, deriuata, ut à ζαρὺς, ἀβαρής. ab ὠκὺς, ποδώκης. Hic aduertendum est, nomina in ης, composita à neutris in ος, desinentibus, si sint propria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης: si uero adiectiua, acui: ut εὐμενὴς, δυσμενὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoque & adiectiua composita à trisyllabis nominibus in ος, & etiam dissyllabis habentibus η, in penultima, si post eam sequatur consonans: ut à μέγεθος, παμμεγέθης. à κῆτος, μεγακήτης. ab ἦθος, κακοήθης. à μῆκος, ἐπιμήκης. &c. Hoc etiam annotandum est, desinentia in ης, impariter declinata, si per τ, uarientur, eundem habere & nominatiuum & uocatiuum: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum: τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθ. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

De nominibus in ις, in ιος, purum genitiuum facientibus.

Ὁ μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen: in compositione ue-

ro frequentissime, ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero prosa oratione frequentius.

De nominibus in ις, in ιος impurum genitiuum facientibus.

Ο μέρμις. τοῦ μέρμιθος, τῷ μέρμιθι. ὁ κατών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, species herbæ. ὄρνις, ὄρνιθος, auis. sed hæc pauca sunt. Quo in loco aduertendum est, nomina tam masculina quàm feminina in ις desinentia, siue per ι, siue per υ, facientia genitiuum in ος purum, si habeant ante ος δίχρονον, in ν solum mittere accusatiuum: ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in υς, quanquam ante ος, δίχρονον non habeant, ut ἡδὺς, ἡδέος, ἡδύν. δρῦς, δρέος, δρύν. At δρέα, & πολέα στρατὸν, & similia, poetica sunt. Si uero in ος, nó purum desinant, sed cum aliqua consonante, si sint ὀξύτονα in α solum mittunt accusatiuum, ut κρηπὶς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uero sint grauitona, non solum in α, sed in ν faciunt accusatiuum, ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiusmodi nomina, quæ in δος mittút genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accusatiuum, sed ex diuersa. declinantur enim διὰ τοῦ δ, κοινῶς, ut πάρις, πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. subtracto uero δ, ἰωνικῶς fit πάρις, πάριος, sicut ὄφις, ὄφιος. Ἰλιάδος γ. Αὐ

ὀρόων

θρόων πάριος δὲ θοῶς ἐκκλῆρος ὄρουσεν. unde accusatiuus πάριν, qui à nominatiuo fit, sicut ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. et μῆνις, μήνιος. Οδυσσείας γ.

Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

unde accusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. nam Iones in nominibus desinentibus in ις, grauitonis, declinatis διὰ τοῦ δος, abijcientes δ, proprium faciunt genitiuum, quod non faciunt in ὀξυτόνοις: non enim dicunt ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. sed horum usus uarius est.

De nominibus in εις.

Ο τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθ. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

De nominibus in υς.

Ο δρύς. τοῦ δρέος. τῷ δρέϊ, καὶ δρεῖ. τὸν δρέα, καὶ δρῆν. ὦ δρὺ κοινῶς, καὶ ὦ δρὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δρέε. τοῖν δρέοιν. ὦ δρέε. Πληθ. οἱ δρέες, δρεῖς. τῶν δρέων. τοῖς δρέσι. τοὺς δρέας, δρεῖς. ὦ δρέες, δρεῖς.

Ο νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in υς, circũflexa, abiecto σ, paribus syllabis declinantur: ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν. ὁ κλαυτῦς. τοῦ κλαυτῦ. τῷ κλαυτῦ. τὸν κλαυτῦν. quorũ datiuus in υ, solũ

absque ι, desinit: ut in prima simplicium declinatione dictum est, et in singulari numero tantũ inflectuntur.

De nominibus in ους.

Ο βοῦς. τοῦ βοός, καὶ βοῦς ποιητικῶς. *non autem βουός: quoniam desinentia in σ, cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abyciunt in genitiuo, exceptis* κλεὶς, κλειδός. δαὶς, δαιτός. & παῖς, παιδός. τῷ βοί, *non autem* βοῖ κατὰ συναίρεσιν, *sicut* ληΐτι, λητοῖ: *quoniam datiuus dissyllabus extremam corripiens synæresim non patitur*. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος η. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, & α, *in* ου, *diphthongum contractis: non autem* βῶς, *secundum communem regulam*, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω μέγα. *quandoquidem in huiusmodi cõtractis casibus propria assignatur regula, quæ est*, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν, ὦ βόες, βοῦς. *hanc eandem regulam paulo ante habes in* μείζονες, μείζους, *in comparatiuis in* ων.

Ο πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

De nominibus in ως.

Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθ. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ

τὰ λοιπά.

Quo in loco aduertendum est, nomina in ως, desinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex consonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc est, δ, θ, τ, per ος purum uariari: ut δμὼς, δμωός. θὼς, θωός. τρὼς, τρωός. Quæ uero nullam dictarum consonantium habent, si sint ἀπαθῆ, hoc est, si non patiantur, per τος uariari: ut φὼς, φωτὸς, uir. χρὼς, χρωτὸς, corpus. si autem patiantur, abiecto σ, ad similitudinem Atticæ declinationis uariari: ut ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζὼς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωὸς, κῶος ὁ πολίτης. quorum ὁ ζὼς acuitur, quanquam ex crasi fiat, quoniam ex accentu graui & acuto non fit circunflexus.

Ο ἔρως, τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρως, τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυ. ά. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. ná *Attici huiusmodi nomina ad propria referunt declinationē.*

De nominibus in λς.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἅλοιν. ὦ ἅλε. Πληθ. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. *quod in masculino genere sal significat, in fœminino uero mare, & in numero singulari tantum declinatur.*

De nominibus in ρς.

Ο μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς *quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet* ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. *abiectis uero dua-*

bus extremis syllabis, ρ tamen ac σ manentibus, fit μάκαρς: *expuncto deinde σ, fit* μάκαρ, μάκαρος. Οδυσ. ε. τρὶς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἱ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS IN Ν.
& in primo in αν.

Ο Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. *deus Arcadiæ.* πᾶν *uero* παντὸς *neutrum,* ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, *adiectiuum est.*

Ο τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πληθ. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

De nominibus in ην.

Ο ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

Ο σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

De nominibus in ιν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum est, nomina in ιν *desinentia* δικατάληκτα, *hoc est, duarum terminationum appellari, quoniam in* ις, *etiam desinunt:* δελφὶς: *quod & Theodorus asserit, sic inquiens:* δικατάληκτά τε καλεῖται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥὶν, καὶ ῥίς. *eadem tamen seruatur declinatio, & ubique* ι *manet productum. excipitur* τὶς, τινός. *quod* ι *habet natura correptum, nec* δικατάληκτον *est.*

De nominibus in υν.

Ο φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπὴν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN ΩΝ.

Nomina in ων desinentia aut acuuntur, ut ἑλικὼν: aut grauantur, ut πλάτων: aut circunflectuntur, ut ποσειδῶν. Oxytona enim, apposita ος, syllaba, faciunt genitiuum: sed in obliquis partim seruant ω, μέγα, ut κοιτὼν, κοιτῶνος: partim uero uertunt illud in ο, μικρὸν, ut σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. Grauitona uero, aut adiuncta ος syllaba declinantur, nunc seruato ω, magno in obliquis, ut πλάτων, πλάτωνος: nunc in ο, paruum uerso, ut σώφρων, σώφρονος. aut per ντ, ω magno in ο paruum mutato, ut θεράπων, θεράποντος. At circunflexa ut plurimum διὰ τοῦ ντ declinantur, & in obliquis ω, magnum omnino seruant, ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiusmodi nomina multa & uaria sunt, eundem ordinem in his seruabimus, quo & Ioannes Charax usus est: & primum de monosyllabis.

Monosyllaba in ων desinentia acuuntur, & apposita ος syllaba declinantur, seruantq́. ω, magnum in obliquis, ut τρὼν, τρωνός κλὼν κλωνός θὼν, θωνός. χθὼν uero χθονὸς, terra, per ο, paruum, quoniam solum femininum: iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc est, unicum,

siue solum dicitur.

Desinentia in ων, comparatiua, per ο, paruum declinatur, ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Desinentia in ων, patronymica, per ω, magnum uariantur: πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος, apud poetas temporis quantitatem mutauit. Ιλιάδος ξ.

Ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua quoque in ων, seruant ω, μέγα: ut ζήνων, ζήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Desinentia in ων, quæ à futuro uerborum deriuantur, per ο, paruum inflectuntur: νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Desinentia in ων, iambica, siue acuantur siue grauentur, seruant ω, μέγα, si ante finalem ι, habeant; τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Desinentia in ων, oxytona, feminina super duas syllabas, uertunt ω, magnum in ο, paruum: λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος.

Nomina gentilia in ων, grauitona, in obliquis seruant ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uero proprium sit nomen, κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάων, μαλθάονος.

Desinentia in ων, purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per ο, paruum infle

ctuntur

ctuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, si i correptum habeat. Εὐριπίδης. τάτ' ἄςρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Necessario enim quarta sedes iambum habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero productum, ὠρίονος facit. Homerus tamen ὠρίωνα dixit, ι existente longa. Οδυσ. λ̄. τὸν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ιλιάδος χ̄.
ὅντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinentia in ων, purum grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per ω, μέγα uariantur: ἀμφιτρύων, ἀμφιτρύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in ων, & quæ habent ε in penultima, ω, seruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinentia in βων, omnia per ω, μέγα inflectuntur: τρίβων, τρίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

Desinentia in γων, dissyllaba grauitona, διὰ τοῦ ω, μεγάλȣ uariantur: πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

Desinentia in δων, grauitona simplicia, ω, μέγα seruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος. σπάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι: πῶς σ' ἀποσπάσω. πικροῦ τοῦ δ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. Est autem κνώδων proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur.

Desinentia in θων, quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per ω, magnum inflectuntur: αἴθων, αἴθωνος.

αἴθωνος. σφὼν, σφῶνος. βράχων βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμπων, λάμπωνος. πλέτων, πλέτωνος.

Desinentia in λων, omnia per ω, magnum inflectuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Desinentia in μων, & quæ habent ε ante μ, per ο μικρὸν declinantur. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. *Aliud autem habentia ante μ, ω, μέγα seruant in obliquis:* ποταμὼν, ποταμῶνος. χειμὼν, χειμῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. *Si uero μ cum aliqua consonante implicitum sit, per ο, paruum uariatur.* φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

Desinentia in νων, ω, μέγα seruant. ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, κόνωνος. ἀμείνων *uero* ἀμείνονος, *quoniam comparatiuum: annotatur &* κανὼν, κανόνος.

Desinentia in ρων, omnia per ω, μέγα uariantur: εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνος, *proprium nomen. comparatiuum uero* χείρονος *facit.*

Desinentia in ζων, & quæ aliis non subiiciuntur regulis, per ω, μέγα inflectuntur ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων, *comparatiua sunt, & communis generis.*

Desinentia in ξων, & quæ non habent participialia nomina, διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται. δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

Desinentia in σων per ω, μέγα declinantur. γράσσων, γράσσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων *uero* ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertendum est nomina participialia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ *declinari:*

ut χαρναβὼν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγοντος, Troiani nomen. Ιλιάδος γ. οὐκαλέγων τε, καὶ ἀνθήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδοντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, φαέθοντος. Neque hoc ignorandum, quædam esse nomina, quę cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranque declinantur: ut χάρων. quod quatenus participiale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ' εὐφημισμὸν, χάροντος facit: quatenus uero desinit in ρων, χάρωνος. si & δράκων, quatenus habet femininum διὰ τοῦ αινα, per ντ uariatur: δράκων, δράκοντος: quatenus uero in κων, δράκωνος facit.

Desinentia in ων, si in penultima αι diphthongum habuerint, per ω, magnum inflectuntur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

Composita in ων, simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀσυγείτων, ἀσυγείτωνος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα in penultimam retrahunt accentum: ut χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων: αἰὼν, μακραίων.

Desinentia in ῶν, circunflexa, διὰ τοῦ ντ κλίνονται, seruantq; ω, μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος, & ταῶν, ταῶνος, & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc est, ardeo, καὶ ἁπλικῶς τυφῶς, τυφῶ. dicitur & τυφεὼν, τυφεῶνος: & τυφωὺς, τυφωέως: et τυφάων, τυφάωνος. Inuenitur etiam apud poetas δημοφόων, & δημοκόων, quæ perfecta sunt eorũ quæ sunt δημοφῶν et δημοκῶν.

nam

nam ex ο, & ω μέγα fit crasis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic et ποσειδῶν, ab eo quod est ποσειδέων, siue ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ων desinentium.

Aduertendum est, desinentia in ων, oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum: ut ὁ ἐλαιών, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικὼν, ὦ ἑλικών. Similiter circunflexa, ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formant suum uocatiuum, abiecta finali syllaba: ut τρύφων, τρύφωνος, ὦ τρύφων, θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba in ον facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto, ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος. ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. at Aeoles corripiunt ω, in uocatiuo casu omnium nominum in ων, desinentium: ut ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

Παραδείγματα.

Ο ἑλικὼν. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. Δυϊκά. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πληθυν. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ο ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶν κατὰ ἀποκοπὴν, ὦ πόσειδον.

Ο πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ' ἀποκοπὴν. ὦ ἄπολλον.

Terminata

TERMINATA IN Ξ. Ψ. ET Ρ.

Nomina in ξ, καὶ ψ, desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod η, in ε, uertit: ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in ξ, consonantes secundæ coniugationis grauitonorum seruant in obliquis, hoc est, γ, κ, χ: ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. & datiuum pluralem in ξ mittunt. Desinentia uero in ψ, consonantes primæ coniugationis seruant, uidelicet β, π, φ: ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. & datiuum pluralem in ψι, mittunt, de quibus paulo post.

Παραδείγματα.

Ο ἄρπαξ. τοῦ ἄρπαγος. τῷ ἄρπαγι. τὸν ἄρπαγα. ὦ ἄρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἄρπαγε. τοῖν ἀρπάγοιν. ὦ ἄρπαγε. Πλη. οἱ ἄρπαγες. τῶν ἀρπάγων. τοῖς ἄρπαξι. τοὺς ἄρπαγας. ὦ ἄρπαγες.

Ο κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ο ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτόναντο. *Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est,* ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος *factum esse,* παρεμπτώσει τοῦ τ. & *quoniam tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet,* χ. *in propriam tenuem,* κ *scilicet, mutatum est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum* ἄνακος *esse,*

esse, διὰ τοῦ κ, *sed ut à nominatiuo proprij nominis, hoc est*, ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου *differat, interpositum est* τ, *& sic* ἄνακτος *factum est*.

Ο ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ο τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

Ο κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

Ο βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA IN ρ.

Ο μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκὰ. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

Ο σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ο δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δάερ.

Ο ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρὶ. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκὰ. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

Ο πατὴρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρὸς. τῷ πατέρι, καὶ πατρὶ. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum est, ex nominibus in ηρ *exeuntibus, quædam pati syncopã in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est* ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρὸς.

δρὸς. ἀνερὸς tamen esse debuerat, sed ν ante ρ neque in comprehensione, neque in distinctione locum habet: in comprehensione, quoniam immutabilis praecedere non potest aliam immutabilem in eadem syllaba comprehensam, nisi μν, ut μνᾶ, μνῆμα: in distinctione uero, quoniam ρ, non uult aliam habere consonãtem iuxta se, praeter alterum ρ, ut ἄῤῥωστος. ideo interpositum est δ, & ἀνδρὸς factum est. Cuius accusatiuus singularis est ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. licet ex communi regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus: sed ab ea excipiuntur nomina quintae declinationis, quorum genitiuus dissyllabus in ος desinit. in ijs enim genitiuus acuitur, accusatiuus uero grauatur, ut βοὸς, βόα. διὸς, δία. sic ἀνδρὸς, ἄνδρα. tanquam dissyllabum, faciens genitiuum in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis, nisi quid obstet, ut dictum est. nam non dicimus in accusatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cũ nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum est, pro ἡ πάτρη, cuius genitiuus est τῆς πάτρας. Demosthenes περὶ στεφάνου, Οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, hoc est, patriae gratia. Etiam ex huiusmodi nominibus quattuor annotantur, hoc est, σωτὴρ, δαὴρ, ἀνὴρ, πατὴρ: quae proprium faciunt uocatiuum in ερ, accentu etiam in penultimam retracto: quoniam desinentia in ρ, supra unam syllabam, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam: ut σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, πάτερ. Duo horum etiam datiuum pluralem

lem proprium faciunt, hoc est, ἀνὴρ, ἀνδράσι. & πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ, *datiuis singularibus*, τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ προσθέσει τῆς σι. *Inuenitur etiam* ἄνδρεσσι, *à nominatiuo plural.* ἄνδρες, *adiuncta* σι *syllaba*. Οδυσσείας λ. Δωτίνην τελέσω, πομπὴν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Ὁ φθεὶρ. τοῦ φθειρὸς. τῷ φθειρὶ. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ.

Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. *Declinatur etiam*, ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ &c.

Ἰλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ωρ, ὀξύτονα, *siue monosyllaba sint siue polysyllaba, & grauitona, etiam habentia* λ *ante* ω, *in obliquis seruant* ω, μέγα: *ut* φὼρ, φωρός. ἰχὼρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. *Cætera uero mutant* ω, μέγα *in* ο, μικρὸν, *ut* ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. *Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, et correpta producunt.*

TERMINATA IN Ψ.

Desinentia in ψ, *aut* ϐ, *habent in obliquis aut* π, *aut* φ, *ut supra dictum est: sed uniuersaliter per* π, *uariantur, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, ut* ὤψ, ὠπὸς. κύκλωψ, κύκλωπος. *Quattuor inueniuntur monosyllaba, quæ per* ϐ, *inflectuntur*: φὰψ, φαϐὸς. φλὲψ, φλεϐὸς. νίψ, νιϐός. λίψ, λιβός. & *dissyllaba totidem*, ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυϐος. χέρνιψ,

χέρνιβος.

χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uero διὰ τοῦ φ, κνίψ, κνίφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. At composita ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β, inflectuntur, παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. Aduertendum autem est, nomina in οψ super unam syllabam per ο, μικρὸν scribi: αἰθίοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ, μώλωψ. σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Παραδείγματα.

Ο ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθ. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

Ο κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Ο κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus femininis.

Femininorum nominum octo sunt litteræ finales, α. η. ω ν. ξ. ρ. σ. ψ.

Desinentia in α, & in η, feminina æquisyllabica, secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in ω, desinunt, quartæ sunt declinationis contractorum, & in ους κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum, de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus, & primo de ijs, quæ in ν desinunt.

In ν.

Feminina in αν, aut in ειν, non inueniuntur, sed in ην, ιν, υν, & ων.

Desinentia in ην, feminina, adiecta ος, syllaba faciunt genitiuum, seruantq. η in obliquis: ut τροιζὴν, τροιζῆνος.

τροιζῆνος. σειρὴν, σειρῆνος. excipitur φρὴς, φρενὸς. eo quòd monosyllabum est. Inuenitur autem & γλὴν indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρὴν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρὴν. Δυϊκὰ. τὰ σειρῆνε. ταῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πληθ. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Η φρὴν. τῆς φρενὸς. τῇ φρενὶ. τὴν φρένα. ὦ φρὴν.

Desinentia in ιν, δικατάληκτα simplicia, acuunt extremam, & adiectione ος, faciunt genitiuum, seruantq. ubique ι, productum, sicut & masculina: ut σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν, ἀκτῖνος. dicuntur autem δικατάληκτα, quòd nunc in ν, nunc in σ desinunt, ut supra dictum est.

Η σαλαμὶν. καὶ σαλαμὶς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμὶν, καὶ ὦ σαλαμίς. & alia similiter.

Desinentia in υν, feminina pauca sunt, & apposita ος. faciunt genitiuum, seruantq. in obliquis υ, productum, quemadmodum & masculina.

Η γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων desinentia feminina aut grauantur, ut τρήρων, μήκων: aut acuuntur, ut τρυγὼν, ἀηδὼν: nunquam autem circunflectuntur.

Desinentia in ων, grauitona, apposita ος, syllaba ac etiam ω, magno seruato, genitiuum faciunt, ut μήκων, μήκωνος. Similiter & urbium nomina, siue oxytona sint, siue grauitona, ut πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος.

δῶνος. καλυδὼν, καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κρώτων, κρώτωνος. λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationem, λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος.

Desinentia in ων, ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomina, uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρὸν, ut τρυγὼν, τρυγόνος. χελιδὼν, χελιδόνος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν, τυφεδῶνος.

Etiam in δων, nomina urbium, & quæ habent η, in penultima uertunt ω μέγα in ο, μικρὸν. ἰσηδὼν, ἰσηδόνος. ἀπηδὼν, ἀπηδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος. στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. His similia sunt & ἑρμηνὼν, ἑρμηνόνος. βιὼν, βιόνος. ἠϊὼν, ἠϊόνος. ὀλοοιὼν, ὀλοοιόνος. poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt, ut metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Η χελιδὼν. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκά. τὰ χελιδόνε. ταῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Πληθ. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Η μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. &c.

DE NOMINIBVS FEM. IN ξ.

Desinentia in αξ, feminina simplicia, polysyllaba, per κ declinantur, ac extremam corripiunt, unde circunflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent: ut αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Παραδείγμα.

Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὼ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πληθ. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

Η γυναιξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ ſecundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, a nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἶξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί, τὴν αἶγα. ὦ αἶξ.

Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

Η ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχὸς, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος.

De terminatis in ρ.

Η δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα, ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε maſculino genere, non autem τὰ χεῖρε. (ſimiliter & τὼ γυναῖκε, & τὼ πόλιε, & alia multa priſcorum more) ταῖν χεροῖν, ut plurimum, abiecto ι τῆς ει διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα. ἄνευ τοῦ ι.

Η μήτηρ.

Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς. τῇ μητέρι καὶ μητρί. τὴν μητέρα *solum*: (*quoniam si* μῆτρα *diceretur, coincideret cum hoc nomine* ἡ μήτρα, τῆς μήτρας, *quod matricem significat*) ὦ μῆτερ. *Datiuus pluralis* ταῖς μητράσι, *sicut* πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. *Datiuus pluralis* ταῖς θυγατράσι. *sicut* μητράσι.

Η δημήτηρ τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι. καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρὶ. τὴν γαστέρα *solum*. ὦ γαστήρ.

In ωρ, *non inueniuntur quæ sint feminini generis solum, sed communis: ut* ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντομάτωρ, τοῦ καὶ τῆς παντομάτορος.

DE TERMINATIS IN Σ.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμισος πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμισι: & *in aliis casibus similiter*.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ, καὶ κράσει τῶν

δύοιι, εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτιϊ, καὶ μήτι.

Οδυσσείας ν̄. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς.

Desinentia in ως, *feminina & communia, siue* βαρύτονα *sint, siue* περισπώμενα, *siue* προπαροξύτονα *Attica, in* ω *faciunt genitiuum*, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. ἡ ἥως, τῆς ἥω. ὁ καὶ ἡ ἄκερως, τοῦ καὶ τῆς ἄκερω. *Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur.*

Duo inueniuntur feminina in ως, *oxytona, quæ in* ους *faciunt genitiuum per synæresim.* ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠὼς, τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. *Horum tres accusatiui adnotantur absque* ν, τὴν ἕω, κέω, κῶ.

Η λαίλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.

Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ. ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

N*Eutrorum nominũ sex sunt litteræ finales,* α, ι, υ, ν, ρ, σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η, *uero &* ο, μικρὸν, & ω, μέγα *etsi in eas aliqua neutra desinant, non ob hoc tamen finales litteræ appellandæ sunt, cũ huiusmodi*

nomina

nomina apocopen patiantur.

In η, ut τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδος χ.

Κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χάριεν.

uel, ut quibusdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἰωνικῶς. Κάρα *uero quidam uolunt* ἀπὸ τοῦ κάρανον: *quod Doricum est.* Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ. δ' πλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον. *Quidam uero* τὸ κάρα, τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι *declinant. Inuenitur etiam* τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος. *Apollonius Argon.* 4. ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. Καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Ὀδυσσείας ο.

Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ὑπένευσα κάρητι.

Etiam ἡ καρὴ, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος.

Ἄρτεμι, σύν τε καρὴν ὤμοσα, σόν δε βιόν.

Etiam ἡ κρὰς, τῆς κρατός. Ὀδυσσείας ι.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσσείας χ.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Eustathius ἐν τῷ μ τῆς Ὀδυσσείας, *an sit masculini generis, an feminini, ubi dicit:* φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάσασα νεὼς κυανοπρώροιο. *sic enim legit ipse.* Κόϊντος *autem in undecimo, feminino genere indubitanter usus est.* δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νῶτα βόεια. *Inuenitur etiam* κράατι. Ὀδυσσείας χ.

Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα *in plurali.* Ἰλιάδος τ.

Ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς.

& κρᾶτα Apollonius Argonauticῶn quarto:

Κρᾶτα δ' εὐφύλλοις, ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc satis.

In ο, quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto ν, ἔθει ἀττικῷ: ut τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο. quæ cum in ν, etiam desinere inueniantur, ut τοιοῦτον, τοσοῦτον: non erit ο, propria eorum terminatio.

In ω, μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν, ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

De neutris in α.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τὸ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est, sicut & masculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia sunt, τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.

Αλιφα uero, & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, etsi in α desinant, non tamen est propria eorum terminatio, quoniam ἀποκοπὴν patiuntur: eorum uero perfecta sunt, ἄλιφαρ, λιπαρὸν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, ut dictum est. Γάλαξ tamen non dicimus, cum nullum neutrũ in ξ, desinat, quanquam eius obliqui in usu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ, sicut ἄναξ, ἄνακτος. sic et νίφα, ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

De neutris in ι.

In ι, desinens unum solum inuenitur, quod græcum sit, τὸ μέλι: et uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος.

τος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo composita τὸ οἰνομέλι. τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in ις, desinentium, seruant declinationem: τίς, τινός: τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος: τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος: τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. & alia similia.

Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμι, & κινάβαρι, & alia huiusmodi barbara sunt, uariãtur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ cum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. κρὶ uero, & ἄλφι, & ἔρι, & τρόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. quare ι, non est propria eorum terminatio, et sic indeclinabilia sunt.

De neutris in υ.

Desinentia in υ, per ος, purũ declinantur: τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato υ, in ε, declinantur: τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος, cuius masculinum est ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. femininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etsi per εος, inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur, sicut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, ſicut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ υ, τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. καὶ ἄλλως.

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γούνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γούνας. ὦ γούνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. ſicut τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ, deſinentia adiectiuorum trium generum, declinationem maſculinorum ſequuntur, ut ὁ δακρὺς, τοῦ δακρέος: τὸ δακρὺ, τοῦ δακρέος. ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος: τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Heſiodi ἐν ἔργοις, Γλάφυ πετρῆεν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν *fit per apocopen.*

Neutra in αν, εν, ουν, ην, &c.

Neutra in αν *deſinentia, adiectiua trium generum, declinationem maſculinorum ſequũtur:* ὁ πᾶς, τοῦ παντός: τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας. τοῦ μέλανος, τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. *Eodẽ modo & participia in* αν *deſinentia,* ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

In εν *quoque deſinentia, ſiue trium generum ſint, ſiue duum:* ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος: τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος: τὸ τέρεν, τοῦ

 τέρενος

τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Etiam in ουν, desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia: ὁ δίπους, τοῦ δίποδος: τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος: τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Participia quoque in ων, hoc idem faciunt: ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

Neutra in ον, partim sunt tertiæ declinationis simpliciũ, partim quintæ, de quibus satis dictũ est lib. 3.

Neutra in ων, quæ productionem patiũtur, a neutris communibus in ον desinentibus, Atticorum more in ω mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur, τὸ ἀνώγεων, τοῦ ἀνώγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta imparibus syllabis declinantur, τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ.

Neutra in αρ, semper grauitona sunt: quæ si sint dissyllaba, et penultimã habeant natura longam, per τ uariantur: ut τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. si breuẽ, διὰ τοῦ ρ. ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄκαρ, ἄκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. Annotantur στέαρ, quod στέατος facit, et φρέαρ, φρέατος. quorum etsi penultima breuis est, non tamẽ uariãtur διὰ τοῦ ρ. sed sciendum est, prius fuisse στεῖαρ φρεῖαρ, penultima natura lõga, unde στείατος & φρείατος. in quibus licet sit abiectũ ι ex diphthongo, non ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uere heteroclita sunt.

Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ uariantur: ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Dubitari

Dubitari poſſet hoc in loco, cur ρ, cum immutabile ſit, tam in obliquis nominum, quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non ſit ſeruatum: ſi uero heteroclita, cur regulis arctata ſunt? Reſpondetur, huiuſmodi nomina indubitato eſſe heteroclita, cum proprij eorum recti in ας, deſinant, ut τὸ δέλεας, τὸ ἧπας, τὸ φρέας, & alia. ſed quoniam hæc multa ſunt, opus fuit ea regulis ſubijcere, quanquam in heteroclitis hoc inuſitatum ſit.

Deſinentia in αρ, ſi habeant ω, in penultima, indeclinabilia ſunt: ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ ςέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Deſinentia in ηρ, pauca ſunt, & per craſim fiunt a nominibus in αρ, deſinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum: ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

In υρ, unum tantum, ideoq. μονῦρες ab Herodiano nuncupatur, & appoſitione ος, facit genitiuum: ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. Producit enim υ, in nominatiuo, ſed in obliquis illud corripit.

Deſinentia in ορ, pauca ſunt: ut ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κάλορ: quæ per ο, μικρὸν declinantur: ἤτορος, ἄορος, ἄνορος, κάλορος.

In ωρ, neutra, appoſita ος, ſyllaba faciunt genitiuum, & in obliquis ſeruant ω, μέγα. τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκὼρ, τοῦ σκάτος, τῷ σκάτι, heteroclitum eſt. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκὼρ, σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. non ὕδωρος facit. & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος. τοῦ

ὕδεος

ὕδεος. τοῦ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. *Hesiodus*, γαῖαν ὕδει φύρειν.

Neutra in ας purum, & in ρας.

Neutra in ας *purum & correptum, & in* ρας, *in* τος *mittunt genitiuum* κοινῶς, *&* *in* αος, ἰωνικῶς, *& in* ειν, ἀττικῶς: *ut* κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. *de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.*

In λας, *uero desinentia, in* ατος *faciunt genitiuũ.* τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσιπέλας. τοῦ ἐρυσιπέλατος, τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. *Quæ uero aliam habent consonantem ante* ας, *indeclinabilia sunt:* τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας *uero* ἔθει ἰωνικῷ *declinatur*, τοῦ δέπαος, τῷ δέπαϊ. *Apollonius Argonauticῶn tertio:*

Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus Οδυσσ. γ̄. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, Χρυσέοις δεπάεσσι.

In αις, *neutrum unũ inuenitur,* τὸ σταὶς, τοῦ σταιτός.

Desinentia in ες, *adiectiua declinationem masculinorum sequitur: ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. μονογενὲς *uero, id est, unius generis, unum tantum,* τὸ κωωσακὲς, ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

Neutra in ος, *unius tantum sunt generis, & grauitona, patiunturq́. synæresim: ut* τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. *Sed de his in prima declinatione cõtractorũ dicetur.* ὄφελος *uero, et* οὖδος *indeclinabilia sunt.*

Neu-

Neutra in ως, duo inueniũtur circunflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτὸς, a quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. Sciendum eſt autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. naam quæ patiuntur, perfectorum ſeruant declinationẽ: illorum autẽ genitiui κατὰ συναίρεσιν ſunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας, ὄας, quorum genitiui ſunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτὸς, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiuſmodi genitiuos, hoc eſt φωτὸς, & ὠτὸς, non a perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per craſim fieri: quoniam eorum penultima circunflectenda eſſet, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circunflexũ: ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος, ἦρος: ſed potius a nominatiuis monoſyllabis, φῶς ſcilicet & ὦς, deduci. iccirco huiuſmodi obliqui extremam acuunt, tanquam diſſyllabi perfecti, non autem contracti ſecundum regulæ præceptionem, quæ eſt: πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συναληλημμένη ὀξύνεται, χηνὸς, ζηνὸς, φωτός. φῶς uero, quod uirum ſignificat, maſculini generis eſt, & acutum habet accentum: quoniam non per ſynæreſim fit, ſed a uerbo φῶ, τὸ λέγω, deriuatur. utrunque tamen per τ, declinatur, ſeruatq. ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φῶς τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc eſt, τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν, id eſt, cum lumen ſignificat.

τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum eſt.

In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile,

nabile, hoc est, οὖς. *Theodorus tamen* οὖς, ὠτὸς *dicit. est etiam* οὖας, οὔατος.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVINTVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ.

NOMINVM *aliqua sunt* ἀπαθῆ, *hoc est, perfecta & simplicia, cum neque synæresim patiantur, neque crasim: quorum, (ut dictum est) quinque sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero* ἐμπαθῆ, *hoc est, affecta, & ea sunt quæ synæresim patiuntur, siue crasim. Differt autem synæresis a crasi, quoniam synæresis est contractio duarum uocalium: quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur: ut* δημοσθένεϊ, δημοσθένει: *ex* ε *enim &* ι *fit* ει *diphthongus. Crasis uero est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ, ut* δημοσθένεα, δημοσθένη: *aut altera illarum, ut* δημοσθένεος, δημοσθένους. *Vbi sciendum est, præcedente uocali longa, quantacunque sit sequens, nunquam ex his fieri synæresim, ut Emanuel Chrysolora manifeste asserit: fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui et longa, et semper in longam. Sed sciendum, Emanuelem synæresim pro crasi accepisse: quandoquidem sæpius altera pro altera ponitur, hoc est*

synæ-

synæresis pro crasi. nam synæresis, quatenus a crasi differt, ut supra declaratum est, præcedente breui raro fit, & in datiuis singularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uero, & maxime κατὰ κρᾶσιν frequenter, atque in diphthongum semper impropriam: ut νηρηΐδες, νηρῇδες. κρεάοιν, κρεῷν. βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At cæteræ contractiones, quæ in ijs declinationibus synæresitis reperiuntur, per crasim fiunt omnes, & ex præcedente uocali breui semper, quæ est aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipsis declinationibus liquido apparebit. Si autem post ipsam uocalem breuem sequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, soluta prius diphthongo: aut altera uocalis ipsius diphthongi, hoc est, subiunctiua, κατὰ ἔκθλιψιν omnino abycitur, ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν: πλακόεις, πλακοῦς: aut facta crasi ex duabus in unam, tertia assumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν, ut κρεάοιν, κρεῷν: quoniam in eadē syllaba non possunt tres uocales actu simul esse. nam synæresim & crasim ex duabus tantum uocalibus fieri constat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra sequente, ut uulgo creditur: etiam si forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat synæresis, siue crasis, & ex quauis uocali sequēte. Prius enim subiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν prorsus eliditur. nam si altera cuiusuis solutæ diphthongi uocalis est atterēda, certe

subiunctiua

ſubiunctiua communiter expungenda eſt, ut appendix, et omnibus præpoſitiuis uocalibus communis, ac ſubiecta: dein ex uocali relicta, & ea quæ ſequitur, etiam ſi initium alterius exiſtat dictionis, fit ſynæreſis ſiue craſis, ut ἐμοὶ ὑποδωύει, ἐμοὐποδωύει: καὶ ἐγὼ, κἀγὼ. nec amplius reſumitur ι, in diphthongum, cũ id ſemel ex præcedente diphthongo eliſa ſit. Sed de iis habebis in tractatu περὶ παθῶν Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione δημοσθενέοιν, primum abiicitur ι, κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, deinde uero ex ε & ο fit craſis iterum in οι, ut δημοσθενοῖν. quoniã omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι, ſiue propriam ſiue impropriam deſinere neceſſe eſt: cũ alias ε, & ο, in ου, diphthongum per communem regulam contrahantur, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum eſt, regulas generales pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένεας enim in ει, diphthongum, contractum facit, δημοσθένεις: quamuis ε, & α, per communem regulam, nunc in α, nunc in η, contrahantur. Sed βόας, βοῦς, ο ſcilicet & α in ου, diphthongum contractis, non autem βῶς, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα ſecundum communem regulam: quandoquidem huiuſmodi accuſatiui peculiarem ſibi uendicant regulam, quæ eſt: πᾶσα δ' θεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: hoc eſt, omnis nominatiuus pluralis in σ deſinens, & ſynæreſim patiens circa finem,

nem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporalem, & uocatiuum: ut δημοσθένεες, νεις: & δημοσθένεας, δημοσθένης. βόες, βοῦς: & βόας, βοῦς. & sic de aliis, ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre dissentienti, Apollonius enim synæreseos esse speciem uel apparentiam, non autem re synæresim putat. quod ut etiam concedamus, aliunde tamē eam formari necesse est. In alia uero dictione, hoc est, κρεάοιν, soluta prius οι, diphthongo, α, & ο, in ω monophthongum κατὰ κρᾶσιν, contrahuntur. Dein ex ω magno & ι, κατὰ συναίρεσιν fit ῳ, diphthongus impropria: ut κρεῷν. quod & ipse Emanuel affirmat, dicens: τὸ α, καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

Contractorum diuisio.

Contractorum nomina aliqua sunt, quæ per omnes casus synæreses suscipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur: et parisyllaba sunt, ut νόος, νοῦς: νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς: ῥόου ῥοῦ. Aliqua uero in pluralibus casibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & imparisyllaba sunt, qualia sunt δημοσθένης, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque imparisyllaba sunt, ut βασιλεὺς, αἰδὼς, βοῦς, βότρυς, ἡδύς. Sed quoniam huiusmodi nomina uarias patiuntur synæreses, uarias quoque declinationes habere necesse est. Horum igitur aliæ quinque fiunt declinationes, a quinta scilicet simplicium declinatione, partim ex his quæ πολυπαθῆ appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt ὀλιγοπαθῆ: quæ cum sint imparisyllaba, & lin-

linguarum proprietatem suscipiant, συνῃρημένα, hoc est; contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, si etiam in his declinationibus plura ponentur, quàm ab alijs iunioribus tradita sunt: quoniam non ea solum, quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ apud poetas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

Prima declinatio nominum contractorum.

PRIMA *igitur declinatio contractorum, est nominum masculinorum, femininorum, & communiũ in ης, neutrorum uero in ες desinentium adiectiuorũ, & in ος substantiuorum. quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, διὰ τοῦ εος, existens, in ους facit contractũ κατὰ κρᾶσιν: & datiuus in ει, diphthon gum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς. de quibus primo libro secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis, secundum linguarum uarietatem apud poetas, inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est, ε, ψιλὸν, & ο, μικρὸν, in genitiuo singulari contrahi in ου, κοινῶς, δωρικῶς uero in ευ, ut inquit Eustathius ἐν τῷ ω τῆς Ὀδυσσείας: ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ιλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Trifariam enim ε, & ο, contrahuntur, hoc est, in ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν: in ευ, ἀττικῶς, δέον, δεῦν: & in ευ, δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accusatiuo, non solum in η, sed etiam in α, synæresim fieri. nam quandocunque ante ε, & α, aliqua inuenitur consonans, tunc solum in*

η, fit synæresis : ut τὸν ἀσεβέα, ἀσεβῆ. τὸν ἀγενέα, ἀγενῆ. Cum uero uocalis aliqua præcesserit, non solum in η, sed in α quoque fit synæresis: ut τὸν ἀφυέα, ἀφυῆ, καὶ ἀφυᾶ. nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis est, sciendũ hoc per syncopam metri gratia factum esse. Ιλιάδ. β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus proprijs in ης, habentibus genitiuum in ους, κατὰ κρᾶσιν, a nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in ην, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ν: ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam synæresis in duali numero, non solum in η, sed in ει, in neutris nominibus, rarissime tamen: ut τὼ σκέλεε, σκέλει: τὼ ταράχεε, ταράχει. Hoc etiam annotandum est: accusatiuum pluralem masculini generis & feminini a nominatiuo eiusdem numeri fieri, extremo ε in α conuerso: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eandem suscipit synæresim: quanquam ε, & α, in η, communiter contrahuntur, & in α productum.

Est enim regula, quam supra etiam posuimus, quòd omnis nominatiuus pluralis in σ desinens, et circa finem synæresim patiens, accusatiuum habet sibi consonum ac contemporalem, & uocatiuum: & sic tres casus plurales, masculini generis et feminini eandem sortiuntur synæresim: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in η, faciunt contractum: ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. apud poetas tamen inuenitur τὰ κλέα,

ἀπο

ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & similia quæ in α correptum desinunt. Ἰλιάδος ῑ.
Τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν, ἄει δὲ δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Et Apollonius in Argonauticis.
Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα κλέα φωτῶν.
Παραδείγματα.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημοσθένες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθ. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. De nominibus in ης desinentibus, quæ a κλέος componuntur.

Nomina in ης desinentia, a κλέος composita, si sint adiectiua, eadem habent declinationem, quam & δημοσθένης: ut ὁ εὐκλεὴς, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. si uero sint propria, easdem patiuntur synæreses. sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ

κλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκὰ. τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ο ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς Δυϊκὰ. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

De secunda declinatione contractorum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in* ις, *masculinorum & femininorum, & in* ι, *neutrorum. quorum genitiuus* διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. *Huius autem declinationis, quæ etiam est* τῶν πολυπαθῶν, *una tantum synæresis est propria, hoc est,* ι, *productum: quoniam præcedente* ι, *sequente uero qualis uocali, semper in* ι *fit synæresis. Eodem autem*

tem ι, conuerso in ε, ἔθει ἰωνικῷ, *eædem fiunt synæreses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuum dualis numeri huius declinationis non pati synæresim* κοινῶς. *nam præcedente ι, & sequente quauis uocali, fit synæresis in ι, ut dictum est: & sic dicendum esset* ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. *Sed his aduersatur regula quædã dualis numeri propria, quòd nominatiuus dualis nihil habet finale, nisi* α, ε, η, & ω. *propterea non habet* ι, ἀνεκφώνητον, *hoc est, non prolatum. Multo igitur minus* ἐκφωνούμενον, *hoc est, prolatum.* ὄφεε *uero* ἰωνικῶς *Moscopulus omnino negat synæresim pati, & hanc adducit regulam:* ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐσυναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται, *hoc est, quorumcunque genitiuus singularium non contrahitur, horum neque nominatiuus & accusatiuus dualium synæresim suscipiunt. Apud Theodosium tamen, & alios ueteres grammaticos sic inuenimus,* ὄφεε, ὄφη, ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η, κιρνᾶται: ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει, δίφθογγον. *Hoc quoque annotandum, genitiuum singularem etiam in* ηος *desinere,* διὰ τοῦ η, ποιητικῶς: πόληος. Ὀδυσ. α. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. *quod & in alijs casibus & numeris seruatũ est. In datiuo,* Ἰλιάδος γ. Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. *In accusatiuo* Κοΐντος, ὡς οἵ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. *Et Hesiodus* ἐν ἀσπίδι. Ος θήβης κρήδεμνον ἔχει

ῥύεταί τε πόληα. In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis, Σχεδόθεν οἵ εἰσὶ πόληες. In accusatiuo plurali idem Orpheus. Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας Ἄπιδος. Et Homerus Οδυσ. θ. Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθ. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὄφεων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. τοὺς ὄφιας, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, πόλη ἀττικῶς, πόληε ποιητικῶς. ταῖν πολίοιν κοινῶς, πολέοιν ἰωνικῶς, πόλεων ἀττικως. ὦ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, καὶ πόλη ἀττικῶς, καὶ πόληε ποιητικῶς. Πληθ. αἱ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες ἰωνικῶς: καὶ πόλεις ἀττικῶς, καὶ πόληες ποιητικῶς. τῶν πολίων κοινῶς, καὶ πολέων ἰωνικῶς, καὶ πόλεων ἀττικῶς.

κῶς, καὶ πολήων ποιητικῶς. ταῖς πόλισι κοινῶς, καὶ πόλεσι ἰωνικῶς, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις κοινῶς, καὶ πόλεας πόλεις ἰωνικῶς καὶ πόληας ποιητικῶς. ὦ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες πόλεις ἰωνικῶς, καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπϊϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

De tertia declinatione contractorum in εὺς.

TERTIA *declinatio contractorum* τῶν ἐλιγονταῶν, *unam tantum habet terminationem in* εὺς, *masculinorum nominum: quorum genitiuus* διὰ τοῦ εος, *fit* κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. *Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quoniam ex* ε *præcedente semper fiunt, & uocali sequente.*

Sed sciendum est, nomina in εὺς *desinentia masculini generis, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba,* ὀξύνεσθαι κοινῶς: *ut* ὀδυσσεὺς, ἀχιλλεὺς, ζεὺς, φεὺς ὁ διόνυσος, δυεὺς *nomen urbis.* αἰολικῶς *uero* βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἀχίλλευς. *Etiam aduertendum est, huiusmodi nomina in* εὺς, *diuersos habere genitiuos: ut* ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσείας ω. ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος.

Nec patitur synæresim, nisi ε purum ante ως, forte inueniatur, ἔθει ἀττικῷ: ut ἐρετριεὺς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεὺς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accusatiuus quoque horum uarius est, ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ος desinens, accusatiuum singularem in α habere debet ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, hoc est, eiusdem temporis, & toni, ut αἴαντος, αἴαντα. Attica uero, quoniam in genitiuo singulari mutant ο, μικρὸν in ω, μέγα, ut βασιλέως, πηλέως accusatiuum quoque in α, productum faciunt, ut ὁμόχρονος sit proprio genitiuo, βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καίμην δέδορκα τόν τε πηλέα πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum in ως contractum, in α solum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accusatiuum: ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At Ἴωνες dicunt βασιλῆα, δῶρες uero βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ. Sic enim in antiquis & castitatis codicibus inueni Ἰλιάδος δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρέσβυν τὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et Ἰλιάδος ο.

μηκιστῆ δ' ἕλε πουλυδαμάς, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ, ut quidam legunt, neque μηκιστῆν pro μηκιστέα. Vel ut Eustathio placet, κατ' ἀποκοπήν: hæc enim sunt eius uerba: τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo εε in η contrahuntur, ut

Theodosio

Theodosio placet, τὼ βασιλέε, βασιλῆ, sicut δημοσθένεε, δημοσθένη, & ὄφεε, ὄφη. Etiam annotandum, duo εε, in nominatiuo plurali in ει diphthongum semper contrahi in nominibus proprijs: in appellatiuis uero in ει diphthongum κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, & in η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

Ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασιλεὺς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος. καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος, καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς. καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς. καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

De quarta declinatione contractorum in ω, & ως.

QVARTA *declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν, duas habet terminationes in ω, & in ως, fœmininorum tantum, quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus in οος, existens,*

existens, in ες κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex ο, & sequente uocali fiunt, sic ordinantur, οο, ου, οϊ, οι, οα, ω. Aduertendum est hoc in loco, nomina huius declinationis in ω desinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθὼ, ἐρατὼ, κλειώ. Similiter & quæ in ως desinunt, ut ἠὼς, αἰδώς. Patiuntur autē synæresim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc est, in genitiuo, datiuo, & accusatiuo: cetera uero omnia tertiam sequuntur declinationem simplicium. Etiam genitiuus nominum in ω desinentium uario modo inuenitur, secundum uarios idiomatum usus. nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Attici uero & communis lingua, λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. at Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes σ nominatiuo casui, propriū faciunt genitiuum: ἡ λητὼ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ, τῆς σαπφῶς. Datiuus uero in οι omnibus idiomatis est communis. Sed accusatiui uarius est usus. soli enim Aeoles addentes ν nominatiuo casui, proprium faciunt accusatiuum, ἡ λητὼ, τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφῶν: Iones uero in ουν, τὴν λητοῦν, τὴν σαπφοῦν: at communis lingua & Attici τὴν λητὼ dicunt, καὶ τὴν σαπφὼ, accētu acuto super extremam, licet ex crasi sit longa, & accentum suscipiat. Est enim regula, quod omnis casus eundem sonum habens, siue litteraturam cum alio casu eiusdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα: sic ἡ λητὼ, τὴν λητὼ, τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum est, Eiusdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ

da-

datiuus singularis circunflectitur: sed αἱ λητοὶ nominatiuus pluralis acuitur. Additum est, & idiomatis, quoniam βασιλεῦς nominatiuus singularis κοινῶς acuitur, & βασιλεῦς genitiuus singularis δωρικῶς circunflectitur. Accusatiuus uero nominum in ως exeuntium circunflectitur: quoniam non eundem sonum, siue litteraturam habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiá non solum in οι desinere inuenitur apud poetas, sed etiam in ω, Atticorũ more. Apollonius in principio tertij Argonauticõn. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ, πάρα θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit autem uocatiuus in οι, a nominatiuo singulari, τροπῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ ι, λητοῖ. Quo in loco quæri potest, cur uocatiuus femininorum nominum in ω, desinentiũ, plures habet uocales proprio nominatiuo, ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ: cum regula dicat, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική? Respondetur, quod genitiuus in ους desinens, maius tempus uult habere, quàm uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες: τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. Huius gratia correptum est ω, magnum in ο, paruum: sed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduersaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in ο breue desinens, quæ super unam syllabam sit, acuatur, ut ἐκεῖνο, ἀλλοῖο, exceptis αὐτὸ, ὑπὸ, ἀπὸ: assumpsit ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circunflexo factus est, quoniá datiuo singulari coincidit, hoc est, τῇ λητοῖ.

Παράδειγμα.

Παράδειγμα.

Η λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῇ λητόϊ, καὶ λητοῖ κοινῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ κοινῶς, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

De quinta declinatione contractorum in ας purum & in ρας.

QVINTA declinatio contractorum nominum τῶν πολυπτώτων, duas habet terminationes in ας, purum, & ρας, neutrorum nominum, quorum genitiuus in ατος desinit κοινῶς, & in αος ἰωνικῶς subtracto τ, & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. Synæreses autem huius declinationis duæ sunt, α, productum, & ω μέγα: præcedente enim α, & ο, utcunque sequente, semper fit synæresis in ω, quod quidem solis genitiuis euenit: sequente uero quauis alia uocali ι in α, productum fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum κρέαϊ, κρέᾳ. nonnunquam apud poetas ipsum α, non per crasim, sed per apocopen correptum inuenitur. Ὀδυσσείας μ. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. Τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε κοινῶς, καὶ κρέαε ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἀττικῶς καὶ τὰ λοιπά, sicut in tractatu simplicium, libro primo.

De quibusdam extra ordinem synæresiatis.

QVAEDAM *præterea inueniuntur nomina, quæ & ipsa synæresim patiuntur, differentia tamen ab ijs quæ supra commemorata sunt: quæ quidem iccirco separatim locanda censuimus, quia nullam su prædictarum declinationum sequuntur.*

Ἡ ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰί. τὴν ὄϊδα ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. ταῖς ὄϊσι, καὶ ὀΐεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. *Vbi aduertendum est, genitiuum singularem* οἰὸς, *& datiuum* οἰί, *extremam acuere, tanquam a nominatiuo monosyllabo* οἶς, *non autem a genitiuo perfecto* ὄϊος, *& datiuo* ὄϊι: *quoniam eorum penultima circunflectenda fuisset ex synæresi, quam solus nominatiuus admittit sicut* φῶς, φωτός. *&* ὦς, ὠτός. *Inuenitur etiam* ὄϊς *in genere masculino apud Homerum* Ιλιάδος ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. *& in eodem*, ἦ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς Σφάξε. *& in plurali*, Ιλιάδος ψ. πολλοί δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. *quod & Latini ueteres usurparunt, unum ouem dicentes. Sic* φθόϊς, φθοῖς. *&* φθόϊδες, φθοῖς. *&* φθόϊδας, φθοῖς.

Ὁ πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν, καὶ πλακοῦ ποιητικῶς.

Ὁ σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν, καὶ σιμοῦ ποιητικῶς.

Υἱῒς quod filium significat, in omni numero & casu patitur synæresim, præterquam in nominatiuo syngulari, & uocatiuo. quoniam si in ijs fieret sinæresis, inueniretur consonans post υι, diphthongum: ut υἷις, υἷς, quod communi regulæ aduersatur. nam post υι, diphthongum nunquam sequitur consonans, sed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur α, ut υἱῖσι, υἱάσι.

Ὁ υἱῒς. τοῦ υἱῖος, υἷος. τῷ υἱῒϊ, υἱῖ. τὸν υἱῖα, υἷα, ὦ υἱῒς. Δυϊκὰ. τὼ υἱῖε, υἷε. τοῖν υἱΐοιν, υἷοιν. ὦ υἱῖε, υἷε. Πληθ. οἱ υἱῖες, υἷες. τῶν υἱΐων, υἷων. τοῖς υἱῖσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱῖας, υἷας. ὦ υἱῖες, υἷες. καὶ ἄλλως.

Ὁ υἱεὺς. τοῦ υἱέως. τῷ υἱεῖ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ, &c. ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ὁ υἱός. τοῦ υἱοῦ, sicut ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

Ὁ ζεὺς. τοῦ διὸς. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦς. καὶ ὁ ζὴν. τοῦ ζηνὸς. τῷ ζηνὶ. τὸν ζῆνα. Quo in loco sciendum est, deum siue Iouem ab antiquis Græcis uarijs ac diuersis modis appellatum fuisse, ut ex antiquorum fragmentis colligere potui.

Dictus est ζεὺς, καὶ ζὴν, quibus communiter utimur. δεὺς uero βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεὺς, διαλύσει τοῦ ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ, & βδεὺς κατὰ ἐξαλλαγὴν, apud ueteres comicos, τροπῇ τοῦ σ εἰς β: unde illud, ὦ βδεῦ δέσποτα. Dictus est autem ζὰν, ζανὸς, ἀπὸ τοῦ ζὴν, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: ut κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὴς quoque inuenitur, unde accusatiuus ζῆν, παρ' Ἐπιχάρμῳ. ζῆν τε, &c. τροπῇ τοῦ σ εἰς

ο, εῖς ν, sicut ποδῆς, ποδήν. & ἑρμῆς, ἑρμὴν, καὶ παρὰ τῷ τῆς διρωπίας ποιητῇ. ὁ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίωμαι διρύοπα ζῆν Παῦσαι ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζῆς, ὡς ζῆν, ζάν. Dictum est etiam δὶς, διὰ τοῦ ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὶν quoque ἀπὸ τοῦ ζῆν, καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς, ὡς παρὰ κορίννῃ, δανὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. Et sic decem inueniuntur nominatiui uidelicet ζεὺς, δεὺς, βδεὺς, ζὴν, ζὰν, ζῆς, ζὰς, δὶς, δὴν, δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως asserit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεὺς, hoc est, διὸς dubitari solet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: non enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci posse uidetur. quidam uolunt a nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari: sed ijs aduersatur Herodianus, inquiens: Nomina in ις, monosyllaba, ι, uolunt habere productum: & id quoque in genitiuo seruare, excepto τὶς, τινὸς: διὸς, uero ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur esse deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent, quod Bœotorum est proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam est δέος, ubi mutato ε, in ι, fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: sicut ἀχιλλέος, ἀχιλλίος. hoc magis quidem consentaneum est. Quod uero de accusatiuo ζῆν dicendum est? quo casu Homerus ter in Iliade usus est: loci quidem hi sunt, ιλιάδ. θ. Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν διρύοπα ζῆν, Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀνάχοιτο. Et ιλιάδος. ξ. Η φῆς ὡς τρώεσσιν ἀρηγέμεν διρύοπα ζῆν, ὡς ἡρακλῆος πέρι. Et ιλιάδος ω. παῖδες, καὶ γαμβροὶ, τοὺς οὐ λάθον διρύοπα ζῆν. ἐς πεδίον προφανέντο.

φανέντε. *Quo in loco dicendum ne* ζῆν *accusatiuum imperfectum esse* ἀπὸ τοῦ ζῆνα, *an perfectum* ἀπὸ τοῦ ζῆς? *Si imperfectum esse dixerimus, aut per apocopē fieri necesse est, aut per apostrophum. Si per apocopen, sciendum est extremam syllabam integram omnino abijciendam fuisse, hoc est,* να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. *sicut* δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ *uero penultimam syllabam absque* ν, *relinquendā fuisse. Si uero apostrophum esse uoluerimus, ut meminit Eustathius, aduertendum est, solam uocalem quæ est extrema præcedentis dictionis, abijciendam esse: cui si in eadem syllaba aliqua adiuncta fuerit consonans, illam eandem iungendam esse uocali, siue diphthongo dictionis sequentis: ut* τοῦτο ἐμὸν, τοῦτ' ἐμὸν: κατὰ ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς. *Sic igitur in dictis uersibus* ν, *quæ est extrema consonans* τοῦ ζῆν, *in quam prior uersus desinit, iungenda est primæ uocali dictionis sequentis; quæ quidem est secundi uersus principium, ut liquido patet. Et sic scribendum est,* δρύοπα ζῆ Ν' αὐτοῦ & *in secundo,* δρύοπα ζῆ Ν' ὡς ἡρακλῆος. *Item in tertio,* δρύοπα ζῆ Ν' ἐς πεδίον. *Quòd si hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum sententiam sequi poterit, qui asserunt* ζῆν, *integrum ac perfectum esse accusatiuum a nominatiuo* ζῆς, *ut supra dictum est. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut* ζῆντε, & ζῆν παῦσαι, *in quibus nemo dicet apostrophum esse, cum post* ν, *nulla sequatur uocalis, sed consonans: neque apocopen, cum extrema syllaba integre non sit expuncta. Sed super hoc satis.*

Duo

Duo nomina feminina solum inueniuntur in αυς, *exeuntia circunflexa, & per* ος *purum declinata: quorum quidem uaria inflexio talis est.*

Η ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς. Δυϊκὰ. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθ. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Η γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρήϋς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρήϋ. Δυϊκά. τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν. ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε. Πληθ. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

De accidentibus nomini.

Nomini accidunt quinque prius dicta, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. *Quorum & genus abusiue aliquod commune, et aliquod promiscuum erit. masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit, feminino autem solum femininum, neutro neutrum, ambobus & masculino et feminino commune erit, alterutro autem ambo genera significans, promiscuũ: ut* ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών. *Species autẽ alia primitiua, ut* λόγος*: alia deriuatiua, ut* λόγιος. *Deriuatiuorum autem septem maxime sunt species*, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκορι-

ϛικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. hoc est, comparatiuum, superlatiuum, patronymicum, diminutiuum, possessiuum, denominatiuum, & uerbale.

De comparatiuis, & superlatiuis.

Comparatiui & superlatiui formationes ita se habent. nomina adiectiua trium generum in ος, desinentia, mutatione σ, in τ, & adiectione ερος, comparatiua fiunt, ut ἔνδοξος, ἐνδοξότερος: assumptione autem ατος, superlatiua, ut ἐνδοξότατος. Excipitur καλὸς, & κακὸς, & alia quædam: καλλίων enim, κάλλιϛος; & κακίων, κάκιϛος. βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, βέλτιϛος, ἄριϛος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων, μείων, ἐλάχιϛος, μείζων, μέγιϛος. ῥάων, ῥᾷϛος. & hæc anomala sunt.

Si autem in ης, positiuum desinens per εος, declinetur, a neutro in ες, assumptione τερος, fiunt comparatiua, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, ἀληθέϛερος. ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς, τὸ εὐσεβὲς, εὐσεβέϛερος. assumptione autem τατος, superlatiua ἀληθέϛατος, εὐσεβέϛατος.

Si autem in υς, desinat positiuum, commune trium generum, a neutro similiter fiunt, βραχὺς, βραχὺ, βραχύτερος, βραχύτατος: præter ἡδὺς, πολὺς, ταχὺς, ἡδίων, ἥδιϛος: & πλείων, πλεῖϛος: & ταχίως, τάχιϛος. Quamuis & hæc formari possunt adiectione τερος, & τατος, excepto πολὺς. ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ desinunt in υς, aliqua faciunt simplex comparatiuum & superlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut εὐρὺς. εὐρύτερος enim & εὐρύτατος solum. Duplex autem, ut ἡδὺς, & γλυκὺς, & ὠκὺς. hæc enim non solum in τερος & in τατος,

sed

sed in ων, *&* *in* ϛος, *ut* ἡδίων, ἥδιϛος. γλυκίων, γλύκιϛος. ὠκίων, ὤκιϛος. *His autem similia sunt* αἰσχρὸς *&* ἐχθρὸς. αἰχίων *enim* αἴχιϛος, *&* ἐχθίων ἔχθιϛος. *Si autem* βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων *prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. nam ab ijs, quæ sunt* βραχὺς, *&* βραδὺς, *fit comparatiuum* βραχύτερος, βραχίων, *&* βράσσων: βραδύτερος, βραδίων, *&* βράσσων. *nam utrunque positiuum idem habet comparatiuum in* σων, *quo Hom. in secunda significatione manifeste usus est*, Ιλιάδ. κ.

Αλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐϛι βραδύτερος νόος. *Et a* ταχὺς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, Ιλιάδ. ψ.

Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et a παχὺς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Οδυσ. ζ.

Τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον.

γλύσσων *quoque ab eo quod est* γλυκὺς, *Aristopha. usus est, ut* γλύσσονα σῦκα, ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. *Et ab eo quod est* ἐλαχὺς *fit* ἐλαχύτερος, *&* ἐλαχίων, *&* ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος, *unde superlatiuum* ἐλάχιϛος. *Vbi attendendum est, comparatiua in* ων, *desinentia dissyllaba, diphthongum habere in penultima, ut* μείων, πλείων, χείρων: *polysyllaba uero* ἰῶτα *monophthongum, ut* βελτίων, καλλίων, ταχίων. *Excipiuntur* ἀμείνων, ἀρείων, χερείων *quæ in penultima diphthongum habent.*

Quæ autem in aliquam aliam desinunt terminationem,

tionem, in ἑστερος, & ἑστατος formant comparatiua & superlatiua: ut σώφρων, σώφρονος: σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος: χαριέστερος, χαριέστατος. ἄνους uero ἀνούστερος & ἀνούστατος facit absque ε.

Non solum auté a nominibus comparatiua fiunt, sed a uerbis quoque, ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs, ut ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος. A præpositionibus autem, ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbijs, ut ἐγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος desinunt, si ante ο, syllabam breuem habeant, per ω μέγα, scribuntur, ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος: excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uero longam uel natura uel positione, per ο, μικρὸν, πρᾷος, πρᾳότερος, πρᾳότατος.

Constructio eorum.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, necnon & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος καὶ τῶν τρώων. Quòd si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. nam si eiusdem generis sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum, qui comparatur, se quoque ipsum in ea re, quæ uenit in comparationem, superare. iungitur etiam datiuo significanti excessum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ οἰλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάν-

των τῶν ποιητῶν. *nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.*

De patronymicis.

P*Atronymicum nomen est, quod a proprijs tantummodo patrũ nominibus deriuatur, & filium significat: ut* πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου ὑός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως ὑός, *hoc est, Achilles: idcirco superfluum est patronymico addere* τὸ ὑός, *quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit* Ιλιάδος λ. Αἴας δὲ πρώτοσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον, Πριαμίδην νόθον ὑόν. *scire debemus, poetam non ad patronymicum* πριαμίδην, *sed ad* νόθον *retulisse, ut a legitimis discerneret.*

Abusiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen secundum Homerum simpliciter, sed ab iis solum qui ab Ioue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, *hoc est, Achilles Aeaci nepos.* δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, *hoc est, Priamus Dardani nepos. uterque enim, & Aeacus, & Dardanus, ex Ioue nati sunt.*

Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam secuta sunt: sed cum illa neque a patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis denominatiua: ut φωκυλίδης, θουκυδίδης φυλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς, ἀριστείδης. *& similia.*

Patronymica masculina.

Patronymicorum aliud masculinum, aliud femininum. Masculini quidem tres sunt formæ, εις δης,

κοινῶς, ut κρονίδης. εἰς ων, ἰωνικῶς, ut κρονίων. εἰς άδιος αἰολικῶς, ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιτ̓ακὸς τοῦ ὕῤῥα υἱός. ὕῤῥας enim rex Mitylenæorum fuit, Pittacus uero eius filius, ex septem sapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorum quattuor sunt: uocales duæ, α scilicet & ι, ut ἰφιτάδης πελοπίδης: diphthongi uero totidem, ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem patronymicum masculinum a genitiuo singulari, in ος, desinente, siue in ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, siue in ους, κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης, conuersa: ut μέμνων, μέμνονος μεμνονίδης. πηλεὺς, πηλέως, πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam si in ου, desinat genitiuus, a nominibus tertiæ declinationis non habentibus ι, in penultima: ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. quod si ι, habuerint in penultima, in αδης, fit patronymicum: λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea si primæ fuerint declinationis, omnino in αδης exit patronymicum, ut βορέας, βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης. Vbi sciendum est, patronymica, si perfecta sint, una syllaba primitiuum superare: si uero synæresim patiantur, ex totidem syllabis constare, & in penultima habere aut ει, diphthongum, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. aut οι, ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ἰλιάδος ν̄. Οἱ δ᾽ ἐς πανθοίδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Ὀδυσσ. δ̄. Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοίδη ἐτεωνεῦ.

Sunt quæ duarum syllabarum syncopam patiuntur, ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης, ἰδομενεὺς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ἰλιάδος, Δευκαλίδη πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. ὑπερίδης. ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης. *id est, Sol Hyperionis filius*, Οδυσσ. μ. Ἠελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κίρκη δ' ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ τροπῇ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς, *fit* ὑπεριονίων: *sicut* ἀτρείδης, ἀτρείων: *&* πηλείδης, πηλείων, καὶ συγκοπῇ ὑπερίων, ὑπερίωνος. Ὀδυσσείας α.

Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν *scilicet duarum syllabarum: ut* ἰαπετιονίδης, ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. *cuius primitiuum est* ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. *Apollonius Argonauticῶn tertio*, ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Patronymica feminina.

Feminini quoque patronymici tres sunt terminationes, ας *scilicet*, ις, *&* νη. *Quæ in* ας, *& in* ις, *desinunt, a proprijs masculinis fiunt, subtracta* δη, *extremæ syllabæ, ut* βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. *Quæ uero in* νη, *desinunt, si a primitiuis habentibus* ι, *in penultima fiant*, ω, μέγα *habent ante* νη, *ut* ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ἰλ. ξ.

Οὐδ' ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.

Si autem non habuerint ι, *in* ινη, *patronymicum formant: ut* ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ἰλιάδος ε. Μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ.

ὠκεα-

ὠκεανίνη. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Περσηΐς.

ἠδ'ήνος, ἠδ'ήνυ, ἠδ'ηνίνη. Ἰλιάδος ι.

Κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου ἠδ'ηνίνης.

Hoc etiam sciendum est, Homerum nunquam a matribus formare patronymicum, nec ab auis, nisi a Ioue (ut dictum est) originem traxerint: quod illum quidé in utroque opere, ὀδυσσείας *scilicet &* ἰλιάδος, *uidemus constantissime seruare. Sed quid de* μολίονε *censendum? qua dictione usus est Homerus ipsè cum de Cteato, & Euryto loqueretur.* ἰλιάδος λ. καὶ νύκεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. *nam hi duo re uera Neptuni fuerunt filij, & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, a quo* ἀκτορίωνες *dicti sunt, hoc est, Actoris filij. Sed de Molione dicendum est. non patronymicum a matre esse, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuum nomen* ἀντὶ τοῦ πολεμικοὺς, *hoc est, bellicosos: sic enim in uetustissimis codicibus legimus interpretatum,* ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. *In hymnis tamen, qui quidem an eiusdem poetæ sint, ambigitur,* λητοΐδης *usus est, sicut et alij poetæ, præsertim epigrammatarij, qui huiusmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipse* εἰς ἑρμῆν, λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας *& in eodem hymno.* λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δ' ἐκ πυθῶνος περήσειν. λητοΐδης *enim dictus est Apollo a Latona matre, quæ græce* λητώ *dicta est, a cuius genitiuo perfecto, uidelicet* λητόος, *patronymicum est formatum, extrema in* ίδης *uersa,* λητοΐδης.

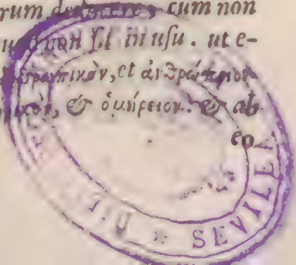
Patronymica masculina primæ sunt declinationis, ut πριαμίδης, πριαμίδου. Feminina uero quintæ, ut πριαμὶς, πριαμίδος.

De diminutiuis.

Diminutiua & a proprijs, & ab appellatiuis formantur, ut a ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ ἀπὸ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Cn. Pompeij libertum, quem Latini Mená. Ab eo autem quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorum sex: in ων, diminutiuum duarum syllabarum, βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In ων, terminans penultimam: μωρίων, ὁ μωρός. In ας, ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In ας, ζηνᾶς, μητρᾶς. In κος, ἀνθρωπίσκος. In λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Femininorũ autẽ tres: in ων, ut ὕφων, ἡ ὑφη λή. In ις θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. In κη, παιδίσκη, ἡ παῖς. Neutrorũ aũt una forma in ον, μειρακύλλιον, γερόντιον.

De possessiuis.

Possessiua autem a proprijs, et ab appellatiuis deducuntur: & ab ijs quæ desinũt in ευς, terminantur in ειον, νηλεῦς, νηλέως, νήλειον. sed nõ ab his solis. nã ab eo quod est ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Desinentia in κος, & in ωδες, ueniunt ab ijs quæ desinunt in ος, λόγος, λογικὸς. sed non ab his solis, nam a βασιλεὺς, βασιλικὸν. et a δεκέλεια, δεκελικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακὸς. Potest tamẽ et hic grammaticus ambas species ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non sit in usu. ut enim ab eo quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸν, et ἀνθρώπειον, sic ab eo quod est ὅμηρος, ὁμηρικὸν, & ὁμήρειον. Et ab eo

eo quòd est πλάτων, πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nónulli autem appellant οἰκειωματικὰ possessiua ea, quæ a loco denominatiue dicuntur: ut ὀυράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus modis esse: aut enim οἰκειωματικῶς, hoc est domestice, ut οὐράνιον: aut συνεκφαντικῶς, hoc est, professiue, ut γραμματικὸν: aut μετουσιαστικῶς, id est, per communicationem materiæ, ut λιθώδεις.

De denominatiuis.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species, & licet ab unoquoque nomine denominare, masculinum quidem in ων, ut φίλος, φίλων: femininum autem in οτης, unius generis, ut φιλότης: neutrum uero in ιον, et omnino in ον, trium generum, ut φίλιον φιλικὸν. Nó simpliciter autem trium generum, sed ut ultimæ & penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, et ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶγες, & πήλιον, & ἀνθηρὸν, omnino secundum formationem specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet, utrum species tria suscipiant genera: quia desinentia in ον, neutra, non omnino communia sunt trium generum. ζωΐφιον igitur, & μειρακίλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis sunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, secundum differentiam specierum, ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνῖς: in patronymico autem in δης.

De uerbalibus.

V Erbalia (ut in uniuersum dicam) a passiuo præterito fiunt, uidelicet a prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona fiunt, πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Feminina autem in ις, a secunda persona, ut λέλυσαι, λύσις, λέλεξαι, λέξις. Desinentia autem in τος, communia trium generum, a tertia, ἤκουσαι, ἀκουστός. Et præterea appellatiua in ηριον, ut πέποται, ποτήριον.

Est præterea, quæ dicta sunt, etiam figura decomposita, uidelicet quæ a composito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι, id est, de speciebus nomini subiectis.

P Ræter memoratas deriuatorum species, quæ (ut diximus) septem maxime sunt, inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικὸν. hoc est, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, siue dictũ, quasi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocũ, agnomen, dionymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitũ, rela-

relatiuum siue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehensiuum, factitiuum, generale, speciale, ordinale, numerale, materiale, absolutum, temporale, & locale.

Κύριον igitur est, quod propriā cuiusque rei substantiam et qualitatē significat, et unius tātū generis est. masculini scilicet uel feminini, ut πλάτων, πηνελόπη.

Προσηγορικὸν, hoc est, appellatiuum dicitur, quod communem substantiam & qualitatem significat, ut ἄνθρωπος. Appellatiuorum autem quæcunque significant animalia communia, duum generum plerunque sunt: non nulla tamen sunt promiscua.

Επίθετον autem est, quod in proprijs uel appellatiuis æquiuoce positum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq́. accipitur: ab anima, a corpore, & ab ijs quæ extra sunt. Ab anima quidem, ut σώφρων, ἀκόλαστος, id est, modestus, & immodestus. A corpore, ut ταχὺς, βραδὺς, id est, uelox, tardus. Ab ijs quæ sunt extrinsecus, ut πλούσιος, πένης, id est, diues, pauper. Et est trium generū, si proprie sit adiectiuum, ut σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuum accipitur, ut δ' ἐργέτης, & πολίτης, & similia, duū generum communia sunt. tale autem est τρήρων columba. Ιλιάδ. ψ. Τῇ δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. id est, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ιλιάδ. χ. Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. hoc est timidum leporem.

Πρός τι ἔχον, quod quidem dialectici correlatiuum appellant, est, quod aliquid refert, ita quidem ut si-

ne

ne eo nec ipsum quidem possit consistere, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc est, pater & filius, dominus & seruus. correlatiua enim ob id sunt, quòd nec pater quis esse potest si filium non habeat, nec dominus si sine seruo sit, & econuerso. Sublato enim patre non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, seruus appellatur.

Ὡς πρός τι ἔχον, ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωή. quasi ad aliquid dictum iccirco est, quòd quamuis aliquid habeat contrarium, & quasi semper adhærens, non tamen ipso nomine illud idem significat, neque ex illo denominationem accipit, ut dies, nox. nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud secum interit, quod illi adhærebat. quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto simul esse possunt.

Ὁμώνυμον autem nomen est, quod æquiuoce ponitur. In proprijs quidem, ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ οἰλέως. hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id est, æquiuocatione, communicant: sed locali significatione differunt. In appellatiuis autem, ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενὴς, id est, mus marinus, & mus terrestris: similiter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant, differentia autem maris & terræ dissimilia sunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Συνώνυμον autem est, quod diuersis nominibus idē significat, ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον σπάθη: ensis, mucro, culter, gladius, spatha. nam συνώνυμον Latine uniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem, quod a Prisciano agnomē appellatur, est quod ab aliquo euentu siue accidente alicui

solet imponi : ut τισάμενος *filius Orestis , &* μεγαπένθης *Menelai filius. nam cum Orestes ulcisceretur Clytemnestram matrem , quæ Agamemnomen patrem suum occiderat , euenit ut ei nasceretur filius quem* τισάμενον *appellauit ,* ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, *quod est ulcisci.* Μεγαπένθης *quoque & ipse ab accidente simili dictus est : nam cum propter raptam Helenā Menelai uxorem tota Græcia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius nasceretur, qui* μεγαπένθης, *idest, in magno luctu natus, dictus est.*

Διώνυμον, *est cum duo propria nomina alicui imponuntur , ut* πάρις , ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. *Differt autem* διώνυμον τοῦ συνωνύμου : *quoniam* διώνυμον *de proprijs nominibus dicitur , ut* νεοπτόλεμος , ὁ καὶ πύῤῥος *Achillis filius :* Συνώνυμον *uero de appellatiuis tantum :* ἦτορ , καρδία , *id est , cor :* ἄορ ; ξίφος , *id est , ensis.*

Επώνυμον *autem est , quod proprio nomini in una & eadem substantia , tanquam proprium eius adiectiuum , iungitur , ut* τερπικέραυνος ζεὺς, φοῖβος ἀπόλλων, ἐννοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον *tamen ab adiectiuo nomine differt : quoniam* ἐπώνυμον *proprijs tantum nominibus adiungitur , & , quod uni competit , alijs iungi non licet.* ἐννοσίγαιος *enim soli Neptuno cōuenit , ideirco pro illo ponitur , & uice proprij nominis fungitur , uniusq. tantum generis est.* Ιλιάδος θ.

Καί ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα. ὢ πόποι ἐννοσίγαι᾽ εὐρυσθενές. *Quemadmodum & illud de Mercurio.* Ιλιάδος ζ.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ.
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Ubi & illud sciendum est, quandocunque duo ponuntur sine proprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprij nominis uicem gerere, quemadmodum in praecedentibus uersibus, διάκτορος, ἀργειφόντης, & ἐννοσίγαιε ἐρυσθενές. Nomen uero adiectiuum & proprijs nominibus & appellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprij nominis uicem gerit nec appellatiui, nec ullo modo absque ijs subsistere potest, & communiter trium est generum. Differt etiam ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. nam ποσειδῶν, ipse est & ἐνοσίχθων: & contra ἐνοσίχθων, ipse est & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων, & τερπικέραυνος ζεὺς, & παλλὰς siue ἀθῆνα, ὀβριμοπάτρη. hoc est, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uero non conuertuntur, nam etsi σκάμανδρος ipse est & ξάνθος, ξάνθος tamen non omnino conuertitur, cum plures Xanthi sint, & diuersa significent: nam fluuius etiam Lyciae, & proprium philosophi nomen. Sic & πάρις & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος & πύῤῥος, cum plures πύῤῥοι fuerint. nam & Epirotarum rex πύῤῥος est appellatus.

Ἐθνικὸν *proprie est quod gentem significat, ut* γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας: φρὺξ, ἀπὸ τῆς φρυγίας. *Improprie uero trifariam dicitur,* ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, *hoc est, à regione, ab urbe, & à rege.*

Ερωτηματικὸν, ὃ καὶ πύστικὸν, hoc est, interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, est quod cum interrogatione profertur, & est commune trium generum, ut τὶς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. Accipitur autem uel secundum substantiam, ut τὶς, quis: uel secundum quale, ut ποῖος, qualis: uel secundum locum, ut ποδαπὸς, cuias.

Αόριστον, hoc est, infinitum, interrogatiuo est cõtrarium, & id commune est trium generum: & singula à singulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο, ut ποῖος, ὁποῖος. πότερος, ὁπότερος.

Αναφορικὸν autem quod relatiuum dicitur, est quod similitudinem significat, ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæsitæ, ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Περιληπτικὸν autem, quod Priscianus collectiuum appellat, est quod in singulari numero multitudinem significat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba: & unius tantum generis est.

Επιμεριζόμενον, hoc est, diuiduum, siue partitiuum, quatuor accipitur modis. Aut enim unum ex duobus, ut ἕτερος, alter. Aut duo per unum, ut ἑκάτερος, uterque, ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc est, alter uestrum legit, & uterque uestrum discit. Aut unum ex multis, ut ἄλλος, alius Aut multi per unum, ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται, id est, alius uestrum cantat, & quilibet uestrum oblectatur.

Περιεκτικὸν,

Περιεκτικὸν, hoc eſt, comprehenſiuum eſt quod in ſeipſo comprehendit aliquid contentum, ut δαφνὼν, lauretum, quòd plures contineat lauros: ἀμπελὼν, uinetum, quòd plures in ſe uites comprehendat, & unius tantum generis eſt.

Πεποιημένον autem, quod à proprietate ſonorum, per imitationem dicitur, ut φλοισβὸς, aquarum ſonitus. ῥοῖζος, ſibilus cum ſtridore.

Γενικὸν, eſt quod in plures ſpecies diuidi poteſt, ut ζῶον, φυτὸν, animal, planta. nam ζῶον, commune eſt ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα. φυτὸν uero ad omnes plantas, ἄμπελον, & ἐλαῖον, & ſimilia.

Εἰδικὸν autem eſt, quod ex genere diuiditur, ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. ἐλαῖα, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Τακτικὸν, ordinale eſt, quod ordinem ſignificat, & eſt trium generum, ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Ἀριθμητικὸν, eſt quod numerum ſignificat, ut εἷς, δύο, τρεῖς.

Μετουσιαστικὸν, eſt quod de alicuius ſubſtantia participat, ut πύρινος, igneus. δρύϊνος, quernus. Subſtantialia autem ſiue materialia ab his ſolum fiunt, quæ ſimilium quidem ſunt partium. πῦρ enim et δρῦς, & ὀστοῦν, & σὰρξ, hoc eſt, ignis, quercus, os, & caro, ſunt ſimilium partium, quoniam quælibet pars ignis, eſt ignis, & quælibet pars carnis, eſt caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in ινον, ut πήλινον, aut in ωδες, ut πηλῶδες, cenoſum. Eorum tamen, quæ ſunt ex metallo, propria eſt terminatio

 in εον,

in εον, & in ουν, κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον, ἀργύρεον, καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν. quæ quidem κεράμεον secutum est.

Ἀπολελυμένον autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pendet: nam θεὸς, σοφία, παίδευσις, πεφρωμένη, λόγος, & similia, nullam habent habitudinem, nec assimilatem ad aliquid aliud, cum omnes aliæ species aut cum aliis aut ex aliis intelligantur, & hac de causa ἀπολελυμένα, id est, absoluta uocantur.

Χρονικὸν autem est, quod tempus ostendit, ut μὴν, ἔτος, mensis, annus.

Τοπικὸν est quod locum significat, ut πλήσιος, propinquus. δέξιος, dexter. ἀριστερὸς, sinister.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ ῬΗ'ΜΑΤΟΣ.

Ρῆμα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον, &c. hoc est, uerbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem siue passionem significat. Verbum igitur, una est ex octo partibus orationis. Sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum et nominum. uerbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres, ut λέγω, λέγεις, λέγει: suscipit autem personas & numeros.

ros. *Actionem uel passionem significat. Actionem, ut τύπτω: passionem, ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις, γένος ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία: de quibus tametsi superioribus in libris disputatum est, ab re non erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.*

Modus uerbi.

Ἔγκλισις igitur, id est, affectus, est electio secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & similia. Sciendum autem, antiquos ἐγκλίσεις & διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἐγκλίσεις, id est, inclinationes, corporis uero διαθέσεις, id est, dispositiones, ut ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, hoc est, cogitare, uerberare, ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat: τὸ δὲ ἐνεργῆσαι, καὶ τύψαι, hoc est, agere & uerberare, διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres sunt, ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id est, actio, passio, & medietas. ἐνέργεια, ut τύπτω: πάθος, ut τύπτομαι: μεσότης autem, quae interdum actionem significat, interdum passionem: actionem, ut γράφομαί σε: passionem, ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quae neque actionem, neque passionem significant, & οὐδέτερα appellantur, hoc est, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικὸν, hoc est, per se actiuum, ut μάχομαι, pugno, καὶ αὐτοπαθητικὸν, hoc est, per se passiuum, ut πάσχω, patior.

De coniugatione.

Σ ζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις, hoc est, coniugatio autem est consequens uerborum declinatio, quæ sic appellata est per trãslationem sumptam ab ijs animalibus, quæ sub idem iugum mittuntur. ut enim illa parem faciunt cursum, sic & hæc, quæcunque sub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem: unde rationabiliter græce συζυγία appellata est ex σὺν præpositione & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγὸς, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγὸς, quod iugum significat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam sub unum existens iugum, & hoc ualet ipsa in uerbo, quod character in nominibus. diuersas enim uoces sub unum motum agit. Et quemadmodum dicimus, nomina masculina in ος desinentia sic declinamus, & spondaica terminata in ης: sic eodem modo & in uerbis dicimus, quæcunque uerba per β, π, φ, enuntiantur, secundum thema sic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & consequentem inuicem motum facit. Consequens enim uerborum declinatio est, priuatim unamquanque coniugationẽ conuenienter sibi & consequenter declinari. Verborum autem coniugationes tredecim sunt, sex grauitonorum, quæ in ω, μέγα grauitonum desinunt: tres circunflexorum, quæ & ipsæ in ω, μέγα, sed circunflexum finiunt: quatuor in μι: tot enim sunt uerborum terminationes. hoc est, ω, grauitonum, ut τύπτω. ῶ, circunflexũ, ut ποιῶ. & μι, ut τίθημι.

Sed

Sed cum ita ſit, quoniam patet quare circunflexa ita ſint appellata & terminata in μι, latet autem pleroſque cur grauitona ſint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id oſtendendum eſſe putaui.

Grauitona igitur ſunt dicta, eo quòd habent accentum grauem ſuper extremam ſyllabam, à qua omnis ratio accentus pendet, quod etiam nomen ipſum declarat. nam grauitonum dictum eſt ex eo quod eſt βαρὺς, quod idem eſt quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. nam omnis dictio quæ ſuper ultimam ſyllabam neque circunflexum habet accentum, neque acutum, grauem indubitato habet poteſtate, ſi non actu, hoc eſt, ſi non ſignetur. Quod ne quis miretur, ſciendum eſt, omnes ſyllabas, quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, ſiue præcedant acutum aut circunflexum, ſiue ſequantur. ob quam rem ſyllabicus accentus appellatur: cum alij duo proprij nuncupentur, ut in accentuũ tractatu dictum eſt.

De prima coniugatione.

PRIMA *igitur grauitonorum cõiugatio formatur per primam conſonantem β, ante ω, μέγα. Et quoniam β, media eſt inter π, & φ, effertur prima coniugatio grauitonorum per β, uel π, uel φ, ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non ſeruatur, ſi conſonantes formatiuæ ſint tres, (proprie enim συζυγία, hoc eſt, coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc aſſumit τ, ex tertia coniugatione, ſitque πτ. Et, quod reliquum eſt,*

prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari à quatuor, hoc est, β, uel π, uel φ, uel πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) præsens analogiam habet cum genitiuo: et quia innatū est τ abundare in genitiuo, ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui τ abundat in præsenti. Ob hanc autem causam π, in prima coniugatione, & rursus κ, in secunda, quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quòd tenues tenuibus præcedant, et crassæ crassis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc est, per comprehensionem, ut πτῶσις, χθὼν, ἐρίδδυπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ habet ante ω, finalem, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero φ, ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

De secunda coniugatione.

SECVNDA *coniugatio grauitonorū per secundam consonantem, hoc est, γ, effertur. Et quia γ, media est inter κ, & χ, secunda coniugatio grauitonorum enuntiatur per γ, uel κ, uel χ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare nequit: propterea assumit τ, ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enuntiari per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Horum futurum ξ habet ante ω, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.*

De tertia coniugatione.

TERTIA *autem coniugatio grauitonorum per tertiam*

tertiam est consonantem, hoc est, δ. Et quia media est δ inter θ, & τ, propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ, uel ϑ, uel τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id quod est proprium coniugationis seruari, (quoniam additum est eam efferri per tres consonantes, quod non est proprium coniugationis: nam coniugatio, ut dictum est, proprie nuncupatur ab eo quòd duo agat) iccirco auctores nonnulli diligenter perscrutati, fecerunt tertiam grauitonorum coniugationem carere terminatione τῦ τ, & per solum δ, uel ϑ, enuntiari, ut ᾄδω, πλήϑω. ἀνύτω enim, quod Atticum est, ἀνύω dicunt. T autem omnino raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauitonorum, ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerborum per σ, enuntiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. & præteritum per κ, ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα. Hæc uero ita accipienda sunt, ut uerborum coniugationes aliæ sint quadrigarum instar, aliæ bigarum: quandoquidem coniugatio inde mihi dici posse uidetur, quòd uno posito themate, puta λείβω, si declinandum aliud uerbum sit eiusdem inflexionis & naturæ, puta γράφω, quasi compar equus sub idem iugũ mittatur, atque ita totis spatijs eodem cursu, pariq; contentione uterque ferri cogatur. Neque tamen aliorum inuenta uelim improbare, sed ijs potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingenijs pro mentis quisque suæ captu laborauerunt.

De quarta coniugatione.

QVARTA coniugatiò grauitonorum per quar-

tam consonantem, uidelicet ζ, effertur. Et quoniam ζ, non habet ullam aliam consonantem ad proprietatem coniugationis replēdam, nec potuit aliam accipere consonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neque ξ, neque ψ, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sunt futuri grauitonorum, ψ, quidem primæ coniugationis, ξ, autem secundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω, ὀρύξω: σφάζω, σφάξω: non possunt figuratiuæ futuri grauitoni esse figuratiuæ etiam præsentis grauitoni, ut quæ figuratiua est futuri grauitoni, quemadmodum νοήσω, non est figuratiua etiam grauitoni præsentis, sed circunflexi, ut in φυσῶ, νοσῶ. additum est, Grauitoni futuri, propter κείρω, κερῶ. ecce enim ρ, cum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam grauitoni præsentis: sed non est figuratiua grauitoni futuri, sed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum, quodammodo σ mutuatur, & ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta grauitonorum coniugatio effertur per ζ, uel geminatum σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroque σ in ττ mutato. consueuerunt enim Attici uertere, σ, in τ, siue simplex sit, ut σεῦτλον, τεῦτλον: siue geminatum, ut γλῶσσα, γλῶττα. Et propria seruatur consequentia coniugationis, habet enim ζ duplex, habet σσ geminatum, quod parem uim habet τοῦ ζ. Propter hoc autem duplicatur σσ, primum ut parem uim habeat cum ζ, quæ duplex est, deinde, quia (ut dictum est) σ,

cum

cum sit figuratiua grauitoni futuri, non potest figuratiua esse præsentis.

De futuro uero horum uerborum sciendum est, desinentia in ζω, supra duas syllabas, præter σχετλιαστικὰ, ut plurimum in σω mittere futurum, ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. quæ uero σχετλιαστικὰ sunt, hoc est, miserationis significatiua, in ξω faciunt futurum, ut οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At dissyllaba nunc in ξω, mittunt futurum, ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω: nunc in σω, ut κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω.

Desinentia uero in σσω, uel ττω, ἀττικῶς, ut plurimum ξ, habent in futuro, ut ὀρύσσω, siue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, siue πράττω, πράξω, & alia. Excipiuntur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λάσσω, λίσσω, quæ unic σ, habent in futuro, ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἰνάσω, πάσω, λάσω, λίσω, & in præterito κ. iccirco quæ horum habent in futuro ξ, ad secundam reducuntur coniugationem, quæ uero σ, ad tertiam.

An ΤΓ sint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza existimasse uidetur.

N Eque hoc prætermittendum censui, quod plerique dubitare solent. nam Theodorus Gaza, uir & græce et latine doctissimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in secunda coniugatione grauitonorú, inter alias figuratiuas literas eiusdem cóiugationis,

nis, etiam duplices ponit, ζ, scilicet duplex σσ, duplex ττ; siue τγ, ἀττικῶς ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc est, τγ, dubitari solet, an sint duo ττ, ex geminato σσ conuersa ἀττικῶς, sicut γλῶσσα, γλῶττα, an uero sint duo diuersa elementa, τ, scilicet & γ. Si enim duo sunt ττ, hoc modo dispositα & connexa, τγ, ne toties calami ductus iteretur (nam scriptores & aptiorem scribendi modum semper quærunt, et breuiorem) ut duo σσ in unum, cum geminanda sunt, connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exẽplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur huiusmodi charactere scriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At si pro τ, & γ, quæ sunt elementa diuersa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω, γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα: uidetur profecto noua quædam pronuntiatio & duriuscula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de consonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuersa elementa esse, τ, scilicet & γ: sed ut quidam asserunt, solum hoc accidere putant uerbis duplex ττ, habentibus, Atticorum more, ut φρατγω, πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c. Eius uerba hæc sunt, δ' λογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed Theodorus id scripsisse uidetur hac potissimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in ζω, desinentium, si dissoluamus ζ in eas consonantes, quas potestate in se continet, hoc est, σ, & δ, nimirum

nimirum δ erit figuratiua litera uerbi, ut φράζω, φράσδω, sicut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam literam medium præteritum accipit, ut πέφραδα. A simili igitur habentia duplex ττ, si eorum medium præteritum suscipit γ, uidentur profecto mutare posse alterum τ in γ, ut ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω. quorum media præterita sunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & sic de similibus. Sed quid hoc asserentes de alijs uerbis dicent, quæ in ζω, desinunt, & futurum habent in ξω? nunquid dissoluto ζ, ut supra, medium præteritum eorum accipiet δ? Non profecto, sed γ potius, ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Contra autem in uerbis habentibus duplex σσ, siue duplex ττ, & in futuro σ, ut ἐρέττω, μέλλ. ἐρέσω, mutato altero τ in γ, sicut in supradictis, nunquid medium præteritum eorum suscipiet γ, ut ἐρέτγω, ἐρέσω, ἤρεγα? Quare potius eorum sententiæ adhæreo qui uolunt huiusmodi uerba tam in ζω, quàm in ττω, habentia in futuro σ, accipere δ in medio præterito, sic ξ, γ. nam σ, cognationem habet cum δ, ut in declinationibus nominum ac uerborum liquido apparet. πάρις enim πάριδος facit, τροπῇ τοῦ σ, εἰς δ: & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato è contra δ in σ. At ξ, cognationem habet cum γ, ut τέττιξ, τέττιγος: & λέγω, λέξω. ob quam rem indubitato teneo huiusmodi characteres, τγ, pro duplici ττ, ubique esse suscipiendos. Huic nostræ opinioni astipulatur epigramma illud peruetus, quod nos Constantinopoli ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ uidimus in basi columnæ cuiusdam pyrami-

dalis literis antiquioribus notatum. Eius epigrammatis uersus apposui.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΩΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ

ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ, ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ,

ΟΥ ΡΩΜΑΝΟΣ ΠΑΙΣ, ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ

ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ.

Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩι,

ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Occurrerit aliquis quamobrem inquiens notatum ſit ΚΡΕΙΤΓΩΝ *per* ΤΓ, *ac non potius per duo* ττ, *ſicut linguæ Atticæ uſus exigit? uitandæ, ut ego exiſtimo, confuſionis gratia id factum eſt. nam ſi apices ſeu cornicula utriuſque* ΤΤ, *pari figura protraherentur, duæ in unam conglutinarentur literam, eamq; penitus diuerſam, id eſt,* ΤΓ. *ut ergo ea perturbatio declinaretur, ſecundum* Τ, *altero cornu truncatum fuit: ita* Γ *factum. Ne'ue ſpatia inter ipſas figuras magis dilatarentur, id quod maxime datur uitio ijs, qui antiquas notant literas, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protendere permiſſum eſt, quum ſecus fieri in minutioribus, quibus nunc utimur, uideamus: illæ enim pro ſcriptorum arbitrio pingi conſueuerunt. decepti igitur aliqui ſcriptores huiuſmodi*

iusmodi figuram Γ *pro elemento, quod medium est inter* K, *&* X, *mutas acceperunt, non pro* T, *quod opponitur* Θ, *antisticho. decepti inquam alteram quoque figuram,* γ *scilicet, loco alterius quod est* Γ, *addiderunt ipsi* T, *hoc modo,* τγ, *ut supra ostendimus. Quæ res cum à posterioribus non probaretur, non* τγ, *sed* ττ, *scribi cœptum est, secundo* T *priori supereminente: nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoque cornu detractum est, ut eodem calami ductu perficeretur. Nec solum huiuscemodi elemento id euenisse intelligitur, sed & spiritibus, δασεία scilicet & ψιλῇ: nam eorum notæ ex* H *in duo sic,* ⊢. ⊣, *diuiso factæ sunt. quas figuras ob faciliorem scribendi modum postea scriptores mutarunt.* L. J. *subtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur, nam & scriptoribus aliquid dandum est, si* TT, *scriptum reperiatur ita ut duo esse* ττ, *intelligamus, non* τγ. *nam in antiquis, ut modo diximus, secundum* τ, *sinistrum cornu amisit hac nota,* Γ: *in hodiernis dextrum, eo in hanc figuram,* 7, *declinato.*

De quinta coniugatione.

QVINTA *coniugatio grauitonorum per quatuor immutabiles effertur, hoc est,* λ, μ, ν, ρ. *ut* πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. *quorum futurum circunflexum penultimam corripiens, per easdem immutabiles effertur, ut* παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. *Præteritum uero habet* κ, *ut* πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. *reliqua locis suis paulo infra habebuntur.*

De sexta coniugatione.

SEXTA *coniugatio per ω, purum, ut ἱππεύω, πλέω, ἀκέω. Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in præsenti, partim in futuro, rationabiliter sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonantes formaretur, per uocales formata est, acceptis in penultima diuersis uocalibus aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est, quo modo sextam coniugationem per ω, purum dicamus formari. Dicendum est igitur, licet per ω, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc ostendimus ω, esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum, ut θέω, χρίω, νέω, ἀκέω. quorum futurum habet σ, & præteritum κ, ut θέσω, τέθεκα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκέσω, ἤκεκα.*

Sunt igitur in uniuersum formatiuæ literæ præsentis temporis, quibus grauitonorum coniugationes inter se distinguuntur: hæ mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω; πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. una duplex, ζ, cum σσ geminato, ut φράζω, ὀρύσσω. quatuor immutabiles, ut τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. uocales omnes præter η, ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥέω. inuenitur tamen apud Homerum δήω, τὸ εὑρίσκω, quod est inuenio, διὰ τοῦ η, Οδυσσ. ν. δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους. & Οδυσσ. δ. Οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν. unde ἡ Δηὼ, τῆς Δηόος, Δηοῦς

Ceres.

Ceres. Sciendum autem est hoc solum inueniri uerbū habens η, ante ω, ob idq. ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις dicuntur, hoc est, solæ siue unicæ, annumeratum est. Quocirca seponi potest. ἡ μία γὰρ χελιδών, φασι. Diphthongi propriæ omnes, ut παίω, ψαύω. σείω, δύω, οἴω, κρούω. impropria una, ὀπτῴω. Quæ sequuntur, partim futuri sunt, partim præteriti perfecti, Futuri, ψ, ξ, σ, & quattuor immutabiles, λ μ, ν, ρ Ψ quidem futuri uerborum primæ coniugationis. Ξ secundæ, & quorundam etiam quartæ. Σ uero tertiæ, & ceterarum coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, desinentium in μι, præter quintam grauitonorū, cuius futurum per immutabileis, uidelicet λ, μ, ν, ρ, communiter effertur. Consonantes præteriti tres, φ, χ, κ. Φ, quidem præteriti primæ coniugationis. X, secundæ. K, reliquarum tam grauitonorum quàm circunflexorum, et terminatorum in μι. quia ubi ψ est in futuro, illic præteritum habet φ. quæ uero habent ξ in futuro, ea in præterito habent χ. & quæ in futuro habent σ, aut immutabilem, in præterito habent κ.

De temporibus uerborum.

SED quoniam dictum est, sex esse uerborum tempora, hoc est, ἐνεστῶτα, παρατατικὸν παρακείμενον, ὑπερσυντέλικον, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα, et solum de tribus mentio facta est, hoc est, præsenti, præterito perfecto, et futuro: non erit ab re de eisdē iterum et reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie sunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων: ex qui-

bus ἐνεστὼς non suscipit diuisionem, quia dubitatur sit tempus necne, quia, ut dicunt quidam, si tempus semper mouetur, non potest consistere: quòd si non consistit, non est tempus præsens, aut præsens non est tempus. Sed dicimus, quòd, si tempora non constiterunt, neque etiam præterierunt. quonam enim modo potest præterisse, quod non constiterit? Dies enim hesternus nisi prius ortus esset, nunquam præteriisset: & rursus, si quis tinxerit digitum in fistula, siue canali semper fluente, uel pedem in fluuio semper fluente, procul dubio neque in præterito, neque in futuro potest illum tingere, sed in præsenti tempore, uel in præsenti aqua. Et impressio facta ex rota, nimirum per præsens fit, non per præteritum, neque per futurum. Et quæcunque dicuntur, & quæcunque fiunt, ea in presenti tempore dicuntur & fiunt. Præsens autem est sine capite, hoc est, principium non habet, id est, cum dicitur, pariter habet esse. Quod cum ita sit, merito nullam suscipit diuisionem. Sciendum est autem, quòd apud grammaticos præsens habet dilationem, hoc est, latitudinem subostendit, ut cum dicimus, præsens annus talis est. apud philosophos autē, ut dictum est, principium non habet, hoc est, cum dicitur, pariter habet esse. Παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur, hoc est, præteritum, cum habeat dilationem, diuersas suscipit diuisiones. præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta sunt, et perficiūt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. nondū enim res perfectæ sunt, sed in parte

te præterierunt. unde παρατατικὸς dicitur, ab eo quod extensam & imperfectam habeat significationem, ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo, siue extendo significat. Vel nuper præterierunt res quæ factæ sunt, & paullo ante completa est res, & perficit tempus, quod græce παρακείμενος dicimus, ut τέτυφα, πεποίηκα, quod etiā propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet præsenti, hoc est, nuper perfecta est, ἀπὸ τοῦ παράκειμαι, quo adiaceo significat. Vel præterita multo ante præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντέλικον, ut ἐτετύφειν, quod propter hoc ὑπερσυντέλικος dicitur, quòd multo ante res completa sit: συντέλικος enim idem est, quod πεπληρωμένος, hoc est, completus & perfectus, unde ὑπερσυντέλικος plusquamperfectus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω, ῶ, quod perficio significat. Sciendum autem παρακείμενον habere in se ipso ἄρτι, hoc est, nuper, quia τέτυφα ostendit rem nuper completam, ὑπερσυντέλικον autem τὸ πάλαι, hoc est, multo ante: ἐτετύφειν enim rem multo ante completam ostendit. Si autē præterita incerta sint quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα: incertum est enim utrum paullo ante, an multo ante præterierint, & propter hoc ἀόριστος, id est, infinitum dicitur, & indeterminatum. Sciendū ἀόριστον, si assum pserit ἄρτι, tantū ualere, quantum παρακείμενος: quia ἔτυψα ἄρτι, par est τέτυφα, hoc est uerberaui: si autem πάλαι par est præterito plusquamperfecto, nam ἔτυψα πάλαι, par est ἐτετύφειν, hoc est, uerberaueram. Μέλλων autē, hoc est, futurum cum etiam ipse habeat

latitudinem, debet suscipere diuisionem: futura enim aut paullo post futura sunt, aut multo post. Sed quoniam futura incognita sunt, incognita autem non possunt tanquam ignorata diuisionem suscipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurum. Athenienses tamen diuiserunt ipsum, in futurum simpliciter, & in μετ' ὀλίγον μέλλοντα, hoc est, paullum post futurum. Inueniuntur igitur in uniuersum sex tempora, ἐνεςὼς, & μέλλων, & quattuor diuisiones præteriti temporis, hoc est, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, & ἀόριςος. Horum autem cognationes sunt tres. nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεςῶτι habet, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. quemadmodum enim ἐνεςὼς imperfectus est (ἐνισαμένην γὰρ, id est, instantem enim & imperfectam habet significationem, unde merito a quibusdam Latinorum præsens instans imperfectum appellatur) sic & παρατατικὸς imperfectius est. nam παρατεταμένην, hoc est, iuxta extensam & imperfectam habet significationem. Υπερσυντέλικος cognationem habet cum παρακειμένῳ, quia utrunque significat rem perfectam: licet παρακείμενος significet rem paullo ante perfectam, ὑπερσυντέλικος uero multo ante. Αόριςος autem habet cognationem cum futuro, ut τύψω, ἔτυψα: & uidetur contrarium esse. quonam enim pacto præteritum potest affinitatem habere cum futuro? contrarium enim est, tres, ut res præterita ī futuro fiat. Sed licet dicere, propter hoc ἀόριςον & μέλλοντα inter se affinitatem habere, quoniam utrunque significat infinitum

sine

siue indeterminatum & incertum: etenim ἀόριστος, ut μέλλων, incertus est. Quæ cum ita sint, nemo mirabitur non easdem consonantes in omnibus temporibus, sed alias in alijs inueniri. Quia quæ tempora hābent cognationem inter se, illa easdem consonantes siue litteras habent. sicut est ἐνεστὼς & παρατατικὸς, ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος. formatiuas litteras coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis, ut in proprio loco latissime dicetur.

De augmento præteritorum libro tertio, quātum ad communem linguam pertinet, satis dictum est, sed de eorum formatione etsi illic aliqua dicta sunt, quæ ad eruditionem incipientium satis esse putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuimus, iterum ab ipso themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτω a nullo fit, cum sit thema totius uerbi. Secunda persona a prima fit, extrema in ει mutata, τύπτεις: καὶ δωρικῶς τύπτες, abie

sto ι, diphthongi: καὶ αἰολικῶς τύπτης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Tertia persona a secunda fit, expuncto σ, τύπτει, καὶ δωρικῶς τύπτε καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus a plurali deducitur antiquorum more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis a ueteribus grammaticis nusquam inuenimus seruatum. nam maiores nostri, & maxime Aeoles, duali numero non utebantur, sed singulari tantùmodo, & plurali. Quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerũ posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut a primordio sermonis a natura proditi in oscuro habitus ignorabatur, sic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quàm pluralem latebat. Sero autem superuenientibus sæculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cæptus, quasi intercalaris irresit: & hàc de caussa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est: siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν, tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. Quarum prima est, quod dualis numerus uerbi natura appetit extremã syllabam desinere, aut in τ, in actiuis, aut in θ, in passiuis, & sic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum,

ut

ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον, exceptis pronominibus primitiuis, quæ a regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Δυϊκὰ. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. et sic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente τ, illa uero μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. Quo factum est, ut prima persona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima persona pluralis in μὲν, syllabam exeat. unde datur talis regula. Ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. quod potissimum est argumentum, pluralem numerum prius formatum fuisse quàm dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etsi prioribus libris Theodorum Gazā imitati, dualem numerum a singulari ubique deduxerimus, hic tamen antiquorum traditioné sequemur. Secunda igitur persona dualis numeri a secunda plurali fit, τε in τον mutata, ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia similis est secundæ, τύπτετον. Πληθ. Prima persona pluralis fit a prima singulari, ut τύπτω. τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, sicut πράσσομες pro πράσσομεν. Θεόκρι. ἐν θυων´ χω, Πράσσομες οὐχ´ ὡς λῶστα θυώνυχε. Secunda persona a prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoque persona a prima fit, extrema in σι, et adiūcto υ, penultimæ uocali, ut τύπτομεν, τύπτουσι. estq. omnino similis datiuo plurali participij eiusdem temporis. nam regula est, quòd tertia persona pluralis præsentis temporis, & futuri actiuorum omnium,

 simi-

similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. *At* τύπτοντι *dicunt Dores pro* τύπτουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij præsentis:* τυψοῦντι *pro* τύψουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij futuri uidelicet* ὁ τύψων, τῷ τυψοῦντι, *a futuro Dorico* τυψῶ. *At præterito perfecto non hoc euenit, etsi tertia persona pluralis in* σι *desinat* κοινῶς, *& in* τι, δωρικῶς, *ut* τετύφασι, τετύφαντι. *quandoquidem non omnino eadem est litteratura cum datiuis eiusdem temporis,* τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. *Fit autem a tertia communi,* σ, *in* τ, *conuerso, ac* ν *interiecto,* τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Quo in loco aduertendum est, tertiam personam uerborum desinentium in ι, *sequente uocali assumere* ν, *ut* τύπτουσιν ἐκεῖνοι: *quoniam natura appetit* ν, *quandocunque* σ *præcedit ipsum* ι, *in fine dictionis, siue actu, siue potestate, ut* τρωσὶν, φοίνιξιν, *datiui plurales* ἀπὸ τοῦ τρὼς, τρωὸς, *&* φοίνιξ, φοίνικος. *Sic in tertijs personis uerborum in* ι, *desinentibus, ut* τύπτουσιν, τετύφασιν. *Attici tamen etiam sequente consonante addunt* ν, *Iones uero neque consonante sequente, neque uocali. quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus.*

ΑΙ Δ' ΕΙΣ' ΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΠΟΛΙΣ. *Et in fronte orientem uersus,*

ΑΙ Δ' ΕΙΣ' ΑΔΡΙΑΝΟΥ Κ' ΟΥΧΙ ΘΗΣΕΩΣ

pro αἱ δ' εἰσὶν ἀθῆναι & αἱ δ' εἰσὶν ἀδριανῦ. Et Homerus Οδυσ. δ. οὐδὲ οἱ ἄλλοι εἰσ', οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα ἀντὶ τῦ εἰσὶν οἵκεν. Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi substantiui ἐστὶν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι: Κἀδόκει μὲν ἐσθ' ὅτε διασὰς Ατρείδεας αὐτόχειρ κλείνειν ἔχων. Et in eodem. Οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπυ λόγων ἀκῦσαι. pro ἐστὶν ὅτε, & ἐστὶν ὅπυ. nam si dictæ tertiæ personæ in ν, desinerent, nusquam ἀπόστροφος fieret. Hoc idem & ε, patitur Atticorum more, cum tertia persona uerbi in id desinat, ut ἔτυπτεν, ἔτυπεν. At Iones neque in his ν addere consueuerunt. Ιλιάδος α. Αλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠ τίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem: Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠ τίμησ' ἀρητῆρα. pro ἠτίμησεν. Quod & secundæ personæ imperatiuorum (licet & ipsæ in ε desinant) nequaquam admittunt, ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Ετυπτον, fit a prima persona præsentis, extrema in ον, mutata, ac proposito ε, syllabico augmento, quod commune est omnibus præteritis uerborum a consonante incipientium, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. uel in genitiuo participij præsentis temporis, extrema syllaba abiecta, ac præposito ε, augmento, ut τύπτων τύπτοντος, ἔτυπτον. nam participij natura est, ut suo statim tempori succedat, quamuis ad euitandam confusionem loco ultimo statuatur.

Sed hic aduertendum, quandocunque præsens incipit

cipit a ρ, præteritum imperfectum accipere alterum ρ, ut ῥίζω, ἔῤῥιζον. et hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis temporis. nam regula est, quod spiritus thematis & in aliis temporibus seruandus est φιλῶ, παρατατικὸς ἐφίλουν. ecce hic seruatum est φ. Si igitur simplici ρ præteritum imperfectum scriberetur, necessario tenui spiritu scribendum esset. nam ρ etsi in principio dictionis aspiretur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione simplici, exilem spiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum ῤῥ habere debet, ut alterum quidem, hoc est, in quod prior syllaba desinit, exilem spiritum habeat, alterum uero, a quo sequens syllaba initium habet, aspiretur, ut in eo spiritus præsentis omnino seruetur. Est etiam regula, quod quandocunque duo ρρ inueniuntur, siue in simplici siue in cõposita dictione, alterum quidẽ exili spiritu, alterum uero aspirato scribitur, ut πύῤῥω, ἄῤῥω. Aeoles tamen aspirationẽ omnino fugientes, utrunque ρρ exili spiritu scribere consueuerunt, ut κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Cur autẽ alterum ρ hoc est, primum exilẽ spiritum habeat, hæc assignatur ratio. nam apud Græcos nulla est dictio, aut syllaba, quæ in ullam aspiratarum desinat, & propterea, ubi aliqua earum geminanda est, prior mutatur in eam tenuem quæ est ei propria, ut ἀτθὶς, σαπφὼ, βάκχος. Si igitur utrunque ρρ aspiraretur, eueniret ut prior syllaba in aspiratam desineret, quod apud Græcos absurdũ est. Est igitur communis regula, huiusmodi litteræ ρ, quod

quan-

quandocunque ponitur in principio dictionis, aspiratur tanquam media inter uocales & consonantes, ut ῥῦμα ῥέω. Excipiuntur, ῥάρος, & ῥαριὰς, ῥαριάδος, ἡ δημήτηρ, quippe Ceres. et ῥάριον, τὸ βρέφος, infans. de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus si prima & secunda syllaba a ρ incipiant, leuem spiritum habere debent, quod non fit in uerbis, neque participijs, ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤυπομένα. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ρρ. primum quidem habet ψιλὴν, alterum uero δασεῖαν, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον: ῥωσὸς, ἄῤῥωστος. Poetæ tamen in omnibus compositis gratia metri simplici ρ aliquando scribere consueuerunt, ut ἄρεκτον, ἀμφίρητος. Composita etiam ab ευ, unico ρ communiter scribuntur, ut ῥῶσος, εὔρωστος. ῥοῦς, εὔρους. habet enim ευ, diphthongus pronuntiationem secũdæ consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. ἔῤῥεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. præteritum imperfectũ a uerbo ῥέζω. et in alijs multis. In quibus sciendú est illud ρ esse exterendum, quod tenuem habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem et extrinsecus assumptum, alterum uero, hoc est, aspiratum, cum id quidé dictio ex ipsa positione siue principio habeat, seruandum, ut ἔῤῥεζε, ἔρῥεζε: ἄῤῥητος, ἄρῥητος. Tribus enim modis duplicatur ρ aut per compositioné ut ἐπίῤῥημα, aut per augmentum syllabicum, ut ἔῤῥιψα, aut per naturam, ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem inest geminatũ natura, in ijs dubitant non nulli, utrum hoc seruandum sit, an utrunque habeat ψιλὴν. sed de hoc satis.

De

De augmento temporali.

Est & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longam mutatur, quod commune est omnibus præteritis uerborum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino respuunt incrementum, tam syllabicum quàm temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουε, pro ἤκουε. ἅψατο, pro ἥψατο. hoc idẽ & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba a uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ caussa, partim emphoni , partim solo usu non augentur in principio præteritorum. Secunda persona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco sciendum est, Iones consueuisse formare tertiam personam præteriti imperfecti, et primi & secundi aoristi actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam syllabicum quàm temporale, & apponentes σκε, syllabam. Sed quia horum penultima uaria est, secũdum uarias uerborum coniugationes, sciri uelim, quæ sit penultima in unaquaque coniugatione. nam tertia persona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, habet ante σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de alijs similiter. Circunflexorum uero, & terminatorum in μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ cõiugationum appellantur, hoc est, ε, α, ο, υ. Ε, quidem formatiua est primæ coniugationis, tam circunflexorum, quàm terminatorum in μι. Α, secundæ, Ο tertiæ. Υ, uero quartæ uerborũ in μι tantum, quoniam circunflexorũ tres sunt coniugationes, ut ἐποίει, ποιέσκε.

σκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵστη, ἵστασκε. ἐχεύσε, χεύασκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. At tertia persona primi aoristi omnium uerborum, α, habet ante σκε, cum propria sit uocalis primi aoristi, & formari potest a secunda persona, adiuncta κε, ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησαν, ποιήσασκε. ἔστησαν, στήσασκε. nam si a tertia formare uoluerimus, ε, in α, iterum mutandum erit, ut ἔτυψε, τύψασκε, & sic in alijs coniugationibus. Tertia uero persona secundi aoristi grauitonorum & circunflexorum omnium, ε, habet ante σκε, ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδυπε, δύπεσκε, ἀπὸ τοῦ δυπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. At tertia secundi aoristi uerborum in μι, easdem uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorũdem uerborum, ut ἔθη, θέσκε, sicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε, sicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε, sicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ιλιάδος θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴανθ᾽ ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem imitati poetæ primam etiam, & secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. Εδίδασκε uero et ἐρίπλασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed a uerbis in σκω, deducuntur, hoc est, διδάσκω, ῥιπλάσκω, γινώσκω. Δυϊκὰ. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est: secunda ἐτύπτετον, tertia ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia

plu-

pluralis nec in ι desinat, nec in αι. Πληθ. Prima persona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες, sicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεόκ. ἐν ὕλᾳ. Οὐκ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόναις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις. Ἧς χρόνος ἀνίκ' ἔγω τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda persona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit a prima plurali sicut in præsenti, nec pares habet syllabas, sed magis similis est primæ singulari ἔτυπτον. nam cum participium actiuum desinit in σ ὀξύτονον, tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφημεν, ἐτετύφησαν, quia participium præteriti perfecti, hoc est τετυφὼς in σ desinens acuit extremã, alioqui dispares sunt, & tunc tertia persona a genitiuo sui participij fit, abiecta τος, syllaba, ac ε, communi augmento præposito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima singularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. et τυπών, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de solis præteritis intelligendum. nam præsens & futurum hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tamẽ ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν, tertia persona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω, ῶ, & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδοσαν, & similia Bœotorum siue Chalcidicorum more. consueuerunt enim ipsi Bœoti in ijs quæ non habent participium in σ oxytonum, hoc est, in præterito imperfecto, & in ambobus aoristis actiuorum, pares facere & primam et tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in ijs quæ habent

bent participium in σ ὀξύτονον, & declinatũ per ντ, hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & secundo aoristo uerborum actiuorum in μι, impares facere primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύφθημεν, ἐτύφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔστημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν. de quibus proprijs locis amplissime dicetur.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, *a futuro fit, extrema in* φα *conuersa, cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est præterita omnia circa principiũ, aut tempore, aut syllaba augeri, sicut libro* III. *de augmento præteritorum abunde dictum est. Tempore quidem augeri, si uerbum a uocali quapiam incipiat. Quæ si sit immutabilis, η, scilicet aut ι, aut υ, aut ω, μέγα, eadem remanet immutabilis: ι, tamen & υ, si in præsenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α, siue ε, siue ο: α, quidẽ & ε, in η, & ο, in ω, natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit, si a qũapiam consonante uerbum initiũ habeat. Quo in loco sciendum est, præterita omnia uerborum a consonãte incipientium, in principio assumere* ε, ψιλὸν, *quod augmentum syllabicum nuncupatur. At præteritũ perfectum, præsentis consonantem cum eadem uocali* ε, *scilicet nonnunquã geminare. quod ei uenit si breuis existat, ut* λέγω, ἔλεγον: *nam* ε *breuis est, cum sola ac*

simplex

simplex sequatur consonans. παρακ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidem geminatio, siue reduplicatio, quam Græci ἀναδιπλασιασμὸν appellant, cómunis est, etsi alibi per ι correptum fieri contingat. Si uero positione longa existat, quod fit cum duæ sequantur consonantes, siue actu siue potestate, nulla fit consonantium geminatio, ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα: nisi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mentio facta est, non erit inutile præter ea quæ in lib. III. diximus, hoc etiam in loco secundum diuersarum linguarum uarietatem, quædam ad eam pertinentia dicere. Est igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, hoc est, reduplicatio est unius syllabæ assumptio, cum eadem consonante, siue antisticho eius. Est autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, communi, Ionico, & Attico: sed ex iis communis & Ionicus sunt similes inter se præterquá in hoc, quod in communi ι præponitur, in Ionico uero ε. Duobus autem modis ambo fiunt: altero quidem cum uerbum a tenui consonante media ue incipit, altero autem cum a crassa inchoat. nam si a tenui incipiat media ue, & ea quidem siue sola, siue cum alia consonante, eadem repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Οδυσσείας χ.
ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρά τι εἴπῃ.
Si a crassa, pro ea, siue sola sit, siue cum alia consonante, antistichon eius, hoc est, propria eius tenuis

ponitur, ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. Et hac reduplicationem Iones respuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis, & temporibus, maxime autem in ambobus aoristis uti consueuerunt. cuius usus apud Homerum frequentissimus est in uerbis, nec solum in ω, desinentibus, sed etiam in μι. Οδυσ. δ. Καδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ιλιάδος δ. Υπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & Οδυσσείας γ. Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ιλιάδ. ζ. Φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Οδυσσείας δ.
Τὸν εἴπως σὺ δυνάιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.
Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito per consonantem præsentis, si ipsum ε, correptum existat, ut supra dictum est, ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, hoc est, ab α, ε, ο. nam principales duæ litteræ præsentis præponũtur communi præterito, et tertia syllaba a principio corripitur, sicut in præterito Attico dicetur, ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea consonans reduplicatur, etsi non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. nam in cõmuni reduplicatione & Ionica, in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per ι siue ε uocales breues, ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde & τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. In Attica

uero, in secunda & tertia syllaba, & per uocalem longam, η scilicet, siue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀτ̓τικῶς, ubi λ, cum η, geminatur. ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς: hic uero ρ, cum ω. α enim & ε, ex temporali augmento in η uertuntur, ο μικρὸν uero in ω, μέγα quæ quidem uocales longæ in communi præterito, ratione augmenti primum tenent locum, in Attico uero secundum, ut in dictis exemplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per ι, altero per ε. Per ι, item duobus modis. Vno quando uerbum incipit a uocali, ut ὧ, ἱῶ, ἵημι. altero quando uerbum incipit a ς, ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo σ, non repetitur, quoniam ἰῶτα positione duarum consonantium, σ scilicet & τ, existit productum. Sed utroque modo ι, solum præponitur, & hoc modus communis est. Per ε solum, ut ὧ, ἕω, ἕημι, ἕημαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione Attici uti solent in præteritis uerborum ab ο, incipientium, ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦσμαι ἕωσμαι. quos poetæ imitati, etiam in alijs temporibus uerborum, tam in ω, quàm in μι desinentium, ea frequenter utuntur, ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἔηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. Quæ quidem reduplicatio impropria dicitur, quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatione.

Quod ad ultimam uero syllabam, sciendum est præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in α desinere, & a futuro fieri, extrema uocali, ω scilicet, in α, conuersa, sed ante eam diuersam habere conso-

nantem,

nantem ut in coniugationum diuisione dictum est. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ, ante ω, & præteritum ante α, φ habebit, ut τύψω, τέτυφα. Si uero secundæ, futurum habebit ξ, & præteritum χ, ut λέξω, λέλεχα. At si tertiæ, & cuiusuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι, futurum habebit σ ante ω: quo in κ conuerso, et ω in α, fiet præteritum actiuum, ut πείσω, πέπεικα.

Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω, et in σσω desinentia, quæ cū ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere necesse est. Iccirco ad secundá reducenda sunt grauitonorum coniugationum, ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. Verba autem quintæ coniugationis, etsi actu non habent σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt, cum sit propria futuri consonans: Aeoles enim per σ, huiusmodi futurū enuntiare consueuerunt, quo in κ, conuerso, ac immutabili permanente, fit præteritū perfectum, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔψαλκα. σπείρω, μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uero μι, seruant quidem ipsum μ in præterito perfecto, sed interponunt η inter μ, & κ, ob ineptam consonantiū structurá. Debebat enim esse ab eo quod est νέμω, νεμῶ, νένεμκα, et ab eo quod est βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα: at νενέμηκα dicimus, et βεβρέμηκα nam μ, ante κ, neque in comprehensione syllabarū, neque in distinctione ponitur. Iccirco huiusmodi uerba aberrauerunt a grauito

norum regula, et secuta sunt circunflexorum formā. Et hæc sunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. τρέμω, τετρέμηκα. τέμω καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. *Desinentia uero in* νω, *non seruant* ν *in præterito actiuo, sed in* γ, *conuertunt, sequente* κ: *nam* ν *ante* γ, κ, ξ, χ *semper in* γ *uertitur, ut* φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω *tamen* μεμένηκα *facit tanquam a themate circunflexo deductum, hoc est,* μενέω, μενῶ. *At dissyllaba habentia ante* ν *siue* ι, *siue* ει, *siue* υ, *prorsus abijciunt* ν *in præterito, ut* κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. *Sed hæc pauca sunt. Penultimā quoque habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis commune est, ut* λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *quibusdam exceptis, ut primo libri* III. *tractatu dictum est. Secunda persona* τέτυφας. *Tertia* τέτυφε. Δυϊκά. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. *Prima persona* τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς, *sicut* δεδοίκαμεν. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες, *pro* δεδοίκαμεν. *Secunda persona,* τετύφατε. *Tertia* τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, *sicut* ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

De præterito Attico.

Q*Vandocunque uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, uidelicet, ab* α, ε, & ο, *aliqua sequente consonante, in quā non desinit prima*

ma syllaba, sed quæ potius sit principium secundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, nec a longa incipiat uerbum, ut ᾄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & passiuum principales duas litteras præsentis præponentes communi præterito, primam scilicet uocalem & sequentem consonantem, ac tertiam syllabam a principio corripientes, si trium syllabarum numerũ excesserit, ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum passiuum: ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo in loco illud sciendum est, præteritum actiuum, & passiuum Atticum non posse habere pauciores quattuor syllabis. uult enim habere principalem syllabam præsentis temporis, & eam semper breuem, quoniam præteritum Atticum nũquam a longa principium habet, sed a quapiam triũ iam dictarum, α, scilicet correpta, ε, & ο. At secundam & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali longa, quæ geminatio siue reduplicatio Atticorum est propria: nam communis reduplicatio, et Ionica, in prima & secunda syllaba fit, & cum uocali breui semper, ut in præterito communi dictum est. Quartam uero per formatiuã litterã præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριστικὸν appellant, ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. gaudent enim Attici consonantiũ geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum a uocali incipientiũ. ubi cum nulla adsit consonans, quam in prima & secũda syllaba geminare possint, sicut in communi præterito τέτυ-

φα et huiusmodi, opus fuit ut primam præsentis repeterent uocalem, ac sequentem consonantem, quæ saltem in secunda & tertia geminari posset, & omnino cum uocali longa, η scilicet siue ω, μέγα, ut supra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod est præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema est ἔδω, assumpsit, δο, syllabam κατ' ἐπέκτασιν, ut in eo eadem consonans præsentis, hoc est, δ, in secunda & tertia syllaba repeteretur, et ea, quæ a principio tertia facta est, corriperetur, sicq. ex trisyllabo tetrasyllabum factum est.

Αριστοφάνης ἐν βατράχοις.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος?

Vnde passiuū ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι ἐδήδοται. Οδυσ. χ.

Οσσά τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

Αγήοχα uero hoc eodem modo formatū, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς abiecit alterum γ, διὰ τὴν καλλιφωνίαν, & ἀγήοχα factū est. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest: nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem consonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem consonās et formatiua littera est præsentis temporis, et præteriti medij, ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ, quæ est præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba, secundum regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττι-

ἀτλικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀτλικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀτλικῶς. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorum præterito communi solum ε, præponere consueuerunt, ut, ὧρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. unde ἀνέωγα eius compositum. ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἑώνημαι. At ἔοικα, medium præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema, εἴκω scilicet, non ab ο, sed ab ει, diphthongo principium habet, idem patitur. Hoc idem faciunt in præterito imperfecto, ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. Et in aoristis, ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα, ἔειπας, ἔειπε, unde προσέειπε. ὠσάμην ἐωσάμην, μέσος ἀόρ. ά. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertendum est, uocales præteritis communibus Atticorum more præpositas, præsentis seruare spiritum, at ἐλεύθω, ἤλυθα, ἐλήλυθα. ἁνδάνω, ἧνδανον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἑώνηκα, ἑώνημαι. Est enim regula, ὅτι τὰ ἀτλικῶς αὐξανόμενα, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεςῶτος φυλάττουσι, hoc est, Attice aucta spiritum præsentis seruant. Sed quoniam dictum est tertiam syllabam corripiédam esse, aduertendum est quo pacto id sit faciendum, quia η, mutatur in ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀτλικῶς. ω, in ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀτλικῶς. Si fuerit diphthongus ει uel αι, uel οι, uel ου: ει quidem abijcit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, non abijcit ε, ne coincidat cum hoc præterito ἐρήρικα, cuius thema est ἐρίζω διὰ τοῦ ι, quod contendo significat. Hoc idem facit & eius

eius præteritum medium, & passiuum, ut ἤρειδα, ἐρήρειδα: ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισαι tertia singularis ἀττικῶς corripit tertiam, non ε, sed ι, abijciendo, contra regulam iam dictá, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. ει, abijcit ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abycit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. At ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiusmodi præteritis Atticis tertiam natura longam seruant, ut ὁρῶ, ὁρίσω, ὤρηκα: ὀρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum sit ε, sed positione, quoniam non licuit ullo modo abijcere μ consonantem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius formali essentia, quod quidé accidit omnibus passiuis præteritis, quæ ante μαι, finalem aliquam habent consonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica sunt, et præsentis temporis uerborum in μι, ut eorum testantur participia. hoc est, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habét in antepenultima. sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibusdam placet, præsentis temporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum est etiam, quando præsens incipit a λ, siue μ, Atticos abijcientes primum λ, siue primum μ, & interponentes ι, facere proprium præteritum, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς.

κῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύφειν, fit a τέτυφα præterito perfecto, extrema in ειν mutata, sicut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotandum est, quod quemadmodum Atici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & passiuũ, quandocunque uerba incipiunt ab aliqua mutabilium uocalium, hoc est, α, ε, & ο, eodem modo faciunt & præteritũ plusquamperfectum eorundem uerborum, augentes insuper principalem uocalem, quæ semper in præterito perfecto Attico corripitur: quoniã regula est, quòd uerba a breui uocali incipientia, in præterito plusquamperfecto Attico tempore augẽtur, ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipiuntur ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, quod ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit absque augmento. Excipitur etiá ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα. τροπῇ τοῦ ο, μικροῦ εἰς ω μέγα, καὶ τοῦ ι, ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uero producitur, καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc est, per transitionem temporis. nam ἠόλπειν, & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat secundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est, Iones dissoluentes ει. diphthongũ primæ personæ in εα, & abiicientes ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν et ἤδεα, ἀπὸ τοῦ ἤδειν. Ἰλιάδ. ξ. ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσσ. δ. Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν

ἐπὶ

ἐπ' ἰδῆν. *At in tertia persona dissoluentes* ει *in duo* εε, ἐτετύφεε *dicunt*, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει, & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ἤδεε, ἀπὸ τοῦ ἤδει. Ιλιά. ϛ. ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & Ιλιάδος σ. οὐδέ τις ἄλλος ἤδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. *Cum autem abijcitur* ν *in prima persona, hæc assignatur ratio. nam* α, ἀπωστικὸν ἢ ἀποβλητικὸν ἐστὶ τοῦ ν, *hoc est, abiectiuum, nisi dictio ex declinatione in* ν *desinat, ut* ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν: ἔτυψα, ἔτυψαν, *tertia persona pluralis primi aoristi. Sed de ijs, quæ patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in* ν *cogit desinere, omnino illud abijcit, ut* ξέρξην, ξέρξεα, *solutione* η *in* εα, *sic* ἐτετύφειν, ἐτετύφεα. *Dissoluunt quidē* ει *diphthongum in* εα, *in prima persona, cū* α *sit formatiua littera primæ personæ, ut* τέτυφα, ἔτυψα. *At in tertia persona in duo* εε, *quoniam* ε *est formatiua littera tertiæ personæ, ut* ἔτυπε, τέτυφε, ἔτυψε. *Loquor de integris dictionibus. nam* ἐβόα *ex synæresi est* ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. *Attici uero cōtrahentes* ε, *et* α, *in* η, *in prima persona, & duo* ε ε *etiam in* η, *in tertia, dicunt* ἐτετύφη ἐγὼ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγὼ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος. *sicut* ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. *Sic* ἤδη ἐγὼ, καὶ ἤδη ἐκεῖνος. Ιλιάδ. α. ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει, *tertia persona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ syllabæ tam primæ quàm tertiæ,* ι *sit subscribendum, etsi in quibusdam codicibus inueniatur, quod scriptorū errore*

arbitror

arbitror potius accidisse, quàm ulla ratione. Eustathius tamen ἐν τῷ ⸸ τῆς ὀδυσσείας *super ijs differens tradit,* ᾔδεα *fieri* ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, *non autem* ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, *cuius uerba hæc sunt: Non simpliciter ex ijs quæ sunt* ᾔδειν, *&* ἐπεποιήκειν, *& similia, per solutionẽ* ᾔδεα, *et* ἐπεποιήκεα *facta esse, sed ex Atticis, hoc est,* ᾔδη, *&* ἐπεποιήκη, *quæ ab eis uidelicet* ᾔδειν, *&* ἐπεποιήκειν *facta sunt. tradit enim Heraclides, Atticos talia præterita plusquamperfecta in* η *solo terminare, dicentes* ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. *Et sic ait Panætius scripturas habere apud Platonem, et Thucydides huiusmodi cõsuetudine Attica usus est, et has diuisiones ex ijs dicit Iones proprie proferre* ᾔδεα *dicentes, resolutione* η *in* εα. *hæc Eustathius. Sed utcunque accipere uoluerimus, siue ex solutione crasim fieri* ᾔδεα, ᾔδη, *siue ex crasi solutionem* ᾔδη, ᾔδεα, *apparet* ι *nullo modo extremæ syllabæ subscribẽdum esse. At in prima syllaba huius præteriti* ᾔδη *subscribitur* ι, *Atticorum more, qui* ε *præteritorum in* η *mutare consueuerunt, siue solum, siue in diphthongo, ut* ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. *sic* εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. *Dores etiam has tertias personas per* η, *enuntiare consueuerunt.* Θεόκριτος ἐν νομεῦσι καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. *Secũda persona* ἐτετύφεις. *Tertia* ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκὰ. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικὰ ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε.

τε. ἐτελύφεισαν κοινῶς. καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ετυψα, a futuro fit, ω in α mutato, ac ε communi augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consonante ante α finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, quoniam non seruant futuri consonantes: nam enunciandi fuerant, alter per ψ, ut ἔψω, εἶψα, alter uero per ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. et ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto significat. qui quidem aoristi tametsi enunciandi fuerant per consonantem suorum futurorum, hoc est σ, ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα, in usu tamen habentur per κ nec uariantur nisi in indicatiuo. Ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προστακτικὸν, sicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Οδυσσείας γ. Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσι. καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, εἴπατε, δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ, καὶ γαῖα γένοντο. Et εἶπας. εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο. Καλλίμαχος, Οὐδὲ γὰρ ἵππῳ Ακλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero, ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἔνεγκε ἐνεγκάσθω, τὸ προστακτικόν. quod ijs quidem duobus aoristis euenit, quia π & κ, etsi mutæ sint, sunt tamen dimidium consonantium eorum futurorum, hoc est, ψ, & ξ. nam ψ ιιιπ habet π, & σ: ξ, uero κ, & σ. Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ συλλάξαντες, τὸ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν εἶναι,

εἶναι, εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόριστος ά. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Οδυσ. θ. Δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προστακτικὸν ἐνεικάτω. Οδυσσείας θ.

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius esse ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ ι, quo in υ uerso sicut αἰεὶ αἰὲν. ν, uero in γ sequente κ fit ἐνέγκω. Excipiuntur tamen ἔχδα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χδ́ω. et ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσδα, ἀπὸ τοῦ σδ́ω. & ἤλδα, ἀπὸ τοῦ ἀλδ́ω. qui cum omnino futuri consonantes respuant, pure enuntiantur. Penultimam uero eandem habet cum futuro, & uniuersaliter natura aut positione productam, ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uero natura & positione, ut ἤμειψα. Sed de ijs libro III. satis dictum est. Secunda persona ἔτυψας. Tertia. ἔτυψε. Δυϊκὰ. Ετύψατον, ἐτυψάτην. Πληθ. Ετύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, a genitiuo sui participij fit, cum non sit ὀξύτονον, abiecta τος syllaba, ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus actiuorum a priori fit, mutata finali in ον breuem, & figuratiua posita ante ον, loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo aoristo, & est parium syllabarum cum primo, si sit a grauitono themate, ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem a circunflexo, minuitur una syllaba, ut δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. quia quandocunque futurum primum superat præsens circunflexū, tunc medium præ

teritum

tertium minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus a primo, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum uero secundum in uerbis circunflexis in usu non est. Quæ quidem tempora, hoc est, medium præteritum, & secundus aoristus, in prima & secunda coniugatione circunflexorum raro inueniuntur: in tertia uero nunquam, & ab iis uerbis solum fiunt, quæ in ω non purum desinunt, ut δουπῶ, ὀλισθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uero futurum pares habet syllabas cum præsenti, tunc medium præteritum parium est syllabarum cum actiuo, & secundus aoristus cum primo, & secundum futurum cum primo, ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλλων πρῶτος τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. Corripit autem penultimam a themate grauitono existens secundus aoristus, ut λάβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαον. Oportet autem illum polysyllabum esse, alioqui hoc non esset uniuersales. Εἶδον enim & εἷλον, & εἶκον, & εἷλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longam habent penultimam ratione principalis, hoc est, primæ syllabæ. nam dissyllabi existentes, eandem habent & primam & penultimá. At ἔχον, παρενθέσει τοῦ σ, producit penultimam, ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, secundum aliquos: sed melius ἀπὸ τοῦ χέω, χῶ, χήσω, ἤχησα, ἔχον. Qui quidem aoristus, etsi eius thema circunflexum monosyllabum

syllabum sit, formari tamen potuit: quod medio præterito non euenit. unde χὼν, χόντος *eius participium* Ὀδυσσείας ά. Ἀγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πεύθοιατ' οἱ ἄλλοι. *&* σχὲ τὸ προστακτικὸν, καὶ σχὲς, προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέθω. *unde* παράσχου κύριε. ἴδον *uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum est. Quædam tamen polysyllaba positione penultimam producunt, quorum thema quampiam mutarum habet in ultima, & ante mutam* ρ *immutabilem, ut* πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. ἐμάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον *uero &* ἔδρακον *poetica sunt* κατὰ μετάθεσιν. *His adiungitur* ἤνεγκον *licet* ρ *non habeat ante mutam, &* ἔπεφνον. ἔπληγον *etiam quod penultimam habet productam differentiæ caussa.* ἔπληγον *enim ad corpus refertur,* ἔπλαγον *uero ad animam. In circunflexis autem uerbis corripit penultimam secundus aoristus, quandocunque thema solam consonantem habet ante* ω *finalem, ut* κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπεσον. *Excipiuntur* δουπῶ, ἔδουπον. δερῶ, δέρον. *Quando autem thema duas habet consonantes, penultima positione producitur, ut* χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον *uero mutatione* α *in* ο, *& transpositione* ρ, *& interpositione* β *inter* μ *&* ρ, *cum nullo modo cohærere possint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi aoristi, & quæ in quas mutentur, libro III. satis dictum est.*

Sed

Sed aduertendum est, uerba in ω purum desinentia, si in penultima habuerint aut ευ, aut ου, nequaquam formare posse, neque medium præteritum, neque secundum aoristum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum est ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. secundus aoristus ἤκοον, ut quibusdam placet. Videtur tamen non posse recte formari huiusmodi aoristus ἤκοον, quibusdam regulis inter se repugnantibus, quæ huiusmodi sunt.

Τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ, ἢ ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται, εἰς ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. *id est, uerba in ω, desinentia, per ευ diphthongum aut ου penultimam habentia, præteritũ medium non faciunt, ut* βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. *præter* ἀκούω, *unde præteritum medium* ἤκουα, *& Attice* ἀκήκοα. *& quo modo existente præterito medio, secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij præteriti consonantem ante ον habet. Medio autem præterito non habente, sed pure prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit. &, si fieret* ἤκουον, *eadem*

dem producta esse deberet, sicut ἤκυα, quod absurdū est. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριϛος β΄. unde ἐπάην, καὶ ἀνεπάην, ἀόριϛος β΄. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ, id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est, πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω, absque consonante, pure profertur, per αυ, scilicet diphthongum, qua soluta, secundus aoristus α solum admisit. Secunda persona a prima singulari fit ον in ες mutata, ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε, & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur.

Μέλλων πρῶτος.

τύψω, a τύπτω præsenti fit, idem habens principiū, quod quidem non omnibus accidit uerbis: nam θρέψω & θρέξω per θ, scribuntur, etsi illorum themata, τ habeant antistœchum eius, ut τρέφω, & τρέχω. Sciendū tamen hæc quoque per θ, scribenda fuisse, θρέφω, & θρέχω, sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως, id est, quòd nulla dictio dissyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat a crassa, altera quoque a crassa principium habeat, propterea cautū est, ut prior crassa in præsenti in propriā tenuem mutata sit, sed in futuro seruata, quamuis ρ sequatur, quod crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut cū crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiā ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbij loci, secundū aliquos. At Eustathius ἐν τῷ ι, Οδυσσείας, eadē utimur ratione, in hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in

στρέφω, & τρέχω. quod Heraclidæ auctoritate confirmat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ἕ, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat ἑ, sed tenue factum fuit ob illationem χ. iccirco aspiratum est ἕξω futurũ, docens ab eisdem spiritibus cum præsentibus incipere futura. Ante ω, ψ, habet futurum, cum primæ sit coniugationis grauitonorum, in quo est σ, potestate. Quoniam omne futurum cuiusuis coniugationis hanc appetit consonantem, et eam uel actu uel potestate habet, ut λέγω, λέξω. πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in ω desinens circunflexum, per eandẽ immutabilem præsentis enuntiatur, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ. νέμω. νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt et cũ σ & accentu acuto in penultima, hoc idem futurum proferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed communiter in usu non sunt, ob difficilem enuntiationem. Multa tamẽ huiusmodi futura apud poetas inueniuntur. Dores uero futurum quoque tam actiuũ, quàm medium, uerborum aliarum coniugationum circunflectunt, non solum grauitonorum, uerum etiam circunflexorum & terminatorum in μι, ut τυψῶ, πλεξῶ. πεσοῦμαι, ἰσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσεῦμαι, περὶ τῆς ου εἰς ευ, ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν.

ἀναλογίαν. *At in subiunctiuo modo hæc eadem accentu graui enuntiat, ut* ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. *Vbi aduertendum est, Dores uertere* ου *diphthongum aliquando in* ω, *& hoc in nominibus, cum diphthongus non sit ex synæresi, ut* μοῦσα, μῶσα: βουκόλος, βωκόλος. *Aliquando autem in* οι, *quod participijs femininis grauitonorum præsentis temporis euenit, ut* τύπτουσα, λύπτοισα: γελάουσα, γελάοισα. *Nonnunqam uero in* ευ *cũ ex synæresi sit diphthongus, ut* δημοσθένεος, δημοσθένους, σένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. *eodẽ modo & in uerbis circunflexis, ut* ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχευῦνται: *& in medijs futuris indicatiui modi, ut* κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, *& alia. Nec me fugit quosdam esse, qui asserant hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circunflecti, & per* ευ *diphthongnm scribi, addocentes illud Theocriti,* μή μευ λωβασεῦσθε τὰς ἀμπέλους. *sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cum præsertim in pluribus uetustissimis codicibus* λωβάσησθε *προπαροξυτόνως scriptũ inuenerim,* ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσομαι, τροπῇ τοῦ η εἰς α, λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. *quod et in antiquis Theocriti cõmentarijs super illud.* Αὖθις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἄστον ἰοῖσα. *sic legimus.* τὸ δὲ στασῆ τινὲς περισπῶσιν ἀλλ᾽ ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρεται. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. *Attici quoque in uerbis terminatis in* ζω *graui tonus polysyllabis, ι natura breue habẽtibus, adiecto* ε, *circunflexum faciunt futurum, tam actiuum quam*

 medium,

medium, ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι, μέλλων βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam etiam habet futurum æqualem tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω, et ψύχω, ψύξω. quorum penultima præsentis est natura longa, futuri uero positione tantũ. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. aut ι diphthongi, ut χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω πνεύσω: quorum futuro assumit υ ab antiquis positionibus, hoc est, πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω, & κλαίω κλαύσω, quorum penultima præsentis est αι, diphthongus, futuri uero αυ. Quo in loco sciendum est καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica esse. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodũ ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω, dixerunt subtracto ι. Hæc igitur Aeoles καύω dicunt, & κλαύω πλεονασμῷ τοῦ υ, futurum uero καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω, non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum est etiam omnia futura pares habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores, ut τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis

præsentibus,

præsentibus, aduertendum est, quia ea non sunt eorum futura, sed aliorum, θελήσω, μελλήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, & alia huiusmodi, quæ uidentur esse futura eorum quæ sunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum λ, sed non sunt, uerum illorum quæ sunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, circunflexa, quæ Attici grauitona fecerunt, θέλω, μέλω, &c. ποιήσω quoque, & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiusmodi, non sunt a circunflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, sed ab eorum perfectis, quæ sunt trisyllaba, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Aristophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω *quoque,* & στήσω, & δώσω, *pauciores uidentur habere syllabas præsentibus suis, sed non habent, quia non existunt ab eis quæ sunt,* τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, *quæ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed a primitiuis horum,* θέω *scilicet,* & στάω, & δόω, *ut suo loco planius ostendetur.* αὔξω *quoque,* & ἀλέξω, & ἕψω *Attica sunt themata, et grauitona, quæ quidem secundum regulam communem circunflectuntur. nam uerba tu* ψω, *et in* ξω, *desinentia circunflectuntur, ut* διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. αὔξω *uero* & ἀλέξω, & ἕψω *Atticorum more ex circunflexis grauitona facta sunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, sed ab ijs quæ synæresim patiuntur, ut* αὐξέω, ῶ, αὐξήσω. ἀλεξέω, ῶ, ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ, ἑψήσω. *Consonantes enim futuri hæ sunt.* ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

Solet autem quæri, cur in prima coniugatione fu-

turum habeat ψ, in secunda ξ, in tertia σ, in quarta indifferens sit, in quinta immutabiles, & in sexta etiam σ? Dicendum, præsens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurũ uero ad nominatiuũ. nam cum nominatiuus enuntiatur per ψ, genitiuus declinatur aut per β, aut per π, aut per φ. ut ἄραψ ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præsens cum proportionẽ habeat ad genitiuum, effertur aut per β, aut per π, aut per φ, aut per πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. futurum uero per ψ cum sit nominatiuo proportionatum, λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. nam ψ potestate cõplectitur β, π, φ, et σ.

Rursus quãdocunque nominatiuus effertur per ξ, tunc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος. φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. Huius gratia quãdocunque præsens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, enuntiatur, futurum per ξ effertur, ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω. τίκτω, τέξω. ξ, enim uirtute comprehendit, γ, κ, χ, & σ.

Etiam quandocunque nominatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per δ, aut θ, aut τ, aut per ος purũ enuntiatur, ut πάρις, πάριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχης, λάχητος. βότρυς, βότρυος. Huius gratia quoties præsens δ, aut θ, aut τ, aut ω, purum habet, sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ effertur, ut ἄδω, ἄσω. πείθω, πείσω. πέτω πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. Imparibus syllabis dictum est propter κοχλίας, κοχλίου, & καλὸς: καλοῦ: in ijs enim & similibus nominatiuus effertur per σ. at genitiuus neque

per δ,

per δ, neque per θ, neque per τ, neque per ος purum enuntiatur, quoniam non imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ habet, nunc ξ. sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta, quæ ex quattuor constat immutabilibus, eadem est proportio futuri ad nominatiuũ, quæ est præsentis ad genitiuum, quoniam ubique eædem seruantur immutabiles, ut μέμνων, μέμνονος. ἦτορ ἤτορος. Sic & μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. quamobrẽ ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatæ sunt.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum τυπῶ, fit a secundo aoristo, abiecto augmento, & extrema in ῶ, circunflexum mutata, eademq. penultima uocali ac eius cõsonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis, ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda persona τυπεῖς. Tertia, τυπῶ. Δυϊκὰ. τυπεῖτον, τυπεῖτον, a secunda plurali, τε, in τον conuersa. Πληθ. Prima persona a prima singulari, ω in ου diphthongum, & adiuncta μεν syllaba, τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda a prima plurali, ου, in ει, et μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia etiam a prima plurali, μεν, in σι, conuersa, τυποῦσι, accentu circunflexo ubique mutato.

FORMATIONES ALIORVM MODORVM VERBI ACTIVI.

A D formationem temporũ omnium aliorum modorum, aduertendum est primo præsens & præteritum imperfectum declinari simul, præteritum perfectum, & præteritum plus-

quam perfectum simul. Quæ tempora in modo indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc est, παρῳχημένους, in his modis abijcere augmentum, siue temporale sit, siue syllabicum, sicut & participia, et simile præsenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paullo post futuro, quæ in omnibus modis & participijs proprium seruant augmentum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων.

T Πληθ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco sciendum est, secundam personam imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere syllabam, nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per ω, magnum scribitur. In plurali uero tertiam personam extremam corripere, & producere penultimam, ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad similitudinem genitiui pluralis eius participij, οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε, a tertia persona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia a secunda fit, adiuncta τω, τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθ. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος,

τύψον, a tertia persona singulari ἔτυψε, extrema in ον, conuersa. τύψε tamen esse debuerat: at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in ον potius quàm

in

in ε, enuntiaretur : illi enim ε, in ον, uertentes, faciũt secundam personam imperatiuorum actiuorum, ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. *sic* τύψε, τύψον. *Tertia persona* τυψάτω, *quæ secundum analogiam imperatiuorum in ε, desinentium,* διὰ τοῦ ετω, *formanda fuerat : sed quia primus aoristus natura ubique appetit α, ut* ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι, *propterea & imperatiuus per α, potius quàm per ε, enuntiatur.* Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. Πληθυν. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. *Inuenitur tamen apud poetas* οἶσε, ἀντὶ τοῦ κόμισον. *&* ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, *& similia, quæ etsi habent consonantem primi aoristi, nihilominus præsentis temporis sunt. nã multa uerba sunt, quæ a futuro ad præsens deducuntur, & eius seruant consonantem, quemadmodum et primus aoristus, et non nisi usque ad præteritum imperfectum uariantur: nec unius sunt coniugationis, cum per consonantem futuri efferatur in præsenti, ut* δύω, μέλλων δύσω, ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω, μέλλων ὄρσω αἰολικῶς, ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδ. π. Ορσεο διογενὲς πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἄχρηστον, ὁ μέλλων οἴσω, ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, *fer.* Οδυσσ. χ. Οἶσε θεεῖον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιά. τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων

μέμνων Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ ἐνεστὼς ἄξω, ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προσακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιαδ. γ. Αξετε δὲ πριάμοιο βίην ὄφρ᾽ ὅρκια τάμνῃ. Quibusdam tamen placet, ut hæc sint primi aoristi per transformationem ον in ε, ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. sed ijs aduersari uidetur horum penultima, ε scilicet, cum primus aoristus in penultimam α ubique appetat. Non loquor de secunda persona singulari, quæ in ον desinit, sed de tertia, & de ijs quæ sequuntur, ut ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, et reliqua.

Αόριστος δεύτερος.

Τύπε, a tertia persona secundi aoristi, ἔτυπε. τύπε, τυπέτω παροξυτόνως. Annotantur ab antiquis tres aoristi secundi, qui cum producant penultimam, contra communem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. λάβε uero, et ἴδε communiter grauitona sunt, Attice uero ὀξύτονα, λαβὲ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. Aduertendum est, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, Aoristos uero utriusque habere significationem.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

O Ptatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quàm passiuorum & mediorum, nec grauitonorum solum, uerumetiam circunflexorum, et desinentium in μι, propriũ est terminare penultimam in diphthongũ, siue propriam siue impropriam, sed eorum formatio uaria est. Quare uidere oportet unde, & quo modo singula formentur, et pri

mum de formatione actiuorũ. Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι mutat a, et abiecta, consonante, si in eam penultima participij desiuerit, cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι addito. Si uero penultima participijs fuerit ου, diphthongus, mutabitur in οι cum omnino in penultima oporteat diphthongũ esse, cuius ι sit subiunctiua uocalis.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τύπτοιμι ergo est a genitiuo participij, ut dictũ est, τύπτων. τύπτοντος. Secũda persona a prima fit, extrema in σ cõuersa, τύπτοις. Tertia a secunda, expuncto σ τύπτοι. Δυϊκά. Secunda persona, a secunda plurali τε in τον conuersa, τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia a secunda duali, extrema in την, conuersa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema in μεν conuersa, τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali μεν in τε conuersa, τύπτοιτε. Tertia etiam a prima subtracto μ, τύπτοιεν. Et quoniam dictum est secundam personam singularis numeri a prima fieri, extrema syllaba, μι scilicet, in σ conuersa, nouum fortasse uidebitur hoc considerantibus, uidelicet uocalem in consonantem mutatam esse, cum sint natura diuersa. Vbi sciri uelim, mutationem quinque modis fieri: Κατὰ πάθος, hoc est, per passionem, ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος. τροπῇ τοῦ ο εἰς η. Κατὰ παραγωγὴν, hoc est per deriuationem, ut λέγω, λόγος. τ[illegible]χω, τ[illegible]χος, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, κατὰ διάλεκτον, hoc est per [illegible]

[illegible]

proprietatem, ut ἡδὺ, ἁδὺ. τροπῇ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. καὶ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν οι, αἰολικῶς, ut ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, id est, per compositionem, ut δικόλογος, ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος, qui de iure disputat, τροπῇ τοῦ και εἰς ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, hoc est, per declinationem, ut αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς ας, εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς ος, εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ ω, εἰς εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς μι, εἰς σ. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς μαι, εἰς μεθα. ubi una syllaba in duas conuersa est, & alia huiusmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in consonantes, & consonantes in uocales κατὰ κλίσιν mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis, μι, in σ mutari, quandoquidem hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum est.

Παρακείμενος,

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, a genitiuo participij τετυφῶς, τετυφότος, τος, in μι, & adiuncto ι penultimæ. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθ. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, a genitiuo participij τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον. τυψαίτην. Πληθ. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψεια: Atticos uero secunda & tertia τύψειας, τύψειε, & tertia plurali, τύψειαν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος,

Τύποιμι, τύποις, τύποι, a genitiuo participij τυπών, τυπόντος, sicut & præsens.

Μέλλων πρῶτος,

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, a genitiuo participij τύψων, τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, a genitiuo participij τυπῶν, τυποῦντος. καὶ τὰ λοιπὰ, accentu circunflexo ubique seruato, nisi ubi finalis syllaba longa fuerit, quia tunc acuitur penultima τυποίτην: quoniam longa ante longam acuitur. quòd uidelicet penultimam circunflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secũdo futuro cũ primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur, σπείρω, μέλλων σπερῶ, ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος τὸ εὐκτικὸ σπεροῖμι, διὰ τοῦ ε. μέλλων β΄. σπαρῶ: ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ διὰ τοῦ α.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐὰν τύπτω; a prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionẽ, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Est enim regula, quod tria præterita tẽpora indicatiui, hoc est, præteritũ imperfectum, præteritum perfectũ, et ambo aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, et extrema in ω mutata, faciunt subiunctiuorum. Secũda

persona

persona τύπτῃς a prima fit extrema in ῃς, conuersa: nam subiunctiua omnia a uerbis grauitonis in ω desinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in μι, primæ coniugationis, in ῃς, faciunt secundam personam, ι quidem subscripto. Quoniam omne uerbum in ω desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphth. διὰ τοῦ ι desinentes, aut propriam aut impropriã. Tertia persona a secunda fit expuncto σ, τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, a prima persona præteriti perfecti, α, in ω, μέγα conuersa, seruato augmento; ut dictum est, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, a prima primi aoristi, hoc est, ἔτυψα, α in ω conuerso.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, a prima secundi aoristi ἔτυπον, extrema in ω mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

INfinitiui formantur a tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt ν cõsonans, et αι, diphthongus. Exeunt quidem in ν quicunque habent ει diphthongum in finali syllaba, aut ου, aut α, ut τύπτειν, ποιεῖν. χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibusdam uero in αι, desinentibus,

desinentibus, pro α *ponitur* η ἔθει δωρικῷ, *ut* ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, *quibus* ι *non subscribitur secundum ueteres grāmaticos, ut in tractatu circunflexorum dicetur. Cetera uero omnia, tam actiua, quàm passiua, in* αι *exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborū terminant partim in* ειν, *partim uero in* αι.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

Τύπτειν, *a tertia persona singulari fit, adiuncta* ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. *Illi enim abijcientes* ι *de* ει *diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cū etiam syllabæ quantitas uariata sit, ut* ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλωπι. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσαμαι ὧδε κυκλώπων. *& in eodem.* Γινῶσκεν δ' οἴμαί τι καλῶς ἰατρὸν ἐόντα. *quamuis illi ijdem* τύπτην *etiam dicant, sicut et Aeoles,* ε *in* η *conuerso.* τυπτέμεναι *quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si communis in* ειν, *aut in* ουν, *aut in* ναι, *desiuerit Si in* ειν, *aut in* ουν, *abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes* με, *deinde* ναι, *diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut* τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀρῶν, ἀρόμεναι. *Si in* ναι, *aut penultima est diphthōgus, aut monophthongus: si diphthongus, abūcientes subiunctiuam uocalem, interponunt* με, *ut* δῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. *si monophthongus, eadem manebit ante* με, *ut* τιθέναι, τιθέμεναι. στῆναι, στήμεναι.

μεναι. ἶναι, ἴμεναι. Iones uero κατ' ἀποκοπὴν hæc cadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρ ίμεν, δόμεν, θέμεν, σῆμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Τετυφέναι, a tertia præteriti imperfecti τέτυφε, adiuncta ναι, accentuq. in penultimam retracto. nam infinitiua in ναι, desinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπτέμεναι.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τύψαι, a tertia persona primi aoristi ἔτυψε, ε, in αι, diphthongum uersa, uel a prima persona, adiuncto ι, ἔτυψα, τύψαι.

Ἀόριστος δεύτερος,

Τυπεῖν, a tertia persona ἔτυπε, ι, & ν, additis, & accentu circunflexo in ultima, τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπὲν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν, secundum eos, quos supra memoraui.

Μέλλων πρῶτος,

Τύψειν, a tertia persona τυψεῖ.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπεῖν, a tertia persona τυπεῖ.

De participijs uero hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latissime dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Passiua autem uerba formantur partim ab actiuis, partim a seipsis. ab actiuis quidem præsens, præteritũ imperfectum, præteritũ perfectum, & secundus aoristus: cetera uero omnia a seipsis,

à seipsis: quorum formatio uaria est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

T Τύπτομαι, fit à prima persona præsentis indicatiui actiui, ω magno in ο paruum uerso, & adiuncta μαι syllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secunda persona τύπτῃ, et à tertia fit, subtracto τ, et ε, et α proposita uocali ex αι diphthongo in η contractis, sicut βέλεα, βέλη, cui subscribitur ι, & fit ῃ diphthongus impropria, ut τύπτεαι τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet: Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μι κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκὼς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς σ γίνεται: οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. ὅτε δὲ μὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ τ τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται: οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. hoc est, omnis prima persona habens μ κλιτικὸν cum longa, quandocunque actiuum participium in σ oxytonum extiterit, ut πεποιηκὼς, tunc secunda persona, mutatione circa tertiam τ, in σ, fit, ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uero non in σ oxytonum extiterit, ut τύπτων, tunc secunda persona subtractione τ tertiæ, ac uocalium commistione fit, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται quam formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ et tertiæ coniugationis circunflexorum aliam sibi uendicant formationem:

nam tertiam actiuorum & uoce & literatura, ſecundam faciunt paſſiuorum, ut Theodoſio & aliis placet, βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ. χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. *quam regulam Attici imitati, & in grauitonis quoque tertiam actiuorum ſecundam fecerunt paſſiuorum.* Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί. *hoc eſt, audies. manifeſte enim deus dixit mihi. hoc* πεύσει *dixit, quæ eſt tertia perſona futuri actiui* πεύσω, πεύσεις πεύσει, *pro* πεύσῃ *ſecunda perſona, à futuro medio* πεύσομαι, πεύσῃ, *& ſic de aliis. Ex quibus quatuor etiam apud communes in uſu habentur, ut* βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψομαι, ὄψει. *&* ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. *Tertia perſona à prima fit,* ο *in* ε, *&* μαι *in* ται, *uerſis,* τύπτομαι, τύπτεται. *Regula,* τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ μ, εἰς τ, τὸ τρίτον ποιεῖ, τρέποντα τὴν παραλήγουσαν, ἔνθα μή ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος. Δυϊκά. *Prima perſona à prima plurali, extrema in* θον, *mutata,* τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. *Secunda à ſecunda plurali, extrema in* θον, *conuerſa,* τύπτεσθε, τύπτεσθον. *Tertia ſimilis eſt ſecundæ,* τύπτεσθον. Πληθ. *Prima perſona à prima ſingulari fit,* μαι, *in* μεθα, *conuerſa,* τύπτομαι, τυπτόμεθα. *Regula,* Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ σ. *Secunda perſona à tertia ſingulari fit,* ται, *in* σθε, *uerſa,* τύπτεται, τύπτεσθε. *Regula,* Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Tertia

Tertia etiam à tertia singulari, penultima, hoc est, ε in ο uersa, ac ν consonante interiecta, τύπτεται τύπτονται. Regula, Πᾶν. τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ τ δεχόμενον τὸ, ν καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τῦ πρώτυ προσώπυ, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικὸν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵσαται δὲ, ἵσανται. Sed quoniam de hac litera μ quam Græcorum more κλιτικὸν appellauimus, mentio facta est, cur sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex grammaticorum dictis elicere potuimus, aperire, quod nempe & τ patitur & ν. Est igitur μ κλιτικὸν, quod ad formationem siue deductionem alicuius uerbis extrinsecus sumitur, ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod icc irco κλιτικὸν, dicitur, ut ab μ quod θεματικὸν appellatur, differat: nam uerba in μω in ipsa prima positione μ habent, ut νέμω, δρέμω, &c. huius gratia θεματικὸν merito dici potest. At eorum passiua in extrema syllaba μ habent κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitum, ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodosius grammaticus asserit dicens: κλιτικὸν δὲ μ ἐςὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ᾽ ἐκκλίσεως γεγεννημένον. τίθημι uero & ἵςημι, & alia huiusmodi uerba in μι ac etiam optatiua in μι, ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, etsi per deriuationem μ habeant κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitũ, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι, τύπτοντες, τύπτοιμι, non ob hoc sub regula iam dicta cõprehendi possunt, cũ in breuem desinant uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula postulat. Itaq; ea solũ uerba quæ in μαι aut in μην, exeũt, huiusmodi regulæ su-

biecta putantur. Ubi aduertendũ μαι, syllaba etsi in fine dictionis cõmuniter pro breui habeatur, diphthõgo tamen longam esse. τ, quoque κλιτικὸν & ipsum appellari solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis passiuorum extrinsecus sumitur, ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι scilicet in ται uersa: quod ideo κλιτικὸν appellatur, ut à τ, quod θεματικὸν est, omnino differens sit, sicut est in uerbis in τω, desinentibus, ut ἀνύτω, φρίττω, λίτω, πέτω, etsi hæc duo extrema in usu non sint, λίτομαι tamen & πέτομαι frequentissime utimur. Hoc idem accidit & ν, quoniam infinitiui in ναι, partim habẽt ν, κλιτικὸν ex ipsa deductione, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι. partim uero θεματικὸν, cum ab ipso themate sit, ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est κτείνω etc. Ubi aduertendum est, quod infinitiui habentes ν, κλιτικὸν, nequaquam diphthongum habere in penultima nolunt, quoniam regula est, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Iccirco in uerbis in μι, tres excipiuntur infinitiui in ναι, qui per deductionem ν, habent κλιτικὸν, quoniam eorum penultima, (aduersante regula iam dicta), diphthongo scribitur, hoc est, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiui habentes ν, θεματικὸν, hanc non sequuntur regulam, sed indifferenter & dipthongum & monophthongum in penultima habere possunt, ut patet ex κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ κτείνω, & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiusmodi infinitiuis. De ijs uero, quæ in νει, exeunt,

exeunt, tametsi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν. τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν appellandum censemus, quandoquidem de ijs tantum, quæ in ναι desinunt, regula loquitur: cum in huiusmodi infinitiuis ν nunc θεματικὸν, nunc κλιτικὸν reperiatur, quod nempe in ειν desinentibus non euenit.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, à prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta μη, inter ο, & ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto τ, ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, fit ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτω δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγω. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Βούτας μὲν ἐλέγω, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Tertia à prima fit, ο in ε, & μην in το, uersis, ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali fit, sicut in præsenti, ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. Secunda, à secunda plurali, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. Tertia à secunda duali, ον in ην mutata, ἐτυπτέσθην. differunt enim inter se, quoniam tertia pluralis nec in ι, nec in αι desinit. Πλη. Prima persona à prima singulari fit, μην, in μεθα, conuersa, ἐτυπτόμεθα. Secunda à tertia singulari, το, in σθε conuersa, ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à tertia singulari fit, interiecto ν, & ε in ο mutato, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo libro tertio communem secuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamen syncopam τέτυμμαι pati, eiusq; perfectum ac integrum τετύφαμαι esse, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, adiuncta μαι, syllaba, sicut à τύπτω, τύπτομαι. nam

regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc est, omne uerbum paßiuum, siue medium habens μ κλιτικὸν, syllaba superare uult proprium actiuum, ut τύπτω, τύπτομαι. λύψω, τύψομαι. sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. ubi facta syncopa penultimæ uocalis tantum, α scilicet, fit quidem τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ uero in propria ἀντίστοιχα uerso, in β scilicet eius mediam in prima persona, et in π tenuem in secunda & tertia, ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π, καὶ σ, εἰς ψ, τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, sed τέτυμμαι, cum alterum sequatur μ. Possumus & secundam à tertia deducere, τ in σ uerso, per regulam antiquornm in præsenti positam. hoc est, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, &c. ut τετύφαται, τέτυφασαι, τέτυπται, τέτυπσαι, π uero et σ in ψ unitis fit, τέτυψαι. Δυϊκά. Τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, sicut prima singularis. Secunda persona τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α, καὶ σ τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθ. Τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda τετύφασθε, τέτυφθε sicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia singulari τετύφαται, interiecto ν. Vbi aduertendum est tertiam pluralem, hoc est, τετύφανται, syncopam non pati, cum ex ea nihil proueniat quod proferri congrue poßit, subtracto enim α, fit τέτυφνται, quæ quidem structura pro latu impoßibilis est, cum tres id genus consonantes, nulla intercedente uocali simul inueniantur, quæ proculdubio inter se minime poßunt cohærere. nam omnis syllaba à tribus

incipiens

incipiens consonantibus, secundam quidem mutam, tertiam uero immutabilem habere debet, ut σκῆπτρον. Supplendum est igitur per proprium participium, & uerbum substantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, quòd & in aliis huiusmodi seruandum est.

Hoc idem fit in uerbis secūdæ coniugationis, ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem χ in propria ἀντίστοιχα, eodem modo quo supra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ, καὶ σ εἰς ξ λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoque in aliis numeris atque personis contingit. At in cæteris coniugationibus præteritum passiuum pari modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ μαι. Sed in tertia & quarta coniugatione, & in quibusdam uerbis sextæ, interponitur σ ante μαι, ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα, συλλαβῆς fit, πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia similiter. Quod autem huiusmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in usu non sit, factum quidem est ob quandam aduersantem regulam, quæ talis est: Verba passiua qu[illegible] μ κλιτικὸν habent, & syllabis propria actiua excedunt, eandem seruare penultimam debent, quæ in prima pluralis numeri persona suorum actiuorū, necnon in genitiuo participii actiui temporis eiusdem inuenitur, ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν τύψαντος, ἐτυψάμην. At cum prima persona pluralis numeri præteriti actiui, hoc est, τετύφαμεν, et genitiuus participii temporis eiusdem, uidelicet τετυφότος diuer-

ſam habeant penultimam, hæc quidem α, illa uero ο, μικρὸν, accidit ut præteritum paſſiuum neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopá pati uoluerit, hoc eſt, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut libro III. *uidere licet. utraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ cõiugationis, & earum quæ ſequuntur, à communi uſu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.*

Præteritũ igitur tertiæ coniugationis et quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in μαι, conuerſa, ac σ interiecto. nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborum, quæ grauitona ſunt, in κα deſinens aſſumit σ in formatione paſſiuorum, ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ, quæ quidem reſpuunt σ. Secunda perſona à prima fit, μαι, in σαι, mutata, & per unicum σ enuntiatur, ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia quoque deducitur à prima, μαι in ται conuerſa, πέπεισται, πέφρασται. Δυϊκά. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θον mutata, πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uero perſona à ſecunda fit eiuſdem numeri, ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecũdæ. Πληθυν. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεθα conuerſa, ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα.

μεθα. *Secunda à tertia singulari, ται, in θε, conuersa, ut πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι, πέφρασθε. At ubi nulla consonans intercesserit, σ omnino erit interponendum ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται, βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit, ν scilicet ante ται, immisso, si tamen alia nō intercesserit consonans. tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirentur, quæ (sicut iam dictum est) minime possunt cohærere, ut πέπεισνται. Si uero ante ται, aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare possimus, ut πεποίηται, πεποίηνται. Hæc autem formatio dualis numeri, simul & pluralis, communis quidem est passiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in κα, terminatur. Desinentia uero in ζω, siue in σσω, & in ξω, futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugationem.*

Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in μαι conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habent uel λ, uel ρ, illud seruare in actiuo et passiuo præterito, ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uero μ, uel solum, uel cum ν habent, id quidem seruant, sed η, interponitur διὰ τὴν καλλιφωνίαν, *quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum est, ut* νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. *& alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt. Quæ uero in νω, desinunt, ν minime seruant, sed id quidem in actiuo præterito propter sequens κ, in γ transferunt. At in passiui præteriti*

riti formatione illud in μι uertunt, cum forte alterum μ sequatur, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. Hoc autem in prima tãtum persona seruabitur, nam secunda quidem & tertia illud ν rursum assumit, ut πέφανσαι, πέφανται. Ἰλιά. β. Τέλος δ' οὔποτι πέφανται. At μεμίασμαι & μεμόλισμαι, γ, in σ, Atticorum more trãstulerunt. μεμένηκα uero, et μεμένημαι cuius thema est μένω, assumpserunt η, tanquam à circunflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. Dissyllaba uero quæ ante ν, uel ι, uel ει, uel υ, habent, omnino ν, respuunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέτυμαι, sed hæc pauca sunt.. At μεμόλυσμαι cuius actiuum præteritũ est μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidẽ trisyllabum est.

Præteritum uero passiuum sextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in μαι, conuersa, sed ante μαι, ut plurimum recipit σ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ζέω, ἔζεκα, ἔζεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ non admittunt, ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autem præteritum uerborum quæ circunflexa sunt, si longam habuerint penultimam, præteritum quidem passiuum nihil assumit, ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι: si uero breuem, σ, recipit, ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem sane habet passiuum præteritum quã et actiuũ, si à uerbo desinente in ω ueniat, ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur dissyllabæ primæ coniugationis & secundæ grauitonorum,

tonorum, quorum præteritum passiuũ rursus assumit ε uocalẽ penultimã præsentis, quæ in præterito actiuo in ο, paruum conuersa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. inuenitur & λέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ habẽt cum aliqua consonante implicitum, in quorũ penultima præsentis ε, reperiatur: horũ enim præteritũ passiuũ ε mutat in α, ut στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτροφα, τέτραμμαι. Excipitur βρέχω, βέβροχα. βέβρεγμαι διὰ τοῦ ε. At ĩ uerbis in μι desinẽtibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidẽ longa deprehẽditur, ut δέδωκα, δέδομαι.

De tertia plurali persona passiui præteriti formata, libro III. satis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc personam à tertia singulari temporis eiusdem formare consueuerunt, non ν sicut alij, sed α breuem interponentes inter ultimam syllabam atque penultimam. Sed quia ante ται, finalem syllabam tertiæ personæ communis singularis numeri diuersæ consonãtes inueniuntur, diuersam quoque formationem esse oportuit. nam in uerbis quidem grauitonis primæ cõiugationis & secundæ, tertia persona singularis præteriti passiui habet ante ται, aliam tenuem mutam in eadem syllaba comprehensam, quibus disiunctis, et α, interposito, ac priori tenui in propriam aspiratam conuersa, fit tertia persona pluralis ἰωνικῶς. est enim regula, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α ποιοῦσιν

οἱ ἴωνες

οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoque pluralis præteriti plusquamperfecti eodē formatur modo, ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia singulari faciunt, uertentes σ in figuratiuam consonantem præteriti medij, ubi ante ται, extiterit: quia quandocunque tertia communis grauitonorum per σ profertur, tertia Ionice figuratiuam consonãtem præteriti medij sibi adsciscit, ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti passiui πέπεισαι, καὶ ἰονικῶς πεπείθαται. ῥάζω, μέσος παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti passiui ἔῤῥασαι, καὶ ἰονικῶς ἐῤῥάδαται. Οδυσσείας ῡ. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι. hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. κράζω uero, & ὀρύπτω, & similia, quæ ξ habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta coniugatione ea solum uerba, quæ in ρω desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionice formatam, cum in tertia communis præteriti ρ tenue ante ται, forte existat: nam ρ cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, &c. ρ quod in tertia communi persona tenue est, in tertia Ionica in seipsum aspiratum uertitur, ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραθαι, sicut γένιπται, γενίφαται, τροπῇ τοῦ π εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari nō potest in ijs uerbis quorum tertia singularis σ habet ante

ται

ται, ut ἤκουσαι, eo quòd figuratiua litera medij præteriti non est consonans, in quam σ mutandum esset, ut supra, sed uocalis, aut diphthongus. At in ijs quorum tertia communis in ται, puram desinit, hoc est absque σ, tertiam pluralem ἰωνικῶς apte formari poterimus, si solum α ante ται posuerimus, ac penultimam quæ est in uoce communi, si longa fuerit, corripuerimus, ut, εἰρύω, εἴρυται, εἰρύαται. Ιλιάδος ᾱ. Οἵτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται κλείω, κέκλειται, τεκλίαται. Οδυσσείας δ̄. Αἴθ' ἀλὶ κεκλίαται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquando productum seruát. Οδυσσείας ᾱ. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαυνται, cuius thema est δαίομαι, diuido. De circunflexis & uerbis in μι, quoniam à sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. nam si tertia communis præteriti passiui in ται, puram desinerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, sicq; α solum interposito, tertia fiet ἰωνικῶς ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσοάται. βεβοάαται autem non dicimus, sicut nec ἱστάασι, et alia huiusmodi, διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet, ut ἐπεποίητο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poetas metri gratia productam seruare antepenultimam cóstat. Οδυσσείας η̄. Ενθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι βεβλήατο. & Ιλιάδος ῑ. Πένθεϊ δ' ἀλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. & Οδυσσείας ξ̄. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Poetæ uero Ionas imitati,

tati, formant tertiam personam pluralem, aliorum quoque temporum mittentium tertiã singularem aut in ται, aut in το, nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo α, (ut supra dictum est) interponentes, ut ἧμαι, ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται, ἰωνικῶς. Ιλιά. γ̄. Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Ο παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ιλιάδος η̄. Οἱ δ' ἕατ' ἐν ἀγορῇ τρῶες, καὶ δαρδανίωνες. *In Optatiuo,* δεοίμην, δέοιτο, δέοιντο κοινῶς, καὶ δεοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δέομαι *indigeo.* Ιλιάδος β̄. Πολλαίκεν δεκάδες δεύοιατο οἰνοχόοιο. καὶ Οδυσσείας ᾱ.
Εἰ κεῖνον γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.
Αντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Υπερσυντελικός.

Ετετύμμην, *à præterito passiuo fit,* μαι, *in* μην, *conuersa, ac etiam altero* ε *præpositio, sicut in actiuis, ut* τέτυμμαι, ἐτετύμμην. *Si uero passiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & plusquamperfectum principium habebit, ut* ἤκουσμαι, ἠκούσμην, *& cætera, sicut libro* III. *satis dictum est.*

Αόριστος πρῶτος.

Ετύφθην, *fit à tertia persona præteriti passiui, extrema in* ην, *mutata, & abiecta consonante in principio præteriti gemina. Pro quo annotandum, quòd si uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut secundæ, tertia persona præteriti passiui semper habebit duas tenues cum* αι *diphthongo finali, in eadem comprehensas syllaba, quibus in proprias densas mutatis, ac etiam extrema in* ην, *fit primus aoristus passiuus,*

abiecta

abiecta (ut diximus) consonáte in præterito perfecto geminato, si forte extiterit, ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in ται puram, aut in ται cum aliqua consonante terminabit. Si in ται pura, mutata τ tenui in propriam aspiratam, puram easdem seruabit aoristus passiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & similia inueniuntur apud poetas per ν licet in præterito omnino abijciatur. Ἰλιάδος κ. Ὡς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Κλινθήτην. Ἐμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ et ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cum aliquo consonante præcedente desinerit, eandem seruabit aoristus ante θην, ut πέπεισαι, ἐπείσθην. πέφρασαι, ἐφράσθην. At ἐσώθην absque σ ἀπὸ τοῦ σέσωσαι, cuius thema est σώζω, ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Ἐμιάνθην uero à præterito communi, hoc est, μεμίανται fit, non autem à præterito Attico, quod est μεμίασαι, διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præcedentes ται, syllabam tertiæ personæ præteriti passiui, π, κ, λ, ν, ρ, σ. quas seruat & aoristus passiuus, π, tamen & κ, in proprias aspiratas mutatis. Hoc quoque annotandum est, ambos aoristos passiuos similem habere et formationem & declinationem cum præterito imperfecto actiuo uerborum in μι in omnibus modis, ac etiam participijs, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ extremam habens acutam, ac declinatum

per

per ντ, ut eſt, τιθεὶς, τιθέντος, τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis in ν deſinit cum uocali longa, ſecundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. nam in uerbis in μι participium formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἐτίθης. Imperatiuus uero in θι, deſinit, τίθεθι, τύφθηθι. ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda in τ mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in ην, cum diphthongo in penultima, ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ, circunflexum, ut ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus uero in ναι, ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiuſmodi aoriſti, & quæ ſequuntur, libro tertio ſatis diximus. Sed de tertia perſona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit. Tertia igitur perſona pluralis à tertia fit ſingulari, adiuncta σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad ſimilitudinem participij neutri generis eiuſdem temporis, præpoſito ε ſyllabico augmento, & accentu in antepenultimam retracto, ut ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, ἔτυφθεν. Poteſt etiam formari à prima perſona ſingularis numeri, extrema in εν mutata, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἐτύφθην, ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδος γ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Quod factum eſt, ut in uerbis quæ habẽt participium in ς ὀξύτονον, & declinatum per ντ, prima perſona & tertia pluralis numeri impares ſint, ſicut in præterito imperfecto actiuorum dictum eſt.

Αόριστος δεύτερος.

Ετύπην, *fit à secundo aoristo actiuo, extrema in* ον, *mutata*, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, *sicut* ἔδαμεν καὶ δάμεν, *pro* ἐδάμησαν. Ιλιάδος μ.

Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθήσομαι, *à secunda persona primi aoristi passiui, expuncto augmento, & adiuncta* ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *à secunda persona secundi aoristi passiui* ἐτύπης, *adiuncta* ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων,

τετύψομαι, *à secunda persona præteriti passiui, interposita* ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτου, *a secunda persona præteriti imperfecti passiui fit, expuncto incremento*, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ, ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ sequuntur, uide libro III.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *fit a secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile augmẽtum habens cum præterito perfecto*, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τετύφθω.

Ἀόριστος πρῶτος,

τύφθητι, τυφθήτω, a tertia persona primi aoristi passiui, ἐτύφθη.

Ἀόριστος δεύτερος,

τύπηθι, a tertia secundi aoristi passiui ἐτύπη. Sed de ijs satis lib. III.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui passiui omnes a proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, conuersa, ac ι penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoristis, qui actiuorum more a genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην, δεχόμενον τὸ ι, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc est, quòd omne passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in μην, et ante μην, suscipiens ι optatiuum facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην,

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, a prima persona præsētis τύπτομαι, μαι, in μην, conuersa, & adiuncto ι penultimæ uocali, sicut modo dictum est. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti perfecti passiui, μαι in μην, ac ι penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsenti, si tamen sola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum esse oportet,

tet, non quamuis tamen: excipitur enim υ ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans intercidat inter ipsam penultimam & μαι, ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθειμαι siue τέθεμαι, τεθείμην. ἵσαμαι, ἱσαίμην. δέδομαι, δεδοίμην. alioqui formari non potest. Supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμὶ, ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Αόριστος πρῶτος,

τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in* ην *mutata et* ι *penultimæ adiuncto, ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκὰ. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικὰ. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. *Secunda persona* τυφθείητε. *Tertia* τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. *Quo in loco aduertendum est, quòd quandocunque prima persona pluralis optatiuorũ ante* μεν *diphthõgum habuerit, subtracto* μ *facit tertiam personam pluralem, ut* τύπτοιμεν, τύπτοιεν. *Cum uero habuerit monophthõgum, hoc est, solam uocalem, tunc in* σαν, *mittit tertiam pluralem, ut* τυφθείημεν, τυφθείησαν. *At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in* σαν, *sed subtracto* μ *solum, fit tertia pluralis, cum penultima quæ prius in integra dictione tertia a fine erat, fit diphthongus: mutato etiam accentu acuto in circunflexum, cum natura sit longa ante breuem, ut* τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. *quod*

De formatione uerborum paſsiuorum, *omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circun flexorum & terminatorum in μι, habentibus monophthongum in penultima primæ perſonæ pluralis, commune eſt.*

Ἀόριστος δεύτερος,

Τυπείην, τυπείης, τυπείη &c. ſicut & primus.

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, a prima perſona primi aoriſti paſſiui τυφθήσομαι, ſicut et præſens.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, a prima perſona ſecundi futuri τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων,

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, a prima perſona paulo poſt futuri, τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἂν τύπτωμαι, a prima perſona ſubiunctiui a-
E ctiui adiuncta μαι: nam regula eſt, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc eſt, actiuum præſens ſubiunctiuorum, appoſitione ναι paſſiuum fit, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secunda perſona a tertia fit expuncto ſcilicet τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι, fit τύπτῃ κοινῶς. At ſi hæc formandi ratio non placet antiquorum regulam ſequi poteris, quæ talis eſt, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικὸν, δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, uniuerſaliter tertiæ perſonæ

personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ. *Tertia persona* τύπτηται, *a prima singulari, penultima in* η, *& extrema in* ται *mutatis.* Δυϊκὰ ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πληθ. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. *Possunt & hæc omnia formari a præsenti tempore indicatiui passiui,* ε *in* η *et* ο *in* ω *ubique mutatis, ut* τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. *& sic de alijs.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectũ fit a prima persona præteriti passiui, penultima uocali in ω, μέγα, *conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto, ut* πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. *Alioqui formari non potest, etiam si penultima eius* υ, *fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens, sicut etiam de præterito optatiui passiui dictum est. Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, et substantiuum uerbum supplendum erit, ut,* τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς: τυπῇ, *a tertia persona singularis numeri suorum indicatiuorum* ἐτύφθη, *&* ἐτύπη, *extrema in* ω, *circunflexorum mutata.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

 Τύπτεσθαι,

T *Τύπτεσθαι, a tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in θαι, mutata, ac σ interiecto: nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habens in tertia perſona τ κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum extrema in θαι, mutata, ac σ interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, λύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante τ alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratã mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari a ſecunda perſona plurali, ε tenui in αι diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de alijs temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in θε, deſinit.*

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Τετύφθαι, a tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis: ſed hoc in prima et ſecunda cõiugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π in φ, & τ in θ uerſis. ſic λέλεκται, λελέχθαι, κ in χ, & τ in θ, mutatis, accentu quoque in penultimam tranſlato, quanquam regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, omnis infinitiuus in θαι deſinens, et tempore et tono ſimilis uult eſſe proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεται. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi, cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Ex

cipitur etiam secundus aoristus medius, qui τυπέσθαι, infinitiuum habet παροξύτονον. Et in alijs coniugationibus ται in θαι, mutata sicut in præsenti, ac eadẽ cõsonante seruata, quæ ante ται, forte extiterit, fit infinitiuus. ut πέπεισαι, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψᾶλθαι. Si uero nulla præcesserit consonans, σ omnino interponendum erit, ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Potest etiam & a secunda pluralis numeri formari, ut in præsenti dictum est, τέτυφθε, τετύφθαι. λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut supra.

Αόριστος α΄. τυφθῆναι. Αόριστος β΄. τυπῆναι.

A tertia singulari proprij aoristi addita ναι. Cæterauero tempora præsentis formationem omnino sequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media in præsenti, et præterito imperfecto formationem habent communem cum passiuis, quibus prorsus in his tẽporibus similia existunt, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nusquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis posita fuisse, sed præteritum perfectum, præteritum plusquamperfectũ, ambos aoristos, et utrunque futurũ, neque hæc seorsum declinata, sed partim actiuis inserta, ut præteritum perfectũ, et præteritum plusquamperfectum, cum sint propemodũ similia præterito perfecto, et præterito plusquãperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim passiuis, ut ambos aoristos, & utrunque futurum,

rum, quoniam hæc tempora similem habent terminationem cum passiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perspicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras græcas discere modo aggredientibus, confusionem quandam, ac prope desperationem inducere solet, ausus sum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media seorsum ab actiuis & passiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, sicut in libro primo positum est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς,

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικὸς,

Ετυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος,

Τέτυπα, *a præterito actiuo fit, præposita figuratiua littera, quæ græce* χαρακτηριςικὸν τῆς συζυγίας *appellatur, ante* α *finalem loco eius cōsonantis, quæ fuerit ante* α *præteriti actiui: qua accepta, præteritum mediū simile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participijs, ut* τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τετυφὼς, τετυπώς. *Quomodo autem accipit figuratiuam litteram coniugationis, aduerte: nam præsens aut in* ω *purum desinit, aut in* ω *non purum. Si in* ω *purum, siue diphthongus præcedat* ω, *siue uocalis, ea sola remanet ante* α *finalem in præterito medio, ut* ἀκούω, ἤκουκα, μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα, μέ-

σος

σος παρακ. λέλυκα. *Attamen pauca inueniuntur in ω purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uero ante ω habent aut ᾱ, aut ου omnino carent medio præterito, præter ἀκούω. Si uero in ω non purum desinat uerbum, aut simplex consonans præcedit ω aut duplex. Si simplex, ea assumitur ante α, ut λείβω, λέλειφα, μέσος λέλοιφα. πύθω, πέπεικα, μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut potestate. Si actu, aut in diuersis syllabis κατὰ διάστασιν, & tunc sequitur supradictam regulam, quia medium præteritum eam assumit consonantem, quæ ω finali in præsenti iuncta est, ut ῥέγκω, μέσος παρακ. ἔῤῥοκα. At si σσ, geminatum fuerit ante ω siue πτ, tunc futurum aut in ξω desinit, et tunc medium præteritum γ sibi adsciscit, ut πλήσσω, siue πλήττω, πέπληγα: aut in σω, & tunc medium præteritum δ sibi uendicat, ut ἐρέσσω, μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα, μέσος, ἤρεδα, si in usu habeatur. Etiam si potestate duplex consonans præcesserit ω ut est ζ: illud idem intelligendum, quia si futurum in ξω desiuerit, medium præteritum γ sibi uendicat, ut κράζω, κράξω, κέκραγα: si σ, δ, ut φράζω, φράσω, πέφραδα. At si duæ diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ, κτ, & μν, medium præteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, ut τύπτω, μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ & ν cū per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint, χαρακτηριστικὰ coniugationis esse non possunt. Quædam tamen inueniuntur, quæ partim β habent ante ω, partim uero φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, & σκάφω,*

σκάφω, quæ cum & ipsa τ, aliunde sibi adsciscant, opus est ut β, quæ media est, & φ, aspirata, in legitimam, ac sibi correspondentem tenuem uertant, π, scilicet, ut tenuis tenuem (secundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc est, πτ, sicut κτ, quandoquidem neque β, neque φ, ulla ratione τ, præcedere potest, ob incongruam consonantium structurã. Iccirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω. sic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autem κρύβτω, καλύπτω, σκάφτω. Attamen præterita media suorum perfectorum propriam seruant figuratiuam, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniam a singulis huiusmodi uerborum singula deriuantur nomina uerbalia, hoc est, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta est illa communis regula quæ dicit, ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. quæ quidem nomina prius nobis discenda erunt, quàm uerba ipsa a quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, siue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubique aspirata in τ, tenuem, ut supra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita dicerem, si in usu haberentur. Vnde ἀόριστος β´, ἔταφον, & ἔβαφον. passiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ, ταφῇς, ταφῇ. & βαφῶ, βαφῇς, βαφῇ. Vnde Phalaris epistola ad Imeræos λογίσασθε δὲ ὡς ὅπου ποτε ἂν ταφῇ στρατηγὸς ὑμέτερος ἐστὶ. & quod citasse non pigeat apud nostros

Psalmo 47. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι, *hoc est, ut intingatur pes tuus ĩ sanguine. Nec ignoro Etymologum auctorem aliam horum uerborũ, a remotis accersitam tradere originem,* μίμνω *tamen* ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ ε, εἰς ι, ὡς ἔχω, ἴσχω *ν habet* τὸ χαρακτηριστικὸν, *unde præteritum medium* μέμονα: *μ, enim addititia est, tametsi priorem in syllaba locum occupet, ut congrua copulandi litteras ratio seruaretur, quia μ, præcedere litteram ν, potest, ut* μνῆμα, *subsequi non potest. Eodem pacto in uerbo* πίπτω, *quod a* πέτω *fit, sicut a* τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, π, *consonans primum syllabæ locum possidet, licet extrinsecus adducatur, quia τ litteræ (quanquam et ipsa tenuis sit) subiji ci non patitur: & sic in alijs huiusmodi, si qua inueniatur. In quibus considerandum est, quæ nam sit propria consonans uerbi primitiui, & quæ extrinsecus sumpta, ut* ἕπω. ἵσπω, & τέκω, τίκτω. *sed de hoc satis. Est etiam parium syllabarum medium præteritũ cum actiuo in uerbis grauitonis, ut* τέτυφα, τέτυπα. *In circũflexis uero una minuitur syllaba, ut* δεδούπηκα, δέδουπα. *Penultimam quoque habet eandem cum actiuo, ut* τέτυφα, τέτυπα. *Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medij formationem inflexionemq. pertinent, hoc in loco sequi debebant, satis superq. (ut puto) libro III. complexus sum, nihil aliud addendum aut repetendum putaui. Igitur ad grauitonorum uerborum exempla transitum faciens, ad singulas coniugationes pertinentia scribere decreui, quorum quidem* λείβω *per omnes modos, numerosque,*

numerosq; , ac personas , secundum rationem uariorum idiomatum primi exempli locum sibi uēdicabit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ
βαρυτόνων ῥημάτων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς,

Εἴβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λεῖβες, λεῖβε.
A καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθ. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικὸς,

Ἔλειβον, ἔλειβες, ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθ. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος,

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφεις, ἐλελείφει διὰ τοῦ η, *in prima & tertia persona* ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἔλειψα, ἔλειψας, ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυ. ἐλείψαμεν, καὶ

δωρικῶς ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἔλιβον, ἔλιβες, ἔλιβε. καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθ. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι. καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά. λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πλη. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά λείψατον, λειψάτων. Πληθ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθ. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

Εὐκτικὰ

Exempla grauitonorum,

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πλη. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθ. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Αόριστος πρῶτος,

Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθ. λείψαιμεν, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν. αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψειάτον, λειψειάτην. Πληθ. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν.

Αόριστος δεύτερος,

Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθ. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθ. λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθ. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβεν δωρικῶς, καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέναι καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος πρῶτος,

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος δεύτερος,

Λιβεῖν κοινῶς, καὶ λιβὲν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψειν, sicut & praesens.

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος,

Λιβεῖν, *quemadmodum & secundus aoristus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς,

Α Είβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λειβεσθον. Πληθ. λειβόμεθα κοινῶς καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατικὸς,

Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκά. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πληθ. ἐλειβόμεθα κοινῶς, καὶ ελειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

Παρακείμενος,

Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσὶν. καὶ ἰωνικῶς, λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται, καὶ τὰ λοιπά.

Υπερσυντελικὸς,

Ελελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελείμμεσθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Πληθ. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο.

Αόριστος πρῶτος,

Ελείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθ. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐλίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πληθ. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες, ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεθον, λειφθήσεθον. Πληθυντικά. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς, καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεθον, λιβήσεθον. Πληθ. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα, λιβήσεσθε, λιβήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς, καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς, λελείψεται. Δυϊ. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πληθυντικά. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα, λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πληθυντικά. λέλειφθε, λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειψο, εἰλείφθω.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λίβητι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Πληθυν. λίβητε, λιβήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυν. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος εἴην, εἴς, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Πλη. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος εἴην, εἴης, εἴη, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην. Πληθυν. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβειήτην. Πληθυν. λιβείημεν, καὶ δωρικῶς λιβείημες, λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πληθυν. λειφθησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος.

Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυϊκά. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Πληθυν. λιβησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβητε. Δυϊκά. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Πληθ. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα, λείβησθε, λείβωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν τειφθῆτον, λειφθῆτον. Πληθ. ἐὰν λυφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες, λειφθῆτε λειφθῶς.

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Πληθυν. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ, δωρικῶς, λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἰλῆφθαι.

Αόριςος πρῶτος.

Λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθύμεναι ἀττικῶς καὶ

δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος δεύτερος.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων, λελείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

Είβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ
A λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται, καὶ τὰ λοιπὰ ad
passiuorum similitudinem.

Παρατατικὸς.

Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο &c.

Παρακείμενος.

Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δυϊκά. λελοίβατον, λελοίβατον. Πληθ. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες, λελοίβατε, λελοίβασι. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβα, εἴλοιβας, εἴλοιβε &c.

Υπερσυντελικὸς.

Ελελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς. καὶ ἐλελοίβεα, ἐλελοίβεας, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελοίβην, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθυ. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβην, εἰλοίβεις, εἰλοίβει &c.

Αόριστος πρῶτος.

Ελειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο.

λείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψαθον, ἐλειψάσθην. Πληθυν. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεθα, ἐλείψασθε, ἐλείψαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ελιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πληθυν. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα, ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων πρῶτος.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβέεαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθυν. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πληθυν. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβε, εἰλοιβέτω &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθυντικά. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Ἀόριστος δεύτερο.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθ.

 λίβεσθε,

λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβέσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυν. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβοιμι, εἰλοίβοις, εἰλοίβοι &c.

Αόριςος πρῶτος.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυν. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Αόριςος δεύτερος.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λίβοισθε, λίβοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων πρῶτος.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην Πληθυν. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λιβοῖσθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λιβοῖσθε, λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν λοίβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίβητον, λελοίβητον. Πληθ. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες, λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν εἰλοίβω, εἰλοίβῃς, εἰλοίβῃ &c.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἐὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυν. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Ἀόριςος δεύτερος.

Ἐὰν λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς, καὶ λίβηαι ἰωνικῶς, λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθ. ἐὰν λιβώμεθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα, λίβησθε,, λίβωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελοιβέναι κοινῶς, καὶ εἰλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριςος ά.	λείψασθαι.
Ἀόριςος β΄.	λίβεσθαι.
Μέλλων ά.	λείψεσθαι.
Μέλλων β΄.	λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorum per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum,

Exempla grauitonorum
& medium, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὼς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα,	τέτραμμαι,	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα.		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρ. ά.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρ β'.	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ. ά.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
τραπῶ,	τραπήσομαι, τραποῦμαι.		μέλλων β'.
	τετράψομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ενεργητικα	Παθητικά.	Μέσα.	
Γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	Ενεςὼς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόριςος ά.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόριςος β'.
γράψω,	γραφθήσομαι, γράψομαι.		μέλλων ά.
γραφῶ,	γραφήσομαι, γραφοῦμαι.		μέλλων β'.
	γεγράψομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Λέγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ενεςὼς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα	παρακ.
			λέλοχα.

λέλοχα.			ἀττικῶς.
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν.			ἀττικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριστος ά.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριστος β'.
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων ά.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β'.
	λελέξομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητιτά.	Μέσα.	
	Δήκω,	δήκομαι,	δήκομαι.	Ἐνεστώς.
	ἔδηκον,	ἐδηκόμην,	ἐδηκόμην.	παρατ.
	δέδηχα,	δέδηγμαι,	δέδηκα.	παρακ.
	ἐδεδήχειν,	ἐδεδήγμην,	ἐδεδήκειν.	ὑπερσυν.
ἀόριστος ά.	ἔδηξα,	ἐδήχθην,	ἐδηξάμην.	
ἀόριστος β'.	ἔδακον,	ἐδάκην,	ἐδακόμην.	
μέλλων ά.	δήξω,	δηχθήσομαι,	δήξομαι.	
μέλλων β'.	δακῶ,	δακήσομαι,	δακοῦμαι.	
μετ' ὀλ μέλ.		δεδήξομαι.		

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.
παρατ.	ἔτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην.
παρακ.	τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.
ὑπερσυν.	ἐτετρύχειν,	ἐτετρύγμην,	ἐτετρύχειν.
ἀόριστος ά.	ἔτρυξα,	ἐτρύχθην,	ἐτρυξάμην.
ἀόριστος β'.	ἔτρυχον,	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων ά.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β'.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		τετρύξομαι.	

ΤΡΙΤΗ

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Ἄδω,	ᾄδομαι,	ᾄδομαι.
παρατ.	ᾖδον,	ᾐδόμην,	ᾐδόμην.
παρακ.	ᾖκα,	ᾖσμαι,	ᾖδα.
ὑπερσυν.	ᾔκειν,	ᾔσμην,	ᾔδειν.
ἀόριστος ά.	ᾖσα	ᾔσθην,	ᾐσάμην.
ἀόριστος β'.	ᾖδον,	ᾔδην,	ᾐδόμην.
μέλλων ά.	ἄσω,	ἀσθήσομαι,	ἄσομαι.
μέλλων β'.	ἀδῶ,	ἀδήσομαι,	ἀδοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		ᾔσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην.
παρακ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθειν.	ὑπερσυν.
ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.	ἀόριστος ά.
ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην,	ἀόριστος β'.
πείσω,	πεισθήσομαι,	πήσομαι.	μέλλων ά.
πιθῶ,	πιθήσομαι,	πειθοῦμαι,	μέλλων β'.
	πεπείσομαι		μετ' ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά	Παθητικά	Μέσα.	
Ἐλεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.	Ἐνεστώς.
ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθόμην.	παρατ.
ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.	παρακ.
ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.	ἀττικῶς.
ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν.	ὑπερσυν.
ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.	ἀττικῶς.
ἤλευσα,	ἠλεύσθην,	ἠλευσάμην.	ἀόριστος ά.

ἤλυθον,

ἤλυθον,	ἠλύθην,	ἠλυθόμην.	ἀόριστος β'.
ἦλθον,		ἠλθόμην.	συγκοπή.
ἐλεύσω,	ἐλευθήσομαι, ἐλεύσομαι.		μέλλων ά.
ἐλυθῶ καὶ ἐλ- (θῶ,	ἐλυθήσομαι. ἠλεύσομαι,	ἐλυθοῦμαι καὶ (ἐλθοῦμαι.	μέλλων β'. μετ' ὀλ μέλ.
	ἐληλύσομαι.		καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι.	Ενεστὼς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα.	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυν.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος ά.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β'.
φράσω,	φραδθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων ά.
μέλλων β'.	φραδῶ,	φραδήσομαι, φραδοῦμαι.	
μετ' ὀλ. μέλ.		πεφράσομαι.	

	Ενεργητικὰ.	Παθητικὰ.	Μέσα.
Ενεστὼς.	Ορύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.
παρατ.	ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.
παρακ.	ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα,
ἀττικῶς.	ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.
ὑπερσυν.	ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγειν.
ἀττικῶς.	ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.
ἀόριστος ά.	ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.
ἀόριστος β'.	ὤρυγον,	ὠρύγην,	ὠρυγόμην.
μέλλων ά.	ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι, ὀρύξομαι.	
μέλλων β'.	ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι, ὀρυγοῦμαι.	
μετ' ὀλ. μέλλ.		ὠρύξομαι.	

καὶ

κὴ ἰθιιῶς. ὀρωρύξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς.	Ψάλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.
παρατ.	ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.
παρακ.	ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.
ὑπερσυν.	ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.
ἀόριστος ά.	ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.
ἀόριστος β.	ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλόμην.
μέλλων ά.	ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μέλλων β.	ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μελ.		ἐψάλσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς.	Στέλλω,	στέλλομαι,	στέλλομαι.
παρατ.	ἔστελλον,	ἐστελλόμην,	ἐστελλόμην.
παρακ.	ἔσταλκα,	ἔσταλμαι,	ἔσταλα.
ἐστάλκειν.	ἐστάλμην,	ἐστάλειν.	ὑπερσυν.
ἔστειλα,	ἐστάλθην,	ἐστειλάμην.	ἀόριστος ά.
ἔσταλον,	ἐστάλην,	ἐσταλόμην.	ἀόριστος β.
στελῶ,	σταλθήσομαι,	στελοῦμαι.	μέλλων ά.
σταλῶ,	σταλήσομαι,	σταλοῦμαι.	μέλλων β.
Ἐνεργητικά.		Παθητικά.	Μέσα.
	ἐστάλσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλλ.
Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.	Ἐνεστὼς.
ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.	παρακ.
κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα.	παρακ.
κέκμηκα,	κέκμημαι.		συγκοπή.
ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμειν.	ὑπερσυν.
ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.		συγκοπή.

ἔκαμα,

ἔκημα,	ἐκαμήθην,	ἐκημάμην.	ἀόριστος ά.
ἐκμήθην			συγκοπή.
ἔκαμον,	ἐκάμην,	ἐκαμόμην.	ἀόριστος β΄.
καμῶ,	καμηθήσομαι, καμοῦμαι.		μέλλων ά.
	κμηθήσομαι.		συγκοπή.
καμῶ,	καμήσομαι, καμοῦμαι.		μέλλων β΄.
	κεκαμήσομαι.		μετ' ὀλ. μέλλ.
	κεκμήσομαι.		συγκοπή.

Ενεργητικά.		Παθητικά.	Μέσα.
Τέμνω,	τέμνομαι,	τέμνομαι,	Ενεστὼς.
ἔτεμνον,	ἐτεμνόμην,	ἐτεμνόμην.	παρατ.
τετέμηκα,	τετέμημαι,	τέτομα.	παρακ.
τέτμηκα,	τέτμημαι.		συγκοπή.
ἐτετεμήκειν,	ἐτετεμήμην,	ἐτετόμην.	ὑπερσυν.
ἐτετμήκειν,	ἐτετμήμειν.		συγκοπή.
ἔτειμα,	ἐτεμήθην,	ἐτειμάμην.	ἀόριστος ά.
	ἐτμήθην.		συγκοπή.
ἀόριστος β΄.	ἔταμον,	ἐτάμην,	ἐταμόμην.
μέλλων ά.	τεμῶ,	τεμηθήσομαι,	τεμοῦμαι.
συγκοπή.		τμηθήσομαι.	
μέλλων β΄.	ταμῶ,	ταμήσομαι,	ταμοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		τετεμήσομαι.	
συγκοπή.		τετμήσομαι.	

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς	Φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.
παρατ.	ἔφαινον,	ἐφαινόμην,	ἐφαινόμην.
παρακ.	πέφαγκα,	πέφασμαι,	πέφηνα.
ὑπερσυν.	ἐπεφάγκειν,	ἐπεφάσμην,	ἐπεφήνειν.
ἀόριστος ά.	ἔφηνα,	ἐφάνθην,	ἐφηνάμην.

ἀόριστος

ἀόριστος β΄.	ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.
μέλλων α΄	φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.
μέλλων β΄.	φανῶ,	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		πεφάνσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς	Κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.
παρατ.	ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.
παρακ.	κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.
ὑπερσυν.	ἐκεκλίκειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.
ἀόριστος α΄	ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.
ἀόριστος β΄.	ἔλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.
μέλλων α΄.	κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.
μέλλων β΄.	κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		κεκλίσομαι.	

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς.	Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.
παρατ.	ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.
παρακ.	ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.
ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν	ὑπερσυν.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριστος α΄.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριστος β΄.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι.	σπεροῦμαι.	μέλλων α΄.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β΄.
	ἐσπάρσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ακούω.	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.	Ενεστὼς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παρακ.

ἀκήκοα.

ἀκήκοκα,	ἀκήκοσμαι,	ἀκήκοα.	ἁπλικῶς.
ἠκούκειν,	ἠκούσμην,	ἠκούειν.	ὑπερσυν.
ἠκηκόκειν,	ἠκηκούσμην,	ἠκηκόειν.	ἁπλικῶς.
ἤκουσα,	ἠκούσθην,	ἠκουσάμην.	ἀόριστος α΄.
ἀκούσω,	ἀκουσθήσομαι,	ἀκούσομαι.	μέλλων α΄.
	ἠκούσομαι.		μετ' ὀλ. μελ.
	ἀκηκόσομαι.		ἁπλικῶς.
Ἐνεργητικά.	Παθητικά.		Μέσα.
Παύω,	παύομαι,	παύομαι.	Ἐνεστώς.
ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.	παρατ.
πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.	παρακ.
ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμην,	ἐπεπαύειν.	ὑπερσυν.
ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην.	ἀόριστος α΄.
ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην.	ἀόριστος β΄.
παύσω,	παυθήσομαι,	παύσομαι.	μέλλων α΄.
παῶ,	παήσομαι,	παοῦμαι.	μέλλων β΄.
	πεπαύσομαι.		μετ' ὀλ. μελλ.

Exempla autem hæc etsi omnia in usu non sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

Eiusdem

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

TA περισπώμενα ῥήματα, hoc est, circunflexa uerba, uti sæpius dictum, a sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solum, quæ in penultima habent siue ε, siue α, siue ο, ut, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, eo quòd habeant circunflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. Patiuntur autem synæresin in præsēti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiā participijs simul uariantur, ut in grauitonis dictum est. Sed sciendum synæresin pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresiatis declaratum est. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet; quæ per supradictas tres uocales distinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ, hoc est, formatiuas literas appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis: per ea enim cognoscimus unumquodque uerbum quotæ sit coniugationis. Quibusdam tamen placet, quemadmodum Dionysius Thrax affirmat,

affirmat, ut per extremam secundarum personarum huiusmodi coniugationes distinguantur. nam prima coniugatio in εις, per synæresim facit secundam personam contractam, ut ποιεῖς: secunda in ας, subscripto ι, βοᾷς: tertia in οις, χρυσοῖς. Esto igitur E, χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circunflexorum. A, secundæ. O, tertiæ. Quæ quidem seruantur in omnibus modis, tam actiuorum quàm passiuorum, quantum ipsa natura fert, etsi communes synæresium regulæ aduersari uideantur: proprias enim ac distinctas synæreses habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est, futurum in σω, desinens, superare præsens una syllaba, si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiusmodi esse à circunflexis. Sed analogia postulat, ut futura sint à grauitonis proprijs circunflexorum, mutatis ε, & α, in η, & ο, in ω, ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibusdam maneant immutabiles, ut τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia.

Penultimā etiam futuri seruant in præterito perfecto, & præterito plusquamperfecto, & in primo aoristo in omnibus uerbis circūflexis, ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

De prima coniugatione circunflexorum uerborum.

Prima igitur coniugatio circunflexorum à uerbis

 sextæ

sextæ coniugationis grauitonorum in εω, *desinētibus, per synæresim fit, ut* ποιέω, ποιῶ. *cuius secunda persona & tertia in* ει, *diphthongum propriam desinunt, ut* ποιεῖς, ποιεῖ. *Et habet in futuro ante* σω, η, *hoc est, cum præsens longam habeat penultimam, siue natura siue positione, ut* οἰκῶ, οἰκήσω ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. *Excipitur* νεικῶ, νεικέσω, *quod contendo significat,* νικῶ *enim* νικήσω *secundæ coniugationis est. Excipitur et* ἀρκῶ, ἀρκέσω. *Etiam cum præsens in* ω, *purum desiuerit, futurum habebit* η, *ante* σω, *ut* νοῶ, νοήσω. *Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima, ut* φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. *præter* ἀρῶ, ἀρέσω, *et* καλῶ, καλέσω. *Etiā uerba deriuata à nominibus masculinis in* ος, *desinentibus, ut* κτύπος, κτυπῶ. κτυπήσω δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. *Etiam decomposita, ut* οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω *Etiam à grauitonis uerbis in circunflexa deducta, ut* οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω. ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. *Etiam quæ indifferenter sunt & primæ & secundæ coniugationis, ut* ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς, ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. *Etiam monosyllaba, ut* χῶ, χήσω. ῥῶ, ῥήσω. μνῶ, μνήσω. *Quæ uero nihil horum habent, & penultima præsentis aut in* ε, *aut in* ο, *desinat, per* εσω, *faciunt futurum, ut* τελῶ, τελέσω. ἐλῶ, ἐλέσω. *Excipitur* μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. *Hæc autem annotantur, quæ indifferens habent futurum,* καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, [καὶ]

πονήσω

πονήσω: πονέσω quidem, si ad corpus referamus: πονήσω uero, si ad animam. Et aduerte dissyllaba in hac prima coniugatione ex communi usu non pati synæresim in prima persona singulari præsentis temporis. nam regula est, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc est, quod nunquam uerbum indicatiuum in ω, desinens, monosyllabum inuenitur in usu, nisi inueniantur secundæ coniugationis circunflexorum, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, &c. neque in prima plurali, neque in tertia: non enim dicimus πλέω, πλῶ, neque πλέομεν, πλοῦμεν, neque πλέουσι, πλοῦσι, & ut plurimum accipere υ, in futuro, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex ε, & sequente uocali fiunt, hæ sunt, scilicet, ει, ου, οι, η, η, ω. sicut lib. III. dictum est.

De optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

Optatiui circunflexorum actiui fiunt à genitiuis suorum participiorum omnes, quemadmodum et grauitonos fieri mōstrauimus, ut ποιέοντος, ποιέοιμι, sic à ποιοῦντος, ποιοῖμι, extrema scilicet, in μι, conuersa, et abiecto ν, deinde addito ι penultimæ uocali, υ tamen ex ου diphthongo prius expūcto, cum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secunda uero coniugatione etiam à genitiuo participij contracti fit, diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit, ut

βοάοντος, βοῶντος. τος enim in μι, et ν consonante expuncta, ac ι penultimæ uocali subscripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione similis erit formandi ratio, qualem in prima diximus, quãdoquidem & utriusque genitiui cõtracti eadem ex litteratura, ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos à proprijs perfectis deducere, hoc est, ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abijcientes primum ι, ex penultima diphthongi οι, deinde contrahentes ε, & ο, si primæ sint coniugationis, rursus in οι, diphthongum: & duo οο, item in οι, si sint tertiæ, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At si secundæ sint coniugationis, contractis prius α, & ο in ω, μέγα, ι, iterum sumendum est per synæresim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τοῦ ι, ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis, cur ex ε, & ο, & ex duobus οο, fit synæresis in οι, cum alias per communem regulam synæresium utrobique in ου, contrahantur κοινῶς? Ad quod respondetur, optatiuos omnes in penultima diphthongum appetere, quæ ex ι, subiunctiua uocali consistat. nam regulæ quædam sunt peculiares, quæ quibusdam in locis habent priuilegiorum uim, communesq; regulas superant, sicut etiam in principio declinationum diximus nominum contractorum, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν, ubi, ι prius expuncto, ac ε, & ο, rursus in οι, diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. quonia omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι, siue

ue propriam siue impropriā desinere opus est. Atque iterum quæri potest, si igitur huiusmodi optatiui diphthongum διὰ τοῦ ι, natura omnino appetūt, cur non potius altera uocalis eliditur, quæ ι, præcedit, & ex ea quæ remanet, & ι subsequente fiat sinæresis? Respondetur, synæresim fieri non posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi sint ac puræ, hoc est, nulla intercedente aut uocali, aut consonante, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι: βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo synæresis fiat, sciendum præpositiuam uocalem diphthógi omnino esse suscipiendam, cum in ipsa diphthongo tanquam principalis ac domina primum obtineat locum: subiunctiuam uero, siue ἰῶτα sit, siue υ, ψιλὸν, prorsus abijciendam, ut pote appendicem, & præpositiuis uocalibus subiectam; ut ex ipsa præpositiua uocali et monophthongo, quæ forte ei adhæserit, contractio fiat, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, nisi in α crasim fieri contingat, aut in η, aut in ω, μέγα, quia tunc huiusmodi uocales per synæresim ι sibi adsciscunt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat, ut βοάεις, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι. Quare sciri uelim in uerbis circunflexis, ac etiam in nominibus contractis, has esse ueras synæresium formandarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpsimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ τρύφωνος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc est, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι, ποιοῖ. ..am Attici & Aeoles uertentes μι in ην, puram, di-

cunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *sicut* τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη: *Dores uero non solum* μι, *in* ην, *sed etiam* οι, *penultimam diphthongum propriam in* ω, *diphthongum impropriam uertentes, dicunt* ποιῴην, ποιῴης, ποιῴην. *et sic in alijs circunflexorum coniugationibus Aduertendum est etiam tertiam personam pluralem secundum hos non in* εν, *sed in* σαν, *desinere, cum penultima primæ pluralis sit* η, *monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est, ut* ποιοίημεν, ποιοίησαν: ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoque aduertendum est, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, propriũ facere primum aoristum, quemadmodum & in grauitonis, hoc est, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, *sicut* τύψεια, τύψειας, τύψειε. *Ut uero hæc facilius apprehendatur, modulum declinandi uerba circunflexa, secundum uarias linguas, subijciemus.*

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι, ποιοῖμι.	ποιέοις, ποιοῖς.	ποιέοι, ποιοῖ.
	ποιέοιτον οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιοίην,	ποιοίης,	ποιοίη.
	ποιοίητον,	ποιοιήτην.
ποιοίημεν,	ποιοίητε,	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ποιῴην,	ποιῴης,	ποιῴη.
	ποιῴητον,	ποιῳήτην.

ποιῴημεν,

ποιῶημεν,	ποιῶητε,	ποιῶησαν.

Ἀόριστος ά. κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιήσαιμι,	ποιήσαις,	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον,	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν,	ποιήσαιτε,	ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιήσεια,	ποιήσειας,	ποιήσειε.
	ποιησείατον,	ποιησειάτην.
ποιησείαμεν,	ποιησείατε,	ποιήσειαν.

Cætera uero grauitonorum sequuntur inflexionem.

De infinitiuo actiuo.

I*Nfinitiuus circunflexorum omnium præsentis temporis secundum iuniores grammaticos, à tertia eiusdem præsentis indicatiui modi fit, addita ν, quemadmodum & grauitonus, ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. ueteribus tamen placuit, ut huiusmodi infinitiuus à tertia persona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, quam ex Theodosio & Herodiano accepimus.* Πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικῶς προστέθῳ τῷ ν. καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν: ἐβόα, βοᾶν: ἐχρύσου. χρυσοῦν. *Quod fecisse uidentur, tum ut formatiua littera cuiusuis coniugationis, sicut in aliis modis, ita & in infinitiuo seruaretur, hoc est, ε. α, & ο, ut* ποιεῖν, βοᾶν, χρυσοῦν: *tum ne repugnare uiderentur huic regulæ,* ὅτι τὰ εἰς ν: λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον: *hoc est, quòd uerba desinentia in* ν,

 nunquam

nunquam habent ante ν, quicquam non prolatum, sicut est ι in ᾳ, diphthongo impropria, & in ῃ, est enim ι, ἀνεκφώνητον: nam in diphthongis improprijs nullum habet sonum. Si igitur in uerbis secundæ coniugationis a tertia persona præsentis tẽporis formare uoluerimus infinitiuum, necessario ι, erit subscribendum: ex α, enim & ε, fit synæresis in α, ι quidem subscripto, quod ἀνεκφώνητον est, ut: βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeste est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, si a tertia præsentis facerent infinitiuum, aut in ειν, secundum communem regulam, aut in οιν, secundum propriam desinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in usu sit, sed potius in ουν, ut χρυσοῦν, aptior erit formatio si à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut supra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præsentis tẽporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit, ut etiam libro III. diximus. nam si ex ει, extrema diphthongo infinitiui perfecti subtrahatur ι, subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiusuis coniugationis, & ε, sequente, quæ erat præpositiua uocalis ει, diphthongus fiat synæresis, id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortiatur synæresim, ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. nam duo εε, in ει, diphthongum contrahuntur: α, & ε in α: ο, & ε in ου.

Εντεῦθ

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ποιέειν, ποιεῖν κοινῶς, καὶ ποιὲν δωρικῶς, *expuncto* ι, *& accentu circunflexo in acutum conuerso. Regula*, πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται, ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφαιρέσει τοῦ ι, ποιὲν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν, ὅ ἐστι δημόσια φέρειν. *hoc est, omne uerbum grauatur, aut circunflectitur, acuitur autem nunquam secundum cõmunem consuetudinem, præterquam apud Dores, quorum infinitiui contracti in* ειν, *subtracto* ι, *fiunt, ut* ποιὲν, *pro* ποιεῖν. δασμοφορὲν, *pro* δασμοφορεῖν, *id est, tributa ferre. Reliqua uero tempora grauitonorum sequuntur formam.*

De optatiuo passiuo.

O*ptatiui passiui perfecti uerborum circunflexorum, ab indicatiuo fiunt, ut grauitona, hoc est, extrema in* μην, *conuersa, & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut* ποιέομαι, ποιεοίμην. *contracti uero à perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc est,* ι, *subiunctiua uocali penultimæ diphthongi expuncta, &* ε, *&* ο *in* οι *diphthongum uersis, si primæ sint coniugationis: ac duobus* οο, *item in* οι, *diphthongum, si sint tertiæ: fit enim ex* ποιεοίμην, ποιοίμην, *& ex* χρυσοοίμην χρυσοίμην. *In secunda uero coniugatione in* ω, μέγα *fit crasis, cui subscripto* ι, *fit* βοαοίμην, βοῴμην. *Quo in loco, quoniam secundæ personæ in* ο, *desinentes optatiuorum in* μην, *exeuntium, in aliquibus accuuntur in antepenultima, in aliquibus au-*

tem circunflectuntur, nó alienum duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circunflectãtur. nam quæ sunt duarum syllabarum, circunflectuntur, ut χοίμην, χοῖο: δοίμην, δοῖο. Item quorum actiui in μι, desinunt circunflexorum, ut νοοίμην, νοοῖο: ποιοίμην, ποιοῖο: βοῴμην, βοῷο. Eodem modo dicendum est de omnibus iis quorum indicatiui actiui desinunt in μι, & habent optatiuum in ην puram desinentem: quia & ipsæ secundæ personæ circunflectuntur, ut τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο: quia τιθείην optatiuum actiuum est. δυναίμην autem δύναιο acuitur in antepenultima, quia non habet δύνημι in usu, neque δυνείην optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam secũdę personæ præteriti perfecti, πεποιήμην, πεποιῇο: δεδοίμην, δεδοῖο. Reliquæ uero omnes secundę personæ in ο, desinentes acuuntur in antepenultima, τυπτοίμην, τύπτοιο: λεγοίμην, λέγοιο: τυψαίμην, τύψαιο. Tertiæ personæ horum optatiuorum in το desinentium, eundem habent accentum, quem secundæ, νοοῖο, νοοῖτο: τύπτοιο, τύπτοιτο.

De subiunctiuo passiuo.

SVbiunctiui in μαι, si à grauitonis existãt, grauantur: ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uero a circunflexis, circunflectuntur penultimam: ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoque attendendum est, secundam personam à tertia fieri, sicut in uerbis in ω desinentibus dictum est, expuncto scilicet τ: ἐὰν ποιέηται, ποιέηαι: deinde η, & α, in η, contractis, ac subscripto ι: ποιέῃ. καὶ κράσει τῶ ε καὶ η iterum in η, ac subscripto ι, ut prius, fit ποιῇ.

Poterimus

Poterimus tamen facere tertiam subiunctiui actiui, secundam subiunctiui passiui, secundum regulam antiquorum, quæ est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, ἐὰν ποιέω, ῶ: ποιέῃς, ποιῇς, ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι: ποιέῃ, ποιῇ. *Etiam secundam personam præteriti passiui subiunctiui circunflexorum à tertia actiui eiusdem tēporis fieri, extrema scilicet syllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexorum uerso,* ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ: *est enim regula,* ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, *subscripto* ι, *ut opinor: quandoquidem secunda persona passiuorum in* μαι *desinentium in diphthongū impropriam omniuo desinere appetat* κοινῶς. *Tertia persona à prima fit,* ω, *in* η, *& extrema in* ται, *mutatis,* ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

De secunda coniugatione circunflexorum.

SEcunda coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω desinētibus per synæresim fit, ut βοάω, βοῶ: γελάω, γελῶ. *quorum secunda persona & tertia per* ᾳ *diphthongum impropriam enunciatur, ut* βοᾷς, βοᾷ· γελᾷς, γελᾷ. *In futuro uero ante* σω *quādoque habet* α, *quandoque* η. *Desinentia in* ω *purum, precedente aut* ε *aut* ι *siue solo siue in dipht. habent* α *in penultima futuri, ut* ἐῶ,

ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. *Habentia uero* ο, *in penultima præsentis quinque annotantur, quorum duo habent* η, *in penultima futuri, hoc est,* βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. *duo autem* α, ἀκροῶ, ἀκροάσω, καὶ μακροῶ, μακροάσω. *Quintum uero indifferens est, scilicet* ἀλοῶ, *quod* ἀλωάσω *facit, et* ἀλοήσω. *Etiam habentia siue* ρ, *siue* λ, ὑπερμονοσύλλαβα, *nulla consonante præcedente*, α, *habent in penultima futuri, ut* περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. *Quæ uero habent* υ, *ante* ω, *per* ήσω *faciunt futurum, ut* ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. *Etiam* ὑπερδισύλλαβα, *in* ρω, *siue in* λω, *desinentia præcedente aliqua consonante*, η, *habent ante* σω, *ut* ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ, κολλήσω. *Monosyllaba uero habentia ante* ρω, *siue* λω, *consonantem aliquam, si faciunt deriuatiua uerba in* μι, η, *habent ante* σω, *ut* χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. *Si autem, non faciunt deriuatiua in* μι, α, *habent ante* σω, *ut* κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. *Etiam habentia ante* ω, *aliquam aliarum consonantium*, η, *habent ante* σω, *ut* σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. *Synæreses autem huius coniugationis sunt duæ*, α *scilicet productum, & ω. Quo in loco aduertendum est, ex* α, *quæ est formatiua littera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri synæresim in* α, *productum,*

ctum, nisi ω, μέγα, siue ο, μικρὸν utcunque sequatur ipsum α, quia tunc in ω, fit synæresis. Et sic in omnibus modis et participijs, tam actiuorũ quàm passiuorum, duæ tantũ fiet synæreses, hoc est, in α et in ω.

Hoc etiam annotandum est, ex α & ε fieri synæresim in α productum, ut dictum est, Atticorum more et communium, ut βοάεις βοᾷς. At secundum Dores non in α, sed in η fieri synæresim, nec ei subscribitur ι, sed prorsus abijcitur, ut Ioanni τῷ χάρακι, & Theodosio placet, ut βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς, φίλε τῷ συβαρίτα. Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατ. ἐκίρναες, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. Οδυσσ. ξ. Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniuntur etiam in usu apud Atticos, πεινῆς, διψῆς. ζῆς, & ζῆν infinitiuum, quanquam Dorum sint propria.

De tertia coniugatione circunflexorum.

T*ertia coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in οω, desinentibus per synæresim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quorum secunda & tertia persona in οι, diphthongum desinunt, ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In futuro uero ante σω, ut plurimum habet ω, μέγα. cognoscitur autem sic. quandocunque enim uerbum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω, in penultima, ut χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ,*

ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρόσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia *Cum autem uerbum nullum habet nomen à quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima* ο, *paruum, ut* ὁμόω, ὁμῶ, ὁμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω, *&c. quæ pauca sunt numero. Quo in loco aduertendum est, quòd ubicunque post* ο, *quæ est formatiua litera huius coniugationis, sequitur* ω, μέγα, *fit synæresis in idem* ω, *ut* χρυσόω, χρυσῶ. *Vbi uero sequitur* ε *monophthongus, aut* ο, *aut* ου, *in* ου *fit synæresis, ut* χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. *Sed ubi sequitur* ι *in diphthongo, siue* ει, *siue* οι, *siue* ῃ, *semper fit synæresis in* οι, *in omnibus modis, tam actiuorum quàm passiuorum (infinitiuo actiuo accepto) ut libro* III. *dictum est: & hoc, ut seruetur* τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, *hoc est,* ο, μικρὸν, *ut* χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. *Si uero sequitur* η *monophthongus, sicut est in secunda & tertia persona dualis numeri & secunda pluralis subiunctiui modi, tam actiui quàm passiui, quæstio est quomodo faciēda sit synæresis, quia in nonnullis codicibus per* η *huiusmodi personæ reperiūtur scriptæ,* ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν χρυσῆτε. *Emanuel Chrysoloras asserit synæresim fieri omnino in* οι, *diphthongum, ut etiam seruetur in ijs* ο, μικρὸν *formatiua littera in ipsa diphthongo,*

diphthongo, ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε. *Et sic in passiuis*, ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. *Theodorus autem existimauit synæresim eam fieri in* ω, *uel in* ου. *Secundo etenim* τῶν εἰς τέσσαρα *scribit* Ἑπομένου δὲ τοῦ η εἰς ω, ἢ εἰς ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται. ἢ χρυσοῦται. *Nos certe, quod Theodorus de synæresi in* ου, *scripsit, nusquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum usu scripsit, synæresim eam in* ω *fieri* ἀττικῶς, *ita etiam faciendum esse censemus, quanquam is non nisi de tertia persona singularis numeri subiunctiui passiui attulerit exempla*, ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται. *Et sic tres duntaxat erunt synæreses*, οι, *scilicet*, ου, *et* ω, *sicut dictum est, libro* III. *Præterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus, hoc etiam aduertendum, secundá personam præteriti perfecti per* ω, μέγα *scribendam esse, secundum grammaticorum præceptionem, licet in plerisque codicibus per* η *inueniatur, quorum uerba hæc sunt*: Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται: ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτερον παθητικὸν γίνεται. *hoc est. Secunda persona* ἐὰν κεχρυσῶ, & *debebit esse*, ἐὰν κεχρυσώκῃ, *ut à tertia actiui secunda passiui fiat: at in circunflexis et terminatis in* μι, *tertia persona præteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit.* ἐὰν πεποιήκῃ,

ποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ habent circunflexa, partim ab ijs quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt, ut τιθέω, θῶ, τίθημι. Alia autem ab ijs solum quæ in νω, desinunt, & ipsa quoque trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant, ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio, etsi à grauitonis habentibus circunflexa deriuentur, ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὔμιν ἔγωγε αἴνημι. ἴλημι, *unde* ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Ὀδυσσ. γ̄. Ἀλλ᾽ ἄνασσ᾽ ἵληθι. δείπνημι, ἵστημι. κρέμημι. γήρημι, *unde* γηρὰς, γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέ μεν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, *unde* ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν Βουκολιασταῖς, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων. *& similia.*

Annotantur nónulla quæ numerum trium syllabarum excedunt, quæ iam poetica sunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, *quorum passiua, hoc est,* ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, *penultima producta (more Aeolico) apud poetas frequentissimo habentur*

bentur in usu. Quinque etiam annotantur, quæ communiter in usu sunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ησιοδος ἐν Θεογονίᾳ, ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Et Homerus ιλιάδ. ω̄, οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædam Aeolica ijs similia, ut δοκιμῶμι, ἐλ & θερῶμι, &c. Inueniuntur alia, quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia dissyllaba, quæ licet communiter non annotentur, frequenter tamen apud poetas in usu sunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de ijs & nõnullis alijs, in fine huius tractatus uerborum in μι, libro VIII. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in μι, regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. ná prima syllaba ex reduplicatione fit, si à grauitonis circumflexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborum in μι, abũde mentio facta est.

Cum autem alia uerba appellata sint partim grauitona, partim circunflexa ab accẽtu, hæc à terminatione in μι, in quam desinunt, nuncupata sunt quia pleraque trisyllaba sunt, & accentum habent in antepenultima: quoniam horum μι, finalis breuis est. Penultima uero est uaria, secundũ uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immediate fiunt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ sunt tam grauitonorum quàm circunflexorum, et termina

torum in μι, quæ sunt, ε, α, ο, υ, quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι, breuë conuersa, quatuor, ut passim dictum, fiunt coniugationes uerborum in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod est ζευγνύω, quod non circunflectitur, quia non patitur synæresim. Nec me fugit ab alijs traditum esse tres primas coniugationes uerborum in μι, fieri a circunflexis. Sed si quis diligentius inuestigare uoluerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circunflexis, quia circunflexa uerba disyllaba sunt, hæc autem trisyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem assumunt. Ea enim accidentalis est, nec remanet nisi in præsenti & præterito imperfecto, qua abiecta circunflexum uerbum monosyllabum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non uidetur apte deduci posse ullum uerbum deriuatum in μι, cum minus duarum syllabarum esse non possit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile discerni potest quotæ sit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite non existat ante ω, finalem primæ personæ præsentis, nisi resoluantur in grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ, τιθέω ἱστῶ, ἱστάω. διδῶ, διδόω. Vbi manifeste apparet quæ sit unaquæque illorum penultima, ε, scilicet, α, & ο. Possumus tamen et per secundas circunflexorum personas, hoc est, τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς, huiusmodi discernere uocales, si extremas illarum diphthongos considerare uoluerimus. nam in ει, dipthongo, ε, præpositiua existit uocalis, quæ figuratiua est primæ coniugationis

circun-

circunflexorum: in α, uero, α, quæ est figuratiua secundæ: & in οι, ο, μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριστικὰ sunt uerborũ in μι, quæ à uerbis synæresim patientibus fiunt. Esto igitur ε, formatiua primæ cõiugationis terminatorũ in μι, α, secundæ, ο, tertiæ. Quæ quidem etsi in singulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, et in eorum passiuis, in easdem breues iterum uertuntur: ε, quidem mutatur in η, secundum præceptionem uerborum in μι, quanquam per ι, in diphthongum etiam augeri possit: α, etiam in η, cum uocalem longam nullam habeat in quam mutetur: ο, uero in ω, μέγα mutatur, τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱστάω, ῶ, ἵστημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc est ω, μέγα, uersa est in μι, breuem. Penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ sunt, quod factum est, ut tempus quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali, & plurali, & in eorum passiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimã produci. Ζεύγνυμι uero quartum sortitum est locum, cum à simili uerbo deductum non sit, patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis, non quidẽ uocalis, sed temporis tantum. nam cum υ, δίχρονον sit, nec habeat uocalem longam sibi propriam in quã mutari possit, eadem breuis in seipsam longã cõuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens horum uerborum proprium sortitũ est formationẽ et inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similẽ. At præteritum imperfe

ctum, et secundus Aristus, ubiq; sequuntur formationem et inflexionem aoristi passiui uerborum in ω, paucis admodũ uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ, extremam habens acutam, ac declinatum per ντ, ut est τιθεὶς, τιθέντος. τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis, hoc est, præteriti imperfecti, & etiam secundi aoristi uerborum in μι, terminabit in ν cum penultima uocali præsentis temporis, ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali syllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι. cuius penultima longa est. Imperatiuus uero desinit in θι, ut τίθεθι: non tamen τίθεθι dicimus, propter alternationẽ duarum aspiratarum, sed τίθετι, extrema syllaba διὰ τοῦ τ. optatiuus desinit in ην, ut τιθείην. Subiũctiuus in ῶ, circunflexũ, ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι, ut τιθέναι. Futurum uero horum uerborum secundum aliquos à præsenti proprij deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω mutata, ut τίθημι, θήσω, & sic minuitur una syllaba à præsenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præsenti, ut φημὶ, φήσω. Possumus tamen dicere hæc futura primitiuorum esse, & uerba in μι, cum propria non habeant futura, ab ipsis primitiuis ea sumere, sicuti et circunflexa, et hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus primitiuorum formam sequuntur. Verba quartæ coniugationis

tionis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usque ad paratativum. Si uero dissyllaba, & futurum habent, & secundum aoristum, ut δῦμι, δύσω, ἔδυυ: *de quibus omnibus singulatim dicendum est.*

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ,

τῶν εἰς μι.

V *Erba in* μι, *desinentia primæ coniugationis fiunt, ut dictum est, à uerbis grauitonis circunflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur: & in penultima actiui habent* η, *in passiui autem penultima* ε, *quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *passiuum* τίθεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Τ ίθημι *fit, ut supra dictum est, à* τιθέω *grauitono,* ω *in* μι, & ε *in* η *mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda persona à prima fit, expuncto* ι, *extrema uocali, &* μ *in* σ *conuersa, siue, ut alijs placet,* μι *in* σ *conuersa, per communem regulam, quæ est,* τὰ εἰς μι, τροπῇ τῆς μι εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. *quæ mutatio, uocalis scilicet in consonantem, fit* κατὰ κλίσιν, *sicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum est. Tertia à secunda fit adiuncto* ι, τίθησι: *nec subscribitur* ι, *secundæ & tertiæ personæ, quemadmodum in uerbis in* ω, *desinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in* μι. *nam* ι, *in diphthongis improprijs nul*

ium habet sonum. Excipitur φημὶ φῄς. cuius secunda persona acuitur, & ει ι, subscribitur, secundum antiquorum traditionem. Δυϊκά. Prima secunda dualis, non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum est. Secunda persona à secunda plurali, τε, in τον, conuersas τίθετε, τίθετον. Tertia similis est secundæ duali, τίθετον. Πληθυντικά. Prima persona plurali à prima singulari fit, extrema in μεν, mutata, ac penultima quæ longa est in propriam breuem conuersa, τίθημι, τίθημεν, uel fit à genitiuo participij. nam regula est, quòd participium præsentis & futuri extremam genitiui abijciens syllabam, et ante ν, suscipiens με, prima personam pluralem facit, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, cuius penultima breuis existit, ut regula exposcit. Secunda persona à prima fit, μεν, in τε, conuersa, τίθετε. Tertia τιθεῖσι ad similitudinem datiui pluralis eius participij: nam tertia persona pluralis præsentis temporis & futuri uerborum, tam in ω, quàm in μι, desinentium, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι. sic τύπτωμεν, τύπτουσι. τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖσι, sic τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia communi, expuncto ι, de diphthongo, & α, interposito. Sic enim tertiam personam pluralem præsentis temporis Iones formare consueuerunt in uerbis in μι, hoc est, corripientes penultimam tertiæ personæ cōmunis, pluralis numeri, & α, productum ante σι, assumentes, ut Apollonio placet, quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti plusquamperfecti passiuorum id corripiant: quo-

niam uerba in ι, desinentia natura longam habere uolunt penultimam, & in ι, desinere, ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. Εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Οδυσσείας π. Εκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & Ιλιάδος ū.

Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν, Ισι ἴασι. Ιλιάδος π, καί τ᾽ ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. & alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit. Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodianus, hac eadem tertia persona plurali præsentis temporis uerborum in μι, uti consueuerunt, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. Παρατατικὸς.

Ετίθην, *fit à prima persona præsentis extrema in ν, mutata, et cōmuni augmento præposito, ut* τίθημι, ἐτίθην, *extrema syllaba* διὰ τοῦ η: *nam præteritum imperfectum, et secundus aoristus uerborum in* μι, *penultimam proprij actiui præsentis seruare debent, ut supra dictum est. Secūda persona à prima fit,* ν, *in* σ, *conuerso,* ἐτίθην, ἐτίθης. *Tertia à secunda, expuncto* σ, ἐτίθη. Δυϊκά. *Prima persona dualis, non fit. Secunda à secunda plurali fit,* τε, *in* τον, *cōuersa,* ἐτίθετε, ἐτίθετον. *Tertia à secunda duali, extrema in* την, *conuersa,* ἐτιθέτην. Πληθυντικά. *Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema correpta, & ante* ν, *præposita* με, *syllaba, ut* ἐτίθην, ἐτίθεμεν. *Secunda persona à prima plurali fit,* με, *in* τε, *conuersa,* ἐτίθετε. *Tertia quoque ab eadem fit extrema in* σαν, *mutata,*

ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. nam Bœoti in uerbis, quæ habent participium in ς ὀξύτονον, et declinatum per ντ, impares faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτίθεμεν, ἔτιθεν. ἔβημεν. ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν quam tertiam personã βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmento præposito, & accentu mutato, ut ὁ τιθεὶς, τὸ τιθὲν, ἔτιθεν, ὁ στὰς, τὸ στὰν, ἔσταν: aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, si sint uerba in μι, & accentu etiam mutato, ut ἐτίθην, ἔτιθεν ἵην ἵεν, unde μεθίεν. Οδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ιλιά. ε Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Οδυσσ. μ. Λαμπετίη τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν, ἔδυν: nam υ, nullum habet antistœchum in quod mutari possit, sed idem productum, in se ipsum correptum mutatur. Ιλιάδος δ. Οἱ δ' αὖτις κατὰ τάχ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Οδυσσείας ε Ως ἄρα πυκινοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum est, quòd in omnibus numeris & personis eædẽ sunt uocalium mutationes, quæ in præsenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præsenti. Etiam annotandum est, quòd in prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in μι, singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari numero

suorum

suorum circunflexorum, hoc est, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω: ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali eorundem circunflexorum, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum etsi proprium nó est in uerbis in μι, nec præteritum plusquamperfectum, sed eorum loco utimur primitiuorum temporibns: non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος *ergo* τέθεικα, *à futuro fit* θήσω, *cuius penultima* η, *esse debuerat, cum sit penultima futuri. Sed mos Bœotorum obtinuit, ut* η *mutaretur in* ει, *diphthongum. ubi enim Dores seruant* η, *ibi Bœoti mutant* η *in* ει *diphthongum: ubi uero Dores mutant* η, *in* α, *illi Bœoti seruant* η: *& quod Dores dicunt* ἥρωες, *id Bœoti scribunt* εἵρωες: *quod autem Dores dicunt* ἀδὺ, *ut* Θεόκριτος,

Αδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς,

Bœoti scribunt ἡδύ. *Sic igitur dicendum est de hoc præterito* τέθεικα, *quoniam Dores non consueuerunt mutare* η, *in* α, *Bœoti mutauerunt in* ει, *diphthongum. Secunda persona à prima fit, adiuncto* σ, τέθεικας. *Tertia etiam à prima fit,* α, *in* ε, *conuersa,* τέθεικε. Δυϊκά. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυντικά. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. *sicut* ἐτετύφειν, φεις, φει.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔθηκα, à futuro fit, sicut à τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ σ ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, ut εἶπα ἤνεγκα: tres uero in ijs uerbis, hoc est ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. quoniam non seruant consonantẽ suorum futurorũ, sed per mutas potius enuntiãtur, quod est cõtra naturam propriã primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας. Tertia, ἔθηκε, sicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔθην, à futuro fit, extrema in ν, mutata, ac præposito ε, augmento, ut θήσω ἔθην, extrema διὰ τοῦ η, ut in præterito impefecto dictum est. Cur autem à futuro formetur, & non à primo aoristo, quemadmodum secundus aoristus uerborum in ω, desinentium, hæc est ratio. nam secundus aoristus uerborum in ω, desinentium fit à primo, extrema in ον, mutata, & ante finalem syllabam præposita consonante medij præteriti, quæ communis est trium temporum, hoc est, præteriti medij, secundi aoristi, & secundi futuri, ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι, cum medium præteritum non inueniatur, cuius consonantem accipere deberet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationem, hoc est, à futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν, sicut & præteritum imperfectum.

Quo in loco aduertendum est, quòd penultima pluralium producenda fuerat, quoniam aoristus secundus,

dus, quam uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστιμεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *Sed annotantur tres Aoristi, hoc est,* ἔθην, ἔδων, ἧν. *qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, à quo cætera formanda sunt, à communi regula deflexerunt, & ut forte euenit; sortiti sunt declinationem. nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium, secundum analogiam præteriti imperfecti, ut* ἔθην, ἔθεμεν. ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἧμεν, *quod Misi significat, quam cæteri aoristi producunt, ut* ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *In imperatiuo uero, quòd cum deberet desinere in* θι, *per communem regulam, quòd quandocunque participium desinit in* σ ὀξύτονον, *& declinatur per* ντ, *imperatiuus desinit in* θι. *sortiti sunt longe diuersam terminationem, hoc est, in* σ *ut* θὲς, δὸς, ἕς. *At in infinitiuo, etsi in* ναι, *desinant, in penultima tamen habent diphthongum, ut* θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, *quod omnino respuunt infinitiui in* ναι, *desinentes, sicut in indicatiuo passiuo grauitonorum dictum est.*

Μέλλων πρῶτος.

Θήσω, *à præsenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in* σω, *mutata, ut* τίθημι, θήσω. *Vel potius à primitiuo grauitono* τιθέω, *abiecta reduplicatione, ut supra, &* ε, *in* η, *uersa, ac* σ *interiecto, ut* θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι, *ea ratione qua nec præteritum medium. nam*

ut medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo, sic etiam secundus aoristus à primo, & secundum futurum à primo. Igitur primo futuro dissyllabo existente, opus esset secundum monosyllabum esse, hoc est, θῶ, quod absurdum est in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ιθετι, à genitiuo sui participij fit, expuncto ν, & extrema in θι, mutata. quia quandocunque participium desinit in ς ὀξύτονον, & declinatur per ντ, imperatiuus desinit in θι, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεθι. Vel fit à prima persona plurali, extrema in θι conuersa, τίθεμεν, τίθεθι, sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda mutatur in propriam tenuem, ut τίθετι, penultima uero corripitur. Est enim regula, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, etsi à genitiuo participij etiam formentur, ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Est & alia regula, quòd imperatiui uerborum in μι, præsentis tẽporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Οδυσσείας γ̄.

Αλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Aduertendum est, quòd in uerbis in μι, secundæ personæ imperatiuorum circũflexorum præsentis tẽporis magis sunt in usu, quàm secũdæ imperatiuorum uerborũ in μι, ut ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, δίδου, δίδου. Tertia persona à secunda fit extre-

ma in τω, mutata, ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεικε, τεθεικέτω, à tertia persona præteriti actiui, sicut à τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος πρῶτος.

Primus aoristus non est in usu: nam θῆκον esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. sed quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam, κ scilicet, etsi per omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamē usus non est. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα, sicut in primo aoristo grauinotorum dictum est.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo sui participij, sicut & præsens abiecto ν, & extrema in θι, mutata, ut θεὶς, θέντος, θέτι, uel à prima persona plurali, extrema in θι, conuersa ut ἔθεμεν, θέτι, altera densa in tenuem conuersa. tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est. Quod imperatiui in θι, & infinitiui ναι, desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi, penultimam habere uolunt natura productam, ut στῆθι, γνῶθι, στῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est

quan-

quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulã penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἔθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uero, quæ propria est secundi aoristi, euenit ut eadem produceretur, ut θῆτι, δῶθι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut ἔστημεν, ἔγνωμεν. Tertia persona θέτω, tanquam ab eo quod est θέτι, extrema in τω, mutata. Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθ. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείην, à genitiuo sui participij fit, expũcta ν, consonante, et addito ι, penultimæ uocali, ac extrema, in ην, mutata, per communẽ regulam, quòd quandocunque participium desinit in σ ὀξύτονον, &c. Optatiuus desinit in ην, puram, ut τιθεὶς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, sicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά τιθείητον, τιθειήτην. Πληθ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθῆμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, subtracto μ. sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participij extrema in μι, mutata & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut τεθεικὼς, τεθεικότος.

θεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Αόριςος πρῶτος.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, sicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηςα.

Αόριςος δεύτερος.

Θείην, à genitiuo sui participii fit, sicut et præsens, ut θεὶς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην Πληθ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν, καὶ θεῖεν ἀπλικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Οδυσ. μ. Τάξομεν ἔνθακε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. & Οδυσσ. γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ιλιάδ. δ. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσοιμι, à genitiuo participii eiusdem temporis, extrema in μι, mutata, & adiuncto ι, penultimæ, ut θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

Αν τιθῶ, à tertia persona præteriti imperfecti, E extrema in ω, cóuersa, et abiecto augmento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, sicut ἐλύσθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit à prima persona per communem regulam, quòd tria tẽpora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritũ perfectum, et aoristi abiecto augmento, præter quam in præterito perfecto, et extrema in ω, conuersa faciunt subiunctiuum. Cur autem τιθῶ circunflectatur iam dictum est, quòd quandocunque participiũ desinit in σ ὀξύτονον, etc. subiunctiuus desinit in ω, circũflexũ

secunda

Secunda persona τιθῇς. *Tertia* τιθῇ, *subscripto* ι, *quia omne uerbum in* ω, *desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphth. desinentes, aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum est, in hac prima coniugatione secundam & tertiam personam præsentis temporis modi subiunctiui desinere in* ῃ, *ut* τιθῇς, τιθῇ. *In secunda uero in* ᾳ, *ut* ἱστᾷς, ἱστᾷ. *In tertia in* ῳ, *ut* διδῷς, διδῷ. *Est enim huiusmodi regula generalis subiunctiui modi*, καθόλου τὰ εἰς ω, ὑποτακτικὰ εἰς ῃ, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν, οἷον ἐὰν βοᾷς, ἐὰν χρυσοῖς, ἐὰν ἱστᾷς, ἐὰν διδῷς. *Datur & alia regula modi subiunctiui uerborum in* μι, ὥς φησιν ὁ τεχνικὸς, ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα. *sicut* ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, *sicut* ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐὰν θῶ, a tertia secundi aoristi, uel a prima, sicut & præsens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiusmodi datur regula, ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσσείας χ.
Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα. καὶ Ἰλιάδος α.
Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθέναι, a prima persona pluralis numeri præsentis temporis fit, extrema in ναι, mutata. Est enim regula, quòd prima persona pluralis præsentis tẽporis uerborũ in μι, extrema in ναι conuersa, facit infinitiuũ, ut τίθεμεν, τιθέναι. ἵσταμεν, ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι, accentu etiam in penultimam translato. quia omnis infinitiuus in ναι, desinens, in penultima habet accentum, ut τετυφέναι, τεθεικέναι. Potest & a genitiuo participij deduci, ut τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. nam omne participium in σ ὀξύτονον, per ντ, declinatum, facit infinitiuum in ναι. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui præsentis temporis uerborum in μι, corripiunt penultimam. εἶναι uero tanquam disyllabum, secutum aoristos disyllabos, penultimam produxit.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, a tertia persona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι, sicut a τέτυφε, τετυφέναι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀορίστου.

Ἀόριστος δεύτερος.

Θεῖναι cum diphthong. in penultima. θῆναι tamen per η, esse debuerat. nam formatio secundi aoristi modi infinitiui, a tertia singulari eiusdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι & tunc penultima natura producitur, sicut & eius propria regula postulat. Est etiam alia formatio tam præsentis quàm aoristi secundi uerborum in μι communis, hoc est, a genitiuo participij, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel a prima persona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε, communi augméto, et extrema in ναι, mutata, vt ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam esse contra naturam secundi aoristi, quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc est, duarum, regularum repugnantia, quarum prior est, quod imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, & hæc regula est secundi aoristi propria. Est & alia regula generalis, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. Sed hic error

tribus uerbis tantum accidit, quæ superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἦν, *corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturã quã infinitiui eiusdem temporis seruare debẽt, ut* ἔθεμεν, θέναι. ἔδομεν, δόναι. ἦμεν, ἦναι. *Qui quidem infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt subiunctiuas uocales* ι, *scilicet & υ, in diphthõgos, et sic productam fecerunt eorũ penultimã, ut* θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. *Quæ iccirco annotata sunt, quoniã diphthongum habent in penultima, contra cõmunẽ regulam quæ est,* ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, *sicut ĩ indicatiuo passiuo uerborũ grauitonorum dictum est. At in aliis uerbis, siue a tertia persona singulari, siue a prima plurali formentur, infinitui secundi aoristi penultima semper est lõga, cũ in indicatiuo eadem in omni numero semper producatur, ut* ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι. Μέλλων πρῶτος.

Θήσειν, *a tertia futuri* θήσει, *adiuncto* ν, *sicut a* τύψει, τύψειν.

Participiorum formationes in proprio tractatu libro octauo latissime habentur, quas hic inculcare superfluum erat.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

Τίθεμαι *ab actiuo fit* τίθημι, *extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis. corripitur penultima ad similitudinẽ penultimæ primæ personæ pluralis numeris actiui. Est enim*

regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ, κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. hoc est, quod omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν, penultimam uult habere primæ personæ pluralis proprij indicatiui, actiui, ut τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. Secunda persona τίθεσαι, a tertia fit, τ, in σ, mutato. Est enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ, εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc est, quæcunque uerba passiua habentia participium actiuum in σ, oxytonum, mutato τ, tertiæ personæ in σ, secundam faciunt, τίθεται, τίθεσαι καὶ ἀττικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus secundo τῶν εἰς τέσσαρα, cuius uerba sunt hæc: ἐστὶ δὲ καὶ εἰς ῃ, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε, καὶ α. hoc est, uerborum in μι, primæ & secundæ coniugationis, ut τίθεμαι, τίθῃ. ἵσταμαι, ἵσῃ. Tertia a prima fit, μ in τ, conuersa, τίθημαι. τίθεται. Potest etiam secunda a prima deduci, & tertia a secunda, μ, in σ, & σ, in τ, mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυν. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, fit a prima persona singulari præsentis temporis, μαι, in μην, conuersa, ac ε, communi augmento præposito, τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda persona ἐτίθεσο, a tertia singulari, τ, in σ, conuerso, per eandem regulá, quæ in præsenti dicta est, ἐτίθετο, ἐτίθεσο.

το κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, fit ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uero a prima μην, in το, conuersa, ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμετον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πληθυν. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Τέθεμαι esse debuerat, quoniam cum cetera communia sint præterito passiuo uerborum in μι, cũ præteritis grauitonorum, hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur, ut δέδωκα, δέδωμαι. Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amisit propriam penultimam, et assumpsit ει, diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit et præteritum passiuum, ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda persona τέθεισαι, a tertia τ, in σ, conuerso, per regulam in præsenti iá dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, etc. Tertia a prima, extrema in ται, mutata, τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πληθ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντελικός.

Ετεθείμην, a præterito passiuo μαι, in μην, conuersa, ac etiam ε, præposito, quandoquidem præteritũ perfectum a consonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eãdem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona a tertia fit, τ, in σ, conuerso, ἐτέθειστο. Tertia a prima, extrema in το, mutata, ἐτέθειτο, &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ετέθην, a tertia persona præteriti passiui, extrema in θην, conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiá penultima, quia

omnis aoristus passiuus uerborum in μι, penultimam correptam habere debet, ut τέθειτε, ἐτέθην. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτέθην, quod factũ est ne propriã terminationẽ amitteret primus aoristus passiuus, cui proprium est in θην, semper desinere. Annotantur ἐγνώσθην & ἠδωνάσθην, quoniam eorum penultima producitur, sed non sunt a themate uerborum in μι. nam alterũ a circunflexo uerbo, hoc est, γνόω, γνῶ deducitur, alterũ uero a grauitono, hoc est, δωνάζω. Secũda persona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. etc.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus passiuus non inuenitur, quoniã secundi aoristi actiui uendicarunt sibi eorum terminationem, hoc est ἔθειν.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθήσομαι, a secunda persona primi aoristi passiui addita ομαι, & ε, communi augmento abiecto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, a secunda persona præteriti passiui, interposita ομ, ut τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. Differt autem a passiuo futuro antepenultima tantum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

T*ίθεσο, a secunda persona præteriti imperfecti passiui abiecto augmento tantum, ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς,*

νῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθω δωρικῶς. Τιθέσθω. ad similitudinem imperatiui præteriti perfecti passiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθειτο, a secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui, expuncto ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω, sicut πέπεισο, πεπείσθω.

Αόριστος πρῶτος.

Τέθητι, a tertia persona primi aoristi passiui, expuncto ε, augmento, & addita τι, διὰ τὸ τ, sicut λύφθητι. Tertia persona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, a prima persona præsentis tēporis modi indicatiui passiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ, sicut in passiuis grauitonorum dictum est, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ et tertiæ personæ, sicut in optatiuo passiuo uerborum circunflexorum primæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείμην, a prima persona præteriti passiui, extrema in μεν, conuersa, τέθειμαι, τεθείμην. At si a communi præterito, hoc est, τέθεμαι, formare uoluerimus, addendum erit ι, penultimæ sicut in præsenti, ut τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ, sicut in præsenti.

Ἀόριςος πρῶτος.

Τεθείην, a genitiuo participij passiui eiusdem temporis, extrema in ην, mutata, sicut in aoristo passiuo grauitonorum dictum est, ut τεθεὶς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη, sicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθησοίμην, a prima persona futuri passiui indicatiui extrema in μην, conuersa, & addito ι, penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, sicut & præsenti, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt autem a futuro passiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἂν τιθῶμαι, a prima persona subiunctiui actiui, adiuncta μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι.

E

Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι, passiuũ fit. Potest etiam formari a prima persona passiui indicatiui, penultima in ω, conuersa: nam omne uerbũ passiuum, siue medium, habens in fine μ., κλιτικὸν, extrema in μαι, mutata, si in eam non desinat, et penultima uocali in ω, conuersa, subiunctiuũ facit passiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circunflexa. nam subiunctiui in μαι, præsentis temporis, a uerbis desinentibus in μι, si habeant indicatiuũ actiuum in usu, circunflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι.

μαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. *Si autem non habent actiuum in usu, acuuntur in antepenultima.* δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι, *quia* δύνημι *non est in usu. Alia autem si a circunflexis existant, circunflectuntur,* ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. *Etiam si sint præteriti perfecti,* ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. *Quod etiam seruandum est in uerbis in* μι, *desinentibus, quia & ipsa in præteritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ a grauitonis existat, ut* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. *Secunda persona a tertia fit expuncto* τ, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, τιθῆται, τιθῇ, *subscripto* ι. *Possumus etiam & tertiam subiunctiui actiui eiusdem temporis, facere secundam subiunctiui passiui per communẽ regulam,* ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. *hoc est, quod uniuersaliter tertia persona subiunctiui actiui, est secunda subiunctiui passiui. Tertia uero a prima fit,* μαι, *in* ται, *ac penultima in* η, *conuersa* ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθῶμαι, *a communi præterito passiuo, hoc est,* τέθεμαι, *(nam* τέθειμαι *Bœotorum est proprium) penultima in* ω, *mutata, per communem regulam supra in præsenti iam dictam, uidelicet quod omne uerbum passiuum, siue medium habens in fine* μ, κλιτικὸν, *&c. Moscopulus tamen formari uult a præterito actiuo subiunctiui modi, sicut & præsens, addita* μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. *Sed hoc præteritum non est in usu, nec etiam uidetur hæc regula esse commu-*

nis

nis omnibus temporibus: ná in uerbis terminatis in ω, si ab actiuo præterito modi subiunctiui formari liceret passiuum, dicendũ esset, ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι: nec opus esset supplere per participium et uerbũ substantiuum. Videtur ergo potius esse formandum a præterito passiuo communi modi indicatiui, penultima in ω, mutata, sicut in aliis uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, sic τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν τεθῇ, a tertia fit, sicut in præsenti. Potest etiam & a tertia singulari præteriti actiui communis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ η: nam τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα Bœotiorum est proprium. Est enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia persona τεθῆται, a prima eiusdem temporis, ω, in η, & μαι, in ται, conuersis, ἐὰν, τεθῶμαι, τεθῆται.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τεθῶ, a tertia persona primi aoristi passiui, extrema in ω, conuersa, & ε, augmento expuncto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, sicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, a tertia persona singulari passiui, extrema in θαι, mutata, ac σ interposito, τίθεται, τίθεσθαι.

 Potest

Potest etiam fieri a secunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε, ψιλοῦ εἰς τὴν αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, a tertia singularis numeri præteriti passiui, extrema in θαι, mutata, ac σ, interposito, serua τοῦ q. augmento, & accentu in penultimam retracto, τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel a secunda pluralis τέθεισθε, sicut & præsens, penultima tamen circunflexa, cum sit natura longa ante breuem, τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τεθῆναι, a tertia primi aoristi passiui, adiuncta ναι, syllaba, ut ἐτέθη, τεθῆναι, sicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων πρῶτος,

Τεθήσεσθαι, a tertia singulari eiusdem temporis τεθήσεται, uel a secunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθήσεσθαι, a tertia singulari, uel a secunda plurali, ut supra.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media, sicut in grauitonis dictum est, in præsenti & præterito imperfecto formationem habēt communem cum passiuis, etsi ueteres grāmatici in iis duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt: iccirco eundem ordinem quo in grauitonis usi sumus, in iis quoque uerbis seruandum putauimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, sicut & passiua.

Παρατατικὸς.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθα δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum plusquam perfectum in ijs uerbis formari nõ possunt, sicut neque in uerbis circunflexis, a quibus deriuantur. nam τιθῶ, ἱστῶ, *&* διδῶ, *uerba circunflexa primitiua eorum quæ sunt* τίθημι, ἵστημι, *&* δίδωμι, *expuncta communi geminatione monosyllaba remanẽt, ut* θῶ, στῶ, δῶ. *Et sicut tertio libro cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum est circunflexa uerba, si monosyllaba sint, præterito medio omnino carent, cũ id minui una syllaba ab actiuo opus sit, ut* χῶ, μέλλ. χήσω, παρακ. ἔχηκα, Μέσ. παρακ. ἔχα, *quod nempe absurdum est, quandoquidem nullum inuenitur præteritum, siue a consonante, siue a solo* ε, *incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & ijs similibus.*

Αόριστος πρῶτος.

Εθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Αόριστος δεύτερος.

Εθέμην, *a prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita* μη, ἔθην, ἐθέμην. *Antiqui tamen a primo aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in* μην, *mutata, & tenui in densam conuersa,* ἐτέθην, ἐθέμην. *Secunda persona a tertia fit* τ *in* σ *conuerso,*

ἔθετο,

ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰονικῶς, καὶ ἔθου ἀτ̓τικῶς. Tertia ἔθετο.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσομαι, a futuro actiuo fit, adiuncta μαι, & ω, magno in ο, paruum mutato, ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεσῶς καὶ παρατατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀτ̓τικῶς, καὶ τίθω δωρικῶς.

Αόριςος πρῶτος.

Primus aoristus θῆκαι, θηκάσθω esse debuerat, sicut θύψαι, τυψάσθω, sed in usu non est, nec etiam in alijs modis.

Αόριςος δεύτερος.

Θέσο, à secunda persona secundi aoristi medij, abiecto augmento, ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀτ̓τικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσ. κ̄. Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. unde κάτθεο. Hesiodus, Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Αριςοφάνης ἐν πλούτῳ, Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. Tertia persona θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad passiui inflexionem.

Αόριςος πρῶτος.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, a prima persona secundi aoristi medij ἐθέμην, sicut & præsens.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Θησοίμην, a prima persona medij futuri, extrema in μην, conuersa, ac ι, penultimæ uocali adiuncta, Εσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικὸς.

Εὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad passiui similitudinē.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν θῶμαι, a prima persona secundi aoristi medij, extrema in μαι, conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω, mutata, ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β΄.	θέσθαι.
μέλλων ά.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, secundæ coniugationis fiunt a uerbis grauitonis circunflexorum secundæ coniugationis, a quibus deriuantur: et in penultima actiui habent η, in passiui autem penultima α, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι passiuum ἵσταμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Ιστημι ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit, unde ἱστῶ uerbū secundæ coniugationis circunflexorū, extrema in μι, & penultima, hoc est, α, quæ breuis est, in legi

timam

timam longam mutata, uidelicet η, et accentu in antepenultimam retracto, ut ἱςάω, ἵςημι. ἱςάω uero ἀπὸ τοῦ ςάω, cui præponitur ι, solam, quæ reduplicatio abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminatur consonans, ut libro tertio dictum est. nam σιςάω dicendum fuerat, & σίςημι: sed quoniam reduplicatio comunis nunquam fit per longam uocalem, (nã ἰῶτα hoc in loco est positione longa) iccirco σ, non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba, quoniam ι, ante ς, aspiratur, nisi sincopa fiat, uel subsequatur ρ, post ς, quia tunc tenui spiritu scribitur, ut ἵςε. ἵςω, ἀπὸ τοῦ ἴσατε: ἰσάτω. ἱςίον, & ἵςρος. Secundi persona a prima fit, extrema in σ, mutata, ἵςημι, ἵςης ἵςησι. Δυϊκά. ἵςατον, ἵςατον, penultima correpta, Πληϑ. ἵςαμεν, ἵςατε, ἱςᾶσι, ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis, penultima circumflexa, quia α, quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionice uero, siue Attice non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν: nam ἱςάασι dicendum fuerat.

Παρατατικὸς.

Ἵςην, ἵςης, ἵςη, *a præsenti, sicut* ἐτίϑην. Δυϊκά. ἵςατον, ἱςάτην, *penultima correpta, sicut & præsens.* Πληϑ. ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

Παρακείμενος.

Ἕςηκα *esse debuerat a futuro* ςήσω, *cuius penultima præteritum perfectum seruare debet: sed ne coincideret cum* ἕςηκα, *quod est medium præteritum* ἀπὸ τοῦ ἑςήκω, *mutata est* η, *in* α, *& factum est* ἕςακα,

ἕςακας,

ἕστακας, ἕστακε. *Seruat enim aspirationem præsentis, quoniam* ε, *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in alijs modis, spiritum thematis seruat, ut in hoc uerbo* ἵστημι, ὁ παρακείμενος ἕστακα, τὸ προστακτικὸν ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι, *&c. Si uero accidit, hoc est, si non remanet in alijs modis, sicut est in ambobus aoristis, tenuem spiritum habet.* ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη, *&c.*

Ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, *a præterito perfecto, unde & eundem spiritū seruat, cum in alijs modis idem sit præteritum perfectum & præteritum plusquamperfectum,* καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, *sicut* ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, *a futuro, extrema in* ην, *mutata, &* ε, *communi augmento præposito, ut* στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον. ἐστήτην, *penultima producta.* Πληθ. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ Βοιωτικὸς ἔσταν. Ἰλιάδος ᾱ. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, *in* η, *conuerso, ac* σ *interposito, sicut a* θέω, θήσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛὼς καὶ παρατ.

1 Σταθι, fit a genitiuo participij præsentis téporis, abiecto ν, & extrema in θι, conuersa, ut ἱϛὰς, ἱϛάντος, ἵϛαθι. Vel a prima persona pluralis numeri, extrema in θι, mutata, ut ἵϛαμεν, ἵϛαθι. In usu tamen non est, sed pro eo utimur ἵϛα, a uerbo circunflexo ἱϛάω, ἱϛῶ, unde compositum καθίϛα. Ιλιάδος ᾱ. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίϛα. Tertia a secunda fit, extrema in τω, mutata, ἱϛάτω, &c.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εϛακε, ἑϛακέτω, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριϛος πρῶτος.

Στῆσον, ϛησάτω, sicut τύψον, τυψάτω.

Αόριϛος δεύτερος.

Στῆθι, fit a genitiuo participij eiusdem temporis, expuncto ν, & extrema in θι mutata, ut ϛὰς, ϛάντος, ϛάθι, καὶ ϛῆθι, τροπῇ τοῦ α, εἰς η. Vel a prima persona pluralis numeri fit, ut ἕϛημεν, ϛῆθι, penultima producta per regulam superius dictam. Tertia persona ϛήτω, a secunda, θι, in τω, conuersa. Δυϊκά. ϛῆτον, ϛήτων. Πληθ. ϛῆτε, ϛήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛὼς καὶ παρατ.

1 Σταίην, a genitiuo sui participij fit, extrema in ην, mutata, ac ι, penultimæ uocali adiuncto, ut ἱϛὰς, ἱϛάντος. ἱϛαίην, ἱϛαίης, ἱϛαίη. Δυϊκά. ἱϛαίητον, ἱϛαιήτην. Πλη. ἱϛαίημεν, καὶ συγκο-

πῆ ἱςαῖμεν, ἱςαίητε, ἱςαίησαν, καὶ ἱςαῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱςαῖεν, *subtracto* μ, ἀττικῶς, *ut in optatiuo primæ coniugationis uerborum in* μι, *dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςάκοιμι, ἑςάκοις, ἑςάκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριςος πρῶτος.

Στήσαιμι, ςήσαις, ςήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς ςήσεια, ςήσειας, ςήσειε.

Αόριςος δεύτερος.

Σταίην, ςαίης. ςαίη, *a genitiuo participij eiusdem temporis*, ςὰς, ςάντος, *sicut & præsens.* Δυϊκά. ςαίητον, ςαιήτην. Πλη. ςαίημεν, καὶ ςαῖμεν, ςαίητε, ςαίησαν, καὶ ςαῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ςαῖμεν. Οδυσ. θ. Αγχι παραςαῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παραςαίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, ςήσοις, ςήσοι, *sicut* τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Αν ἱςῶ, *a tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue a prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in* ω, *circunflexum mutata, ut* ἵςην, ἵςης, ἵςη. ἐὰν ἱςῶ, ἱςᾷς, ἱςᾷ. *Regula.* καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱςᾶτον ἱςᾶτον. Πληθ. ἐὰν ἱςῶμεν, ἱςᾶτε,

B

ἱστᾶτε, ἱστῶσι. Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστήκω, ἑστήκῃς, ἑστήκῃ, sicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ, sicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ, a secundo aoristo, sicut & præsens, διὰ τοῦ η, ut in τίθημι dictum est.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

I Στάναι, a prima persona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in ναι, mutata. Vel a genitiuo participij ἱστὰς, ἱστάντος, expuncto ν, & τος, in ναι, mutata.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ἑστακέναι, sicut τετυφέναι.
ἀόριστος ά στῆσαι.
ἀόριστος β´. στῆναι.
μέλλων ά. στήσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

I Σταμαι, a prima persona actiui η, in α, correptum, & extrema in μαι, mutatis, ἵστημι, ἵσταμαι. Secunda persona ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστη ἀττικῶς, sicut a τίθεμαι, τίθῃ. Tertia persona, ἵσταται. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πληθ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικὸς.

Ἱστάμην. Secunda persona ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵστao ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia persona ἵστατο. Δυϊκά.

 ἱστάμεθον,

ἱσάμεθον, ἵσαϑον, ἱσάϑην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Ἕσαμαι, ἕσασαι, ἕσαται, a præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem aspiratione seruata. Δυϊκά. ἑσάμεϑον, ἕσαϑον, ἕσαϑον. Πληϑ. ἑσάμεθα, ἕσαϑε, ἕσανται, καὶ ἰωνικῶς ἑσάαται: sed propter hiatum in usu non est.

Ὑπερσυντελικός.

Ἑσάμην, ἕσασο, ἕσατο, a præterito passiuo, extrema in μην, mutata.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐσάθην, ἐσάϑης ἐσάθη, sicut ἐτύφθην, ἐτύφϑης, ἐτύφϑη, principali syllaba tenui spiritu signata, quoniam ε, cadit, ut σάθητι, σαθήτω, & σαθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθήσομαι, σαθήσῃ, σαθήσεται, a secunda persona aoristi passiui ἐσάθην, ἐσάθης, abiecto augmento, & adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἑσάσομαι, ἑσάσῃ, ἑσάσεται, a secunda præteriti passiui, interposita ομ, ἕσασαι, ἑσάσομαι, seruata etiam præteriti aspiratione.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Στασο κοινῶς, a secunda persona præteriti
I imperfecti passiui, ἱσάμην: ἵσασο κοινῶς, καὶ
ἵσαο ἰωνικῶς, καὶ ἵσω ἀττικῶς. Tertia persona ἱσάτω, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἑστασο, ἑστάσθω, *a secunda persona præteriti plusquamperfecti.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Στάθητι, σταθήτω, *a tertia persona primi aoristi passiui.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

I Σταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, *accentu circunflexo in secunda et tertia persona.* Δυϊκά. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο, *accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Σταθείην, σταθείης, σταθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis,* σταθεὶς, σταθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο, *a prima persona futuri passiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἑστασοίμην, ἑστάσοιο, ἑστάσοιτο, *a prima persona eiusdem temporis.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

E Ἂν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, διὰ τοῦ α, *licet a quibusdam* διὰ τοῦ η, *inueniam huiusmodi personas, secundam scilicet & tertiam, declinatas.*

clinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino censeo seruandam, quæ est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc est: quòd uniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum. Quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus a nonnullis, quam regula tradat. Illi enim ponunt ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ: regula uero ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ α, quæ est, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου, cum præsertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας seruandum sit. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πληθ. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστῶμαι, a præterito passiuo, penultima in ω, μέγα conuersa, ut ἕσαμαι, ἑσῶμαι. Secunda persona ἐὰν ἑστᾷ, a tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba, ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον. καὶ τὰ λοιπά. Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, a tertia persona primi aoristi passiui, &c.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Στασθαι, a tertia persona singularis passiui
I ἵσταται. Vel a secunda plurali, ε in αι, diphthong. mutato.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἑστάσθαι, *a tertia singulari uel a secunda plurali, ut in præsenti.*

ἀόριστος ά. σταθῆναι.

μέλλων ά. σταθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵσταμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς ἵσταται, *ab actiuo fit, sicut & passiua.*

Παρατατικός.

Ἱστάμην, ἵστασο κοινῶς, ἵστασο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἵστατο. Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, *sicut* ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, *posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est,* ἔστην, ἐστάμην, *extrema uocali* η, *scilicet in* α, *legitimam breuem uersa, ac interposita* μη. *Vel potius a primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in* μην, *mutata,* ἐστάθην, ἐστάμην, ἔστασο κοινῶς, καὶ ἔσταο ἰωνικῶς, καὶ ἔστω ἀττικῶς, ἔστατο, *& eadem est literatura cum præterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.*

Μέλλων πρῶτος.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, *a* στήσω *futuro actiuo.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

ἱςάσθω. Ἀόριςος πρῶτος.

Στῆσαι, ςησάσθω, ὡς τύψαι, τυψάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἱςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο.

Ἀόριςος πρῶτος.

Στησαίμην, ςήσαιο, ςήσαιτο.

Μέλλων πρῶτος.

Στησοίμην, ςήσοιο, ςήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

E Ἀν ἱςῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἐὰν ςήσωμαι. ςήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
ἀόριςος ά.	στήσασθαι.
μέλλων ά.	στήσεσθαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, tertiæ coniugationis fiunt, ut supra diximus, a grauitonis, a quibus fiunt circunflexa tertiæ coniugationis, & in penultima actiui habens ω, μέγα, in passiui autem penultima, ο μικρὸν: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. passiuum uero δίδομαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Δίδωμι fit a διδόω grauitono, cuius circunflexum est διδῶ, extrema in μι, & penultima uocali, o scilicet paruo, in ω, magnum mutatis, ut διδίω, δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quę est cum bis eadem cōsonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona a prima fit, extrema in σ, mutata, δίδως. Tertia a secunda adiuncto ι, δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πληθ. δίδωμεν, δίδωτε, διδοῦσι, ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον.

Παρατατικός.

Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, *a præsenti, sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *extrema* διὰ τοῦ ω, μεγάλου. *nam ut in* τίθημι *dictum est, præteritum imperfectum & secundus aoristus uerbum in* μι, *penultimam proprii actiui præsentis seruare debent, ut* δίδωμι, ἔδων, ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε: ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω, *a futuro, extrema in* ν, *conuersa, &* ε, *communi augmento præposito.* Δυϊκά. ἔδοτον.

τον, ἐδότην. Πληθυν. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο, paruo in ω, magnum mutato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοθι, διδότω, ὡς τίθετι, τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι dictum est, quam Homerus produxit. Οδυσσείας γ.

Δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, a tertia præteriti perfecti actiui, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος δεύτερος.

Δόθι, δότω, penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est ἄχρηστον, sed pro eo utimur, δὸς, δότω, &c.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης διδοίη, sicut τιθείην, τιθείης, a genitiuo participij διδοὺς, διδόντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίην, δοίης, δοίη, a genitiuo participii δοὺς, δόντος. καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην, ποιῴης,

ποιῴη. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πληθυν. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν, expuncto μ. Οδυσσείας ω.

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Εὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ διὰ τοῦ ω, μεγάλου, sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω, μέγαλου, ὡς εἴρηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, a genitiuo participij διδοὺς, διδόντος. Vel a prima persona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων α. Δώσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Δ ίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo ω, magno in ο, paruum, & extrema in μαι, mutatis.

Παρατατικός.

Παρατατικὸς.

Ἐδιδόμην, ἐδίδοσο κοινῶς καὶ ἐδίδοο ἰωνικῶς, καὶ ἐδίδου ἀττικῶς, ἐδίδοτο, a prima persona præsentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, a præterito actiuo δέδωκα, ω, magno in o, paruum mutato, & extrema in μαι, conuersa.

Ὑπερσυντελικὸς.

Ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, a præterito passiuo δέδομαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, a tertia singulari præteriti passiui, extrema in θην, mutata, sicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, a secunda persona aoristi passiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, a secunda persona præteriti passiui.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο κοινῶς, καὶ δίδο ἰωνικῶς καὶ δίδου ἀττικῶς, διδόσθω, a secunda persona præteriti imperfecti passiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, a secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui.

Αόριστος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω, a tertia persona aoristi passiui.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, sicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, sicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, a genitiuo participij eiusdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, a prima futuri passiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, a prima persona paulo post futuri.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἂν διδῶμαι, sicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero et tertia persona ω, magno scribuntur, ἐὰν
E
διδῷ, ἐὰν διδῶται: quoniam (ut supra dictum est) prima coniugatio uerborum in μι, per η, declinatur, secunda per α, tertia per ω μέγα in modo subiunctiuo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν δεδῷ, a tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis,

extrema syllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκης, δεδώκῃ, ἐὰν δεδῷ. *Tertia* ἐὰν δεδῶται, *&c.*

Αόριστος πρῶτος.

Ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, *a tertia persona aoristi passiui, extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & abiecto augmento,* ἐδόθην, ἐδόθης ἐδόθη, ἐὰν δοθῶ, *&c.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, *a tertia persona singulari* δίδοται. *Vel a secunda plurali,* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, *sicut* τεθεῖσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, *a tertia eiusdem temporis.*

Μέλλων ά. Δοθήσεσθαι.

Μετ᾿ ὀλ. μέλ. Δεδόσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

Δ Ἴδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ad passiuorum declinationem.*

Αόριστος πρῶτος.

Ἐδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐδόμην, ἔδοσο κοινῶς, καὶ ἔδοο ἰωνικῶς, καὶ ἔδου ἀττικῶς ἔδοτο, *a passiuo aoristo fit, antiquorum more extrema in* μην, *mutata,* ἐδόθην, ἐδόμην. *unde* ἀπεδόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, *ad passiuorum similitudinem.*

Αόριςος δεύτερος.

Δόσο κοινῶς, καὶ δόο ἰωνικῶς, καὶ δοῦ ἀττικῶς, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *sicut passiua.*

Αόριςος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *sicut passiua.*

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.

ἀόριςος β́. δόσθαι. *quo tamen non utimur, sicut nec indefinito primo* δώκασθαι.

μέλλων ά. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, *quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum est) a uerbis grauitonis sextæ coniugationis in* νω, *desinentibus,*

desinentibus, in quibus nulla fit synæresis, & in penultima actiui habent υ, productum: in passiui uero penultima idem υ, correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι, desinentia, ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. passiuum ζεύγνυμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Z Εύγνυμι, a ζευγνύω uerbo grauitono fit, extrema in μι, uersa, & penultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est, υ, in seipsam productam conuersa. Secunda persona ζεύγνυς, a prima fit, extrema in σ conuersa. Tertia ζεύγνυσι, a secunda adiuncto ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πληθυν. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, secundum communem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis, sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum: ut ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & similibus. Iones pro ζευγνύασι dicunt.

Παρατατικός.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθ. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. nec ultra declinatur. nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quam in passiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent, ut κλῦμι. παρατατικός, ἔκλυν. μέλ-

λων

λων πρῶτος, κλύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔκλυν ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς. τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, &c. quæ ab iis deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔδυν, & similia. in quibus secundus aoristus par est præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etsi regulariter formari possint a genitiuo participij ζευγνὺς, ζευγνύντος, sicut & alia uerba in μι, in usu tamen non sunt. At eorum passiua omnino desiciunt in modo optatiuo: quia si formarentur secundum regulam, necessario haberent υι, diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur a prima persona indicatiui passiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. sic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri non potest: quia post υι, diphthongum sequitur μ, consonans: quod est contra regulam, quæ post υι, diphthongum uocalem tantummodo admittit, ut ἄρπυια, μυῖα, τετυφυῖα. qua cautum est, ut post υι, diphthongum uocalis tantum sequatur, non autem consonans.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quam passiuo

rum huius quartæ coniugationis non potest formari, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum altera est, quod subiunctiui uerborum in μι, eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis sic enim circunflexa communiter appellantur, etsi uerba in μι, ab eis mediate deriuentur, sicut supra dictum est, ut τιθῶ, ἱςῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱςῶ, ἐὰν διδῶ, & similia: secundum quam regulam etiam subiunctiui quartæ coniugationis, coguntur eandē habere uocalem & accentum cuius suis primitiuis quæ grauitona sunt, ut ζδηγνύω, ἐὰν ζδηγνύω Altera regula est, quod omne participium in σ, ὀξύτονον declinatum per ντ, subiunctiuum facit circunflexum, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς, τιθέντος, ἐὰν τιθῶ. sic ζδηγνὺς, ζδηγνῦντος, ἐὰν ζδηγνῶ. πηγνὺς, πηγνῦντος, ἐὰν πηγνῶ: quod prior regulæ omnino repugnat, ob quam rem subiunctiuus modus prorsus deest.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ. ζδηγνύναι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Ζδήγνυμαι, ζδήγνυσαι, ζδήγνυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa est, in seipsam breuē conuersa.

Παρατατικὸς.

Εζδηγνύμην, ἐζδήγνυσο, ἐζδήγνυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ζδήγνυσο, ζδηγνύσθω. ζδήγνυσθον ζδηγνύσθων. ζδήγνυσθε,

γνυθε, ζδγνύθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. ζδ'γνυθαι.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS, quæ non omnino regulas sequuntur.

Postea quàm de uerbis in μι, dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omnes modos frequenter habetur, nunc de ijs dicendum est, quæ a communibus regulis declinant, nec per omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de disyllabis, quorum cum εἰμὶ substantiuū uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Verum quoniam ἔω, primitiuum eius, secundum uarium accentum et spiritum uaria habet significata, hæc primum exponam. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat. Οδυσ. ΐ. Υμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων. Et etiam uado et perficio significat. Aspiratum uero, īduo et sedeo, unde ἕζω. Significat etiā mitto, unde ἵω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circunflexum & tenuem

tem. p.ritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, sino, significat, aspiratum uero sedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΥΠΑΡΧΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

Ἔω igitur, quod existo significat, sextæ con
A iugationis grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in μι, mutata, sicut a τιθέω, τίθημι, & ι, ancipiti assumpta, quoniam uerba in μι, desinentia, penultimam productam habere uolunt, et ε, in η, conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod est, ἠμὶ, τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ: et etiá ne penitus amitteret omnes partes siue litteras sui primitiui, quoniá deriuatiua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Præterea ut saperet naturam uerborũ in μι, quartæ coniugationis, quæ in penultima υ, ancipitem longam habere uolunt. nam ε, non potest produci per υ, sed per η, aut ι, & sic penultima ει, diphthongo facta est longa, & εἰμὶ, dictum est, quod omnino est contra communem regulam uerborum in μι, quæ uolunt habere in penultima aut η, si sint primę uel secundæ cóiugationis, aut ω, si sint tertiæ, aut υ, longam, si sint quartæ. Iccirco hoc uerbum excipitur, et etiam εἶμι τὸ πορεύομαι, cũ & ipsum ει, diphthongum habeat in penultima, & est quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuũ non patiatur synæresim in modo indicatiuo, et etiam sit ei par syllabis, sicut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod est etiam contra communem

dictorum

dictorum uerborum regulam. nam uerba in μι, aut habent circunflexum accentum in penultima, si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima, si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ, ἠμὶ. quæ cum sint ἐγκλιτικὰ, opus est ut acuant extremam. nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accentum supra extremam habet, aut acutū, aut circunflexum, nunquam autem grauem, nisi per pathos, ut σφέας, ἀπὸ τοῦ σφᾶς. Odyss. δ.

Καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum alijs uero enuntiata inclinatur ad accentū præcedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἰμὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ Dωρικῶς subtracto ι, diphthongi, ac geminato μμ Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ, Εἴπατέ μοι τὸ κρήγιον, οὐ καλὸς ἐμμί. Et in eodem: Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὔ ποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda persona εἷς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in σ, conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι, τίθης, cuius apud poetas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertendū est εἷς acutum habere accentum, quanquam per communem regulam circūflecti appetat. nam omne uerbum in longam desinens, accentum suscipientem, circunflectitur. quod, ut quibusdam placet, factum est ne coincidat cum εἶς, secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Est etiam encliticum, ut Odyss. δ. Αἵματος εἷς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. abiecto uero σ, fit εἶ, τὸ ὑπάρχεις, & circunflectitur: quanquam deducitur ab εἷς, quod acuitur,

at dictum est. Quod et Ioannes Charax asserit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ περισπᾶται τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. Nec inclinatiuum est εἶ, ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ. etsi εἰμὶ, εἷς, ἐστι enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari secundum Apollonium, hoc est, a uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω, passiuum ἔομαι, secunda persona ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς καὶ κράσει εἶ. nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas indicatiuorum passiuorum per ει, diphthongum, & sicut in τύπτομαι dictum est, tertiam personam actiuorum secundam faciunt passiuorum, ut βέλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. sic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Est & alia secunda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentissimus est usus, hoc est, ἐσσὶ, quæ secundum aliquos fit a secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, hoc est, εἷς, cum addito altero σ, & ι, in finem translato sit ἐσσί. σ, enim necessario geminatur. quoniã simplex, σ, cum ἰῶτα prolato est, χαρακτηριστικὸν tertiæ personæ, ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam format Herodianus, hoc est, ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, interposito σ, ἐσμὶ facit, cuius extrema in σ, conuersa, fit ἐσσ, geminato σσ, sed quoniam nulla dictio in eandem consonantem geminatam desinere potest, additum est ι, & sic ἐσσὶ factum est, quod inclinatur, ut Ιλιάδος κ̄. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

Tertia

Tertia persona ἐςὶ, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari possit, quin coincidat cum tertia plurali. nam si a prima persona formare uoluerimus, μι, in σι, conuersa, ἐσὶ fiet. Si a secunda regulariter formata, hoc est, εἶς adiuncto ι, fiet tertia singularis εἰσὶ, & talis est tertia pluralis. Iccirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim a prima persona εἰμὶ, abiecto prius ι, de diphthongo, deinde extrema in σι, conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ, in τ, mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι, desinens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset positione longa, & sic factum est ἐςί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, a secunda persona ἐσσὶ, mutato altero σ, in τ, fit ἐςί. Non tamen Doricum est, licet in τι, desinat, sed Dorico simile. nam Dorica propria (secundum Herodianum) in τι, puram desinunt, hoc est, nulla consonante præcedente τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborum in μι, ut φησὶ φατί δίδωσι, δίδωτι. uerū ἐςὶ, σ, habet ante τ. In plurali uero consueuerunt Dores etiam ν, consonante præcedente τ, formare tertiam personam in τι, ut φαντὶ. δίδωντι etc. huiusmodi Δωρικά. ἐτὸν, ἐτὸν, esse debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τῦ εἰμὶ, interposito uero σ, ἐςὸν, ἐςὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in singulari tantum productam esse uolunt. Ιλιά. ᾱ. Αλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐςὸν ἐμεῖο. Πλη. ἐςμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ιλιάδ. ν.

ἐπεὶ ἔτοι, ἐεδιωταὶ κακοὶ εἰμὲν. Sic in eiusdem libri calce. οὔτοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. et in compositione ἔνειμεν, retractio accentu in antepenultimam. Ιλιά. ε̄. ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεϑα οἱ περ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ' ἐγὼ πότερον τεϑνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. Secunda persona ἐςὲ, unde Eustathius. Οδυσ. γ̄. τῦ δὲ ἐςὲ πρωτότυπως κλίνησις ἐκ του εἰμὶ, ἐμὲν, ἐςὲ; καὶ ἄλλως μὲν προϑέσει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ. δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲς, ἐςέ. Tertia persona ἐσὶ καὶ εἰσὶ, interposito ι, ut penultima producatur (sicut dictum est) ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, cum in ι, desinat: & ἰωνικῶς ἔασι, ut τιϑέασι, retracto accentu in antepenultimam, cum non amplius sit encliticum. Polysyllaba enim enclitica esse non possunt, sed disyllaba tantum, & monosyllaba. Ιλιάδος η̄.

Υμῖν μὲν γαρ ἔασιν ἀριςῆες παναχαιῶν.

Παρατατικὸς.

Ην, a prima persona præsentis temporis fit, extrema in ν mutata, ut εἰμὶ, εἶν, sicut ἵςημι, ἵςην. deinde soluta diphthongo, & ε, in η, conuerso, sicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν, ι tamen prius expuncto. quoniam desinentia in ν, nihil uolunt habere non prolatum ante ν. Iones uero dicunt ἔα. Ιλιάδος ε̄, Ηκεν ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Οδυσ. ξ̄. Τοῖος ἔα ἐν πολέμω, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν, dissoluta diphth. in εα, ἰωνικῶς, sicut ἤδειν, ἤδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η in εα soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν, sicut

cut ξέρξην. ξέρξεα. nam α, respuit habere post se ν, nisi dictio ex declinatione desinat in ν, ut μοῦσαν, & ἔτυψαν: hæc enim a declinatione habent ν, & non κατὰ πάθος, & sic fit ἔα, unde ε, in η, conuerso, fit ἦα. Odysseías κ. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης. Attici uero ε, & α, in η, uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ dicunt, sicut ἤδεα, ἤδη. Aristophanes ἐν πλούτῳ. Δεῖ γάρ ὥς ἔοικέ μοι, λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. poetæ uero præponentes primæ personæ communi ἦν, ἔην dicunt. Ιλιάδος λ.

Ὡς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔον a uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον, ut ὥς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε καὶ ἰλιά ψ. Ὡς ποτ᾽ ἔον, νῦν αὖτε νεώτερον ἀντιοώντων. ἔργων τοιούτων. Et ἔσκον quoque dicunt, ὥς τύπτεσκον, χαίρεσκον. ἰλιά π. Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis inuenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt, Iones uero ἔα & ἦα, Attici uero ἦ monosyllabum, at poetæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicunt.

Secunda persona a prima fit, ν, in ς, conuerso, ut ἦν, ἦς, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, nec subscribitur ι, ut in τίθημι dictum est, cui adiuncta θα, αἰολικῶς, fit ἦσθα. Odyss. π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. ἦσθα tamen inuenitur subscripto ι, in modo indicatiuo, sed hoc est a uerbo grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις, adiuncta θα. ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα, sicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ, esse debuerat, a secunda perso-

na abiecto σ secundum communem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης, ἐτίθη, sic ἦς, ἦ, sed in usu non est, pro ea autem utimur ἦν, quæ a grauitono uerbo deriuatur, hoc est, ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον ἦες, ἦε, καὶ ἦεν. unde παρῆεν. nam ε, si in id desinat tertia persona uerborum, appetit post se ν, mutato uero η, in ε. fit ἔεν. καὶ κράσει τῶν δύο εε, εἰς η, fit ἦν, sicut ἕεμαι, ἧμαι, τὸ κάθημαι, καὶ τροπῇ τοῦ ν, εἰς σ, δωρικῶς, fit ἦς, sicut in prima persona plurali, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις. Ης χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα, εἵρπομες ἐκ πόλιος. Poetæ uero præponentes ε, ἔην dicunt. Ιλιάδος ω̄. Ος δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Οδυσσ. ξ̄. Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύεμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde producentes ε, in η, ἤην faciunt. Οδυσσ. τ̄. καί κεν πάλαι ἐνθάδ᾽ Οδυσσεὺς ἤην. Iones uero ἔσκεν dicunt. Οδυσσείας ῑ.

Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος. Et sic tertia persona sex modis inuenitur hoc est, ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, & ἔσκεν, quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta σκε, ἰωνικῶς, ἔεσκε, sed propter alternationem duorum εε, alterum abijcitur, & sic fit ἔσκε.

Sed aduertendum est, ἦν tertiam personam commnem, & ἤην, καὶ ἦεν nunquam absque ν, inueniri. Δυϊκά. ἦτον, ἤτην, esse debuerat, ab eo quod est εἶν penultima correpta sicut in duali præsentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, ab eo quod est, ἦν, penultima producta, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἦστον, ἤστην. Ιλιάδος ε̄.

 Ιρεὺς

Ιρεὺς ἡφαίςοιο, δύω δὲ οἱ υἱέες ἧσην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πληθυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἧμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συςολῇ ἔσαν. Ιλιάδος β.

Ενθα δ'ἔσαν ςρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.

Illud uero Hesiodi in Theogonia, Τῆς δ'ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν, *nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more ac Thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & feminini, iungere consueuerunt. Pindarus in Olympijs,* Μελιγάρυες ὕμνοι, Υςέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται, τουτέςι ὑπάρχουυι. *Et illud,* Διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, *quod Attici solum in neutris nominibus faciunt. Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam,* ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν, *pro* ἦσαν. *sicut* ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, *pro* ἐτύφθησαν, *quod etiam Bœotorum est.*

Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε, *a futuro.*

Υπερσυντελικὸς ἥκειν, ἥκεις, ἥκει, ἄχρηςα.

Μέσος παρακείμενος, ἧα, ἧας, ἧε, ἄχρηςα. *Aliqui tamen uolunt* ἧα & ἔα *primam personam præteriti imperfecti, ut dictum est,* ἀπὸ τοῦ ἦν *esse potius, quàm medii præteriti perfecti.*

Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἥειν, ἥεις, ἥει.

Παρακείμενος παθητικὸς, ἧμαι, ἧσαι, ἧται, ἄχρηςα.

Υπερσυντελικὸς παθητικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο, ἄχρηςα.

Quibusdam tamen placet hoc esse præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ εἶναι, *cuius actiuum est* εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης, Εγὼ δὲ σοὶ εἰδότως οὐκ ἥμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ὦν.

Αόριςος

Ἀόριστος πρῶτος ἧσα, ἧσας, ἧσε, a futuro ἔσω, ἄχρηστα.

Ἀόριστος δεύτερος, ἧν, ἧς, ἧ, a futuro ἔσω, sicut ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην: sed in usu non est, pro eo autem utimur præterito imperfecto, ἦν, ἦς, ἦν.

Μέλλων πρῶτος, ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, sed in usu non est, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci.

Μέσος μέλλων, ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, geminato σ. καὶ συγκοπῇ ἔσαι, εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicunt, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ, sicut πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod secundum communem regulam formatum est, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali, extrema in θι, conuersa. Vel a genitiuo participij εἷς, ἕντος, ἔθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι, καὶ ἴσθι, ε in ι conuerso. Quia quandocunque fit pleonasmus alicuius cõsonantis in habentibus penultimam in ε, desinentem, uertitur ut plurimum ε in ι, ut ῥέπω, ῥίπτω, μένω, μίμνω. sic ἔσθι, ἴσθι. Tertia persona ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἔσθι, interiecto σ ubi ε, seruatum est. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πληθ. ἔστε, ἔστωσαν. καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. Vel erit dualis numerus pro plurali. ἔσο uero ab eo quod est ἦσο, formatur a secunda persona præteriti imperfecti ἤμην, ἦσο, ἦτο, quando accipitur pro eo quod est ἴσθι, sis uel es, quod est tẽporis præsentis et præteriti imperfecti imperatiui

tiui modi. Si autem ponatur in significatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum esse a præterito plusquamperfecto, quod in hoc uerbo simile est uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim facit ἤμην, ἦσο, ἦτο, licet temporis significatione differát inter se. Inuenitur etiá ἔασο, ασ, geminato. Οδυσσ. ᾱ,
Ἀλκιμος ἔασ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρ.

Εἴην, εἴης, εἴη, *a gemino participii* εἷς, ἕντος, *quod in usu non habetur, sicut* τιθείην, τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθ. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Οδυσσείας φ̄. Ποῖοί κ' εἶτ' ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τοῦ εἴητε, *hoc est, quales essetis Vlyssi opitulari, si unde ueniret.* & Οδυσσείας ι̅,
Οἵτινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
ἀντὶ τοῦ εἴησαν, *essent.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ὦ, *quod circunflectitur, quia eius participiú in σ ὀξύτονον desinens, declinatur per ντ, ut* εἷς, ἕντος, *etsi in usu non sit: nec obstat altera regula, quæ in* ζεύγνυμι *dicta est, quòd subiunctiua uerborum in* μι, *eandem uocem & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis circunflexis. quia licet* ἔω *grauitonum sit, a quo deriuatur* εἰμὶ, *quartæ coniugationis, ut dictum est, possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo subiunctiuo,* ἐὰν ὦ, ἐὰ
ante

ante ω. præcedat ε, licet in uſu non habeatur in modo indicatiuo: ſicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, *& ſimilia, quæ diſyllaba ſunt primæ coniugationis circunflexorum. At* ζώννύω *nullo modo ſynæreſim pati poteſt, cum neque* α, *neque* ε, *neque* ο, *paruum præcedat* ω, *magnum. Secunda perſona* ᾖς, *cui addita* θα, *ſyllaba* αἰολικῶς, *fit* ᾖσθα, ι, *ſubſcripto. Tertia perſona* ᾖ, καὶ ἰωνικῶς ᾖσι *adiuncta* σι, *ſyllaba*, καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ιλιάδος ξ. Ινα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ Οδυσσείας τ.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.
Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἔναι *tamen eſſe debuerat* ἀπὸ τοῦ ἔμεν *prima perſona plurali, ſicut* ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. *nam infinitiui uerborum in* μι, *præſentis temporis, penultimam correptam habere uolũt. At* εἶναι *tanquam diſyllabum, diſyllabos aoriſtos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel* ἀπὸ τοῦ εἶμεν, *extrema* ἶναι, *mutata, uel* ἀπὸ τοῦ ἔμεν, *interpoſito* ι, εἶναι, καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ιλιάδος δ.
Ατρείδη μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὡς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον ἐριθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὅς με τάλαιναν Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων πρῶτος.

Εσεσθαι, a tertia singulari medij futuri ἔσεται, siue a secunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο Εἲς, τοῦ ἔντος, sicut ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος: sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui, ἔω, scilicet, ut ὁ ὢν, τοῦ ὄντος, quod a secundo aoristo fit, hoc est, ἦον. ἡ μετοχὴ ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, sicut ὁ τυπὼν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, fit ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. Idcirco acuitur tametsi monosyllabum sit, etiamsi per crasim fiat, ἐὼν, ὢν: nam ex graui et acuto circunflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ο ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη τὸ ἐσόμενον. sed de hoc satis, cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu.

Nunc uero de compositis quæ ex eo fiunt, & eorũ significatione.

Ενεςιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. ὡς τὸ ἔνεςί μοι πλοῦτος. ἔνεςι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐςιν. fieri potest.

Εξεςιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐςι. facultas datur.

Σύνεςιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεςιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐςί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐςὶ καὶ τόδε.

Μέτεςιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐςὶν, ἤγουν μετοχή καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεςί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐςί μοι πλούτου.

Πάρεςιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐςιν, ἡ παροῦσ' ἐςὶν, ἡ ἐπὶ

οὐδετέρου

εὐ δετέρου παρένεσι...

Ἔπεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐσί, συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεσί μοι ποιεῖν τόδε, ἀπὸ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐσι ποιεῖν τουτο ἤγουν ἐπι τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐμ' ἐμοί ἐσι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεσιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐσὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεσί μοι σοφίας. περίεσι, καὶ ἀντὶ κρεῖτλον ἐσὶ: καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν περὶ δ' ἐσὲ μάχεσθαι. ἤγουν, περίεσε μὲν, καὶ κρείτλους ἐσὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν: περίεσε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεσιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ. ἄπεσιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐσί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεσὼς.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc est, uado, fit a uerbo grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ι, εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω, εἰς μι, fit εἶμι. Pro quo aduertendum est, quod quatuor sunt uerba in ω desinentia, quæ uado significant, quorum primum est ἔω, a quo deriuatur εἴω, interiecto ι, cui subtracto ε, fit ἴω, unde ἶμι, dissyllabum, & ἰεω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι, unde ἵημι, uado. A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & est quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuum non patiatur synæresim, quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει, diphthon. in peunltima, contra naturam uerborum in μι, & eadem circumflectitur, cum sit longa natura ante circum. Secunda persona εἶς, a prima fit, extrema

in σ,

in σ, mutata. Οδυσσείας α. Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; hoc est, quis es? unde uenis hominum? &c. Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet, εἰμὶ ἄπει τοῦ τῶθεν, hoc est, nisi habeas isthinc, secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι, ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον εἶ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ συνθέσει ἄπει: uel à secunda fit persona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ εἶ καὶ ἄπει. Tertia persona εἶσι à secunda fit, adiuncto ι. Ιλιάδος γ.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς τέστιν ἀτειρής, Ος τ᾽ εἶσι διὰ δουρός. hoc est, διέρχεται transit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι: nam singularia cum ει diphthongo scribũtur, ut productam habeant penultimam, secundum regulæ preceptionẽ. Dualia uero et pluralia solo ι, correpto siue à proprio singulari fiant, abiecto ε, de diphthongo, siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ησίοδος ἐν ἔργοις, Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Αθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præsens pro futuro. Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in ι, desinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π. Κατ᾽ ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem syllaba seruato. nam ἴωνες interponentes α in eiusmodi personis, accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam sylla ba & locũ et tẽpus mutauerit, ut τιθεῖσι, τιθέασι, sic ἴσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præsenti, sicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ιλιάδος α. Τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθυν. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, penultima correpta. Ιλιάδος δ. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤϊσαν, Ιλιάδος ν. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀδρῶν, Ηΐσαν ἐς πόλεμον. Eustathius tamen ἐν τῷ ω τῆς Οδυσσείας, uult hanc esse tertiam pluralē primi aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ε. εἰς η, fit ἤϊσαν.

Παρακείμενος εἶκα, εἶκας, εἶκε, a futuro εἴσω, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος εἶα, εἶας, εἶε. ε, uero in η, uerso ac ι, subscripto ᾖα dicimus, καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Οδυσσ. δ. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυγέτοιο ἤϊα. καὶ Ιλιάδος α.

Ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Υπερσυντελικὸς, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, a præterito perfecto, ε. in η, conuerso ἀπὸ κῶς, ac subscripto ι, ἄχρηστα.

Μέσ. ὑπερσ. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, a præterito medio. Δυϊ. ᾔειτον, ᾐείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν Et sic omnia composita ab ijs, ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, ἐπῄεσαν. Οδ. λ. αἳ δὲ προμνηστῖναι ἐπῄεσαν. συνῄεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν, διὰ τοῦ ι.

Αόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. Secundus Aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur aoristo primitiui, hoc est, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰὼν, ἰόντος, καὶ ἐξιὼν, ἐξιόντος secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præsentis temporis est.

Μέλλων πρῶτος, εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. *sed in usu non est, utimur autem pro eo præsenti tempore, hoc est,* εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιά. α. Νῦν δ' εἶμι φθίηνδε. *hoc est, ibo.* Ἡσίοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἶς ἧστ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. καὶ προσθέσει τῆς θα, αἰολικῶς, εἶσθα. Ἰλιά. κ. ἧτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσσ. τ. ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. *hoc est ibis. Et* Ἰλιάδος σ. Ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, *idest ibit.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Θι, *unde* ἄπιθι, *fit à prima persona plurali,*
1 *extrema in* θι, *mutata,* ἴμεν, ἴθι, *sicut* δίδομεν, δίδοθι. *Tertia* ἴτω, *à secunda extrema in* τω, *uersa* Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος, εἶ, *quod cum omnibus præpositionibus componere licet, duabus tantum exceptis, hoc est,* σὺν καὶ παρὰ, *ut* δίει, ἔξει, *&c. Fit autem a tertia persona secundi aoristi, hoc est,* ἴον, ἴες, ἴε, *cuius thema est* εἴω, *ut supra dictum est.* Τὸ προστακτικὸν ἴε, *unde* ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, *unde* ἔξει. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Ποῦ στρεψιάδης ἔξει τὸν ἀσκάντην σαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. *Potest etiam deduci* ἀπὸ τοῦ εἶμι, *hoc est, a tertia persona præteriti imperfecti,* εἶν, εἶς, εἶ. Τὸ προστακτικὸν εἶ, καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς: *nam Attici si non utamur terminatione in* θι, *in imperatiuis uerborum in* μι, *utuntur tertijs personis præteritorũ imperfectorum, sicut & in uerbis in* ω, *desinentibus, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προστακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην,

ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προςακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Αριςοφάνης, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵςην, ἵςης, ἵςη. τὸ προςακτικὸν ἵςη. Ιλιάδ φ. ἵςη δὲ μέγα κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵςαθι, statue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, à genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμὶ, sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt. attamen Homerus usus est tertia persona εἴη. Οδυσ ξ. Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη, Εἰπεῖν Ατρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam subiunctiuus modus in usu non est, quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui, hoc est, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ιναι, à prima persona plurali, extrema in ναι, conuersa. ἵμεν, ἵναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἵμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἵμεν, quod omnino est simile primæ personæ plurali. Ιλιάδ. ᾱ. Επειὴ πολὺ φέρτερόν ἐςιν οἴκαδ' ἵμεν. hoc est, ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγος. quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præposito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ ἵημι. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι, καὶ ε, εἶναι, unde παρεῖναι & ἀπεῖναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Ενειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

Σωύειμι, ἀντὶ τῦ σωυεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ σωυεσίας.

Εἴσειμι, ἀντὶ τῦ εἰσέρχομαι.

Εξειμι, ἀντὶ τῦ ἐξέρχομαι.

Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντι τοῦ προέρχομαι.

Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.

Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινὰ, ἤγουν κολάζω.

Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρών εἰμι.

Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.

Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.

Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE IHMI.

Ημι uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpi-
I ritum. denſo enim ſpiritu, mitto & cupio ſignificat, tenui autem uado. Nec in omnibus modis, temporibus, ac generibus idem eſt uſus & ſcriptura. icc irco in tria illud diſtinguere licet, ſecundum tria diuerſa ſignificata, hoc eſt, ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, ἴημι τὸ πορεύομαι. [illegible] τὸ πέμπω, cum eius inflexio magis ſit i[illegible] id a pri-mis formandum & declinandum eſſe [illegible].

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Ιημι τὸ πέμπω ἀπὸ τῦ ἱέω fit, extrema in [illegible]

 [illegible]na.

nultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι, secundo libro dictum est, & patitur synæresim, & est primæ coniugationis circunflexorum: ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι, sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem et inflexionem in omnibus modis et temporibus & generibus hoc uerbum ἵημι, omnino imitatur. Secunda persona, ἵης. Tertia, ἵησι. Ιλιάδ. φ. Αξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc est, mittit. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ιλιά. γ. Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι, sicut τιθεῖσι, τιθέασι, ἢ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς α, μακρὸν ἀττικῶς, ἱᾶσι trisyllabum, sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu et spiritu: nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, et tenui spiritu signatur: ἱᾶσι uero penultimam circunflectit, & densum spiritum habet. Differunt etiam in compositione præpositionum, quoniam non cum omnibus et eisdem præpositionibus utrunque componitur. nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus, non autem ἐνίασι: cum εἰς uero & econtrario εἰσίασι dicimus, non autem εἰσιᾶσι: cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus: cum πρὸς, προσίασι, non autem προσιᾶσι, licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέμενος dicamus. nam composita huius præpositionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in usu communiter non habetur. Non enim dicimus προσίημι, neque προσήσω, neque προσῆκα, &c. sic igitur neque προσιᾶσι. At εἶμι

contrarium

contrarium facit: dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι: *sic etiam* προσίασι *dicendum est: cum* πρὸ *uero,* προΐασι, *non* προίασι. *cum* ἀνὰ, *utrunque dicimus,* & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι, *etiam cum* κατὰ, & καθίασι, & καθιᾶσι: *cum* διὰ, δίασι, *non* διᾶσι, *licet* διϊᾶσι *quadrisyllabum dicatur: cum* μετὰ, & μετίασι & μετιᾶσι *dicimus:* & *cum* παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι *cum* ἀντὶ *uero, neutrum componitur.*

Παρατατικὸς.

Ἴην, ἴης, ἴη, *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *pro quo magis utimur singulari primitiui* ἴεον, ἴουν. ἴεες ἴεις. ἴεε, ἴει. Ιλιάδ. π. Εν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ συνθέσει, ἀφίει, προΐει. *Homerus tamen* προΐην *dixit* Οδυσ. ι. δή τοτ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἴετον, ἰέτην. Πληθ. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. *unde* δίεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς, ἵεν, *a prima persona singulari* ἴην, τροπῇ τοῦ η, εἰς ε, *sicut* ἐτίθην, ἔτιθεν, *unde* μεθίεν. Οδυσ. φ. Ως ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἷκα, εἷκας, εἷκε, *cuius penultima* η, *esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω, *sed ne coincideret cum* ἧκα *primo aoristo, (cuius usus frequentissimus est) mutauit* η, *in* ει, *diphthongum Bœotorum more, sicut* τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. *Quod præteritum etsi in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut* εἰκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι. παρεικὼς, καὶ παρεικέναι. Υπερσυντε.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Αόριστος πρῶτος.

Ηκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ, sicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturam, ut ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. At præposito ε, Atticorum more ἕηκα dicimus, καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ιλιάδ. α.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Αόριστος δεύτερος.

Ην, ἧς, ἧ, à futuro ἥσω, sicut ἔθην à futuro θήσω. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην Πληθυν. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Οδυσσ. δ. Κῆρυξ τίπτε δέσε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi uerborum in μι. nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν. sic ἧν, ἧμεν, dicendum fuerat, sed de hoc in τίθημι satis dictum est. Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ. Υπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. Απὸ τοῦ ἰέω, ἰῶ, abiecta reduplicatione & ε in η mutato, sicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδος ζ.

Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ιεθι, ἱέτω, à genitiuo participij, uel à prima persona plurali, extrema in θι conuersa, ἵεμεν, ἵεθι, sicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθ. ἵεθε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε, Ιλιά. ν. Αργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς

θεσπιαδὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εἶκε, εἰκέτω, *sicut* τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo participij extrema in θι, *mutata, uel à prima plurali, sicut & præsens* ἕμεν, ἕθι *non tamen* ἕθι *dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in* τίθημι, *& de hoc secundo aoristo dictum est: sed* ἕς *potius in usu habetur, quod fit à secunda persona proprij aoristi, longa in breuem mutata,* ἧς, ἕς: *unde* ἄφες, πρόες, σύνες, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ιλιάδ. δ. Ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. *Tertia persona* ἕτω, *unde* προέτω. Ιλιάδ. λ. Ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλοις λαὸς ἑπέσθω.

Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, *à genitiuo participij* ἱεὶς, ἱέντος, *sicut* τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος δεύτερος εἵην, εἵης, εἵη, *à genitiuo participij, sicut* θείην, θείης, θείη.

Μέλλων πρῶτος, ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, *sicut* θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, *sicut* ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ: ὡς ἐὰν τεθείκω

τεθείκω, τεθείκης, τεθείκῃ.

Αόριστος δεύτερος ἐὰν ὦ, ᾗς, ᾗ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἔω ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ιλιάδος ᾱ.

Οτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ἱέναι, a prima persona plurali, extrema in ναι, conuersi, ἵεμεν, ἱέναι, sicut τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν εἱκέναι, sicut τεθεικέναι, unde καθεικέναι, παρεικέναι.

Αόριστος δεύτερος εἶναι, unde καθῆναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen esse debuerat à prima persona plurali secūdum communem regulam uerborum in μι, ut ἕμεν, ἕναι. Sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ est propria secundi aoristi, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non ε, in η, conuersa, sed assumpto ι, in diphthongum (sicut in τίθημι diximus) εἶναι factum est, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ιλιάδ. ᾱ. αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ιλιά. δ̄. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἔπι προέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendum est a tribus esse εἶναι, primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuem habent spiritū, et præsentis tēporis sunt: tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aspiratur, & est

secundi aoristi. *Potest etiam esse præsentis temporis* ἀπὸ τοῦ ἰέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Εκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Οδυσσείας ρ̄.

Δίσκοισι τέρποντες, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς. Αόριστος β΄. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ιλιά. ᾱ. Ισον δ' ἰσοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponẽtes.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ. ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Ἔμαι ab *actiuo*, *extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis*, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *sicut* τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱμέθα, ἵεσθε, ἵενται.

Παρατατικὸς ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

Παρακείμενος εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι *tamen esse debuerat, quoniam preteritum perfectum passiuũ uerborum in* μι, *uult penultimam habere correptam. Vsus tamẽ obtinuit, ut penultima actiui & in passiuo seruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus est, sicut in* τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. *Secunda persona* εἷσαι, *unde* ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ, Φρὺξ οὐκ ἄρα κτενεῖς

με, ὀρέςης ἀφεῖσαι. hoc est, liberatus es. Tertia εἶται, ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἴμεθον, εἶσθον. Πληθυν. εἴμεθα, εἶσθε, εἶνται. Ὑπερσυν. εἴμην, εἶσο, εἶτο.

Ἀόριςος πρῶτος.

Εθην, ἔθης, ἔθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, penultima correpta secundum communem regulam. εἵθην tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου, ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, liberatus est à diluuio Deucalion.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ιεσο, ἱέσθω, à secunda persona præteriti imperfecti, sicut τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς.

Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται, sicut & passiua.

Παρατατικὸς, ἱέμην, ἵεσο, ἵετο.

Αόριςος πρῶτος, ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα aoristo actiuo: qui licet excipiatur, cum futuri consonantem non seruauerit, in usu tamen habetur προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia composita, sed in modo indicatiuo tantum.

Μέσος ἀόριςος δεύτερος.

Εμην, ἕσο, ἕτο, ab aoristo passiuo fit, extrema in μην, mutata. ἔθην, ἕμην, sicut ἐτέθην, ἐτέμην. Secunda persona ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

το. ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ. ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ιεσο, ἱέσθω, à *secunda persona præteriti imperfecti, sicut & passiua.*

Αόριςος δεύτερος ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, unde *πρόου, πρόσου, κάθου, & similia quæ in usu habentur. Quo in loco aduertendum est, quòd medius aoristus secundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in usu, & maxime in compositione, ut* προσείμην, τὸ εὐκτικόν. ἐὰν προεῖμαι, τὸ ὑποτακτικὸν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. *Reliqua uero omnia tam media quàm passiua si quis formare & inflectere uoluerit, regulas sequatur quæ habentur de ijs in* τίθημι.

DE ἽΗΜΙ, QVOD EST CVPIO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Ημι, ἧνς, ἧνσι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ.

I *hoc est, cupio, quod etiam aspiratur, sicut* ἵημι τὸ πέμπω, *& est eiusdem coniugationis uerborum in* μι, *per quam secundum artem potest regulariter formari ac uariari, tam in actiua litteratura quàm passiua, per omnes modos & tempora.* Παρατατικὸς, ἧν, ἧνς, ἧν.

Παρωκείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε.

Υπερσυντελικὸς, ἥκειν, ἥκεις, ἥκει.

Αόριςος πρῶτος, ἧσα, ἧσας, ἧσε.

Ἀόριστος δ' ὁ δεύτερος ἧν, ἧς, ἧ.

Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε̄.
Ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat. Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω. ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, & alia, quæ etsi omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.

DE ΙΗΜΙ QVOD EST VADO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἡμι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τοῦ ἴεω, ἰῶ, τὸ πορεύομαι,
I quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo dũtaxat habetur κοινῶς, ut ἰέναι. Ἰλιά. λ̄. Βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. Quod a prima persona plurali fit, extrema in ναι, mutata, ἴεμεν, ἰέναι, unde ἀπιέναι, μετιέναι, & similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, et participiis. Ὀδυσσείας η̄. ἣδ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὲν ἴησι Πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ Ὀδυσσείας λ̄. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται. & quæ sequuntur.

Παρατατικός.

Ιέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικ.

Ιεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ιλιάδος μ.

Αλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Οδυσσείας ρ.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,

Αστυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι προθυμούμενος. *Reliqua uero ſiquis uariare uoluerit, regulas uerborum in* μι, *primæ coniugationis omnino ſequetur. Sed quoniam frequentiſſimus eſt huius uerbi uſus apud Homerum, facere ad addiſcentium utilitatem iudicaui, ſi omnes eius formas, perſonas, numeros, tempora, modosq; omnes, ueluti in λέγω fecimus, explicarem. Eſto itaque hæc eius declinatio.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς. Ιημι, ἵης, ἵησι. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς. καὶ ἰᾶσι ἀττικῶς.

παρατ. ἵην. ἵης, ἵη. uel ἵεον ἵουν. ἵεες, ἵεις, ἵεε, ἵει. Δυϊ. ἵετον, ἱέτην. Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

παρακ. εἶκα, εἶκας, εἶκε. Δυϊ. εἵκατον, εἵκατον. Πλη. εἵκαμεν, εἵκατε, εἵκασι.

ὑπερσυν. εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην.

ἄγχησα. Πληθ. εἵκειμεν, εἵκειτε, εἵκεισαν.

ἀόρ. ά. ἧκα, ἧκας, ἧκε. unde apud Homerum ξυνέηκε. Δυϊ. ἥκατον, ἡκάτην. Πληθ. ἥκαμεν, ἥκατε, ἧκαν.

ἀόρ. β'. ἧν, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἕτον, ἕτην.
Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

μέλλ. ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Δυϊ. ἥσετον, ἥσετον.
Πλη. ἥσομεν, ἥσετε, ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵετι. ἱέτω. Δυϊ. ἵετον, ἱέτων.
Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷκε, εἱκέτω. Δυϊ. εἵκετον, εἱκέτων.
Πληθ. εἵκετε, εἱκέτωσαν. ἄγχησα.

ἀόρ. β'. ἕς, ἕτω. Δυϊ. ἕτον, ἕτων.
Πληθ. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.
Πλη. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι.
Δυϊ. εἵκοιτον, εἱκοίτην.
Πλη. εἵκοιμεν, εἵκοιτε, εἵκοιεν.

ἀόρ. β'. εἵην, εἵης, εἵη. Δυϊ. εἵητον, εἱήτην.
Πληθ. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν καὶ ἱεῖεν.

μέλλ. ά. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον, ἡσοίτην.
Πλη. ἥσοιμεν, ἥσοιτε, ἥσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον, ἱῆτον.
Πλη. ἐὰν ἱῶμεν, ἱῆτε, ἱῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵκητον.

εἵκητον

εἴκητον. Πλη. ἐὰν εἴκωμεν, εἴκητε, εἴκωσι.

ἀόρ. β΄. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον, ἧτον.
Πληθ. ἐὰν ὧμεν, ἧτε, ὧσι. καὶ διαλύσει
ἐὰν ἔω, ἔῃς, ἔῃ. Δυϊ. ἐὰν ἔητον, ἔητον.
Πλη. ἐὰν ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι. καὶ πλεονασμῷ
ἐὰν εἴω, εἴῃς, εἴῃ. Δυϊ. ἐὰν εἴητον, εἴητον.
Πλη. ἐὰν εἴωμεν, εἴητε, εἴωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἰέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἰέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴεμεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι. ἀόριστος β΄. εἶναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἔμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. ἡ εἱκυῖα, τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς, τοῦ εἱκότος.

ἀόρ. β΄. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον. ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

παρακ. εἷμαι, εἷσαι, εἷται. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον. εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται.

ὑπερσυν. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.

ἀόρ. ά. ἔθην, ἔθης, ἔθη. Δυϊ. ἔθητον, ἐθήτην.

Πληθ. ἔθημεν, ἔθητε, ἔθησαν.

ἄλλως εἴθην, εἴθης, εἴθη. &c. per diphth.

μέλλ. ά. ἐθήσομαι, ἐθήσῃ, ἐθήσεται.

Δυϊ. ἐθησόμεθον, ἐθήσεσθον, ἐθήσεσθον.

Πληθ. ἐθησόμεθα, ἐθήσασθε, ἐθήσονται.

μετ' ὀλ. μέλλ. εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται.

Δυϊ. εἰσόμεθον, εἴσεσθον, εἴσεσθον.

Πληθ. εἰσόμεθα, εἴσασθε, εἴσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσο καὶ ἵου, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.

Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεισο, ἱείσθω. Δυϊ. ἵεισθον, ἵεισθον.

Πληθ. ἵεισθε, ἱείσθωσαν.

ἀόρ. ά. ἧτι, ἱήτω. Δυϊ. ἧτον, ἱήτων.

Πληθ. ἧτε, ἱήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.

Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.

Πληθ. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἵμην, εἷο, εἷτο. &c.

ἀόρ. ά. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.

Πληθ. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.

μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.

Δυϊ. ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.

Πληθ. ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

μετ' ὀλ. μέλλ. εἰσοίμην. εἴσοιο, εἴσοιτο.

Δυϊ. εἰσοίμεθον, εἴσοισθον, εἰσοίσθην.

Πληθ. εἰσοίμεθα, εἴσοισθε, εἴσοιντο.

ὑποτακτικά

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἐὰν ἑῶμαι, ἑῇ, ἑῆται.

Δυϊ. ἑώμεθον, ἑῆσθον, ἑῆσθον.

Πληθ. ἑώμεθα, ἑῆσθε, ἑῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἱῶμαι, εἱῇ, εἱῆται.

Δυϊ. ἐὰν εἱώμεθον, εἱῆσθον, εἱῆσθον.

Πληθ. ἐὰν εἱώμεθα, εἱῆσθε, εἱῶνται.

ἀόρ. ά. ἐὰν ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ.

Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον, ἑθῆτον.

Πληθ. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε, ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσθαι: παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.

ἀόρ. ά. ἑθῆναι. μετ' ὀλ. μέλλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος, ἡ εἱμένη, τὸ εἱμένον.

ἀόρ. ά. ὁ ἱεὶς, ἡ ἱεῖσα, τὸ ἱέν.

μέλλων. ὁ ἑθησόμενος, ἡ ἑθησομένη, τὸ ἑθησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. &c. uti passiuum.

παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο.

ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην.

ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

ἀόρ. ά. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο.

ἡκάμεθον, ἥκασθον, ἡκάσθην.

ἡκάμεθα, ἥκασθε, ἥκαντο.

ἀόρ. β΄. ἕμην, ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὖ ἀττικῶς, ἕτο. Δυϊ. ἕμεθον. ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.

μέλλ. ά. ἥσομαι, ἥσῃ, ἥσεται.
ἡσόμεθον, ἥσεσθον, ἥσεσθον.
ἡσόμεσθα, ἥσεσθε, ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ιεσο, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.
Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.
ἀόρ. β΄. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς.
ἕσθον, ἕσθον. Πληθ. ἕσθε ἕσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς. Ιείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεσθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. ἐὰν. Ιῶμαι, ἱῇ, ἱῆται.
ἱώμεθον, ἱῆσθον, ἱῆσθον.
ἱώμεσθα, ἱῆσθε, ἱῶνται.
ἀόρ. β΄. ὧμαι, ἧ, ἧται.
ὥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
ὥμεθα, ἧσθε, ὧνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β΄. ἕσθαι. μέλλων πρῶτος ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεσῶς. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
ἀόρ. β΄. ὁ ἕμενος, ἡ ἑμένη, τὸ ἕμενον.
μέλλ. ά. ὁ ἡσόμενος, ἡ ἡσομένη, τὸ ἡσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΑΙ, ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

Ημαι, præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in μι: est enim ἕω τὸ κάθημαι, hoc est, sedeo, à quo ἕεω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, unde ἧμι deriuatiuum, sicut a τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Passiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύω εε, εἰς η, fit ἧμαι, sicut δημοσθένεε, δημοσθένη. licet frequentius & familiarius in ει, diphthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factú est, ne coincideret cum εἷμαι, præterito passiuo, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit a uocali, et duo εε, per crasim in ει, diphthongum plerunque mutatur, quando syllaba incipit a consonante, ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. licet interdum etiam in η, commutentur, ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando syllaba incipit a uocali, duo εε, in ει, diphthongum nunquam mutantur, sed in η, ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui potest, hoc uerbum neque esse a uerbo in ω, desinente, neque in μι. nam si a uerbo desinente in ω fieret; penultima esset aut ο, sicut τύπτομαι, aut ου, sicut ποιοῦμαι, aut ω, sicut βοῶμαι. Si uero a uerbo in μι desinente; aut eius penultima esset ε, ut τίθεμαι, aut α, ut ἵσαμαι, aut ο, ut δίδομαι, aut υ, ut ζεύγνυμαι, quorum nullum uidemus esse. Nec Aeolicum est. sed sciendum pathos esse. nam integrum eius est ἕεμαι: quod habet ε, correptum in penultima: quod proprium est uerborum in μι, primæ coniugationis: quod secunda ostendit persona, quæ desinit in σαι. quia omne tempus præsens in μαι desinens,

nens , habens secundam personam in σαι, *est , uerbis in* μι , *ut* τίθεσαι , *ab eo quod est* τίθεμαι . *Sic* ἧσαι, *ab eo quod est* ἧμαι. Ιλιάδος β. Τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων . *hoc est, sedes exprobrans. Tertia persona* ἧται καὶ ἧσται *interposito* σ, Οδυσσείας ν. ἧσται ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον , ἧσθον. Πλη. ἥμεθα, ἧσθε , ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος γ. Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ . *Consueuit enim Homerus has tertias personas plurales præsentis temporis , hoc est ,* ἧνται , *&* κεῖνται, *a tertia singulari (Ionum more) formare , tanquam tertiam pluralem præteriti passiui uerborum circunflexorum , corripiendo penultimam ac interponendo* α, *sicut* πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηται. *At metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est ,* παρενθέσει τοῦ ι , *iterum producit , ut* εἴαται , καὶ κείαται . Ιλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα . Εἴαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσ. υ. Ενθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν . *Sed super hoc, & alijs huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias , & Heraclidæ, & Aristarchi , & Zenodoti , quas referre longum esset .*

Παρατατικός.

Ημην, ἧσο, ἧτο , καὶ ἧστο , ἐπενθέσει τοῦ σ, *ut quibusdam placet* . Ιλιάδος α. Αλλ' ἀκέων δὴν ἧσο . Δυϊκά. ἥμεθον . ἧσθον , ἥσθην . Ιλιάδ. δ. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε , ἧντο. Ιλιάδος γ. Τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ . καὶ ἰωνικῶς ἕατο . Ιλιάδος.π. Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες . *Et* εἵατο . Οδυσ.γ. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο.

εἵατο. *Possunt etiam hæc (ut quibusdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω grauitono deduci, ut suo loco dicetur.*

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἧσο, ἥσθω. Ἰλιάδος γ̄. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ἰλιάδος δ̄. Τέττα σιωπῇ ἧσο, &c.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ *præpositione, & idem habet significatum, ut* κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. *unde* κάθησθαι *infinitiuum.* Παρατατικὸς.

Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθηστο, *sicut* ἧτο, ἧσο.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Κάθησο, καθήσθω. Ἰλιάδ. ᾱ. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & *similia quæ in usu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, nisi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis assignatur ratio, quoniam* κάθημαι παρασύνθετον *est sicut* ἀέκων ἀέκοντος. *Præpositiones enim sumuntur cũ partibus orationis, aut per* σύνθεσιν: *ut* καταγράφω: *aut per* παρασύνθεσιν, *ut* κάθημαι: *aut per* σύνταξιν, *ut* κατὰ τῆς πόλεως. *Sed aduertendũ est Græcos id appellare* σύνθετον, *quod in ipsa prima positione uerbi componitur, ut* καθέζω, *ex* κατὰ & ἕζω, *utrunque enim per se dicitur.*

Παρασύνθετον *uero, non id solum quod a composito deriuatur, ut* φίλιππος, φιλιππίζω, *sed etiam quod non in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis, sicut est* κάθημαι, *cuius prima positio esset* ἕμαι, *si in usu existeret. Inde* ἕεμαι *passiuum, quorũ neutrum componitur. Non enim* καθέεμι *dicimus, neque* καθέεμαι, *sed* κάθη-

 μαι,

μαι, quod deriuatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἕεμε, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neque mirandum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditum ſit quòd in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue quòd κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum, ſiue quòd ut ἄεκων nō habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. et ut ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, componitur ἄεκων, ſic ex κατὰ et ἧμαι componitur κάθημαι. quoniam ἀείκω non inuenitur. ſic etiam κάθημαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέεμαι, quorum neutrum eſt in uſu, ſed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι, ſicut ἄεκων ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt, præſentis temporis, ſed aoriſti ſecundi.

Sciendum eſt autem huiuſmodi compoſitionem, (ſi compoſitio ſit) decompoſitionem appellari, et propterea accentum tranſcendere. Et ut non dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, ſed ἄεκων, ἀέκοντος, ſic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerborum in μι: quòd omne uerbum paſſiuum in μαι deſinens, a uerbo in μι declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam a fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, &c.

Sed quoniam alia uerba ſunt in ω deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι, & eorum uſus uarius eſt et mixtus; ab

re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΩ ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

EST *igitur* ἕω *grauitonum & aspiratum, quod sedeo etiam significat, & induo, ut supra dictum est, & in utraque significatione eius præterita augentur, non* ε *in* η *secundum communem regulam mutato, sed* ι *in diphthongum assumpto, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut libro tertio, in augmento præteritorum dictum est. non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. nam* ἕω *præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neque* εἶον *præterito imperfecto, neque* ἧκα *præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est,* εἷμαι, εἷσαι καὶ ἕσαι, εἷται καὶ εἷςαι, σ, *interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo, & pro sedeo. Pro induo,* Οδυσ. ψ. Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κατὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. *Indutus sum,* Οδυσ. ω. Αλλ' ἅμα γῆρας, Λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσαι. καὶ Οδυσ. λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. *siue* εἷςαι, *ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusquamperfectum passiuum, hoc est,* εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσο, εἷτο, καὶ εἷςο, καὶ εἵατο *tertia pluralis ionikῶς.* Ιλιάδ. γ. Λάϊνον ἕσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα. & Οδυσ. π. Η γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσο. *Differt autem a uerbo substantiuo* ἔσο *aspiratione tantum.* Οδυσ. χ. Αμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεόδαρτον. *Et* Ιλιάδος ψ. καὶ ζωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο. *Et* Ιλιά. σ. Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐυνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

ἐλαίῳ. *hoc est, induti erant.* Participio quoque, *hoc est*, εἱμένος *utitur Homerus* Ιλιά δος ᾱ. Ωμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. *id est, Impudentiam indute.* & Ιλιάδος σ̄. Τρὶς δὲ δύ' αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uero significatione, hoc est, sedeo, frequentissimo habetur in usu, maxime in tertijs personis pluralibus, εἵνται, & εἷντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, *quę pro præsenti etiam et præterito imperfecto sumuntur. Iccirco nonnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione præsentis temporis esse, et præteriti imperfecti,* ἀπὸ τοῦ ἧμαι, *ut supradictum est. Aduertendum est hoc in loco* εἷμαι, *præteritum passiuum, eadē litteratura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, a quibus deducitur. Nam si* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω *fiat, dimissus sum siue liberatus sum, significat: si autem* ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, *indutus sum.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Εἷσα, εἷσας, εἷσε. καὶ ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε, *a futuro* ἕσω *fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur.* Ομηρος ἐν βοιωτίᾳ, Κὰδ δ' ἐν ἀθήνησ' εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. *et* Οδυσ. γ̄. Πὰρ δ' ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. *hoc est, sedere fecerunt. Vnde* ἕσσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφίσσαι. Ιλιάδος ν̄. Τοὺς μὲν ἐκέλευσε πύλοισδε καταστῆναι, καὶ ἐφίσσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. *Inuenitur etiam &* ἕσσασθαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἱσάμην, *sicut* τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Οδυσ. ō. Αλλά με νηὸς ἔσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. *Hoc est, colloca me in naui.*

Et participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Ὀδυσσείας ξ.
Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
Et etiam pro indui accipitur. Ὀδυσσείας δ.
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ἰλιάδος ε.
Τὸν δ' ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.
Et in futuro. Ὀδυσ. π. Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. & Ὀδυσσείας ο.
Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

Εἱσάμην uero & ἑσσάμην Μέσος ἀόριστος πρῶτος. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, hoc est, indutus sum, accipitur. Ἰλιάδος κ. Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Et in eodem, Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος. præposito ε. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέθλια ἔργα, Ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poetica sunt.

Ἕζω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ ζ, & est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita augentur, ε, in η, mutato per communem regulam, ut ἕζω, ἧζον.

Παρακείμενος. Ἧκα, & componitur cum κατὰ præpositione, ut καθέζω, unde καθέζομαι.

Παρατατ. καθήζομην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Ὑπερσυν. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ἰλιάδος α. Καὶ ῥα κέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes, accentum suorum simplicium etiam in compositione seruant ut ἧγμαι κατῆγμαι, εἶργμαι καθεῖργμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι, et ἥσμην καθήσμην. est et alia regula, quod omnia præterita

præterita indicatiua a uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione, quem eorum simplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ὦψα σιώπησα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. *sic* ἧσμαι καθῆσμαι. *Excipitur* εἶξεν ὑπόειξεν, *&* εἶκον ἀπόεικον. Σύνοιδα *uero* ἀπὸ τοῦ οἶδα, *&* κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα *Aeolica sunt: gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione, ut* ἀτρεὺς, ἄτρευς, *& similibus. Positum est indicatiua præterita: quoniam* εἰπὲ, ἔξειπε: *&* εὑρὲ, ἔφευρε: εὗδε, κάθευδε, *imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additum est a uocali incipientia, propter* σχὲς, περίσχες. χεῦε, κατάχευε. *Additum est, & a natura longa, propter* ἵζε, ἔφιζε, *cuius penultima apud poetas communis est. Preterea* καθῆσμαι *&* καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, *non sunt decomposita, ut* κάθημαι, *sed composita, iccirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum in litteratura passiua magis in usu haberi, quàm actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.*

Ἵζω *etiam* ἀπὸ τοῦ ἕω *deriuatur* πλεονασμῷ τοῦ ζ, *ac* ε, *in* ι, *conuerso, sicut* ῥέπω, ῥίπτω. *& componitur cum* κατὰ, *ut* καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστος ά. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν, κάθισον, ὡς τύψον. μέλλ. ά. καθίσω, *& reliqua, quæ magis sunt in usu in litteratura actiua quàm passiua. Significationem uero nunc actiuam habent, ut* Ἰλιά. γ. Ἄλλους μὲν κάθισον τρῶας: *nunc neutralem.* Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ἔντε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι

αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ὅμηρος ἐν Βοιωτίᾳ, Ὃς πρῶτον σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς.

Κεῖμαι, etiam præsentis temporis est, et primæ coniugationis uerborũ in μι, sicut ἧμαι. Est enim κέω grauitonorum, cuius passiuo usus est Homerus Ὀδυσσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κέονται, hoc est, iacent. & Ἰλιάδος χ. Ἄταρτοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κέεω, unde fit deriuatiuum in μι, κέημι: passiuum κέεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον, κεῖμαι, sicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiam arguì posset, hoc neque esse a uerbo in ω, desinente, neque in μι, cum eius penultima sit ει diphthon. quam nullum uerbum passiuum in μαι desinens inuenitur habere, sed aut α, aut ε, aut ο, aut ε, aut υ, aut ω. sed hoc est κατὰ πάθος. nam duo uerba passiua a uerbis in μι, communiter annotantur, hoc est, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non sint, penultimam habent productam. Alterum quidem η, monophthongum, alterum ει, diphthongum. sed de hoc in ἧμαι satis dictum est. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, interiectoq. ι, διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ἰλιάδος ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθ. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & est secunda

cundæ cõiugationis uerborum in μι. *Est etiam* εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω, *unde* ἰσῶ *circunflexum abiecto* ε, *de diphthongo, quoniam uerbo in* ω *desinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in* ι, *correptum, ut* πείθω, πιθῶ. στείχω, στιχῶ. φείδω, φιδῶ. *sic* εἴδω, ἰδῶ, εἴσω, ἰσῶ *secundæ coniugationis circunflexorum, unde fit deriuatiuum* ἴσημι, *ut* ἰσάω, ῶ, ἴσημι, καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η, *in* α *conuerso*. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. *hoc est, noui. Secunda persona* ἴσης. *Tertia* ἴσισι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ εἰς δ ὡς ὀσμὴ, ὀδμή. Ἰλιάδ. ψ. Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ἰλιάδος υ. Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. *hoc est, nouimus. Secunda persona* ἴσατε, καὶ ἴστε. Ἰλιάδος β. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. *Tertia persona* ἴσασι, *accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participii* ἰσὰς, ἴσαντος. ἰσὰς *tamen* ὀξύτονον *esse debuerat, cum sit participium præsentis temporis a uerbo in* μι, *secundæ coniugationis, sicut* ἱστὰς, βιβὰς, κιχρὰς, *sed sequutum est participia dissyllaba primi aoristi actiui, ut* χάσας, πρίσας, κτίσας, *cum similem habeant litteraturam. Hac igitur ratione* ἴσας, ἴσαντος *in usu habetur, cuius datiuus pluralis est* ἴσασι, *quam scripturam & accentum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino sequuta est.* Ἰλιάδος υ.

Ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικός.

Παρατατικός.

Ισην, ἴσης, ἴση, sicut ἵσην, ἵσης, ἵση. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδυσσείας α. Επεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Ευστάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ισαθι, a genitiuo participij, siue a prima persona plurali, sicut ἴσαθι: & patitur syncopam in omnibus numeris & personis, ut ἴσαθι, ἴσθι. ἰσάτω, ἴστω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον. ἰσάτων, ἴστων. Πληθ. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

In quibus syncopam patientibus aduertendum est, quòd principalis syllaba aspiranda fuerat, quia ι ante ς, per communem regulam aspiratur, nisi ρ sequatur, ut ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία ἱστορῶ. ἱστιαῖος nomen proprium, ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At ἴστρος fluuij nomen tenui spiritu scribitur, quia post ς sequitur ρ. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta, ut ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Hoc etiam aduertendum est, quod secunda persona huius imperatiui, hoc est, ἴσθι, & scriptura & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi εἰμὶ, nec discerni possunt, nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primitiuis uocalibus discretionem habent: illa enim ab ε, principium habent, ut ἔσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων, ἔστε, ἔστωσαν. Hæc uero ab ι, ut ἴσθι, ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Απαρέμφατα.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἰσάναι ἄχρηστον, *a prima persona plurali* ἴσαμεν, *extrema in* ναι *conuersa*, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. *hoc est, Non dixit uera scire.* καὶ Ὀδυσσ. θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δὲ οἴδμεν ἀέθλους. *& in eodem:* Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

I Σαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἴσημι, *penultima in propriam breuem mutata, et interiecto* τ, ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται. *Nec aspiratur principalis syllaba, quamquam post* ι, *sequatur* ς, *quod Ionum more factum est, qui aspirationem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur, ut* ἀπῖγμαι *pro* ἀφῖγμαι, *&* ἀπικόμην *pro* ἀφικόμην. *& sic in alijs huiusmodi, quorum* ἴσταμαι *non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita, ut* ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται. *In quibus* π, *non uertitur in* φ, *sicut in* ἐφίστημι, *&* ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. *Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur: esse enim* ἴστημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλλ. ἰσήσω. παρακ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, *unde uerbale nomen* ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰστὸς, *quod non aspiratur* διὰ τὸ πάθος, *à quo nomine fit uerbum* ἰστάω, ἰστῶ, *unde* ἵστημι, τὸ παθητικὸν, ἵσταμαι. *Philo uero sic: Est*

εἴδω grauitorum. μέλ. εἴσω. παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσαι, unde ἰςὸς uerbale nomen sicut à δέδοται, δοτὸς, abiecto ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰςὸς (quod neque sic deductum aspiratur) fit uerbum ἰςάω, ἰςῶ, à quo ἵςημι, passiuum ἵςαμαι, unde ἐπίςαμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιςάμην, ἐπίςασο, καὶ ἐπίςαο, καὶ ἐπίςω, sicut ἱςάμην, ἵςαο, ἵςω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Αλλ' οὖν ἐπίςω γ' οἷμ' ἀτιμίας ἄγεις. μέλλων, ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, ἐπιςήσεται. Ισοκράτης ad Demonicum, Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιςήσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

Φ Ημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, deriuatur, nec reduplicationem suscipit, sicut τίθημι, quoniam φημὶ encliticum est, τίθημι autem non: enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba, nunquam autem polysyllaba. Habet etiam acutum accentum super extremam, quod est contra naturam uerborum in μι: nam uerba in μι, si disyllaba sunt, accentum habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι: si polysyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipitur, hoc est, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda persona φῄς accentu acuto, ac ι subscripto, contra regulam uerborum in μι, quòd nihil ἀνεκφώνητον, hoc est, non prolatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in ω, desinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν, habet in secunda persona singulari præsentis temporis, ut inquit Eustathius. Οδυσσείας. π. Οὐ δὴ

φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ.
Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' ἀχαιοί. et Ιλιά. ρ.
Ος τέ με φὴς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

Sunt qui dicant φὴς *à uerbis in* μι, *tonum suscipere, literaturam uero à uerbis in* ω: *nam uerba in* ω, *in secunda & tertia persona diphthongum habēt* διὰ τοῦ ι. *Tertia persona* φησί. *Dicimus etiam* ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. *Nec aspiratur principalis syllaba propter* φ, *ablatum quoniam* η, *ante* μ, ψιλοῦται, *quibusdam paucis exceptis*. Δυϊκά. φαλὸν, φατόν. Πλη. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι *tamen grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis eius participij, ut supra in alijs dictum est, quòd accentum grauem super extremam habet, ut* φὰς, φάντος, φᾶσι. *Quoniá omnis datiuus pluralis disyllabus in* ι, *desinens, nō per protensionem, sicut &* λόγοισι, *pro* λόγοις *in nominibus quidem acuit extremá, ut* βουσὶ, τρωσί. *Excipitur* πᾶς, παντὸς, πᾶσι. *In participijs uero accētū grauem habet super extremam, ut* βᾶσι, ςᾶσι. *Sic igitur* φᾶσι. *At* φασί. *uerbum acuitur, quoniam encliticum est.*

Παρατατικός.

Εφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ιλιά. ε. Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ιλιά. φ. Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. *Quæ cum sit secunda persona præteriti imperfecti accentum habet circunflexum, nec subscribitur* ι, *ut in secunda præsentis.* καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκά. ἔφαλον, ἐφάλην. Πληθυν. ἔφαμεν,

φαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, φάσαν. Ιλιάδος β. Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἔφαν. Ιλιάδος γ.
Ὡς ἄρ' ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, φάν. Οδυσ. π.
Ὡς φὰν, τῷ δ' ἄσπαστον ἐείσατο κοιμηθῆναι. *accentu acuto. Quoniam si post* ἀφαίρεσιν *alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba breuis, accentum suscipiens acuitur, ut* ἔβαν, βάν. Ιλιάδος δ. Βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. *Si uero longa, circunflectitur, ut* ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ιλιά. δ. ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα.

Αόριστος δεύτερος ἔφην, ἔφης, ἔφη, *à futuro* φήσω, *sicut* ἔστην, ἔστης, ἔστη, *à futuro* στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν *penultima producta.* καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum est, singularem numerum secundi aoristi uerborum in μι, *non suscipientium reduplicationem, eundem esse cum singulari numero præteriti imperfecti eusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorum formatione dictum est, ut* γνῶμι. Ο παρατατικὸς. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόριστος β. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικὸς. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. *In alijs uero numeris sola penultima differunt, quoniá præteritū imperfectum corripit penultimam, secundus uero aoristus eandem appetit productā. At in uerbis reduplicationem suscipientibus, differt secundus aoristus à præterito imperfecto, reduplicatione tantum in singulari*

numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ si si subtrahatur, conicidunt omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem: nam si ab eo quod est ἐτίθην, subtrahatur τι, syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην remanet, & talis est secundus aoristus. At in alijs numeris, et reduplicatione differunt, & penultima.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Φ Αμαὶ, φασαὶ, φαταὶ, *ab actiuo* φημὶ, *sicut* ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, *sed in usu non sunt,* ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *& cætera, quæ inflexionem uerborum in* μι *secundæ coniugationis omnino sequuntur.* ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, *penultima circunflexa, quia natura producta est, & ultima breuis, pro præsentia Heraclidis apud Eustathiũ* Οδυσ. ι. *qui ait. Quemadmodum ab eo quod est* τιθέω, τιθῶ, *fit* τίθημι, *& ab eo quod est* ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, *sic ab eo quod est* φάω, φῶ *secundæ coniugationis* φημι, *passiuum* φαμαὶ, *inusitatum uidelicet, cuius infinitiuum est* φᾶσθαι. *Alijs tamẽ placet ab eo quod est* ἐφάμην, *medio aoristo secundo factum esse, & propterea acui penultimam, tanquã* α, *natura breuis sit in penultima, sicut* τυπέσθαι. *Sed sententia Heraclidis magis probatur.*

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Αλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀτ' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.

Α Ιλιάδος ψ. *Diuersas inter grammaticos inuenio opiniones super his uerbis, utrum sint*

præsentis

præsentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse ἀλάω, ῶ. *ab eo* ἄλημι, ἄλημαι, & *per mutationem coniugationis* αἰολικῶς *fieri primæ coniugutionis, & per reduplicationem* ἀλάλημι, *passiuum* ἀλάλημαι, *unde* ἀλάλησθαι. *Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima* ἀλαλήμενος. *quæ non fierent si* ἀλάλημαι *esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus, uult esse præteriti perfecti: ab eo enim quod est* ἄλημι, *præteritum passiuum esse* ἤλαμαι, καὶ ἀπλικῶς ἀλήλαμαι, *& inde* ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, *& per transpositionem* ἀλάλημαι. *Sed sciendum est, quòd* ἀλαλήμενος, *&* ἀκαχήμενος *non sunt præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut* πεποιημένος, τεθειμένος. *Sed* ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι *præsentis temporis sunt. passiua* ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς: *nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia* ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος *præsentis temporis, sicut à* δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ἰλιάδος ρ̄.

Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων.

Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

A Ἀλαλύκτημαι *etiam idem pati uidetur quod* ἀλάλημαι: *nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij uero præsens. Est igitur* ἀλῶ τὸ πλανῶ, *hoc est, erro, unde* ἀλύω, *sicut* ἀνῶ, ἀνύω, *à quo* ἀλύσσω, *sicut* ὀρύσσω: *et quemadmodum ab* ὀρύσσω *fit* ὀρυκτὸς, *sic ab* ἀλύσσω *fit* ἀλυκτὸς: *& sicut*

ατ eo quod est ἄτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ, sic ab eo quod est ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum perfectum est ἀλύκτηκα, passiuum ἠλύκτημαι, καὶ ἀπλῶς ἀλυλύκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἀλαλύκτημαι. Alij uero qui præsentis temporis hoc esse uolunt, sic: Est uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, passiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς: Aeoles enim in huiusmodi uerbis producunt passiuorum penultimam, ut ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiusmodi uerbis æolice utitur & maxime ἀλαλήμενος, καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίσῃ, δυώῃ, καὶ μέμνῃ.

Αθῃ, ἐπίσῃ, & δυώῃ, secundæ personæ sunt
K præsentis temporis passiuæ uocis à uerbis in μι, παράλογα, hoc est, præter rationem, pro his quæ sunt κάθησαι, ἐπίσασαι, δυύασαι, quæ secundum communem regulam uerborum in μι, formatæ sunt à tertia persona singulari, τ, in σ, mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσαμαι, ἐπίσαται, ἐπίσασαι. δυύαμαι, δυύαται, δυύασαι, sicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus subtracto σ, fiunt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίσααι, δυύααι, sicut δίζημαι, δίζηται, δίζηαι. Οδυσ. λ. Νόσον δίζυαι μελιδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in ε, conuersa fit κάθεαι, ἐπίσεαι, δυύεαι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, ac subscripto ι, κάθῃ, ἐπίσῃ, & δυώῃ dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit

fit et μέμνῃ secunda persona præteriti passiui: est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circunflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι, tertia persona μέμνηται, à qua τ, in σ, fit secunda μέμνησαι κοινῶς. σ, uero subtracto fit, μέμνηαι ἰωνικῶς, deinde η, in ε, conuerso, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, ac subscripto ι, fit μέμνῃ. Οδυσ. ω. Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἴσα, καὶ ἴση.

Στα. καὶ ἴση. Ιλιάδος ι. Μείζονα δὴ κρυτῆρα

I μενοιτίου υἱὲ καθίσα. hoc est, statue. καὶ Ιλιά. φ. Ιση δὲ μέγα κῦμαι, πολυῦ δ' ὀρυγμαδὸν ὄρινε. Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum desinentium in θι, & augmentum sequi, ut ἴσαθι, καὶ ἀποκοπῇ ἴσα, καὶ ἐκτάσει ἴση. Si breuis sit, ἀποκοπὴν esse dicunt: si uero longa, per ἔκτασιν. ab eo quod est ἰσάω, ῶ. ἴσαε, ἴσα, sicut ab eo quod est βοάω, ῶ. βόαε, βόα, ita Φίλων καὶ Τρύφων. Nos autem dicimus, non solum in uerbis desinentibus in ω, sed etiam in ijs, quæ desinunt in μι, tertias præteritorum imperfectorum fieri secundas imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα. sic et Attici si non utantur terminatione in θι, utuntur tertijs personis præteritorum imperfectorū in imperatiuis, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. sic ἴσην, ἴσης, ἴση. τὸ προσακτικὸν ἴση. Etiam hæc Dorica sunt sunt: Dores dicunt ὅρα, ὅρη, & πίμπλα, πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ' ἠκάκτανε βελλεροφόντην. Ιλιάδ. ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Est enim τεθναίης præsentis

temporis, ab eo quod est τέθνημι, secundæ coniugationis τῶν εἰς μι, cuius primitiuum est τεθνάω, τεθνῶ, per reduplicationem propriam, quæ per ε fit ἰωνικῶς, ab eo quod est θνάω, ῶ. Eius participium τεθνὰς, τεθνάντος, unde τεθναίην, sicut ἱςὰς, ἱςάντος, ἱςαίην. Quod autem sit præsentis temporis, τέθναθι ostédit, quia habet α, correptum. Ἰλιάδος χ. Τέθναθι, κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι ὅππότε κὲν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim esset secundi aoristi, α, debuisset productum esse, quia imperatiuus in θι, desinens, secundi aoristi natura productam habet penultimam. Nec me fugit esse qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι esse thema huius quod est τεθναίης. Sed hos potius sequor qui τέθνημι ponunt, etiam si τεθνᾶναι κατ᾽ αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, καὶ κράσει τοῦ α, καὶ ε, εἰς α, productum, τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. quod etsi non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem. quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. Et si τεθνᾶναι eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc nõ impediet quo minus etiam in præsenti sit τεθνᾶναι penultima correpta, à prima persona plurali secundum communem regulam, μεν, in ναι, conuersa, τέθναμεν, τεθνάναι: siue à genitiuo participij, τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ἰλιάδος ω. Εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Βούλομαι.

Et

Et τέθνημι *hoc modo fiat ab eo quod est*, θνάω, θνῶ, *per reduplicationem, quæ per* ε *fit, sicut* ἕστημι. *tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, qua altera est propria, altera impropria, sicut ex ijs quæ de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuiuis cognoscere.*

ΤΕΤΛΗΜΙ.

Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι, *à quo* τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, Ἰλιάδ. ε. & τετλαίην. Ἰλιάδος ι. Οὐδ' ἂν ἔμοι γε τετλαίη κυνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. *Et* τετλάναι, & τετλάμεναι. *unde* τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας γ. Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. *Quod absque reduplicatione etiam inflectere licet, ut* τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλ. τλήσω. Ἀόριστος δεύτερος. Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθ. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προστακτικὸν, τλῆθι. Ἡ μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικὸν, τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ἰλιά. δ. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἑσταίην, *sed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit super illud Homeri* Ὀδυσσ. ψ. Οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ Ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας Ἔλθοι. Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισαι, καὶ ἐστίμεν κοινὸν, καὶ συνήθες ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ, οἷα ποιητικώτερον. *hoc est,* ἀφεσταίην *autem noue formatum est, et nempe commune ac consuetum est pro ipso poni* ἀποσταίην, ἀφεσταίην

σταίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis poeticum. Verum ex ijs non intelligo quod esse uelit thema huius uerbi ἵστημι, an aliud? Non enim uideo ἵστημι thema ipsius esse. nam siue uellemus dicere ἑσταίην esse præsentis téporis optatiui modi huius quod est ἵστημι, non ἑσταίην facere, sed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per ι, qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. Siue esse à secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην incrementum caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, non ἑσταίην.

Sed hoc & alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forsitan in præsenti non sit in usu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec solum in uerbis, sed etiam in alijs partibus orationis, quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per ε, noua haberi potest, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι & alijs; cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεσταίην, quod non fieret si ἑσταίην esset secundi aoristi, & maxime quia ε, incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἕστημι, sed etiam ἕσταμεν primam personam pluralem præsentis téporis modi indicatiui. Ὀδυσσείας λ. Ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. Et ἕστατε, Ἰλιάδος δ. Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους. Et ἑστᾶσι, Ἰλιάδ. μ.

Σκόλοπες

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ιλιάδος ί. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵσανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti imperfecti, Ιλιάδος δ. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. unde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. Ιλιάδος ῦ. Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοῖ. In Infinitiuo quoque ἱστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας ᾱ. Ξεῖνον δηθὰ θύρησιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. Vbi liquido apparet, imperatiui et infinitiui præsentis & præteriti imperfecti tẽporis esse, cũ præsertim penultima in ijs correpta sit, secundum regularum præceptionem & secundum analogiam fiant: nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, negare non poterunt quin ἑστάνη præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic nostræ astipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grãmaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aspiratas ab ε, incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινόμενα αὐτοῦ. hoc est, ἕστημι aspiratur, & declinata eius, id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur,

ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, cum apud Homerum usum istiusmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Verba in βω, desinentia grauitona, & quæ habent ε, in penultima, siue solum siue cum aliqua immutabili, futuro carent, & usque ad præteritum imperfectum solum uariantur, ut ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. Etiam in σκω, desinentia, ut γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiuntur ἀλύσκω & θνήσκω, quòd ἀλύξω & θνήξω habent. Διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω, unde διδαχή.

Etiá in ανω, grauitona, λανβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in εινω, διὰ τῆς ει, διφθόγγου, φαείνω, ἐρεείνω.

Etiam in ειω, à præsenti, siue à futuro deriuata, θείω, βρωσείω. excipitur κλείω. Quæ enim horum à præsenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατατικὸς ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο.

Ἰλιάδος α. Διός δ' ἐτελείετο βουλή.

Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω, βρωσείω. excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit.

In αθω quoque desinentia, & in εθω, & in υθω, ut κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω, ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον.

Etiam

Etiã cum implicatione consonantis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione in liquidam desinẽtem, ut μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in ω, desinentia, et quæ ante ω, per implicationem duas habent consonantes, quarum altera sit liquida, ut μέμϐλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω.

Etiam in ω, purum, υ, diphthongo antecedente, ut ὀπύω, ἀγύω.

Etiam in υω, super duas syllabas, habentia deriuata in μι, ut πηγνύω, πήγνυμι, ὀλλύω, ὄλλυμι.

Attica quoque grauitona à circunflexis facta, ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam æolica διὰ τῶν δύω σσ, ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω, ὅθεν ἀποϐλεπτῶ. Λεύσω habet futurũ δι' ἑνὸς σ quod reducitur ad præsens, secundum aliquos: unde illud Homeri Ιλιάδος α. Λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅμοι γέρας ἔρχεται ἄλλη. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc est, uidetis. Iccirco simplici σ scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in δω, habentia ante δ, aut λ, aut ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

Ἀγὼν

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Α Γω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος, ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β΄. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Αγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἀχρήστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Αόριστος ά. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος πρῶτος ἠγασάμην.

Αγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἀχρήστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος ά. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν καθέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β΄. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι. μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος ά. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β΄. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος, ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β΄. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Αλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.

Αλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Αόριστος β΄. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Αμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. ἀόριστος β΄. ἥμαρτον.

Αμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς, ἠμφίεσμαι.

Ανοίγω.

Ανοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόρ. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Αναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β΄. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀπὸ τοῦ ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

Απεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος, ἀπήχθημαι, μέσος ἀόριστος β΄. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀχρήστου.

Απολέω, λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Αρέσκω μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ, ἀόρ. α΄. ηὔξησα.

Απόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. ἀόριστος α΄. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.

Αχθομαι. μέλλων, ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόριστος α΄. ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. μέλλων, βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.

Βάλλω. μέλλων, βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλλ. ψαλῶ, ἔψαλκα ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α, εἰς η, βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β΄. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλλων, βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀχρήστου, ἀόριστος β΄. ἔβλαστον.

Βιόω, ῶ. μέλλων, βιώσω, ἀόριστος β΄. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος.

Βούλομαι

Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

Βρώσκω. μελ. βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόριστος ά. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω, μέλλων, γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. μέλλων, γενήσομαι. παρακείμενος, γεγένημαι. μέσος ἀόριστος ά. ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β΄. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι, ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλων, γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. ἀόριστος β΄. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι. μέλ. γενοῦμαι. μέσος ἀόρ. ά. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαίω. ὁ παρακ. παθητικὸς, δέδασμαι. ἀπὸ τοῦ δάζω, καὶ δεδάημαι. ἀόριστος β΄. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων, δήξω. ἀόριστος β΄. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλων, δέσω, καὶ δήσω παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος ά. ἐδέθην.

Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλ. δεήσομαι ἀόριστος ά. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω, ῶ, ἀχρήστου.

Δείδω μέλλων. δείσω. παρακ. δέδεικα, καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι, μόνου. μέσος παρακεί. δέδοικα διὰ τῆς οι, διφθόγγου.

ει, διφθόγγου. δέδοιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ δ, cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medij, sed propter alternationem trium δδδ, seruatum est κ, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. διδράσκω, ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος ά. δίεδραν, καὶ ἀπέδραν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικὸν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ᾽ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν, ὡς Ἀριστοφάνης. δεῦρο δ᾽ ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Ὀδυσσείας π̄. Νῦν δ᾽ αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Διδάσκω. παρατατικὸς, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριστος πρῶτος ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω, ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυν. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς ει, διφθόγγου. Iccirco quidam uolunt hoc participium esse præteriti medij a uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυν. ᾔδειν, ε, in η, in priori diphthongo conuerso, ac ι, subscripto ἁπλικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον, εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Eustathio tamen placet ut ab actiuo præterito, hoc est, εἴδηκα, huiusmodi participium per syncopam deducatur, ut εἰδηκὼς, εἰδηκότος. εἰδὼς, εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέλλων, ἐλεύσομαι. ἀόρ. β΄. ἤλυθον. καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω. μέλλων, εὑρήσω. ἀόριστος β΄. εὗρον. παρακείμενος παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος ά. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Ἔχω. μέλλων, ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔχηκα. ἀόριστος β΄. ἔχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. μέλλων, θάψω. ἀόριστος ά. ἔθαψα. ἀόριστος β΄. ἐτάφην.

Θέλω, μέλλων, θελήσω. ἀόριστος ά. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

Θνήσκω. μέλλων β΄. θανοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν, τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν, τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον, τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειὼς uero præteriti temporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεια. unde τεθνεὼς, abiecto ι, a quo τεθνηὼς, ε, in η, conuerso quorum τεθνεὼς commune est, alia uero poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς, sicut τέθεικα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων ά. θενῶ. ὁ μέλλων β΄. θανῶ. sicut

sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. *A primo igitur futuro* κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν, *fit* θνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. *Vnde* τέθνημι *primæ coniugationis* τῶν εἰς μι, μέλλων, θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς ει, διφθόγγου βοιωτικῶς. *A secundo uero futuro* θανῶ, κατὰ μετάθεσιν *fit* θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ, *unde* τέθνημι *secundæ coniugationis, ut supra dictum est.*

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ικνοῦμαι, *unde* ἀφικνοῦμαι. μέλλων, ἵξομαι. μέσος ἀόρ. β΄. ἱκόμην, *unde* ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Ιπταμαι, *unde* ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων, πτήσομαι. ἀόριστος β΄. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Ιλάσκομαι. μέλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω. μέλλων, καύσω. ἀόρ. β΄. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων β΄. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων, καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων, κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. ἀόρ. β΄. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθάνω. μέλλων, καταδαρθήσομαι. ἀόριστος β΄. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω, καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων, κεράσω. παρακείμενος, κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων, κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω, ῶ, ἀχρήστου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. μέλλων, λήξω. παρακείμενος, εἴληχα. ἀόριστος β΄. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων, λήψομαι. παρακ. εἴληφα. ἀόριστος β΄. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων, λήσω. μέσος παρακ. λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι. ἀόριστος β΄. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος β΄. ἐλαθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μανθάνω. μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. παρακ. μεμάθηκα. ἀόριστος α΄. ἐμάθησα, ἄχρηστος. ἀόριστος β΄. ἔμαθον. sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. siue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι, μαχοῦμαι ἀχρήστου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω, ῶ, ἀχρήστου. μέσος παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων, μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. ἀόριστος α΄. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων, μίξω. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. μέλλων, οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾤμην. μέλλων, οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠήθην.

Ὀφείλω. μέλλων, ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ,

λῶ, ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακ. ὤφληκα, ἀόριστος ά. ὤφλησα. ἀόριστος β΄, ὦφλον.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος ἀττικῶς, ὀμώμοκα.

Ομόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι: ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πεισθήσομαι λαμβάνεται, hoc est, patiar, siue parebo, siue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. potest & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β΄. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακ. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος παρ. πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Αόριστος ά. ἐπέσησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω ἄχρηστα. ἀόριστος β΄. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος, παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου.

Πίνω. μέλλ. πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β΄. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω, τὸ πωλῶ. μέλλων, πράσω. παρακείμενος πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐῤῥύηκα. ἀόριστος β΄. ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ, ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ῥηγνύω. καὶ ῥήγνυμι. μέλλων ῥήξω. Ἀόριστος β΄. παθητικῶς, ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλ. ῥώσω ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρακ. ἔῤῥωμαι. ὑπερσυν. ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. τὸ προστακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόριστος β΄, ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος α΄. ἐσύθην. ἀόριστος α΄. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. μέλλων, στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τανύω, ἐκ τάνω. μέλλων, τάσω.

Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔταμον.

Τιτρώσκω. μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.

Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β΄. δραμῶ ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.

Τυγχάνω.

Τυγχάνω. μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ ἀχρήστου. ἀόρ. β΄. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι, ὅθεν ὑφέστην, ἀόριστος β΄. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόριστος ά. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β΄. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.

Ὑπνώττω. μέλλων, ὑπνώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος ά. ἤνεγκα. ἀόριστος β΄. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φύω. μέλλων, φύσω. ἀόρ. β΄. ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

Φθίνω. μέλλων. φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακ. κέχηνα. ἀόριστος β΄. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Χαίρω. μέλλων, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. παθητικὸς. ἐχάρην

Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω. ἀπὸ τοῦ χόω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων, ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος ά. ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc est, participium est dictio participans nominum, ac uerbum proprietatem: nominis quidem genera & casus: uerbi autem significationes, tempora, & coniugationes, & communiter species, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, quod latine participio significat, eo quòd parté capit nominis partemq. uerbi. Pro qui ὁ τύπτων commune sit exemplum, quod habet generalem sui declinationem in eo, quòd pars orationis esse dicitur: specialem uero in eo, quòd partem capit nominis, partemq. uerbi.

Proprium est huic parti, semper in deriuatione cõsistere: quod de nulla alia parte orationis dici potest. uam aliæ partes et primitiua habẽt species, ut a βασιλεὺς nomine βασιλικὸς: ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω, et alia.

Τὸ ἀρσενικόν.

Participium autem semper in deriuatione est, ut a γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος: a τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, quod fit a prima persona præsentis temporis modi indicatiui, adiuncta ν, consonante. nam omne uerbum in ω, apposita ν, participium facit. Η γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, a nominatiuo fit, ω magno in ο paruum mutato, et adiuncta τος, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ: quoniam omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ declinatur, dempto participio præteriti perfecti. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν: quoniam participia declinando corripiuntur,

nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦντος, *&* ἑςὼς, ἑςῶτος. Ἡ δοτικὴ, τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τύπτοντα. Ἡ κλιτικὴ, ὦ τύπτων. *nam participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum.* Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτοντε. Πληθ. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων, τοῖς τύπτουσι. *quoniam omnis datiuus singularis desinens in* ι, *prolatum, ante ipsum suscipiens* σ, *ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic* τύπτοσι *dicendum fuerat. sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, siue maiorem penultimam aliorum casuum accepit* υ, *& fit* τύπτουσι, *sicut* ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ, μεγεθύνεται. *hoc est: nam* ο *productum per appositionem* υ, *producitur.*

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύπτουσα, *a genitiuo masculini fit. nam omne participium* διὰ τοῦ ντ *declinatum, extremam genitiui in* σα *conuertens, ac penultimam natura producens, femininum facit. Producitur autem penultima assumptione* τοῦ υ *in diphthongum, ut supra dictum est, prius tamen* ν *consonante abiecta.* Τὸ σα, *correptum: quoniam feminina in* α, *a masculinis formata, æqualem tempore habent* α *cum extrema genitiui masculini eius. uel sic: Omne femininum in* α, ὀξυνόμενον, *siue* περισπώμενον, *producit* α. Προπαροξύτονον

ξύτονον uero, siue προπερισπώμενον corripit.

Η γενικὴ τῆς τυπλούσης sicut τῆς μούσης, et reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπλον, a genitiuo masculini fit, extrema sylla-ba abiecta: nam omnis genitiuus participij διὰ τοῦ ντ, declinatus, abiecta τος, syllaba, neutrum facit. Τὸ, πλον, ο. μικρὸν. nam omne neutrum in ν, desinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ, τοῦ τύπλοντος sicut et masculinũ: quoniam omne neutrũ a masculino formatũ, cuiuscunque sit declinationis, eandẽ seruat inflexionẽ.

Παρακείμενου καὶ ὑπερσυντελικοῦ.

Αρσενικὸν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, a prima persona præteriti perfecti α, in ως, conuersa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως, desinentia, acuunt extremam, & per ω, magnum scribuntur, quod quidem in obliquis in ο, paruum conuertitur.

Τὸ θηλυκὸν.

Η τετυφυῖα, fit a genitiuo participij eiusdem temporis, τος, in α, conuersa, ac υ, penultimæ addita: nam ο, ut supra dictũ est προσθέσει τοῦ υ, producitur, et sic τετυφοῦα dicendũ fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, sicut τύπλοντος, τύπλουσα. Sed quoniã feminina a masculinis formata in α, purũ desinentia, ut plurimũ ι, in penultima habere uolunt, additum est ι, et abiectum est ο. μικρὸν, cum tres uocales in eadem syllaba minime locari possint, sic υι. diphthógus impropria facta est. Τὸ α, βραχὺ, quia omne femininum in α. desinens

nens προπαροξύτονον, siue προπερισπώμενον, corripit α, ut supra dictum est. unde penultima, quæ natura longa est, ante breuem suscipiens accentum, circunflectitur. ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ, ας, μακρὸν: quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam; superans autem corripit.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφὸς, a genitiuo participij masculini fit τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τὸ ἀρσενικόν.

Ὁ τύψας a prima persona primi aoristi abiecto augmento, & adiuncto σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. uel a secunda persona abiecto augmento tantum. Τὸ, ψας, μακρὸν, quia masculina in σας, desinentia grauitona, siue nomina sint siue participia, producunt extremam. ἡ γενικὴ, τοῦ τύψαντος, sicut τοῦ τύψοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύψασα, fit a genitiuo participij masculini. nam omne participium διὰ τοῦ ντ, declinatum, extremam genitiui in σα, uertens, ac penultima natura producens, femininum facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης, sicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, a genitiuo participij masculini, sicut τύπτον. τὸ, ψαν, βραχὺ: quia omne neutrum in ν desinens, &c. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπὼν, a prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, & ο paruo in ω magnum mutato, & accentu in ultimam translato, ut ἔτυπον, ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. sicut & præsentis participium.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τύψων, a prima persona primi futuri, προσθέσει τοῦ ν, τύψω, ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων δεύτερος.

Ὁ τυπῶν, a prima persona secundi futuri adiuncto ν, cuius extrema circunflectitur. nã participium secundi futuri ὁμοφωνεῖ participio secundi aoristi, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. participiũ enim secundi aoristi semper acuitur, & per ον, declinatur, ac etiam neutrum in ον facit. participium uero secundi futuri circunflectitur semper, & per ουν, declinatur, ac perinde neutrum in ουν, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit: quia omne passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, uertens extremam primæ personæ in μενος participium facit τὸ, πτο, ο, μικρὸν ut in uerbo. nam

nam omne uerbum passiuum, siue medium in μ, desinens, absque synæresi, in uerbis in ω, ante μ, ο, habere debet, uel solum, uel cum ι, exceptis subiunctiuis. τὸ με, ε, ψιλὸν: *nam participia in* μενος, *acuunt antepenultimam, ac per* ε, ψιλὸν *scribitur.* τὸ νος, ο, μικρὸν, *quoniam masculina & feminina in* ος *desinentia, & neutra in* ον, *habentia genitiuum in* ου, *per* ο, μικρὸν *scribuntur.* ἡ γενικὴ, τοῦ τυπτομένου. *nam masculina in* ος *desinentia, in* ου *faciunt genitiuum.* τὸ θηλυκὸν, ἡ τυπτομένη, *a masculino fit: quoniam omne masculinum desinens in* ος, *cum aliqua consonante, præter* ρ, *si femininum habet, in* η *facit illud.* ἡ γενικὴ, τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, *a masculino fit: quoniam omne masculinum, paribus syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile proprio accusatiuo facit illud, & eandem habet declinationem, ut* τὸν σοφὸν: τὸ σοφὸν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον: τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, *prima persona præteriti perfecti passiui, per regulá iam dictam: quoniam omne passiuum siue medium habens in fine* μ, κλιτικὸν, *&c. acuit penultimá contra communem regulam: nam participia in* μενος, *desinentia acuunt antepenultimam. hoc autem factum est, quoniá præteritum passiuum syncopam patitur, ac defectum syllabæ in uerbo, sicut libro sexto in præterito passiuo grauitonorum declaratum est. Quibusdam tamen participijs contrarium euenit, quæ cum syncopam*

syncopam siue systolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁρμημένος, ὅρμενος. δεδεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἅσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι *lætor,* τροπῇ τοῦ η, εἰς α, κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, *prima persona primi aoristi passiui, quoniam omne uerbum in* ν, *desinens cum uocali natura longa, non habens μ* κλιτικὸν, *mutato* ν, *in* σ, ὀξύτονον *participium facit.* τὸ φθεὶς, ει, *diphthongus, quia desinentia in* εἰς, διὰ τοῦ ντ, *declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus & accusatiuus non existens ex synæresi, acuitur. Quo in loco quæri potest, cur participium aoristi passiui non seruauit* η, *sed illud in* ει *diphthongum mutauit? Dicitur quod desinentia in* ης, διὰ τοῦ η *facientia triplex genus, per* ος, *purum appetunt declinari, ut,* ὁ ἀσεβὴς, τοῦ ἀσεβέος, *Participia uero inæqualibus syllabis declinata, uel per* ντ, *uariantur, uel per* τος, *absque* ν, *ob quam rem mutauit* η, *in* ει, *diphthongum, ut sit imitatio declinationis nominis, quæ quidē ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere* διὰ τοῦ ντ, ἡ γενικὴ, τοῦ τυφθέντος, *a nominatiuo fit addita* τος, *syllaba, ac subtracta subiunctiua uocali diphthongi, deinde* σ *in* ν *conuerso.* τυφθεῖντος *tamen esse debuerat, sed declinata per* ντ, *syllabam, quæ in nominatiuo natura existunt longa, in genitiuo uertunt in positione longam.*

longam. καὶ ἄλλως, desinentia in σ, cum diphthongo in genitiuo abijciunt subiunctiuam uocalem, excipiuntur κλεὶς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαῖς δαιτός. Declinatur etiã per ντ, quia omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum διὰ τοῦ ντ, declinatur, dempto præterito perfect. ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τυφθέντα. ἡ κλιτικὴ, ὦ τυφθείς. Δυϊκά. τὼ τυφθέντε. τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πληθ. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, a datiuo singulari fit, si n. ἀπὸ τοῦ τύψαντι, τύψασι. Differunt tamẽ diphthongo, nã τύψασι producit penultimã per υ. τυφθεῖσι uero per ι, sicut χαρίεντι, χαρίετι, χαρίεισι. Potest etiã huiusmodi datiuus a nominatiuo singulari deduci, adiuncto ι, ac etiã accentu acuto in circunflexũ mutato, ubi penultima natura longa accentum suscipiens breuẽ præcedit, τυφθεὶς, τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ. τοὺς τυφθέντας. ἡ κλιτικὴ ὦ τυφθέντες. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, a genitiuo participij masculini fit. nã omne participiũ διὰ τοῦ ντ declinatũ, extremam genitiui in σα, conuertens, ac penultimam natura producens, femininũ facit, ut τυφθέντος, τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, fit a genitiuo participij masculini, extrema syllaba abiecta, sicut τὸ τύψαν, ἀπὸ τοῦ τύψαντος. Τὸ φθὲν, ε ψιλόν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπεὶς τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima personæ secundi aoristi. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationem & declinationem participij primi aoristi omnino sequuntur.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima persona primi futuri passiui, μαι, in μενος, conuersa. Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, a prima persona secundi futuri passiui τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ο τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, a prima persona præsentis temporis.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

PArticipia media singula a singulis temporibus fiunt, extrema in μενος conuersa, quemadmodum & passiua, ut τύπτομαι, τυπτόμενος. Αόριστος ά. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β΄. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων ά. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β΄. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorũ more ab ipso medio præterito fit, extrema in ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

O Τιθεὶς, a prima persona præteriti imperfecti ἐτίθην: quoniam omne uerbum in ν desinens, cum uocali natura longa, non habens μ κλητικὸν, in σ oxytonum facit participium, τὸ θεὶς, ει, diphthongo: quoniã in εις desinentia, διὰ τοῦ ντ declinata, diphthongum habent. καὶ ἄλλως, desinentia in ης διὰ τοῦ η, facientia triplex genus, &c. ut in primo

mo aoristo passiuo dictum est.

Καὶ ἄλλως. *primitiuum huius uerbi, hoc est* τιθέω, τιθῶ, *a perfectione habet* ε. Ε, ψιλὸν, *uero cum pro ducitur, appositione* τοῦ ι, *producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in* μι, *facit participium* διὰ τῆς ει, διφθόγγου, *non autem* διὰ τοῦ η.

Quo in loco aduertendum est, quod omnia participia masculina uerborum actiuorum tam in ω, *quam in* μι, *desinentinm, extremā syllabam productam habent. Quo modo autem producatur, aperiendum est. nam in uerbis in* ω, *patet omnia participia in* ω, μέγα *desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in* ας *productum desinit,* ὁ τύψας. *At in uerbis in* μι, *quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.*

Cum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur a prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniugationibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, *& etiam ipsa in longam desinere necesse est: appetant præterea* τὰ χαρακτηριστικὰ *coniugationis, hoc est, formatiuas uocales,* ε, *scilicet,* α, ο, υ, *quæ breues sunt, sicut in eorum perfectis* τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, *opus est formare dicta participia alio & alio modo, secundum diuersas uocales coniugationum.*

Participiū igitur primæ cōiugationis formatur a prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figurati-

uam coniugationis, quæ est ε, & ν, in σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam trāslato, ut ἐτίθην, ὁ τιθὲς: sed quoniam extrema breuis est, contra participiorum actiuorū naturam assumpto ι, in diphthongum producitur, ut supra dictum est, & sic fit τιθεὶς, ubi seruata est ε, figuratiua uocalis coniugationis in ipsa diphthongo.

Participium secūdæ coniugationis etiam a prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriā figuratiuam quæ est α, & ν, in σ, mutatis, ut ἵστην, ὁ ἱστάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum α, sit anceps, & eadem breuis in seipsam longam mutari possit.

In tertia coniugatione fit participium etiam a prima persona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω, magno in ο, paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν in σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδὸς, ubi ος, syllaba breuis est, quæ assumpto υ, producitur diphthongo, ut supra dictum est, et sic fit διδούς.

In quarta etiam a prima fit persona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν in σ, conuerso, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla est facta uocalis mutatio, cum υ, ἀντίστοιχον non habeat in quod mutari possit, sed seipsum breue in longum mutauit, cum id quoque δίχρονον sit.

Ἡ γενικὴ, τοῦ τιθέντος, a nominatiuo fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς τυφθέντος. ἡ δοτικὴ, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυν. οἱ τιθέντες.

τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν. τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικὼς, τοῦ τεθεικότος ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti, sicut τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, sicut τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est a regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est, libro VII.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi, sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην, ὁ τιθεὶς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, sicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θὲν, τοῦ θέντος, sicut τὸ τιθέν.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος. ἀπὸ τοῦ θήσω, sicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, μαι, in μενος, conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima

persona præteriti perfecti passiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τεθεὶς, τοῦ τεθέντος, *a prima persona primi aoristi passiui* ἐτέθην, *sicut* ὁ τυφθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθὲν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, *prima persona futuri primi passiui.* ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, *a prima persona eiusdem temporis,* τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *a prima persona præsentis, quemadmodum & passiua. Participium præteriti medij non inuenitur, cum non habeat unde formari possit. nam in uerbis in* μι, *medium præteritum & secundum futurum formari non possunt, sicut in uerbis dictum est, libro septimo.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, *a prima persona eiusdem temporis,* ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θησόμενος, τοῦ θησομένου, *a prima persona eiusdem temporis.* ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενος, τοῦ θησομένου.

Δευτέρας

ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ, ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

O Ιςὰς, τοῦ ἱςάντος, ἀπὸ τοῦ ἵςην prima persona præteriti imperfecti, η, in α, conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. ἡ ἱςᾶσα, τῆς ἱςάσης. τὸ ἑςὰν, τοῦ ἱςάντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο ἑςακὼς, τοῦ ἑςακότος, ἀπὸ τοῦ ἕςακα, extrema in κως, mutata. ἡ ἑςακῦα, τῆς ἑςακύας. τὸ ἑςακὸς, τοῦ ἑςακότος. Inuenitur etiam ὁ ἑςαὼς, τοῦ ἑςαότος, ἀπὸ τοῦ ἕςαα ἰωνικῶς: consueuerunt enim ἴωνες subtrahere κ, in præteritis, ac penultimam corripere, ut μέμηκα, μέμαα. sic ἕςακα, ἕςαα, unde participium ἑςαὼς, ἑςαότος. Οδυσσ. ω̄. Εςαότ' ἐν ἀίδαο δόμοις. penultima correpta, etsi poetæ aliquando metri gratia eandem producant. Οδυσσ. ῡ. Εςαῶτες περὶ βωμόν. Sicut μεμαὼς, μεμαῶτες. Οδυσσείας ψ̄. Ημεῖς δὲ μεμαῶτες, ἅμ' ἑψόμεθ' οὐδέτι. Et Οδυσσ. ō. Ηἴξαν πεδίον δὲ διὰ πτόλιος μεμαῶτες. Et alia huiusmodi. καὶ κράσει ἑςὼς, ἑςῶτος, a quo femininum, ἡ ἑςῶσα, τῆς ἑςώσης. nam regula est quod participia in ως, si sint ἀπαθῆ, hoc est, sine passione, per ο, declinata, in υα, faciunt femininum, ut ἑςακὼς, ἑςακότος, ἑςακῦα. καὶ ἰωνικῶς, ἑςαὼς, ἑςαότος, ἑςαῦα, sicut γεγαὼς, γεγαότος, γεγαῦα. Ιλιάδος γ̄. Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' ἑλένη διὸς ἐκγεγαῦα. Si uero syncopam patiantur, & declinationem habeant per ω, faciunt femininum in σα, ut ἑςὼς, ἑςῶτος. ἡ ἑςῶσα, unde διεςῶσα, quo participio Isocrates ad

ad Demonicum usus est, sic inquiens, Ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστῶτας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ω, magnum scribendum est, ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. nam omnis synæresis siue crasis, ut sæpe dictum, ex acuto & graui circunflexum facit, ut ποιέω, ῶ: at in hoc participio ἑσαὼς penultima habet grauem, ultima uero acutú, quoniam participia in ως, præteriti perfecti super extremam habent acutum, ut τετυφώς. Ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuersum tendant, nec usquam ad unum concurrant. Iccirco ἑστὼς, siue masculini generis sit, siue neutri, acuitur, quanquam extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum femininis eadem syllaba, quæ ex ultima penultima facta est, circunflectitur, nisi ubi communi impediat. quoniam alia syllaba adueniente, accentuú regula uariata est, quæ eiusmodi est: Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem existente parte, accentum suscipiens, circunflectitur, ut μοῦσα. μαῖα, sic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμα: μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος ἀπὸ τοῦ βεβαὼς, quoniam feminina sunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. præterita uero communia, a quibus hæc deducútur, sunt γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω. a

quibus

quibus ſubtracto κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα, unde participia γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. & ſic de alijs huiuſmodi. Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima perſona primi aoriſti, ſicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά. Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ στὰς, τοῦ στάντος, a prima perſona eiuſdem temporis, ἔστην ſicut ἱστὰς ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στὰν, τοῦ στάντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ στήσων, τοῦ στήσοντος, a futuro στήσω. ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι μαι, in μενος, conuerſa. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ ἑσταμένος, τοῦ ἑσταμένου, a prima perſona præteriti perfecti ἕσταμαι. ſicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ σταθεὶς, τοῦ σταθέντος, a prima perſona eiuſdem temporis ἐστάθην, ſicut τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα. τῆς σταθείσης τὸ σταθὲν τοῦ σταθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ σταθησόμενος τοῦ σταθησομένου, a prima perſona futuri paſſiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ο ἑσασόμενος, τοῦ ἑσασομένου, a prima persona eiusdem temporis ἑσάσομαι. ἡ ἑσασομένη. τὸ ἑσασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεσὼς καὶ παρατ.

Ο ἱσάμενος, τοῦ ἱσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσαμαι, sicut & passiuum.

Αόριστος πρῶτος.

Ο σησάμενος, τοῦ σησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἑσησάμην primo aoristo medio, expuncto augmento. ἡ σησαμένη. τὸ σησάμενον.

Αόριστος δεύτερος.

Ο σάμενος, τοῦ σαμένου, ἀπὸ τοῦ ἑσάμην ἀχρήστου, expuncto augmento. ἡ σαμένη, τῆς σαμένης. τὸ σάμενον, τοῦ σαμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο σησόμενος, τοῦ σησομένου, a futuro σήσομαι. ἡ σησομένη. τὸ σησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεσὼς καὶ παρατ.

Ο Διδοὺς, τοῦ διδόντος, a prima persona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in ο, paruum mutato, ac υ, interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο δεδωκὼς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκῦα, τῆς δεδωκύας. τὸ δεδωκὸς, τοῦ δεδωκότος.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ δοὺς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δώσων, τοῦ δώσοντος, a futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ δοθεὶς, τοῦ δοθέντος, a prima persona primi aoristi passiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθὲν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ὁ δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, a prima persona eiusdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, sicut & passiuum.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου, a futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ
ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος, a prima persona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου. ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participijs satis.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est. Articulus est pars orationis casualis

sualis præpositiua declinationi nominum, & subiunctiua, siue subordinatiua.

Articulorū aliqui præpositiui, aliqui suppositiui.

PRAEPOSITIVI HI.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν. Δυϊ. τὼ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά. τὰ, ταῖν. Πληθ. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς. Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. τά, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli suppositiui.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά. ἅ, αἷν. Πληθ. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθ. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur: τῷ *enim* ἀντὶ τοῦ τίνι, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, *& in aliis similiter. Sumuntur etiam et pro demonstratiuo pronomine:* τὸν *enim pro* τοῦτον, *&* τὴν *pro* ταύτην *& in aliis similiter.*

De articulis compositis, ubi sciendum ὅδε *&* ὅσπερ *simplicium sequi declinationem, immutatis* δε, *&* περ, *in* ὅστις *uero utranque compositionis partem declinari.*

Etiam cum δε, *coniunctione cōpositi, demonstratiua pronomina fiunt, ut* ὅδε ἀντὶ τοῦ οὗτος *&* ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. *et* τόδε *pro* τοῦτο *& in aliis casibus similiter.*

Articuli suppositiui cū infinito τὶς, *cōpositi, relatiua fiūt.* Ἀρσενικὰ ἑνικά ὅστις οὗτινος ᾧτινι, ὅντινα Πληθ. οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας Θηλυκὰ ἑνικά ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθ. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας.

Οὐδέτερα

Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, τι, οὗτινος, ᾧτινι, ὅ, τι. Πληθ. ἅτινα, ὧντινων, οἷς τισι, ἅτινα.

Etiam si cum περ, *coniunctione repletiua cōponantur, tantundem possunt, ut* ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅς τις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι.

Eodem modo si cum alijs coniunctionibus cōponantur, γε, *scilicet &* δε. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. *id est, pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. Dicitur autem* ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, *quod est pro, &* ὄνομα *nomen,* τροπῇ τοῦ πρώτου ο, μικροῦ εἰς ω, μέγα, τοῦ δευτέρου δὲ, εἰς υ. *Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, casus, & personas. Quidam addunt species & figuras.*

Accidentia pronominum.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. *hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.*

Primitiua quidem tria esse oportet, quandoquidem inuenta sunt, ut tres distinctas significent personas, ἐγὼ *primam,* σὺ *secundam,* ὅς *tertiam. Quemadmodū in uerbis quorum declinationes* θεματικαὶ *appellantur, hoc est, positiuæ. Quoniam unaquæque uox*

suijpsius

ſuiipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, quod non aliis orationis partibus declinabilibus euenit, quorũ inflexiones conſequentia uocis procedunt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum, non ab re duximus eorum ſingula, per omnes numeros & caſus ſecundũ diuerſa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Νικὰ, ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἔγω
E γε προπαροξυτόνως. Οδυσσ. ρ̄. Δὸς εἰ ἑλὼν, οὔτι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε. et eſt pars una orationis compoſita. nam ſi duæ eſſent orationis partes, ἐγώ γε dicendum fuiſſet, ſicut ἐγώμιν. Omnis enim dictio habens acutũ accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadem ſyllaba ſeruat accentum, ut καλὸς, καλός γε. σοφὸς, σοφός γε. ſic igitur ἐγὼ, ἐγώ γε. καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκρ. ἐν Θυωνίχῳ. Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, quod apud poetas διὰ τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων, hoc eſt hiatum, in uſu non eſt.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε, & eſt enclitica dictio, ut τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, ἐμεῖο. Ιλιάδος ᾱ. Αλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. καὶ προσθέσει τῆς θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμεόθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν. Ιλιάδος ō. Αἴκεν ἄνα ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου, εἰς ευ, Θεόκριτος ἐν ἱερῶνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ

ἐμεῦ

ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, μεῦ, quod inclinatur. Θεόκρ. ἐν φαρμακ. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοὶ, ὀξυτόνως, καὶ μοι, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, & est enclitica dictio, ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοι γε, προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ιλιάδος α. Παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκρ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ ὀξυτόνως, καὶ με, ἀφαιρέσει τοῦ ε, et est enclitica dictio, ut τοῦτό με δίδασκε. κλετικὴ δὲ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ ι, νὼ, quod acuitur, sicut τὼ καλὼ quandoquidem nominatiuus dualis in ω desinens, nunquam circunflectitur. καὶ αἰολικῶς, καὶ δωρικῶς, ἄμμε, secundum analogiam nominatiui pluralis ἄμμες, quo numero usus est Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τίς ἄμμε, Τίς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκᾳ. Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμᾶν. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt. Ιλιάδος α.

Ατρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ. Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πόλιν εἰρύσουσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισταῖς, ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδὰς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν subscripto ι, κατὰ συναίρεσιν, ideirco circunflectitur.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρι-

κῶς ἀμές, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, *geminato* μμ. Ὀδυσσείας ι. Αὐτοῦ γάρκε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ιλιάδ. γ. Ημέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, ἔστι δὲ καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Οδυσσείας ω. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι. *& in eodem.* οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ἦρ οὐκ ἄλλοθι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασαι. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς μόνον *ultima producta, ob quam rem circumflectitur, eadem uero nonnunquam apud poetas corripitur atque acuitur,* ἡμίν. *Iones tamen et Attici saepe circumflectunt penultimam,* ἧμιν. *Homerus,* ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως, *ultima existente correpta.* Θεόκ. ἐν θαλυσίοις, Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. *Si uero producta sit, circumflectitur.* Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις. Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει. Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Οδυσσείας μ.

Ενθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. Καὶ ἄμμι, ἄνευ τοῦ ν. Οδυσσ. α. Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. Οδυσσ. δ. Ενδ' ἡμέας πρῶτος λέγε κήτεσιν. Καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an ἡ, *aspirato in* α, *conuerso* δωρικῶς καὶ αἰολικῶς *etiam aspiratio in tenuem spiritum ubique mutanda sit. nã sunt nonnulli, qui asserunt omnino* ἀ, *tenui spiritu secundũ regulas scribendum*

dum esse, solum illud Theocriti excipientes, hoc est, Αδύτι τὸ ψιθύρισμα. pro ἡδὺ, quod ab omnibus aspiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aspirari uolunt. Sed ijs aduersari uidetur poetarum auctoritas, nam regula est, quod quæuis tenuium, hoc est, κ, π, τ, sequente uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam, alioqui immutabilis remanet. unde consequens est, ut quæuis uocalis aspirata sit, ubicunque euenit quampiam tenuium ante ipsam uocalem in propriam aspiratã uersam esse, ut χ'ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ' ἡμᾶς. Igitur ubicunque aliqua tenuium in propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio a uocali aspirata principium habet. Igitur & α, siue per se, siue ex η, aspirata fiat more Dorico. Θεόκ. ἐν θερισαῖς, Παῖδ', ὧν γὰρ ἅψησθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Ως κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁματέρησι θύραισι. ἀντὶ τῶ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις, Μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. Idem. Ανίχ' ἁφαίστου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίστου. Quod igitur censendum de plurali numero primæ personæ pronominis, in cuius casibus omnibus η, aspirata in α, uertitur Dorico more & Aeolico? An α, quoque aspirandum sit, an tenui spiritu scribendum? Dicendum quòd cum pluralis numerus huius primæ personæ uarius sit per omnes suos casus, et etiam uariam habeat litteraturam secundum linguarum diuersitatem, di-

scernenda

scernenda sunt; quaenam sint Dorum propria, & quae Aeolum. nam ἅμες *simplici* μ *&* ἁμῶν, *&* ἁμὶν, ἁμᾶς, *Dorum sunt propria, iccirco aspiranda.* ἄμμε *uero, &* ἄμμες, *&* ἄμμων, *&* ἄμμιν *siue* ἄμμι, *&* ἄμμας, *Aeolum sunt propria, igitur tenui spiritu scribenda, quandoquidem Aeoles omnino aspirationem ignorant, etsi Dores ijs quoque dictionibus non aspiratis frequenter uti soleant.* Θεόκ. ἐν θυωνίχῳ, Αμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Θεσυλιταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Η γενικὴ, ἐμοῦ καὶ μοῦ κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς, ἐμέοθεν καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἐμοὶ καὶ μοὶ κοινῶς, ἔμοι γε ἀττικῶς, καὶ ἐμὶν δωρικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ καὶ νῷ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῶϊν, καὶ νῷν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως, ἡμὶν ποιητικῶς

 ὀξυτόνως,

ὀξυτόνως, ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως, ἁμὶν δωρικῶς, ἄμμιν καὶ ἄμμι αἰολικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

τοῦ σὺ, δηλονότι.

Ε Νικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν Σὺ, δωρικῶς δὲ Τὺ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, quod acuitur sicut & σὺ, Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἄειδε. Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ νη, sicut ἐγώνη, penultima producta licet συ, corripiatur Ιλιάδ. τ̄. Τύνη δ' ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο. Οδυσσείας β'. Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τῆ ι, σεῖο. Ιλιά. γ̄. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ιλιάδος θ̄. Ως γὰρ θέσφατόν ἐστι, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκρ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Κἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁμιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις, Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαβὼν ἔκλεψε κομάτας.

Η δοτικὴ κοινῶς μὲν σοὶ, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αἶγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρία. Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον. Καὶ τεὶν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ιλιά λ̄. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὖ μὴν δ' ἐδίδαξε τεὶν κεχαρισμένος

ρισμένος ἱρδ'ς. Ἀντὶ τοῦ σοί. *Dicuntur autem* τὶν *&* τεΐν μονόπλωτα, καὶ μοναδικὰ, *& poetica sunt.*

Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σὲ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Ἀχίμαρος. Καὶ τὺ, *quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum &* σέ. Θεόκρ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐδεῖ τυ γενέσθαι.

Ἡ κλητικὴ, σὺ, *secundum aliquos.*

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφὼ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. *Iccirco acuitur quemadmodum &* νὼ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε, ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. *quo numero Pindarus usus est in Olympijs cum duobus fratribus tantum scriberet.* Υ̓́μμε δ' ἐκλάρωσεν ποτμὸς Ζηνὶ γενεθλίῳ. ἀντὶ τοῦ σφώ. *Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt, sicut* ἄμμε. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε, κερουχίδες αὔριον ὔμμε. Πᾶσας, ἐγὼ λουσῶ.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν *subscripto* ι, *iccirco circunflectitur sicut* νῷν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδος ᾱ.

Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Ὀδυσσ. ν̄. Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. *Vbi aduertendum,* ὑμέων κατὰ συνίζησιν *pro spondeo haberi.*

Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι, Ὀδυσσείας φ̄.

Μή δέ τις ὑμείων, τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων.

Ἐνθάδε ναυνύσθω.

Et Apollonius secundo Argonauticon.

Αὐτῆς θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.

καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. *poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, sicut* ὑμῖν. *ideo acuitur, extrema existente correpta,* καὶ δωρικῶς ὑμὶν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὕμμιν. Ὀδυσσ. κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Ὀδυσσείας β.

Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω.

Ἡ αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Ὀδυσσ. β. Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.

Et Apollonius secundo Argonauticon.

Ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε.

καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ' ἀναλογίαν.

Aduertendum est hoc in loco pluralem numerum secūdæ personæ, a plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab η, *uocali lōga per omnes suos casus principiū habet, quæ* ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ *in* α, *mutatur. Pluralis uero secundæ ab* υ, *uocali ancipiti, quę licet ubique aspiranda sit per communem regulam, Aeoles tamen hanc omnino abeuntes,* υ, *quoque, et si in principio dictionis existat, tenui spiritu ubique scribi uolunt. Iccirco quæ Aeolū sunt propria, tenui spiritu scribenda esse, hoc est,* ὔμμε, ὔμμες, ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη.

Ἡ γενικὴ,

Η γενικὴ, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σείο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεὶν ποιητικῶς.

Η αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς. ἡ κλητικὴ, σύ.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῶν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως καὶ ὑμὶν ποιητικῶς, καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Η αἰτιατικὴ, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

τοῦ οὗ, δηλονότι.

Νικά. ἡ εὐθεῖα ὃς, *quod frequentissimum est* E *apud Platonem*, ἦ δ᾽ ὃς, *inquit ille*, καὶ ἴσε- *cundum ueteres, nunc autem inusitata.*

Η γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ιλιάδ. ω. Ιξεν δ᾽ ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἰωνικῶς δὲ ἕο, διαλύσει τῆς ου, διφθόγγου. Ιλιάδος ε. Ηδε μέγ᾽ ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο πα-

 ρενθέσει

ρενθέσει τοῦ ι, Ιλιάδος δ. Αλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχη. καὶ ἀπλικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ιλιάδος ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ ἥρω ἄδρηστον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἕυ, ἐκ τῆς οὖ διφθόγγου. Ιλιάδος ῡ.

Εἴπως ἕυ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη.

Καὶ Οδυσσ. τ. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας ἕυ λοφίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. Ιλιάδος ῡ.

Εδ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ιλιάδ. ω.

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεὸς, ἑέδ' ἔξοχα πάντων.

Et hæc omnia aspirantur, quia omne pronomen abijciens σ, κατ' ἀρχὴν aspiratur, σὸς, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοὶ, οἷ. σὲ, ἕ, καὶ ἑέ. Est & alius accusatiuus in ιν, ab inusitato nominatiuo ἵ, qui nūc μ, nūc ν, κατ' ἀρχὴν suscipiens, μὶν, facit & νὶν, δωρικῶς, & est omnis generis, & accusatiui casus, tam singularis, quàm pluralis, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. appellaturq́. μονόπτωτος, siue μοναδικὸς, & apud poetas frequentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri uulgatissimum. Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ λυκαῖον. Καὶ Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Φαίης κέν γίων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιάζειν. Αντὶ τοῦ αὐτόν. *Et in plurali, licet raro inueniatur,* Οδυσσείας ρ. θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ. Δικλίδες, οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσοιτο. Αντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Δυϊκά.

Ἡ αἰτιατικὴ, σφωὲ καὶ σφὲ ὀξυτόνως, & ambo enclitica sunt, & accusatiui casus tantum: quandoqui dem in pronominibus nullus rectus encliticus est. Ἰλιά δος ᾱ. Τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, Γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωὶν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Οδυσσείας δ΄. ἀλλ᾽ εἰπ᾽ εἰ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ἰλιάδος ᾱ.

Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Differt autem σφωὶν genitiuus dualis tertiæ personæ, à genitiuo secundæ, accentu tantum. nam genitiuus secundæ circunflectit penultimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & est encliticus. Quam differentiam Homerus plane ostēdit. Ἰλιάδ. θ΄. nam cum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achiuis fauerent, Irim ad eas misit, ut hoc eis absentibus minitando nunciaret, sic inquiens, Γυώσω μὲν σφωϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni et Palladi mandata Iouis refert, tanquam secundas personas eas alloquitur, inquiens: Γυώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφὶν, ἀπὸ τοῦ σφωὶν, sicut σφὲ, ἀπὸ τοῦ σφωέ.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Ἡ γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων ἢ σφείων ἰωνικῶς. Ἀπολλώνιος Argonauticon libro tertio.

Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων ἦν σέματα. καὶ Ιλιάδος λ. Εκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ, Ιλιάδος δ.

Ωσαν ἀπόσφειων, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Η δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ιλιάδος γ. Ισον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ιλιάδος δ. Παρὰ δέ σφι τίθει χρυσεῖα κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Η αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφὰς, ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκρ. ἐν νομεῦσιν. Ηπα ψεκρύβδαν τὰ ποθ᾽ ἕσπερα πᾶσας ἀμέλγες. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. *Volunt enim quidam,* σφᾶς *accentum habere circunflexum, tanquam contractum* ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν, *sic* σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. *Quidam uero contrarium sentientes, uolunt* σφὰς *primum esse natura, et ab eo* σφέας *deduci* κατὰ πλεονασμὸν, *siue* ἐπέκτασιν τοῦ ε. *Sic* σφῶν *primum esse, a quo* σφέων. *Sic* σφὶν, *a quo* σφίσιν. *quandoquidē & σφέων, & σφίσιν & σφέας inclinantur sicut eorum perfecta, ut Herodianus asserit, & Ioannes Charax grammaticus* ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. *quod minime pati possent, si ut disyllaba perfecta essent, cum grauitona existant. nam regula est,* ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. *Et altera similis,* Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. *Igitur cum hæc grauitona sint, et uere enclitica, apparet illa non natura sed* κατὰ πάθος *esse grauitona, alioqui non inclinarentur.* Οδυσσ. γ. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπεσπον. & Ιλιάδ. κ. Απὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. & Ιλιάδ. δ.

Ιλιά. δ. Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ, grauitona quidem sunt, sed κατὰ πάθος quandoquidem & ipsa pariter inclinantur, sicut σφέας. Ιλιά. γ. Ὥς σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Οδυσ. ξ. Ἐπεί ἕο κήδετο λίην. καὶ Ιλιά. α. Ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων. nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari solent, seruant tamen suorum perfectorum proprietates, ut est illud Hom. Οδυσ. β. Ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ιλιάδ. κ. Χαῖρε θέα τοῖσδεσι. Est enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpositiui, qui per communem regulá circunflectitur, quæ talis est. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui si duæ addantur syllabæ κατὰ πάθος, & fiat trisyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarum linguarum declinatione lib. IIII. dictum est, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidam communi regulæ accentum liquido aduersetur; quæ est, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. quod etiam Eustathius manifeste asserit, Οδυσ. φ. sic inquiens, Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, κἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est, τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eo quod ante duas syllabas tonum habeat. non enim ἐπέκτασις mutare posset tonum articuli datiui. Quare non mirandum, si supra dicta pronomina grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur, quandoquidem

non

non natura, sed secundum πάθος talia sunt. Σφὰς igitur cum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasin circunflecti consentaneum est.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὃς ἄχρηστα.

Η γενικὴ, οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως, καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μὶν, καὶ νὶν, δωρικῶς.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ σφωὲ, καὶ σφὲ ὀξυτόνως.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωὶν ὀξυτόνως.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὲς δωρικῶς.

Η γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ, σφὶν καὶ σφὶ, καὶ σφίσιν.

Η αἰτιατικὴ, σφὰς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

P*ossessiua uero pronomina a primitiuis deriuata, sunt octo, ἐμὸς, σὸς, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria a genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero a nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur.*

cuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφωὲ *non est nominatiui casus, a quo deducendum fuerat, sed accusatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiút,* ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. *Et horum omnium trium generum, masculina quidem & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, feminina uero secundam, & in eorum declinationibus articulos suscipiunt tanquam adiectiua nomina.* ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμὸν, *sicut* ὁ καλὸς, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς, *sicut* ἡ καλὴ, τῆς καλῆς. τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ, *sicut* τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, *& sic de alijs. Desinentia uero in* ρος, *mittunt femininum in* α, *& id quoque in obliquis seruant.* ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος, ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας, τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά. *Alia possessiua præter supradicta apud poetas inueniuntur: ut* τέος, τεὴ, τεὸν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σὸς, σὴ, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. *&* ἑὸς, ἑὴ, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅν. *Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralibus* δωρικῶς *deriuantur, hoc est,* ἅμες, ὕμες, σφές. ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμόν. pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκριτος ἐν διοσκούροις, Ἐγγὺς ὁρᾷς σὺ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ἰλιάδ. θ. Τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμόν pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰλιά. γ. Ἧκε πολὺ φθαίη νῦ ναιομένη πόλις ὑμή. pro ὑμετέρα. ἀπὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφὸς, σφὴ, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος libro tertio. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐΰφρονος ἀντιλόχοιο. pro σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos singulares deriuatiuorum pronominum in ου, κοινῶς desinentes, διὰ τοῦ οιο, omnino enuntiari ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, sicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis simplicium, cum & hæc ad ipsam declinationem referantur, ut ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο, sicut καλὸς, καλοῦ, καλοῖο. σὸς, σοῦ, σοῖο, & alia similiter. Differt autem a genitiuo primitiui penultima tantum: nam genitiuus primitiui ει, diphthongo scribitur, ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμεῖο: deriuatiui uero οι, ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Demonstratiua autem duo οὗτος, καὶ ἐκεῖνος Et hæc quoque trium sunt generum, quorum communis inflexio talis est.

Ενικὰ ἀρσενικά.	οὗτος,	τούτου,	τούτῳ,	τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά.	αὕτη,	ταύτης,	ταύτῃ,	ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο,	τούτου,	τούτῳ,	τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά.	ἐκείνη,	ἐκείνην,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι, κατὰ προσχηματισμὸν, ac extremam acuentes, sic proferre consueuerunt:

Οὑτοσὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτονὶ, ὦ οὗτος.
αὑτηὶ, ταυτησὶ, ταυτηὶ, ταυτηνὶ,
τουτοὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτοί. καὶ τουτὶ, καὶ τοδί.
Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί.
Εκεινοσὶ, ἐκεινουὶ, ἐκεινῳὶ, ἐκεινονὶ, καὶ τὰ λοιπά. Aeo

les

les uero auferentes ε, *dicunt* κεῖνος, κείνη, κεῖνον. *Dores uero uertentes* κ, *in* τ, & ε, *diphthongi in* η, *subscribentesq;* ι, τῆνος, τήνη, τῆνο *dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque* ι, *scribi*, τῆνος, τήνη, τῆνο. ὁ, *quoque articulus præpositiuus, assumens* δε & γε, *coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est, ut* ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, *pro* οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, *pro* αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδὶ, τοῦδε, τῷδε, *pro* τοῦτο, τούτου, τούτῳ. *Sic* ὅγε, ἥγε, τόγε. *Inuenitur etiam* ὁ δεῖνα *in tertia persona tantum, quam ob rem* μονοπρόσωπος *appellatur: quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoque trium existit generum. Declinatur autem sic*, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, *hoc est, quidam cuiusdam de re quadam accusauit. Femininum*, ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. *Neutrum*, τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. *Declinatur etiam* ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. *Et* ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. *Et* ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

R*elatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum*, αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. *Huius autem pronominis propria est significatio trium personarum, ut* αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, *& leuem spiritum semper habet. Si uero* αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν *aspirata inueniantur, sciendum*

pronomina

pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ *deducta* κατ' ἀφαίρεσιν. *nam aspiratio quæ erat super* ε, *eadem quoque super* αυ, *seruatur.*

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

P*ronomina composita tria, quæ nominatiuũ non habent, hoc est,* ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. *& hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ, in tribus casibus numeri singularis tantum uariari: tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam disiunctim, sic:*

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. *hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per cõpositionem, uel appositionem,*

positionem, siue constructionem, id est, per regimen casus. per compositionem, ut συνοικος, *cohabitator.* ἔμπειρος, *peritus. per appositionem, siue constructionem,* ἐν τῷ οἴκῳ, *in domo.* ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, *in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compositionem omnibus casibus præponitur, ut* ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. *Per appositionem uero siue constructionem, nunquam nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam cõpositionem, ut* ἀνατέλλω, *orior.* διαλέγομαι, *dissero. Cum participijs per compositionem secundum uerborum figurã ex quibus nascuntur, ut* ἀνατέλλων, *oriens.* διαλεγόμενος, *disserens: & præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina, ut* πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. *Pronominibus autem per appositionem solam, ut* ὑπ' ἐμοῦ, *a me.* πρός σε, *ad te. Ceteris uero partibus orationis per solã compositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria,* τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, *id est, acui, si tonum admittit: uel potius* βαρύνεσθαι, *ut Theodoro placet, qui tertio* εἰς τὰ τέσσαρα *sic inquit,* πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν, τῆς εἰς καὶ ἐξ. *hoc est, Præpositio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter* εἰς *&* ἐξ. *& paulo inferius subiungit,* δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ ε, ὀξεῖα, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ Ἰλιάδος τ. Ἐπ' ἄταρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρῃον. *id est, Manifestum autem præpositiones grauari, ex eo quod est* ἐπ' ἐμοί. *si enim*

enim acueretur, transferretur ad ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπ' ἀτὰρ ὀγκοάτην, *&c. ubi liquido apparet,* ἐπὶ *præpositionem (expúncta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in* ἔπλα *non euenit, cum nomen existat* ὀξύτονον, *sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est.* Τὸ ψιλοῦσθαι, *hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio* υ, *habent.* Τὸ βραχυκαταληκτεῖν, *hoc est, extremam syllabam corripi, quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes: quarum sex sunt monosyllabæ,* ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. *Duodecim uero dissyllabæ,* ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

EN *quidem præpositio, datiuo semper iungitur,* ἐν οἴκῳ, *in domo.* ἐν ἀγορᾷ, *in foro. Genitiuo uero* κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, *id est, per defectum datiui* ἀττικῶς, ἐν ἅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, *in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud poetas* ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, καὶ εἰν. ἐνὶ *uero* παροξύτονον *uim uerbi habet, hoc est,* ἔνεστι. εἰς *uero quæ &* ἐς *dicitur* ἀττικῶς, *accusatiuo semper iungitur.* εἰς ἐκκλησίαν, *ad concionem.* εἰς ἀγορὰν, *ad forum. Genitiuo uero* κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς, εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, *ad domum præceptoris. Vtimur enim* εἰς, *in rebus inanimatis,* πρὸς *uero maxi*

me

me in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, *mitto aurum ad te. Magis autem proprie* εἰς, *utimur* ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, *hoc est, in laude et relatione, ut* ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. *retulit enim ad magistratum, dicimus & hymnos ad Apollinem.* πρὸς *uero è contrario,* πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. *bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnũquam utimur &* εἰς, *ut* ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, *ingrati fuerunt contra nos.* ἐξ *uero, quæ &* ἐκ *dicitur, genitiuo semper iungitur, & motum ex aliquo significat,* ἐξ ἀγορᾶς, *ex foro. Habet enim* ξ, *sequente uocali,* κ, *uero si consonans sequatur,* ἐξ ἀττικῆς, *ex Attica.* ἐκ μεγάρων, *ex domibus. significat etiam* χρόνον, ἐκ νεότητος, *ex iuuentute.* ἐξ ἀλεξάνδρου, *tempore Alexandri. Significat etiam* τὸ αἴτιον, *causam,* ἐκ ῥαθυμίας, τὰ κακά, *ex pigritia, mala. Etiam causam materialem,* ἐκ πηλοῦ, *ex luto.* ἐξ ἀργύρου, *ex argento. In compositione uero* ἔμφασιν *significat,* ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, *usque ad finem comederunt. Significat* καὶ τὸ ἔξω, *ut* ἔκφρων, *extra mentem. Similiter & in uerbis,* ἐξέρχομαι, *egredior.*

Σὺν *uero quæ &* ξὺν ἀττικῶς *dicitur, datiuo semper iungitur,* σὺν θεῷ, *cum deo.* σὺν λόγῳ, *cum ratione. Signicat autem* τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν: *cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere:* σύνοικος, *cum alijs habitans, id est, contubernalis,* σύμβουλος, *cum altero consultans.*

Πρὸς *uero genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur:*

genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motum à persona: πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc est, in iuramento accipitur, πρὸς θεῶν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, δότε μοι κώνειον. per deos, ò uiri iudices, date mihi cicutá. Vel cũ τὸ ἐναντίον, ἢ τῷ ἐνώπιον, id est, coram significat: πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. coramq; dijs beatis, coráq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc est, officium, siue conueniens: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autẽ iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id est, prope & adiacens significat: πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpositionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, da mihi cum ueste & argentum. Accusatiuo uero iungitur, cum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc est, motum ad aliquid animatum: πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magistratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat, id est, habitum quendam & rationem, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσαρα πρὸς τὰ ὀκτὼ, sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. Vel sic παράδειγμα, id est, exẽplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν, cantat ad tibiam. Πρὸ uero genitiuo semper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον significat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus imperauit Macedonibus. Similiter et in cópositione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. προγενέσερος, maior natura. Accipitur etiá ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulás.

Ἀνὰ

Ἀνὰ accuſatiuo ſemper iungitur, ἀνὰ στρατὸν, per exercitũ. ἀνὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ, ἀνὰ στόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem, ut ἀναδρομὴ recurſus. ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum eſt, id eſt, cum aureo ſceptro. Κατὰ uero genitino et accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς, καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione et accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, cõtra Aeſchinem oratio. Etiam cũ ἐπάνω ſignificat, κατὰ γῆς κάθημαι, ſuper terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, Κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iũgitur, cũ ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, ſecundũ Demoſthenem ſcribit. Siue χρόνον καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, noſtris tẽporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν. i. motũ, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. per naues Achiuorũ. Siue cum ſignificat περί τι, καὶ ἔντινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, circa uiã hæc faciebãt. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, et mãſerũt in regione. Διὰ genitiuo iũgitur et accuſatiuo, genitiuo quidẽ cũ ἐνέργειάν τινα, hoc eſt actionẽ quãdã ſignificat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο, per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην διὰ ἀγορᾶς, Ibã per forũ. Accuſatiuo uero iungitur, cum αἴτιον. i. cauſam ſignificat. διά σε ταῦτα γράφω, propter te hæc ſcribo. Nõnunquã tamen apud

Homerum significat τὸ μέσον. Ιλιάδος κ̄. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. perq; arma & atrum sanguinem. Μετὰ genitiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo cum ἕνωσιν, id est, unionem significat, ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος, suauis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον significat, id est, post, ut μετὰ τὴν ἑορτὴν, post festum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato post Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, cum tertijs, id est, cũ hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη, ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poeticum est. Παρὰ genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat, id est, motum à persona: παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθὰ, à deo bona. Ἀπὸ enim præpositio & ἐκ, maxime sunt motui de loco familiares, παρὰ uero & πρὸς, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγὺς, hoc est, statum & prope significat. παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud me moratur. Accusatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι, hoc est, motum ad aliquid significat. Παρά σε ἔρχομαι, ad te uenio. Vel cum significat τὸ διὰ τὶ, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio, supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, hoc est, extra considerationem siue denunciationem, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει, præter opinionem contingit. Ἀντὶ genitiuo iungitur semper, ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμειβὴν & καταλλαγὴν, hoc est, uicissitudinem & permutationem, ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, ille pro illo. ἀντὶ ἵππου χρυσὸς, pro equo aurum. In compositione uero interdum τὸ ἴσον significat,

eat, ut ἀντίθεον πολύφημον, dijs parem Polyphemum, & ἀντέρως, correspondentis, hoc est, mutui amoris Deus. Vide Suidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretú, siue placitum.

Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου, imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes super terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀπλικῶς, ut ἐπὶ τὴν ἀπλικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id est, causam signific..t, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, idest, potestatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in potestate siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἔστηκεν ἰσχυρᾷ, super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id est, insidias significat, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accusatiuo uero iungitur, cum κίνησιν significat, ut ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, in forum. Περὶ uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id est, causam significat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum significat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui

flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προσθέσεως ποιητικῶς, ut Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, statim tibi sanguis ater fluet in hasta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accusatiuo uero iungitur cum significat τὸ κύκλῳ, siue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram stete-runt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem significat τὸ ἐγγὺς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexādriam. In compositione uero significat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circunferentia. περιδρομὴ, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circumuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc est, præstantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id est, Achilles præstantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦ, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc est, antecello his consilio, mente, & pugna. Οδυσ. α. Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ Ιλιά. α. Ος πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiā περιουσίαν καὶ πλῆθος significat, ut περὶ ἐστί μοι πλοῦτος, hoc est, opulentia, siue copiæ sunt mihi. Αμφὶ uero eādem habet significationem & uim, quam περὶ: nā poetæ sæpenumero ambas simul ponunt. Ιλιάδος θ. Εκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους, id est, circumuertebat. περὶ tamen frequentiori est in usu. Απὸ genitiuo semper iungitur, & motum de loco significat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iusto. In compositione uero ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc est, negationem, priuationem, uel maiorem emphasim significat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι.

ἀπαγορεύω. σέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id est, causam significat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum nó ambulat. Vel cum ὑποκάτω significat, ut ὑφ' ἵματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, sub ueste occultantem manum. Datiuo quoque & accusatiuo iuncta, idem significat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, sub arbore sedeo. Significat etiam cũ accusatiuo aliquem sub aliquo esse καθ' ὑποταγὴν, idest per subiectionem, ut ὁ σρατιώτης ὑπὸ τὸν σρατηγόν. In compositione, uero, nunc clam significat, ut ὑφείλετο, surripuit: nunc uero diminutionem ut ὑποβέβηκε: nunc autem mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν: nunc uero nihil plus quàm simplex dictio significat, ut ὑπέδειξεν. ὑπέφηνεν, ostendit. Ὑπὲρ genitiuo et accusatiuo iũgitur. Genitiuo cũ auxilium significat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Ctesiphóte oratio. Etiá cũ causam significat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus sum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πιδάλιον, supra fumum gubernaculum. Accusatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα significat, hoc est, plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hominẽ sapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compositione uero eadem habet significata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & similia. Verba ex præpositionibus composita, eam, quam et præpositiones ex quibus componuntur, sequuntur constructioné. hoc est, præpositiones

positiones cum uerbis compositæ propriam etiam ser uantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum: ut κακηγορῶ σου, accuso te. ἀφίστημί σου, absisto siue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præterquam possessiua et acquisitiua, ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου, fruor te. & περιτίθημί σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ composita etiam intendit eodem casu, κατεσθίει πάντα, peredit omnia. κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen etsi quid aliud compositum sic proferretur, nihil probiberet destitui à proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id est, contra alterum dicere, & κατεσθίειν, hoc est, exedere, καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpositiuum, illud uero uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.
De aduerbio.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι, id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ, primitiua ut νῦν, deriuatia ut νυνί. Figuræ duæ, simplex πάλαι, compositiua ut πρόπαλαι: de quibus libro secundo satis dictum est. Nunc uero de aduerbiorum localium habitudinibus restat dicere, quæ græce σχέσεις appellant. Sunt autem tres, ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id est, in loco, de loco ad locum, ut domi, domo, domum.

mum. Et quæ ἐν τόπῳ sunt, in θι, desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου, in θεν, ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uero εἰς τόπον, in δε, καί σε. ut, οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανόν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι ubique. πάντοθεν, undique. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in singulis partibus. ἑκασταχόθεν, à singulis partibus. ἑκασταχόσε ad singulas partes. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν undique. πανταχόσε, ad omnem locū. Omnia uero aduerbia in θεν, habentia in penultima ο, paruum, deriuantur à nominibus, ut ἀγρὸς, ἀγρόθεν. οὐρανὸς, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco sunt, ablatiui casus erant apud antiquos, qué superfluum, & nihil plus quàm genitium significantem sustulerunt iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pauca quædam, quæ scribuntur ω, magnum, ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas partes. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrinque. ἑκατέρωσε, utroque. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in penultima ο, in σι, desinunt in loco, in ζε, uero ad locum, in θεν, autem de loco: ut ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis.

Thebis. Θήβαζε, Thebas. ἐγγύϑι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco. Præterea in ω, desinentia duas habent habitudines, in loco & ad locum, ut ἄνω, superius & supra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras: ut ἔξω διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intro & intus, ut Sophocles, ἐν τραχινίαις, Γυναῖκες αἵτ' ἔσω στέγης, Et Εὐριπίδης, Καὶ τὸν γέροντα, τήντ' ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul sum et eo. ἄνωθεν uero, superne. ἔξωθεν, de foris, de loco sunt. ἵνα autem, πῆ, πῦ, ὗ, ὅπυ, omnia sunt in loco, & significant ubi. ποῖ uero ad locum, ut ποῖ πορεύῃ, quo uadis. Et dicuntur quæ sunt in loco, ἐπὶ στάσεως, hoc est, in statu: quæ uero ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc est, in motu. τὸ δὲ ἐκτὸς, id est, foris ἐπὶ στάσεως est, raro etiam ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦϑα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε, huc. ἐνϑένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. Αὐτόθι uero, istic. αὐτόθεν, istinc. αὐτοῦ, istuc, significat locum apud eum qui audit. quod si ἐνταῦϑα & huiusmodi alium inueniuntur significantia locum, quàm qui est apud eum qui audit, tunc id fit, cum & locus manifestus est, & persona ad quam fit sermo. Thucydides, ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦϑα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. Rarissime tamen inuenitur non prædicto loco. Est ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc est, pro tunc, & hactenus, ut ἐνταῦϑα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id est, hucusque

hucusque fortuna est. Hinc illud, Hac Troiana tenus fuerit fortuna secuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc. Inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, magis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγχάνω, illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc discedo. Et est ἐκεῖ ἀναφορικὸν, id est relatiuum, cuius ἀνταποδοτικὸν, idest redditiuum est ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, ubi est quidam, illic ubi quidam. Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, in loco. Ὅποι uero per οι, ad locum. Ποῦ ἐπὶ στάσεως, Ποῖ per οι, ἐπὶ κινήσεως: ὥστε τὸ, Ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; quo iuit Andromacha? Πῇ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ. quo eam, ubi stem? Πόθεν, ex quo loco, & ex qua causa. Et πόθεν dubitatiuũ est, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. i. minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν, ut quidem digna non. Πȣ̃, est locale & interrogatiuum, et ἀντὶ τοῦ ἴσως, et abundat. Πῶς, simpliciter interrogatiuum est, ut πῶς ἔχεις; ut uales? Et ἔμφασιν, id est, ostensionem significat intensionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, ego hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς, ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo, encliticum est, ut apud Aristidem. Δοκῶνγε δή πως εἰς ἕλληνας τελεῖν. id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse. Etiam localia aduerbia ἑξαχῶς, id est, sex modis capiuntur. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. δεξιὰ, ad dextram. ἀριστερὰ, ad sinistram: quoniã et qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ.

D E constructione coniunctionũ, quamquam præscriptum egrediemur. quędã tamen hoc in loco nõ inutilia fortaßis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα, etiam de coniunctionum cõstructione scripsit, cuius principium huiusmodi est, Ὁ δὲ Σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. hoc est, Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarũ quidem orationis partium, ad congruitatem compositionemq́; & ordinem similia copulat semper. nam nomẽ quidem nomini, et uerbum uerbo, & omnino casum casui, et tẽpus pariter ac modũ, et alia itidem connectit. Cõstructionẽ autem differenter habet, secundum differentes illius inter se species.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

E Arum igitur quæ connectũt sensum, orationem'ue in multum productam, & ob id Συμπλεκτικοὶ, hoc est, copulatiuæ nuncupantur: coniunctio quidem καὶ, præponitur dictionibus, τε, uero subiungitur enclitice posita, θεοί τε καὶ ἀνέρες: et sic inuicem construuntur, ut τε, præcedat καί. Cum autem καὶ, inchoatiua sit, oportet omnino & aliam καὶ, subsequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam construi. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet

ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλάτων, uel quispiam alius. uniuersaliter etenim copulatiua præcedens uel disiunctiua, similem exigit orationis partem: si nempe casualem, eundem postulat casum: si uero non casualem, eundem modum, sed non necessario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem constructione coniungere articulares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ησιόδου, id est, optima Homerica carmina & Hesiodi. Cum autem diuersus existat modus, idem uerbum seruari necesse est, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες καὶ λέγε. Eodem uero existente modo, diuersa ponuntur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι. Et casus etiam eosdem tam copulatiue quàm disiunctiue requirunt, & præcedentes & in medio positæ, cum ad id uerbum referantur, ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. Μὲν, uero coniunctio, dictionis quidem nusquam inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem subiunctiua existens, & orationis & dictionis consecutiua est τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ εὗδον Παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ιλιάδος ϛ. Existit autem eadem etiam transitiua, cum per ipsam transitionem circa sensum & narrationem fiat. Ατὰρ uero & αὐτὰρ inchoatiua sunt, quáuis δὲ æquiualeát. Ιλιά. ᾱ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et Ιλιάδος η̄. Ατὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ προνηῶν. Αλλὰ *uero subiunctiua est.* Ιλιάδος ε̄.

Τυδ' ἄετοι

Τυδεὺς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit consecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἠμὲν et ἠδὲ inchoatiuæ sunt, sed ἠμὲν orationis et dictionis. ἠδὲ uero dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν subsequitur. Ιλιάδ. ε. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα· Sed hæ quidem poeticæ sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. Οδυσσείας β.
Ητοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Διαζευκτικοὶ, hoc est, disiunctiuæ, disiuncta cóponunt, ut aut rem à re, aut personá à persona segregantes, locutionem annectunt. Ιλιαδος ο. Αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Et Ιλιάδος α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Ἢ Αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεὺς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ, præpositiua est τοῦ ἢ, ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν, inchoatiua fit orationis, sed apud poetas, ut dictum est, ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπών. ἢ, igitur distinguens indefinite, non absque altera ἢ, uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ιλιά. α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, & non perire, quamuis hoc aliter ex Porphyrio inferius ĩterpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναιρετικὸς, id est, electiua, siue discretiua magis proprie appellari potest, sicut apud nos, quàm, coniunctio electiua, ut Diues uolo esse quàm pauper: hoc est, & non pauper, μοναδικῶς

δὲ, id est, sola & per se ἦ, construitur, cum sit dubitatiua. Ιλιάδ. β. Ἦ ἔτοι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅ κέτις οἴσει, Τρώων ἱπποδάμων, id est, an etiam & auro indiges. &c. Siue solutiua cum dubitatione. Ιλιάδος ι. Τὶ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ατρείδης, ἦ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Illud uero, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιάδος σ. & similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum τὸ, ἦ θέμις, aduerbiorum similitudinis.

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

O Ι δὲ Συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ sunt, quæ existentiam quidem minime, sed consequentiam quandam & ordinem significantes, copulant quidem sensus imperfectus. Construuntur autem & secundum rectum, id est, recto ordine, et secundum oppositum siue conuersum, id est, opposito ordine. Aut enim præcedũt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem secundum rectũ construũtur. Ιλιά. α. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Αλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ. Illatis uero secundum oppositum siue conuersum construuntur. Ιλιά. α. Ἦκεν γηθήσαι πριάμος πριάμοιό τε παῖδες, Αλλοι τε τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε παντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Etiã cum subiunctiuo hanc coniunctioné εἰ, construere aliquando contingit, præsertim si una cum καὶ, capiatur, et omnino cum reliquis coniunctionibus, et cũ optatiuo et indicatiuo, prout consequẽtia est, aut cõfessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in cõfessis quidẽ indicatiuũ et subiũctiuũ exigere,

in ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν, ad huiusmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονήτ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto posset diffiniri felicitas. Verum non semper ea sic utimur. De præterita uero re indicatiuo semper iungitur, ut εἰ ἦν, si erat, hoc est, si esset, εἰ καὶ ἦν, et si erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Similiter autem & Παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ construuntur, nisi quòd hæ & existentiam cum ordine significant, ut est ἐπεὶ.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Αἰτιολογικοὶ, hoc est, causales uero, & præpositiuæ sunt dictionum, excepto γὰρ, secundum rectum et secundum conuersum construuntur, et aliquæ istarũ subiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, si didicero, ut doceam. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, postquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo construuntur, si de præterito sermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid censemus esse, uel non esse, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφήν, ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id est, oportebat eum accipere syngrapham, ut posset exigere secũdum leges. Hæc autem coniunctio Ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui construitur,

tur ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐρῶσιν, *hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro dicant: alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio* ὅτι, *& quæ huic æquiualent, ut* ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, *quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem* ἐφ' ᾧ, *& indicatiuo & infinitiuo iungitur. Cum indicatiuo, præterito & futuro, ut* ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, *ea ratione qua scripsit.* ἐφ' ᾧ κομιοῦται, *ea ratione ut accipiat. Cum infinitiuo,* ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, *ea ratione ut recordetur.* ἕνεκα *uero genitiuo construitur. illud uero Homeri* ἰλιάδος ᾱ.
Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα, *Ionicum est.* Γὰρ, *uero omnibus orationis partibus subiungitur, & nusquam incohatiua est.* ἢ γὰρ, οὐδὲ γάρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοὶ. *hoc est, quæ autem aduersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, et subiunguntur, orationi tamen præponi nusquam contingit, ut* ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, *fessus sum admonendo, attamen admonebo adhuc.* καί τοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν. *i. quãquã festinãs, tamẽ nõ potui assequi.*

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ.

Τῶν δὲ Συλλογιστικῶν, *hoc est, rationaliũ siue collectiuarum, uidelicet illationibus & conclusionibus accommodatarum, cõiunctio* ἀλλὰ, *siue* ἀλλαμὴν *prœpositiua est dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & subiungi possunt, ut* πᾶς ἄνθρωπος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα

ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal substantia, omnis ergo homo substantia.

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

O I δὲ Ἀποῤῥηματικοὶ, hoc est, dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in usu cedunt, ut ἆρ᾽ οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδὺ, numquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, nisi aliquid sit per ὑπερβατὸν, idest, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ.

O I δὲ Παραπληρωματικοὶ, hoc est, expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo quòd locutionem sensusq. expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habet sæpius etiam significationem diuersam, ut γὲ, diminutiua. δὴ, autem circunscriptiua, & transitiua, & affirmatiua est. Sed ἂν potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus orationis subiunguntur. Ιλιάδος β. Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, Εὗδον παννύχιοι. ἂν, uero subiunctiuo modo subiungitur indefinita existens, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præsenti & futuro optatiui modi, ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, siue præponatur, siue postponatur. Et cum indicatiuo, ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς, id est, non utique dices, sed raro id quidem. Præterito uero indicatiui sæpius, ut, οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utique dixisses aut diceres. Familiarius autem, etiam si quidem & ante uerbum, et post uerbum ἂν, possit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utrisque locis, subiunctiuo solum.

ſolum. Et aſſumentes infinitiuum ad congruam conſtructionem indicatiui dicimus potentialiter, ſecundum tres temporis differentias, ut λέγειν ἂν, εἰπεῖν ἂν, καὶ ἐρεῖν ἄν. *Etiam participio, ut* εἰπόντας ἂν, καὶ ἐροῦντας ἄν. *Similiter autem & in alijs, minime uero præteritum perfectum* ἂν, *recipit.*

Finis de octo Partibus orationis.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν ἮΝ, ἮΣ, Ἧ ΚΑῚ περὶ τοῦ ὯΣ, πόσα σημαίνει, *ex diuerſis Auctoribus, per eundem Vrbanum.*

Q Voniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἧς, ἔτι γε καὶ τοῦ ὡς, *ſignificata apud Authores habentur, ut niſi alicuius diligentia commonſtrata fuerint, multas diſcentibus heſitationes allaturæ uideantur: uiſum eſt, quod ego diutino labore conquiſieram, id ad ſtudioſorum utilitatem communicare.*

ἮΝ.

Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, *prima perſona præteriti perfecti,* ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, *eram.*

Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, *tertia perſona præteriti perfecti, eiuſdem uerbi, erat.*

Ἦν, ἤμην, *prima perſona præteriti pluſquamperfecti, fueram & fui.*

Ἦν, ἐπίῤῥημα ἀγανακτήσεως, *aduerbium indignationis.*

Ἤν, ἀντὶ τοῦ ἐὰν, *ſi, ut* ἤν που ἀκούω, *ſicubi audiam.*

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ἥν τινα, *articulus ſubiunctiuus, quam.*

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ταύτην, *pronomen relatiuum, hanc.*

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ἑὴν, *pronomen poſſeſſiuum, ſuam.*

Ἦς, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, secunda persona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia persona δωρικῶς, erat.

Ἧς, secunda persona subiunctiui, ἀπὸ τῦ εἰμὶ, ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ. sim, sis, sit.

Ἧς, ἀντὶ τῦ ἧς τινος, genitiui casus articuli subiunctiui, cuius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus peonominis demonstratiui, huius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis possessiui, suæ. Ἦ.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia persona secundi aoristi. Ιλιάδ. ᾱ. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρῦσι νεῦσε κρονίων. dixit, & in nigris superciliis annuit. Saturnius.

Ἦ, tertia persona subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ut ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ.

Ἡ, articulus præpositiuus. Ιλιάδος ε̄.

Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὡς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. nempe sic fata abscessit cæsia Pallas.

Ἥ, articulus subiunctiuus. Ιλιάδ. ᾱ. Ἣ μυρὶ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε. quæ infinitiuos dolores Achiuis dedit.

Ἥ, pronomen relatiuum ἀντὶ, τοῦ αὐτή. Οδυσσείας ζ. αἳ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, ἣ δ᾽ εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæc bene quidem currebant, ipsa uero bene ualde equos regebat.

Ἥ, pronomen possessiuum tertiæ personæ feminini generis, ut ὅς, ἥ, ὅν. suus, sua, suum.

Ἧι, datiuus casus articuli subiunctiui, ut ἥ, ἧς. ἧ, quæ

quæ, cuius, cui.

Hι̂, *datiuus casus pronominis possessiui tertię personæ, ut* ἧ, ἧς, ἧ.

Ἦ, *aduerbium affirmandi,* ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. ᾱ. Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, τῦν ὕςατα λωβήσαιο. *nempę enim Atrides cum ultimo contumelias diceres.*

Ἧ, *aduerbium* ἀντὶ τοῦ ὡς, *ut* ἣ θέμις ἐςὶν, ὡς θέμιν ἐςὶν, *ut fas est.*

Ἧ, *aduerbium similitudinis,* ἀντὶ τοῦ καθὰ, *quemadmodum.*

Ἧ, *aduerbium loci,* ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδος ῡ. Ἄντυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. *id est, cur naturam sub primam, ubi tenuissimum currebat æs.*

Ἧι, *aduerbium loci,* ἀντὶ τοῦ ὅπου, *ubi* Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ᾽ εἰς, ᾗ σ᾽ ἂν ἐγώ περ ἄγω. *id est, eo autē ibis, quo te ego nempe ago.*

Ἧχι, *aduerbium loci,* ἀντὶ τοῦ ὅπου, *ubi.*

Ἢ, σύνδεσμος διαζευκτικὸς, *id est, coniunctio disiunctiua, uel personarum.* Ἰλιάδος ᾱ. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔσω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. *id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum, ut* ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, *uel nox, uel dies.* ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, *uel uita, uel mors.* Ἢ, ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίςως, εἴτ᾽ οὖν ἀδιακρίτως. *id est, subiunctiua indeterminate, siue indiscrete, ut* δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, *da mihi aurum, aut argentum.* Ἰλιάδος ρ̄. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅςις ἀφείη, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. *id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunque mittat, siue igna-*

nus siue fortis.

Ἢ, διασαφητικὸς, idest, explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς a Theodoro dicitur, hoc est, discretiua, siue electiua est quando e duobus præpositis unum tollit, ut βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. idest, Volo ego populum saluum esse quàm perdi. hoc est, saluum esse, & non perdi: ut grammaticorum uulgus exponit. Quæ quidem coniunctio, ut supra dictum, & περ, syllabam admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, diues malo esse quàm pauper. idest, & non pauper. Sed Homericum uersum Porphyrius aliter accipit, sententia magis egregia, ut paulo post subiungemus.

Ἦ, ἀπορρηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id est, Dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur, & semper orationi præponitur, nisi aliquid impediat, & circunflectitur. Ἰλιάδος ϐ, Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέτις οἴσει. Τρώων ἱπποδάμων. an etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidemitorum. Est etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, secundum Theodorum. hoc est, solutiua quædam cum dubitatione. Ἰλιά. ι. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης, ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ causa pulchricomæ? At secundum alios ἦ, in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιοτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως, hoc est, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam siue interrogatione inuenitur. Ἰλιάδος σ. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et Ἦ δὴ

λοίγια

λοίγια ἔργα ἔσσεται, & similia. Sed ut Theodoro placet, ἦ, hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet affirmatiuorum. ἦ ἀντὶ τοῦ ἂν, καὶ εἰ. Ιλιάδ. γ.

Ἦ τοῖός δε ἐὼν ἐν ποντοπόροισιν νέεσσι. hoc est, si talis existens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eodem. ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. si & generatione posterior esset.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ καὶ, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. idest, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam a Porphyrio accuratissimo Homeri interprete, in enodatione carminis illius, βούλομ' ἐγώ. cuius uerba hæc sunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, uolo ego populum sospitari, & ipse met interire. Qua uoce significat se populi Græci salutem propriæ saluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientissimum est.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id est, utrum. Ιλιάδος α. Διάνδιχα μερμήριξεν.

Ἦ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, utrum hic ensem acutum educens a femore.

Ἦ, συγκριτικὸς, comparatiua. Ιλιάδ. ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. id est, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἦ, παρέλκει, idest, abundat. Ιλιά. θ. Επεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι, quoniam præstantior est.

Ἦ, adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, fit ἀλλαὴ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀλλ' ἢ nisi.

Ἦ μὲν, Αρκτικός ἐστι τοῦ ἢ δὲ. hoc est, inceptiua.

Ἡ δὲ uero ἐπακολουθικὸς τοῦ ἢ μὲν. hoc est, subsecutiua. Ἰλιάδ. ι. Ἐν δὲ ἴσῃ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. at in uno pretio ignauus & fortis.

Ἤτοι æquiualens μὲν, fit orationis præpositiua apud poetas. Ἰλιάδ. α.

Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. huic quidem sic fatus sedit.

Ἤτοι uero æquiualens ἢ, præpositiua fit τοῦ ἢ, ut ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ.

Στέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύ-
I φωνι. Ὡς, παραβολὴν, parabolam, quam latini comparationem uocant. Ἰλιάδος γ. Ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. utq. leo lætatus est, magnum nactus corpus.

Ὡς, ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ἰλιά. γ. Ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων. sic per turbam subijt Troianorum illustrium.

Ὡς, ὑπερβολὴν, superlationem. Ὀδυσ. λ. Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. ut non grauius & impudentius aliud muliere.

Ὡς, ἀναφορὰν, relationem. Ὀδυσ. δ. Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ὡς, θαυμασμὸν, admirationem. Ὀδυσσείας ω. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ. ut bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.

Ὡς, βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χάριεν ἐς ἄνθρωπος ἀνθρώποις. sic gratiosum est homo hominibus.

Ὡς,

Ὡς, ὡμοίωσιν, similitudinem: Ὀδυσσείας δ. ὡς ὅδ᾽ ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱέϊ οικεν. ita hic Vlyssis magnanimi filio assimilatus est.

Ὡς, τὸ οὕτως, sic. Ἰλιάδος η. ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτορ. sic fatus portis erupit splendidus Hector.

Ὡς, τὸ ὅμως, tamen. Ὀδυσσείας α. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ. sed neque tamen socios liberauit, cupiens quanquam.

Ὡς, τὸ ὅπως, ut Ἰλιάδος ζ. Ὡς σπείσης διὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. ut libes Ioui patri, & alijs immortalibus.

Ὡς, τὸ ὁμοίως, similiter. Ὀδυσσείας α. ὡς ἀπόλλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. similiter periret & alius, quicunque talia quidem faceret.

Ὡς, τὸ ὅσον, quantum. Ὀδυσσείας ρ. Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. & carnem quantum ei manus capiebant circumijcienti.

Ὡς, τὸ τίσον, tantum. Ὀδυσσ. η. ὅσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν, Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες. Ἱστὸν τεχνῆσαι. quantum Phaaces super omnes periti homines nauē uelocem in ponto impellere, tantum mulieres telam operari.

Ὡς, τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσ. ε. ὡς δ᾽ αὖ νῦν μοι ἄγαθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dij mortalem hominē adesse.

Ὡς, τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὡς,

ὡς, τὸ ἀλλὰ, ſed. Οδυσσ χ. Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. iacebo, ſed non eſt poſtea gratia benefactorum.

ὡς, τὸ ὅτι, quia. Ιλιάδ. χ. Οὐδὲ νύ πώ με, ὡς θεὸς εἰμί. neque quidem, nempe me nouiſti quòd deus ſum.

Ως, τὸ ἐπεὶ, poſtquam. Ιλιάδος κ. ὡς ἴδε χῶρον ἐρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. poſtea quàm uidit locum deſertum ubi ſteterant ueloces equi.

Ως, τὸ εἴθε. utinam. Ιλιάδος γ. Ηλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. ueniſti ex bello utinam illic perijſſes.

Ως, τὸν ει, σύνδεσμον συναπτικὸν, ſi coniunctionem continuatiuam. Οδυσσείας γ. ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. ſi uos a me celerem ad nauem iretis.

Ως, τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Οδυσσείας γ. ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα. Sic ueni chare fili nihil audiens, neque quidquam noui.

Ως, τὸ καθάπερ, quemadmodum. Οδυσσείας ψ. Ηρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δαμάσε. cœpit quemadmodum primum Ciconas domuit.

Ως, τὸ εὐθέως, ſtatim. Ιλιάδος. ξ. ὡς δ' ἴδεν ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. ut autem uidit, ſtatim illum amor denſa præcordia circumobruit.

Ως. ἀλλαμὴν. atqui. Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. atqui hæc uere Attica regio.

Ως, τὸ λίαν, ualde. Ιλιάδος τ. Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. at Achilles ut uidit, ualde

de illum magis subiit ira.

Ὡς, τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut coniunctionem. Ιλιάδος γ. ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. ut mihi & hunc uirum magnum nomines.

Ὡς, τὸ διὸ, ea propter. Ιλιάδος ι. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. ea propter postea a te chare fili non uellem relinqui.

Ὡς, τὴν πρὸς πρόθεσιν. ad. Οδυσσείας ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. ut semper similem agit deus ad similem.

Ὡς, τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim coniunctionem. Ιλιάδος φ. ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. non enim tibi fluuio domari fatale est.

Τὸ ὡς, πάντοτε ὀξύνεται. καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως, καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον.

DE AFFECTIONIBVS,
ex Tryphone grammatico.

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πάθη τῶν λέξεων.

ποσόν.	ποιόν.
πλεονασμὸς, ἔνδεια, τμῆσις.	μετάθεσις, μετάληψις.

Π Λεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περισσότης χρόνου ἢ χρόνων. στοιχείου ἢ στοιχείων.

Ενδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις,

οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσαφὶς, ἀντὶ τοῦ σαφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Αναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντὶ στοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Εκτασις ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον κᾰλὸς, κᾱλός. κόρη, κώρη.

Επέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅτ' ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειὸς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας τάξεως, οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις, οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Αφαίρεσις ἐστὶν ἔνδεια κατ' ἀρχὴν, οἷον ὀρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Αρχις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολὴ ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ, οἷον

φυσίζοος

φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπή ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, οἷον κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum est syncopam tribus modis fieri: aut enim integra eliditur syllaba κοινῶς, *ut* δασύσκιος, δάσκιος. ὁμότριχας, ὄτριχας. *Aut uocalis sola Aeolico more, et tunc consonans aut eadem remanet immutata, ut* φέρετε, φέρτε. τίποτε, τίπτε. *aut in sequentem uertitur. ut* κακόμορος, κάμμορος. κατέβαλεν, κάββαλεν. κατέπεσεν, κάππεσεν. *& sic in alijs compositis cum hac præpositione* κατὰ, *in quibus* α, *extrema uocali expuncta,* τ, *in sequentem consonantem uertitur, nisi forte aspirata extiterit, quia tunc* τ, *nequaquam in eam mutari potest, quandoquidem syllaba in aspiratam cõsonãtem desinere inueniretur, quod apud Græcos absurdum est, sed eius loco* ἀντίστοιχον, *hoc est, propria tenuis subrogatur, ut* κατέθανεν, κάτθανεν. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, καγχεῦσαι. *Verum si duæ sequantur consonantes, integra syllaba eliditur, ut* κατάκτανε, κάκτανε. κατάχεθε, κάχεθε. *Attamen si altera illarum immutabilis sit, rursus in sequentem mutatur, consonantem, ut* καταδραθέτην, καδδραθέτην. *Aut duæ eliduntur syllabæ, Ionico more atque Aeolico, ut* δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. *unde* ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, *Sol.*

Διαίρεσίς ἐστιν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν οἷον πάϊς, ἀντι τοῦ παῖς. Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνω-

σις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. Ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν ἐπ' ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν. τἀμὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοὐποδώνει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδώνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. ᾡπόλος ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. Κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum est, quòd si ex quapiá diphthongo, praecedente δια τοῦ ι, *& ex quauis uocali sequente, crasim fieri contingat,* ἰῶτα *quae est subiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocales forte existat, prorsus exteritur, nec facta crasi, amplius admittitur, ut* καὶ ἐγὼ κἀγὼ, *ubi subtracto* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, *&* ε, *in* α, *productum* κατὰ κρᾶσιν *contracta sunt. sic* τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ἐτυμολόγος. *Hoc eodem modo* συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν *fieri contingit, ut supra dictum est, ut* ἐμοὶ ὑποδώνει, ἐμοὐποδώνει. *ubi* ι, *ex* οι, *diphthongo prius expuncta,* ο, *&* υ, κατὰ συναίρεσιν *in* ου *diphthongum contracta sunt. At si contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo praecedente, & diphthongo* διὰ τοῦ ι, *sequente crasis fiat,* ι, *quidem diphthongi cum post se nihil habeat quod obstet, facta crasi ex praecedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut* ὁ αἰπόλος, ᾡπόλος. *ubi* ο, *&* α, κατὰ κρᾶσιν *in* ω, μέγα *contractis,* ι, *in diphthongú impropriá*

κατὰ

κατὰ συναίρεσιν sumptum est. Moscopulus tamé ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter sentire uidetur in dictione ἐγῶδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγῶμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidé Attica sunt. Subtracta enim præpositiua uocali οι, diphthongi, hoc est, ι κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω, & ι, quæ est subiunctiua uocalis eiusdem diphthongi, in ῳ, diphthongum impropriam synæresim facit. Sic in dictione δαῖρα ἐκ τῆς δάειρα, quod poeticum est, et Proserpinam significat, expuncta enim prius ε, præpositiua uocali ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex α, & ι, in αι, diphthongum synæresim facit. Sed ego antiquorum opinióni magis adhæreo, qui ex præpositiuis uocalibus synæresim siue crasim omnino fieri existimát, quod etiam in ijs exemplis ἐγῶδα, & ἐγῶμαι, atque δαῖρα fieri potest κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquam crasim fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc est, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμ᾽ ὠκυμόρῳ. ubi ω, & ε, & duo ωω, in ω, contracta sunt. Vtrá tamen sententiá libuerit sequi poteris, sed sciendum, hæc uere Attica esse. Si uero ex duabus diphthongis huiusmodi contractio fieri cótingat, primú quidem ex præcedente diphthongo subiunctiua uocalis, hoc est, ι, κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda est, deinde ex uocali relicta, & ex ea quæ sequitur in altera diphthongo, fit crasis in uocalem productam, quæ ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπόλοι, ᾡπόλοι. τῇ αἰθιοπίᾳ, τᾐθιοπίᾳ. Est autem præter hæc & alia species συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuersæ

dictiones

dictiones per uocales uniuntur, quarum præcedens ſit articulus præpoſitiuus, neutri generis, hoc eſt, τὸ, *ſequens uero indifferentes. Quę ſi ab* ε, *tenui incipiat, fit craſis in* ου, *ut* τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὰ ἔνδυμα, τοὐνδυμα, *& ſimilia. At ſi ab* α, *dictio ſequens incipiat, iterum in* α, *productum ſit contractio, ut* τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἕτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ, εἰς θ, *ſequente uocali aſpirata. In plurali quoque præcedente* τὰ, *articulo neutro pluralis numeri, ſequente uero ſiue* α, *ſiue* ε, *in* α, *item productum fit craſis, ut* τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, *& alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligenter conſiderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit Craſis, ea* τὴν ψιλὴν *ſuperponi ſibi deſiderat. Ex aſpirata uero ſequente nequaquam, quod ab antiquis conſtantiſſime ubique ſeruatum uidemus, non ſolum articulis præcedentibus, ſed alijs quoque dictionibus, ut* ποῦ ἐςι, ποῦςι. *Eliſo enim* υ, *ſubiunctiua uocali,* ο, *&* ε, *in* ου, *contracta ſunt. Sic* μοί ἐςι, μοῦςι. *& alia huiuſmodi.*

Παρένθεσίς ἐςι προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐςι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. Τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσίς ἐςι προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις.

πόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμὸς ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Εστὶ δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ελλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον ὀ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἂν ἕντι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὦφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Εκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπλον, ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Αποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμαι. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De spiritibus.

Πνεύματα græce, *latine spiritus, duo sunt,* ἡ Δασεῖα, καὶ ἡ Ψιλή. *hoc est, Aspiratio & Læuigatio, siue exilitas. Omnis enim dictio a uocali siue a diphthongo incipiens, uel nota aspirationis, uel exilitatis annotatur. Ex consonãtibus autem* ρ, *solum in principio dictionis positum aspiratur ut* ῥήτωρ. *At in medio duarum uocalium in eadem dictione simplici exilem spiritũ habet, ut* χαίρω. ἐῤῥω. *Si uero geminatũ extiterit, primũ quidem exili spiritu annotatur, alterum uero aspiratur, ut* πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

In nominibus, quem utique spiritum nominatiuus

habet, eundem & ceteri casus suscipiunt.

In uerbis quoque spiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, seruatur. Excipitur ἔχω, *quod* ἕξω *futurum habet aspiratum.* ἵστημι *quoque aspiratur, sed eius præterita læuigatur, dempto præterito perfecto et plusquamperfecto* ἕστακα *scilicet et* ἑστάκειν. *Quoniam* ε, *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in aliis modis, spiritum thematis seruat, si uero cadit, hoc est, si non remanet in aliis modis, sicut est in ambobus aoristis, exilem spiritum habet, ut* ἔστησα, στῆσον, στησάτω. ἔστην, στῆθι, στήτω. *attice aucta, spiritum thematis seruant, ut* ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἑώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα, ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus a uocali incipiens aspiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab ε, *incipientia, exili spiritu annotantur, ut* ἐγὼ, ἐμοῦ: *præter* ἕ, *& ab eo deriuata, ut* ἑαυτόν. *At si ab alia uocali initium habent, aspirantur, ut* οὗτος, αὕτη. *Excipitur* αὐτὸς, *& ex eo composita, ut* αὐτόχειρ, αὐτόματος. *Aspiratur &* αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

Omnis præpositio a uocali incipiens attenuatur, ut ἀνα, ἀπὸ, ἐπὶ: *excipitur* ὑπὸ *&* ὑπερ.

In medio dictionum compositarum, nec densus spiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέτρεχον, καθάπαξ, ἀφυλόθεν.

Omnis coniunctio a uocali incipiens læuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ: *excipiuntur caussales, quæ omnes aspi-*

rantur,

rantur, ut ἕνεκα, ὅπως. præter ὄφρα.

Deriuatiua omnia, si principiũ primitiuorum seruant, eiusdem quoque retinent spiritum, ut ἅλς, ἁλίτης, ἁλιάς. ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρὼς ἀπὸ τοῦ ἰδίω. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἵργω.

Relatiua per aphæresin tenuis consonantis facta, aspirantur, ut τόσος, ὅσος, πηνίκα, ἡνίκα. Excipiuntur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α, ε, & ο, ante aspiratam exili spiritu annotantur, ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφις. ἦμος uero, quoniam η, in trochaica dictione, exilem spiritum sibi ascisit, ut ἦχος, ἦδος, ἦμος, præter ἧλος.

Aeolica omnia læuigantur, nam Aeoles aspirationem omnino ignorant.

Nomina numeralia aspirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτὼ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα, ἐννεήκοντα.

DE α.

Α, siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu annotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex α, priuatiuo componitur & λύω. ᾅδης quoque aspiratur, ex α, priuatiuo & ἴδω. α, uero ἀθροιστικὸν aspiratur, ἅμα, ἅπας.

Α, ante β, læuigatur, ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβηρών. Excipiuntur quæ β, cũ ρ, implicitũ habent, ut ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. Αβρότη tamen, ἡ νὺξ exili spiritu annotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω,

& ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον: hæc enim α, habent priuatiuum.

A, ante γ, læuigatur, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρὸς, & quæ ab eo deducuntur, ut ἁγνίζω, ἁγίζω, ἁγνισμὸς, ἁγισμὸς, ἁγιωσύνη.

A, ante δ, attenuatur, ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανὴς. Excipitur ἅδης & ἅδη ὄνομα πάθους, ἁδρὸς, ἁδρυνω, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδυνὰς, ἁδυνύων & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

A, ante ε, læuigatur ut ἀεὶ, ἀελὸς, ἀέναον, ἀέριον. A, ante ζ, attenuatur, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, a quo & ἀζαλὲς & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, aspiratur. Tryphon uero α, ante ζ, & læuigari & aspirari existimat.

A, ante η, θ, ι, κ, attenuatur semper. ἀηδὼς, ἀθηναῖος, ἀΐω τὸ ἀκούω, ἄκμων. Αθρῆσαι ab Atticis aspiratur, sed a communibus attenuatur. ἄθρως uero, si α, priuationem significat, læuigatur, si aggregationem, aspiratur, unde ἀθροίζω, ἄθροισμα.

A, ante λ, siue solum siue geminatum, attenuatur, ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλὸς, ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἀλδήσκω τὸ αὔξανω, ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducuntur. ἁλίτης θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος, ἁλικαρνασσὶς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν, ἁλίζω τὸ ἅλατι πάττω. His adduntur & quæ ἄθροισιν significant, ut ἅλις ἀντὶ

τὶ τοῦ ἀρκούντως, ἀλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἄλως. ἄλω, τὸ ἀλώνιον, & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuantur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλυσις. etiam ἅλλομαι τὸ πηδῶ duplici λλ & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἆλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur: unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλκυὼν uero, & si ab eo quod est ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, læuigatur tamen, propter κ, sequens. ἀλία ἡ θερμασία apud Atticos aspiratur, sed communiter attenuatur. ἄλυς fluuius, unde ἀλυάτης tenui spiritu annotatur, quidam tamen aspirari nolunt. ἄλη uero ἡ ἀδημονία apud omnes læuigatur.

A, ante μ, læuigatur, ἀμύω, ἀμῶ τὸ θερίζω, ἄμη ἡ δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθύω τὸ ἀφανίζω, ἄμης πλακοῦς, ἄμμος ἄματος τὸ αὐτὸ, ἄμηδις, ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. etiam quæ α, habent σερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his similia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῇ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ ab eo fiunt ἁμαρτία, ἁμαρτωλὸς, ἅμμα τὸ χοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἀμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον ἁμωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἄμη uero, ἡ δρεπάνη apud quosdam aspiratur, ab eo quod est ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἄμος, aspiratum, & per simplex, μ, apud multos: usus tamen obtinuit ut leni annotetur spiritu, ac geminato μμ, scribatur. ἅμαξα uero, si ab eo quod est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν aspiratur: si uero ab eo quod est ἀμητὸν ἄργειν. læuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quod α, in μ, desinens, quapiam sequente consonante, læuigatur semper,

per, ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & cetera iis ſimilia.

A, ante ν, læuigatur, ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνόω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his ſimilia. Excipitur, ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aſpiratur, quandoquidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ ἥδομαι deducitur.

O, ante ξ, & ante ο, læuigatur ſemper, ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολόξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθὸς, & cetera his ſimilia.

A, ante π, læuigatur, ἀπὸ πρόθεσις, ἀπηνὴς, ἀπόλεια. Excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur α, ante π. At ſi quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem ſignificat, aut præpoſitio eſt.

A, ante ρ, læuigatur, ἄρα, ἆρα, ἀραιὸς, ἀρνίον, ἀρνὸς, ἄρδω, ἄρξω. Si uero μ, ſequatur, aut π, aſpirabitur, ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωσί. ἁρμόζω, ἁρμογὴ, ἁρμὸς, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ δρεπάνη. ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπάλεος, & his ſimilia. Excipitur τὸ ἀρμένιος & ἄρμενον & ἀρπέτιοσα, quæ læui ſpiritu ſignantur. ἄρκυς uero ἡ παγὶς aſpiratū inuenitur.

A, ante σ, attenuatur, ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς ſiue auis, ſiue aſtrum cœli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur. & ἇσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧσσον, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, μακρόν.

A, ante τ, ſiue ſolum, ſiue geminatum læuigatur,

ἄτερ

ἄτερ, ἄτη ἡ βραβη. ἀπάλλω, ἀτθὶς, ἀπλικῶς, ἀτιτάλλω, ἀπλαγὴν ὄρνις. ἄπλα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίςως. ἄπλα uero ἀντὶ τοῦ ἄπλινα aſpiratur, ſic ἅτε ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς, ἅπλον ἀντὶ, τοῦ ἧπλον. & ἄπλον, ἀντὶ τοῦ ἐλάπλων.

A, ante υ, φ, χ, attenuatur. ἀύω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ φωνὴ, ἄφαρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod eſt ἅπλω. ἄχος, ἄχθος, ἀχανές.

A, ante ψ, læuigatur ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde ἄψοῤῥος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. et alia. Excipiuntur quæ ab ἅπλω & ἅπλομαι deriuantur, ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A, ante ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώπλω. Ομηρος, ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ ὁ καρπός.

DE E.

E, ante α, aſpiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπλὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτὸν, ἑὰ τὰ ἀγαθὰ, ſed hoc quidam attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρινὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo deducuntur læui ſpiritu annotantur.

E, ante β, læuigatur, ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Seq[u]ente uero ρ, aſpiratur, ut ἑβραῖος, ἑβραΐς. Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος ἑπλὰ quoque & quæ ab eo fiunt aſpirantur, ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, τροπῇ τοῦ π, εἰς β.

E, ante γ, attenuatur ſemper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς, ἔγγυσα, ἐγώ.

E, ante δ, læuigatur, ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, & alia. Excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται ἀντὶ τοῦ καθίσαι ἕδρα, et ab eo deriuata, ἑδραῖος ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον ἡ προὶξ, dos. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδνὸν τὸ ἡδύ.

E, ante seipsum attenuatur. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ δι' χερῶς. ἔερεν ἤγουν ἐκώλυε. & ἐεισάμην et ἐείκασι. Excipitur ἕέρση ἡ δρόσος, et ἑεὺς ἑὸς, et ἕελδωρ secūdū quosdā.

E, ante ζ, aspiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento, læuigatur, ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ ἐζογράφουν.

E, ante η, non inuenitur, nisi a declinatione siue augmento sit, ut ἑεὺς, ἑῆος. ἦν, ἔην. ἥνδανον, ἑήνδανον, iccirco eorum suscipiunt spiritum a quibus fiunt. At ἐηνὸς fluuij nomen, secundum aliquos læuigatur.

E, ante θ, attenuatur, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν pronomen, & ἑθεὶς, unde ἀφεθείς.

E, ante ι, læuigatur, εἴσκω τὸ ὁμοιῶ. εἴση προπῆ ἡ ἴση

E, ante κ, aspiratur, ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκὰς, & quæ ab eo sunt, ut ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ, præpositio, & quæ ab ea fiunt, ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς quoque & ἐκεχειρία, et quæ per ἀφαίρεσιν abijciunt ε, ut ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖθι, κεῖθι, hæc quidem omnia tenui spiritu annotantur.

E, ante λ, siue solum, siue geminatum attenuatur, ἔλεος ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλλάβιον τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθῦες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω, ἕλλην, ἑλλὰς, & quæ ab eo fiunt, ἑλλανοδίκης ὁ

τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλλη, ἑλένη, ἕλενος, ἑλλὸς ὁ ἔλαφος, ἕλος τὸ δάσος, ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη, ἑλιγματώδης, ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω, ἑκλύω, unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες, οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E, ante μ, læuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω, ῶ τὸ χέω, ἔμετος. Excipitur ἕμις, quod χελώνην significat. & ἕμος τὸ ἄφεμα καὶ ἡ μέμψις.

E, ante ν, siue solum, siue geminatum, attenuatur, ἕνος ὁ χρόνος, ἐνιαυτὸς, ἐνυὼ ἡ μάχη, ἕνη ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς, ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν, ἓν ἑνὸς & quæ ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω, ῶ, ἕνωσις, ἑνίζω, καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E, ante ξ, aspiratur, ἓξ. ἑξήκοντα, ἑξακόσια, ἑξῆς, ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω, unde ἕξις, ἕξεως. Excipitur sola ἐξ præpositio, & quæ ab ea fiunt, ut ἔξαρος, ἐξαίρετος.

E, ante o, aspiratur ἑορτὴ, ἑορτάζω, ἑὸν, τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν. Excipiuntur quæ a themate uerborum fiunt, ut ἐὸν, ἐόντος participium neutri generis secundi aoristi ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε ἐκ τοῦ εἴργω.

E, ante π, læuigatur, ἔπος, ἐπίσης, ἐπὶ præpositio, & quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ, ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκις, καὶ ἑπτακόσια.

E, ante ρ, attenuatur, ἔρως, ἔρωτος, ἐρύω, ἔρρω, ἔρδω, ἔρνος. Excipiuntur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον, ἕρπω, ἑρπετὸν, ἕρση, ἑρσήεις, ἕρμα τὸ κόλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν leui spiritu annotatur.

E, ante σ, attenuatur, ἔσω ἐπίῤῥημα, ἔσο, ἀντὶ τοῦ

ὕπαρχε. ἔσοπτρον, ἐσθής, ἐαστινός, καὶ ἐσσαῖοι. Excipitur ἑστία ἡ πρεσβεία, ἕστε ἀντὶ ἕως οὗ, ἑσπόμεθα, & quæ a themate deducuntur. ἕσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσσάμενος. aspirantur etiam quæ σ, cum τ, habent, ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἔοικα, ἑστηκώς, ἑστάναι. ἔστησα uero & ἔστην, & ἐστάθην cum ε, habeant ex augmento, læuigatur. & ἐστιν & ἐστὲ, & ἔσαι ἐκ τοῦ ἔσεται tanquam a uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem spiritum habent.

E, ante τ, læuigatur ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς, ἔτυμος τὸ αὐτὸ, ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. Excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθὴς, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρος ὁ φίλος, καὶ ἑταίρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E, ante υ, attenuatur, siue in distinctione, siue in coniunctione, ἐὺς ὁ πλατὺς καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρὺς, εὐρωὼ, εὖ, et quæ ab eo fiunt. Excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E, ante φ, χ, læuigatur, ἔφεσις, ἐφελὸν, ἔχις, ἐχθρός. Excipitur ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E, ante ψ, aspiratur semper, ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημα, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. Excipitur ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, unde φιλέψιος. Excipiuntur et quæ ex augmento ε, habent, ut ἐψάμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω, ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his similia.

E, ante ω, μέγα aspiratur, ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀνατολὴ, et quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν, ἕω τὸ ἐνδύομαι. Excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω, et ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω.

Si uero

Si uero ε, κατὰ πλεονασμὸν abundauerit, spiritum thematis sibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἐῴκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H.

H, ante α, ex augmento inuenitur & læuigatur, ut ἠάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον, *& his similia.*

H, ante β, aspiratur semper. ἥβη ἡ ἡλικία, *& quæ ab eo deducuntur,* ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. *nisi pleonasmus fiat, ut* ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H, ante γ, aspiratur semper, ἡγεμὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, *& quæ ab eo deducuntur,* ἡγούμενος, ἡγήσιππος, *nisi α, in η, mutata fuerit, ut* ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, *& similia. Verum si a declinatione augmentum fuerit, thematis spiritum omnino suscipiet, ut* ἄγω, ἦγον. ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H, ante δ, læuigatur, ἠδόνος ὁ μακεδών, ἦδος τὸ ὄφελος, *indeclinabile* ἤδη, *& alia huiusmodi. Excipitur* ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος, ἡδύνω, ἡδονὴ, *& quæ ex augmento existunt, ut* ἡδρασμένος, ἡδρευόμενος.

H, ante ε, ζ, θ, ι, læuigatur, ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠζανοὶ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤιος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἠίθεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλὸς, καὶ τὰ λοιπά.

H, ante κ, aspiratur, ἥκω, ἥκιστα, *et alia. Excipitur* ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, *quod secundum quosdam aspiratur.*

H, ante λ, attenuatur ἠλίας, καὶ ἠλεὶ *propria nomina,* ἠλέκτρα, ἠλεὸς ὁ μάταιος, ἠλεῖοι ἔθνος. ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, *et similia. Excipitur* ἥλιος, ἧλος,

ἡλῶ,

ἥλω, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. *Quæ uero a declinatione sunt, thematis spiritum retinent.*

H, *ante* μ, *læuigatur*, ἦμαρ, ἡμαθόεις ὁ ψαμαθώδης, ἠμὶ τὸ φημὶ, ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, & *alia*. *Excipitur* ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμαι, ἡμεῖς, ἥμισυ, & *quæ ab eo sunt*. ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπὸς, ἥμων ὁ ἀκοντιστής.

H, *ante* ν, *attenuatur*, ἠνορέα ἡ ἀνδρεία, ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. *Excipitur* ἡνίκα, ἡνία: ὁ χαλινὸς, ἡνίοχος, & *quæ ab eo deriuantur*, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἧν ἄρθον.

H, *ante* ξ, *non inuenitur, nisi a themate, ut* ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω *siue ex augmēto, ut* ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

H, *ante* ο, & π, *attenuatur*, ἠονεὺς *proprium nomen*, & *alia huiusmodi*. ἠπῶ τὸ ῥάπτω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλὸς, ἤπιος ὁ πρᾶος, ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεὼν, & *similia*. *Excipitur* ἧπαρ ἥπαλος: *unde* ἡπατικὸς, ἡπατοσκόπος. καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

H, *ante* ρ, *læuigatur*, ἠριδανὸς ποταμὸς, ἠριγένεια, ἠριγένη, ἤριον, τὸ μνημεῖον, ἤρεμος ἠρεμῶ ἠρινὸς ὁ ἐαρινός, ἠριγέρων βοτάνη. *Excipitur* ἡρώδης, ἡρωδιανὸς, ἥρων κύριον, ἥρα, & *quæ ab eo deducuntur*, ἥρως. ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & ἡρόφιλος *Vniuersaliter* η, *ante* ρ, *cum uocali natura longa aspiratur, cum breui uero læuigatur*. ἡρόδοτος *enim* & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, *longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uero a declinatione sunt, thematis spiritum seruant. ut* ἦρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

H, *ante* σ. *aspiratur*, ἡσίοδος, ἡσιονη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἦσις ἡ εὐφροσυνή, ἧσσα: ἧσσων ὁ ἐλάσσων, ἡσίδωρος, ἧσθαι,

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. *Excipiuntur quæ a themate, siue augmento sunt, ut* ἦσιν, ἀντὶ τοῦ φησίν, ἦσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἦσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην, *& alia huiusmodi.*

H, *ante* τ, *læuigatur.* ἦτορ ἡ ψυχή, ἦτα τὸ στοιχεῖον, ἤτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι σύνδεσμος. *Excipitur* ἧπα, ἥπω, ἧπων, *&* ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

H, *ante* υ, *læuigatur semper,* ἠΰς ὁ πλατύς, ἠϋγένειος, ἠΰκομος.

H, *ante* φ, *aspiratur semper,* ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία πόλις. *Excipitur* ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρός, *& quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.*

H, *ante* χ, *attenuatur* ἦχος, ἠχῶ. *Excipitur* ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

H, *ante* ψ, *ex augmento reperitur, & aspiratur semper, quoniam aut ab* ἅπτω *fit, ut* ἧψεν, *aut ab* ἅπτομαι, *ut* ἡψάμην, ἥψατο.

H, *ante* ω, μέγα, *læuigatur semper,* ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. *Et quæ ex augmento sunt,* ἠώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω, αἰωρῶ, ἠωρημένος, ἐκρεμαμένος, *& similia.*

DE I.

I, *ante* α, β, γ, *læuigatur,* ἰατρος, ἰάκωβος, ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνὺς, ἰγνάτιος, *& alia. Excipiuntur quæ ex augmento sunt, ut* ἷγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, *& alia huiusmodi.*

I, *ante* δ, *attenuatur,* ἴδος ὁ κόπος, ἰδίω, ἴδιον, ἰδοὺ, ἴδη ὄρος, *& alia. Excipiuntur quæ post* δ, ρ, *habent, ut* ἱδρὼς, ἱδρῶ, καὶ ἱδροὺς πόλις. ἴδρις *uero quidam*

dam aſpirant.

I, ante ε, læuigatur, ἰέναι, ἰεσαὶ, ἰεχονίας, & ſimilia. Excipiuntur ἱερὸς, & quæ ab eo deducuntur ἱερεὺς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. & quæ a declinatione ſunt, ut ἵει ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱεὶς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, & alia huiuſmodi.

I, ante ζ, aſpiratur, ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

I, ante η, θ, læuigatur ſemper, ἰησοῦς, ἰητρὸς, ἴημι τὸ πορεύομαι, ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ, ἰθάκη, ἰθὺς ὁ εὐθὺς ἰθαγενὴς ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἵημι ſolum τὸ πέμπω, ὁ παρατατικὸς ἵην.

I, ante κ, attenuatur, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον, ἰκτὶν τὸ ὄρνιον, ἰκμὰς ἰκμάδος. Excipitur ἱκανὸς, ἱκανῶ ῥῆμα, ἵκω τὸ ἱκετεύω, ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. & quæ a declinatione ſunt, ἷκελο, ἷκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε...

I, ante λ, læuigatur, ἴλη ἡ τάξις, ἴλιος ἡ τροῖα, ἴλεος, ὁ φωλεός. ἰλισσὸς ποταμὸς, & alia. Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενὴς, ἱλαρὸς, ἱλάριος. ἱλαρότης, ἱλάσκω. ἵλαος, ἱλασμὸς, & omnino quæcunque ab ἵλεως deducuntur.

I, ante μ, aſpiratur ſemper, uocali ſequente, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία. ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος ἱμάτιον, ἱμονιὰ τὸ ἀντλητήριον ἱμέρα πόλις. Conſonante uero ſequente læuigatur, ἴμβρος νῆσος, & his ſimilia.

I, ante ν, læuigatur, ἴναχος. ἰνὼ κύριον, ἰνίον τὸ νεῦρον. Excipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I, ante ξ, attenuatur, ἰξὸς, ἰξίων κύριον, ἴξ ὁ σκώληξ. Excipitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I, ante ο, læuigatur, ἰοβιανὸς, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον

τὸ ἄνθος, ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως, ἰὸς δὲ τὸ βέλος aspiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I, ante geminatum ππ, aspiratur semper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt, ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον, ἱππηλάσιον. Verum ante unicum π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω, ἰπνὸς ὁ φοῦρνος, ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aspiratur.

I, ante ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχὸς, ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur ἱρὸς ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπὴν, ἱρεὺς ἱρεῖον, ἵρηξ, ἱέραξ, & alia huiusmodi.

I, ante σ, (nisi τ, post se implicitum habeat) lænigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος, ἶσις ἡ θεά, ἴσεμι τὸ γινώσκω, ἰσίδωρος, ἰσμηνίας, ἰσπανία χώρα, ἰσχὰς, ἰσχίον. Si uero inferatur τ, aspiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστὸς, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ἰστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I, ante τ, υ, φ, χ, ψ, ω. attenuatur semper. Ante τ, ἴτυς, ἰταμὸς, ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν, ἴφικλος. Ante χ. ἰχὼρ, ἴχνος. Ante ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante ω, ἰωκὴ ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰωσήφ, ἰωάννης.

Annotandum autem quòd ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aspiratas, θ, scilicet, φ, & χ. ante σ, aspiratur semper, sed ante ξ, & ψ, lænigatur.

DE O.

O ante α. β, γ, attenuatur, sẽper. ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελὸς, ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia

O, ante δ, attenuatur, ὀδμὴ, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος ὁ λῃστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

O, ante ε, ζ, θ, ι, attenuatur ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα. ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς, οἴω, τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

O, ante κ, attenuatur, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις. ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, Ὁκόσον, ὅκως. ἅπερ ἰωνικά εἰσι, π, in κ, uerso.

O, ante λ, læuigatur, ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκὰς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

O, ante μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω, ὀμιχῶ τὸ οὐρῶ, ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt, ὁμαίμω, ὅμορος, ὁμευέτης, ὁμήσιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός

O, ante ν, attenuatur semper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ. ὄνθος. ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, et alia.

O, ante π, læuigatur, ὀπὼς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiuntur quæ λ, cum π, implicitum habent, ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπόθεν, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσονοῦν.

O, ante ρ, attenuatur, ὀρεὺς, ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, et quæ ab eo fiunt, ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & ab eo deriuata, ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ

κ, siue

ν, siue μ, post ρ, habent, ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίξω, ὀρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος: ὄρμενος uero ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον aspiratur, quanquam usus id leuigari obtinuerit.

O, ante σ, uocali sequente aspiratur, ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα, ὃς ὁ ἴδιος, καὶ ὃς ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ὅσις. Consonante uero illata attenuatur, ὀσμῶ. ὀσφὺς, ὄσσα φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω, & ὄσσος ὄσσεις ὁ ὀφθαλμός. Annotatur ὄσιρις κύριον, quod etsi uocalis non sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

O, ante τ, leuigatur, ὀτηρὸς ὁ σπουδαῖος, ὀποτοῖ θρηνηκὸν ἐπίρρημα. Excipiuntur ὅτι, ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, & similia.

O, ante φ, χ, ψ, attenuatur, ὄφις, ὄφελος, ὀφνεῖ κύριον, ὄφρα, ὄχος τὸ ἅρμα, ὀχωρὸς, ὀχληρὸς, ὀψὲ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

Υ, in principio.

Υ, in principio omnis dictionis aspiratur, ὑάκινθος, ὑβὸς ὁ κυρτὸς, ὑγεία, ὕδωρ. ὕελλος, ὕελος ἡ ὀλυερία, ὕλη, ὑμετέρα, ὕμνις, ὑπήνη, ὑρκανία χώρα, ὗς, ὕσος, ὕψος, ὑὸς, ὕω τὸ βρέχω. Excipiuntur quæ Aeolica sunt, ut ὔμμες, ὔμμιν. & alia huiusmodi: nam Aeoles aspirationem omnino respuunt.

Ω, in principio.

Ω, in principio dictionis leuigatur. præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat, ὡραῖος, ὥριος, ὥριμος: etiam cum τὴν εὐμορφίαν significat, ut

ὡραῖος,

ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμὸς, ὡρακίζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. etiam cum τὴν φροντίδα ſignificat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον, & ſimilia. Cum iis etiam aſpiratur ὧδε aduerbium, & ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam læuigandũ eſſe exiſtimant. Aſpirantur & monoſyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, & ᾧ τῷ ἰδίῳ, & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in iis ὦ aduerbium uocandi, & ὢ σχετλιαστικὸν, & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὢν, participium eius: hæc enim læuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabã attenuatur, αἰκίζω, αἰκισμὸς, αἰδοῦμαι, αἶας. niſi forte inferatur μ, quia tunc aſpiratur, ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασία. excipitur αἴμων ὁ ἐπιστήμων. Annotãtur αἱμῶ τὸ κρατῶ, αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aſpirata. dictum eſt, ſuper unam ſyllabam, propter articulos et præpoſitiuos & ſuppoſitiuos, ut αἱ, nominatiui caſus pluralis numeri, & αἷς datiui.

Αυ, diphthongus læuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὐτή. Excipitur αὕτη ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος, et αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

Ει, diphthongus læuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴβω, et quæ ab eo fiunt. εἰλευθεροῦμαι, εἰλεὼς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω τὸ δουλεύω, εἱλίσσω. At εἱλόμην a declinatione habet aſpirationem, et εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. et εἱστήκει, εἵως ἀντὶ ἕως: hæc autem omnia ex pleonaſmo

ſmo habent ι, præter εἴλως. *aſpiratur etiã* εἱρμὸς, εἱρκτὴ. *quanquam hoc quidem* ἀπὸ τοῦ εἴρω, *hoc uero* ἀπὸ τοῦ εἴργω: *nam deriuationes ſæpenumero ſpiritus mutant, ut* ἰδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. *ſic igitut* εἴρω εἱρμὸς, καὶ *&* εἴργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

Ει, *diphthongus in dictionbus ſuper unam ſyllabam læuigatur, ut* εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι: *niſi* ἰῶτα *ex pleonaſmo abundauerit, quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, et bifariam dicuntur, ut* ἕως, εἵως, ἐνάετες, εἰνάετες. *Et niſi ex præteritorum declinatione* ι, *ſumptum fuerit, ut* ἔπω, εἶπον, ἔχω, εἶχον, *& ſimilia. Neque Attica formatio fuerit, ut* λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. *Neque ſignificati differentia extiterit, ut* εἴρω *ſi læuem habeat ſpiritũ,* τὸ λέγω *ſignificat: ſi uero aſpiratum,* τὸ συμπλέκω.

Ευ, *diphthongus læuigatur, ut* εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. *Excipitur* εὕδω, εὕω τὸ φατίζω καὶ φλογίζω, εὕρω, *& quæ ab eo fiunt,* εὑρίσκω, εὑρίτης.

Οι, *diphthõgus in dictionibus ſuper unam ſyllabã læuigatur, ut* οἶκτος, οἶςος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος, οἴμη ἡ ᾠδὴ, *unde* οἰμώζω. *Excipitur* οἶμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁ ποῖος, *&* οἷος ὁ δυνατός. *Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter* οἱ *articulum præpoſitiuum, &* οἳ *ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri, &* οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. *&* οἷς *datiui caſus pluralis numeri:* οἶς *uero* τὸ πρόβατον *ab eo quod eſt* ὄϊς *læuigatur,* οἶμι, ἡ ᾠδὴ *non nulli aſpirant,* οἰμώσω *uero læuigant, ab eo quod eſt* οἶ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα.

Ου,

Ου, diphthongus læuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus ἀντὶ τοῦ οὗτινος, & οὓς accusatiui casus pluralis numeri: οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc est, auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ πάθων καὶ πνευμάτων ἐκλόγων.

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr.

Omnes sunt quaterniones, præter Rr, qui est quinternio.

VENETIIS, M D LXVI.

colorchecker CLASSIC

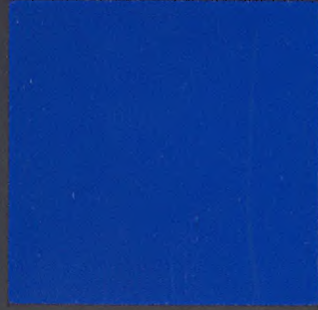

calibrite

mm